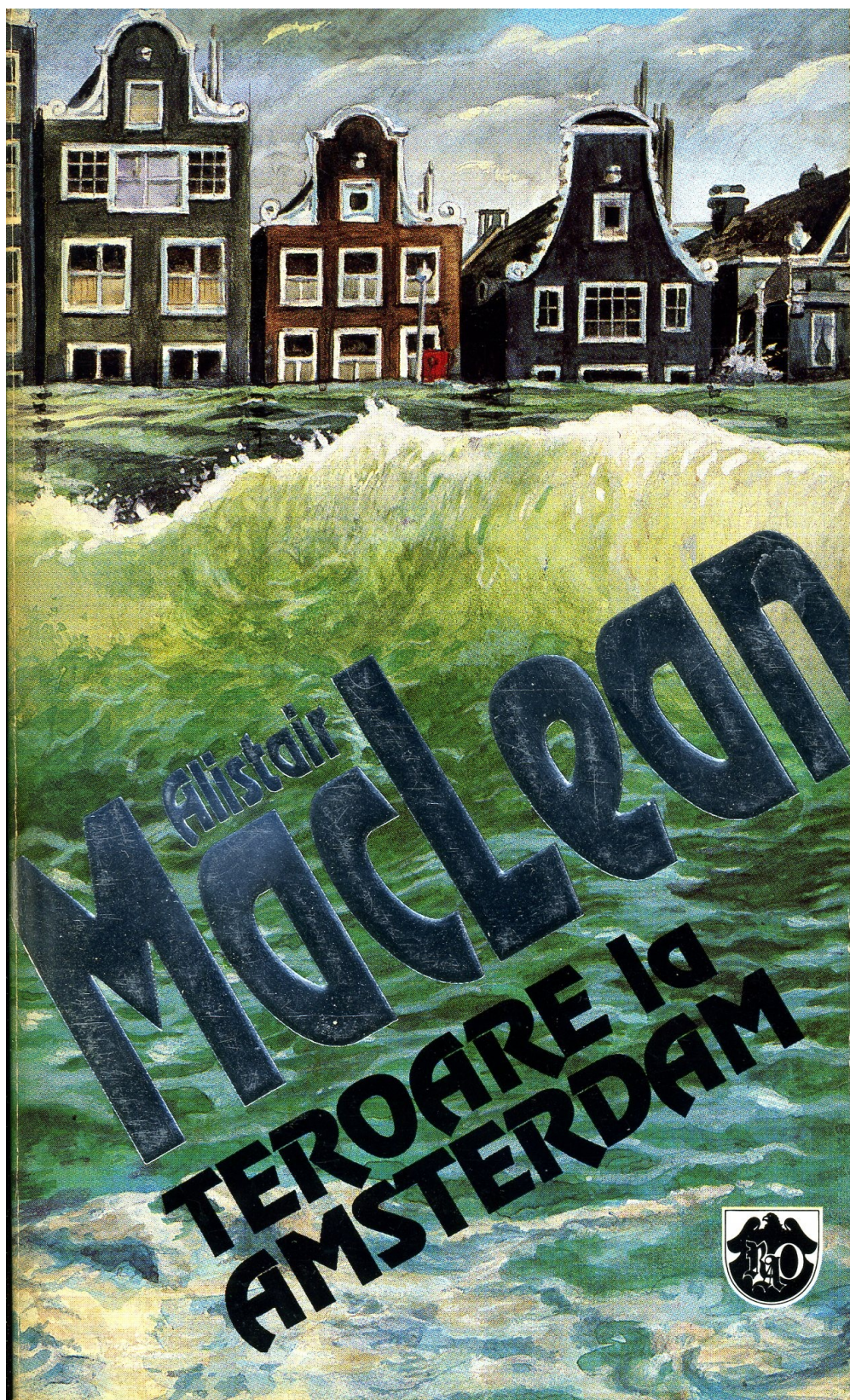

ALISTAIR MACLEAN
Teroare la Amsterdam

«În Germania, un grup care se numea Facțiunea Armatei Roșii, o bandă de teroriști bine cunoscuți și bine organizați a pretins că le-a venit de hac cu ușurință celor doi gardieni de la depozitul de arme comun al Statelor Unite și al NATO, depozit

aflat lângă Metnitz. Declarațiile au arătat că ambii gardieni fuseseră beți și că, atunci când banda de teroriști părăsise locul faptei, amândoi erau acoperiți cu pături; fusese o noapte îngrozitor de friguroasă. Armata Statelor Unite a dezmințit învinuirea că paznicii erau beți, dar n-a făcut nici o precizare cu privire la pături. Teroriștii au pretins că reușiseră să-și facă rost de o cantitate mare de arme ofensive, unele din ele reprezentând o tehnică atât de avansată, încât figurau pe lista secretă. Această afirmație a fost dezmințită de Armata Statelor Unite.

Presa vest-germană a acordat un spațiu larg relatărilor teroriștilor. Facțiunea Armatei Roșii avea o reputație bine stabilită în ceea ce privește pătrunderea prin surprindere într-o bază militară, în timp ce Armata Statelor Unite nu avea o faimă prea bună în privința pazei bazelor militare.

În mod obișnuit, Facțiunea Armatei Roșii întocmea o listă foarte amănunțită și meticuloasă a furturilor comise. De data aceasta, nu a fost făcut public nici un detaliu cu privire la preținsele arme secrete. S-a presupus că, dacă relatarea Facțiunii era adevărată, atunci, Armata Statelor Unite, fie direct, fie prin intermediul guvernului german, reușise să reducă la tăcere presa.»

**Alistair
MacLean**

**TEROARE
LA AMSTERDAM**

RAO International Publishing Company

Floodgate

Copyright © Alistair MacLean 1983

All rights reserved

Traducere din limba engleză MARIANA NET

Ediția I

Copyright © 1993

by RAO International Publishing Company S.A. pentru versiunea în limba
română

Coperta DONE STAN
Decembrie 1993 ISBN 973-9164-11-0

Pentru David și Judy

Prolog

La prima vedere, cele două incidente ciudat de asemănătoare - deși amândouă s-au petrecut în noaptea de 3 februarie și amândouă au avut ca obiect instalațiile unor depozite de muniții de război - nu părea să aibă vreo legătură între ele.

Întâmplarea de la De Doorns, din Olanda, a fost misterioasă, spectaculoasă și tragică, cea de la Metnitz, din Germania - cu mult mai puțin enigmatică, total lipsită de orice element spectaculos și oarecum comică.

Trei soldați erau de gardă la depozitul olandez de muniții, instalat într-un buncăr de beton la un kilometru și jumătate nord de satul De Doorns, când, pe la unu și jumătate dimineața, singurii doi cetățeni treji din sat au raportat că au auzit zgomote în surdină ale unor focuri de automat. Ulterior, s-a stabilit că paznicii purtau automate. Zgomotele au fost urmate imediat de o uriașă explozie în lanț, care, după cum s-a descoperit mai târziu, a săpat în pământ un crater lat de șaiszeci de metri și adânc de doisprezece.

O serie de case din sat au fost oarecum afectate, dar nu s-a înregistrat nici o pierdere de vieți omenești.

S-a presupus că paznicii trăseseră în niște inoportuni și că un glonț rătăcit făcuse să se producă detonația. Totuși, nu s-a descoperit nici o urmă, nici a gardienilor, nici a vreunor presupuse persoane neavenite.

În Germania, un grup care se numea Facțiunea Armatei Roșii, o bandă de teroriști bine cunoscuți și bine organizați a pretins că le-a venit de hac cu ușurință celor doi gardieni de la depozitul de arme comun al Statelor Unite și al NATO, depozit aflat lângă Metnitz. Declarațiile au arătat că ambii gardieni fuseseră beți și că, atunci când banda de teroriști părăsise locul faptei, amândoi erau acoperiți cu pături; fusese o noapte îngrozitor de friguroasă. Armata Statelor Unite a dezmințit învinuirea că paznicii erau beți, dar n-a făcut nici o precizare cu privire la pături. Teroriștii au pretins că reușiseră să-și facă rost de o cantitate mare de arme ofensive, unele din ele reprezentând o tehnică atât de avansată încât figurau pe lista secretă. Această afirmație a fost dezmințită de Armata Statelor Unite.

Presa vest-germană a acordat un spațiu larg relatărilor teroriștilor. Facțiunea Armatei Roșii avea o reputație bine stabilită în ceea ce privește pătrunderea prin surprindere într-o bază militară, în timp ce Armata Statelor Unite nu avea o faimă prea bună în privința pazei bazelor militare.

În mod obișnuit, Facțiunea Armatei Roșii întocmea o listă foarte amănunțită și meticuloasă a furturilor comise. De data aceasta, nu a fost făcut public nici un detaliu cu privire la pretinsele arme secrete. S-a presupus că, dacă relatarea Facțiunii era adevărată, atunci, Armata Statelor Unite, fie direct, fie prin intermediul guvernului german, reușise să reducă la tăcere presa.

CAPITOLUL 1

- E clar că este opera unui nebun. Jon de Jong, un tip înalt, subțire, smead și ascetic, directorul general al aeroportului Schiphol, etala un aer într-adevăr sumbru și, în condițiile date, avea toate motivele să arate și să vorbească astfel.

- Iresponsabilitate. Un om trebuie să fie nebun, dement, ca să ducă la îndeplinire o sarcină hazardată, lipsită de logică și iresponsabilă ca asta.

La fel ca și profesorul cu alură de călugăr căruia-i semăna atât de bine, de Jong avea tendința de a se exprima cu o precizie care mergea până la pedanterie și, așa cum se întâmpla în cazul de față, avea o slăbiciune pentru tautologia pompoasă.

- Un nebun.

- Punctul dumneavoastră de vedere e clar, spuse de Graaf. Colonelul van de Graaf, un bărbat neobișnuit de lat în umeri, de înălțime mijlocie, cu fața bronzată brăzdată de riduri, impunea prin aerul său imperturbabil și o autoritate de necontestat, care-i stăteau bine șefului poliției din capitala unei națiuni.

- Pot să înțeleg o asemenea faptă și să fiu de acord cu ea, dar numai până la un anumit punct, continuă el. Înțeleg ce simți dumneata, prietene. Iubitul dumitale aeroport, unul din cele mai grozave din Europa...

- Aeroportul din Amsterdam *este* cel mai grozav din Europa. De Jong vorbi de parc-ar fi recitat un rol, cu gândurile în altă parte. *Era*.

- Și va mai fi. Criminalul care a comis această faptă este, în mod evident, anormal psihic. Dar asta nu înseamnă neapărat că e nebun cu acte-n regulă. Poate că-i ești antipatic, poate că are ceva împotriva dumitale. Poate c-a lucrat cândva la aeroport și-a fost dat afară de vreunul dintre șefii dumitale de departament, pentru un motiv care lui i s-a părut perfect valabil, dar cu care funcționarul concediat n-a fost de acord. Poate că e un cetățean care locuiește prin apropiere, să spunem, într-o suburbie a Amsterdamului sau între Amsterdam și Aalsmeer, care consideră poluarea sonoră provocată de manevrele avioanelor de-a dreptul insuportabilă. Poate că e un ecologist care-și exprimă în modul ăsta violent dezaprobarea față de poluarea provocată de avioane. Iar poluarea nu poate fi negată. După cum bine știi, țara noastră nu duce câtuși de puțin lipsă de ecologiști pasionați. Sau poate că nu e de acord cu politica guvernului nostru. De Graaf își trecu o mână prin părul său des, grizonat:

- Orice e posibil. Dar poate fi, la fel de bine, tot atât de normal ca oricare dintre noi.

- Poate că ar fi bine să vă mai uitați o dată, domnule colonel, spuse de Jong.

Mâinile i se încleștau și i se descleștau întruna și era scuturat de un tremur violent. Aceste două reacții erau involuntare, dar aveau motivații diferite. Cea dintâi denota o intensă reacție de frustrare și de furie; cea de a doua se datora faptului că, atunci când un vânt rece ca gheața, provenind din Siberia, sufla peste Aalsmeer din direcția est-nord-est, acoperișul clădirii principale a aeroportului Schiphol era ca și inexistent.

- Tot atât de normal ca dumneavoastră și ca mine? Oare dumneavoastră sau eu am putea fi responsabili pentru această... această atrocitate? Priviți, domnule colonel, priviți numai.

De Graaf privi. Se gândi că, dacă el ar fi fost directorul aeroportului, o asemenea priveriște n-ar prea fi fost de natură să-i bucure inima. Aeroportul Schiphol dispăruse pur și simplu; locul său fusese luat de un lac vălurit, ce se-ntindea cât vedeai cu ochii. Sursa acestei inundații masive era cât se poate de ușor de identificat: lângă recipientele uriașe pentru depozitarea combustibilului, în imediata apropiere a perimetrului aeroportului, apăruse o fisură largă în peretele sudic al canalului: reziduurile, pietrele și noroiul împrăștiate de-a lungul părții superioare a peretelui, de ambele părți ale spărturii, indicau fără putință de îndoială că aceasta, nu se putea datora în nici un caz vreunei cauze naturale sau spontane.

Efectul acestei uriașe scurgeri de apă fusese devastator. Deși inundate la parter și subsol, clădirile propriu-zise ale aeroportului rămăseseră intacte. Pagubele pricinuite echipamentelor electrice și electronice ultrasensibile erau însă considerabile, iar înlocuirea lor va costa, fără nici o îndoială, milioane de guldeni. Totuși, structura de rezistență a clădirilor nu fusese afectată. Aeroportul Schiphol este o construcție foarte solidă, iar temeliiile sale sunt de neclintit.

Din păcate, atunci când nu funcționează în mediul lor natural, echipamentele de zbor devin niște mașinării foarte sensibile și, firește, nu sunt prevăzute cu nici un mijloc de ancorare la sol. O privire rapidă aruncată de De Graaf de jur-împrejur demonstra că lucrul acesta era, din nenorocire, cât se poate de evident. Avioanele mici alunecaseră aiurea spre nord. Unele din ele încă pluteau fără țintă prin preajmă. Despre unele se știa că s-au scufundat și nici nu se mai văd. Două aeronave cu coadă, ce ieșeau la suprafața apei, trebuie să fi fost avioane cu un singur motor, împinse drept în bot de greutatea propriilor motoare. Și câteva avioane de pasageri, cu două motoare, 737 și DC9, ca și câteva cu trei motoare, Trident, 3 și 727, se mișcaseră din locul de staționare, iar acum erau împrăștiate pe pistă, cu boturile îndreptate în toate direcțiile. Două erau răsturnate într-o rână, iar alte două erau parțial scufundate; nu li se mai vedea decât, pe ici pe colo, partea superioară, părțile inferioare fiind sub apă. Avioanele mari, 747, Trei stele, DC 10, erau încă ancorate în locurile lor de parcare, ținute pe loc exclusiv de greutatea lor masivă. Cu rezervoarele pline, ele puteau cântări între două și patru sute de tone. Cu toate acestea, două dintre ele căzuseră pe-o parte, probabil pentru că părțile lor inferioare, aflate la o oarecare distanță de țășnirea aceea uriașă de apă, se prăbușiseră. Nu trebuia să fii inginer aeronautic ca să-ți dai seama că ambelor avioane trebuia să li se pună cruce. Aripile interioare se rupseseră aproape total și porneau în sus într-un unghi de aproape douăzeci de grade. Nu era vizibilă decât baza aripilor superioare. O asemenea poziție nu se putea explica decât în cazul în care ambele aripi s-au rupt longitudinal, de jos în sus.

Plutind la suprafața apei mai multe sute de yarzi, de-a lungul unei piste de decolare, partea inferioară a unui avion indica locul în care un Fokker Friendship încercase zadarnic să evite puhoiul de ape, accelerând pentru a decola. Era posibil ca pilotul să nu fi văzut apropierea viiturii. Posibil, dar improbabil. Era mai probabil să le fi văzut, să fi înțeles imediat că, oricum ar fi evoluat lucrurile, n-avea nimic de pierdut

dacă ar fi continuat accelerarea - chiar dacă n-ar fi reușit să atingă viteza necesară decolării înainte de a fi prins de inundație. Conform observatorilor, nu se punea problema ca avionul său să fi fost înghițit de ape în vreuna din etapele inițiale. La început, întreaga pistă era măturată doar de un inch sau doi de apă, destulă totuși pentru a duce la distrugere un hidroavion Fokker.

Mașinile și camioanele aeroportului se scufundaseră pur și simplu sub puhoi. Singurele rămășițe ale unor vehicule pe roți erau cele trei sau patru scări mobile pentru avioane, care ieșeau la suprafața apei, precum și partea superioară a unui rezervor. Până și capetele a două tunele de debarcare se scufundaseră dezolant în apele măloase.

De Graaf suspină, clătină din cap și se întoarce spre de Jong, care-și privea cu ochii goi aeroportul devastat, de parcă încă n-ar fi reușit să înțeleagă grozăvia celor întâmplate.

- E ceva în ce spui dumneata, Jon. Dumneata și cu mine suntem zdraveni la cap, sau cel puțin așa înclină să creadă lumea, și n-ar fi posibil ca unii ca noi să fie răspunzători pentru un dezastru atât de îngrozitor. Dar asta nu înseamnă că ticălosul responsabil pentru catastrofa asta e neapărat nebun. N-am nici o îndoială că vom descoperi, fie datorită eforturilor noastre proprii, fie pentru că va catadicsi să ne informeze chiar el, că a avut un motiv foarte temeinic să facă ce a făcut. N-ar fi trebuit să folosesc cuvântul "inutil", iar dumneata n-ar fi trebuit să folosești cuvântul "iresponsabil" sau "lipsit de sens". Crima asta nu este o acțiune întâmplătoare, arbitrară, făcută sub impulsul momentului de un nebun scăpat de la balamuc. E o acțiune deliberată, menită să producă un efect scontat.

Cu mare greutate, ca și cum ar fi făcut un uriaș efort de voință, de Jong reuși să-și smulgă privirea de pe aerodromul inundat.

- Un efect? Singurul efect pe care l-a produs asupra mea e o insultă îngrozitoare. Despre ce alte efecte ar mai putea fi vorba? Aveți vreo sugestie în acest sens?

- Nici una. N-am avut timp să mă gândesc la asta. Nu uita că de-abia am ajuns aici. Firește, firește, știam încă de ieri că suntem amenințați cu așa ceva, dar, la fel ca și toți ceilalți, am considerat o asemenea idee mult prea dementă ca să merite măcar s-o iei în seamă. Dar am două sugestii: nu cred că vom ajunge la vreun rezultat dacă vom continua să ne holbăm la lacul Schiphol și că nu vom ajuta pe nimeni cu nimic lălăindu-ne pe aici și riscând să ne îmbolnăvim de pneumonie.

Scurta privire îndurerată pe care i-o aruncă de Jong arăta clar ce gândea el despre expresia "Lacul Schiphol"; totuși nu făcu nici un comentariu.

Cantina personalului, aflată pe acoperișul cel mai înalt al aeroportului, putea fi considerată un loc mai bun, în sensul că acolo nu bătea vântul; totuși, în ciuda acestui fapt, nu era cu mult mai cald. În mod inevitabil, toate instalațiile de încălzire electrică făcuseră scurtcircuit, iar radiatoarele cu butan care fuseseră aduse între timp nu prea reușeau să încălzească atmosfera înghețată. Noroc cu cantitatea mare de cafea fierbinte. Deși, ceva mai substanțial n-ar fi stricat, gândi de Graaf; pe de altă parte, pe aceia dintre ofițeri care aveau o înclinație pentru șnaps sau jonge jenever prezența directorului aeroportului îi inhiba cu certitudine. După cum o indica și figura sa

ascetică, de Jong era un antialcoolic înrăit, lucru de-a dreptul rar în Olanda. Nu se lăuda niciodată cu asta, nimeni nu-l auzise vreodată măcar pomenind ceva în acest sens, totuși, nu se știe cum, dar nimeni nu bea nimic altceva decât ceai sau cafea ori de câte ori de Jong era prin preajmă.

De Graaf spuse:

- Să trecem pe scurt în revistă ce știm. Trebuie să fim concisi pentru că, fir-ar să fie, știm cam totul. Ieri după amiază s-au primit trei mesaje identice: unul a apărut în ziar, altul a fost trimis conducerii aeroportului - mai exact, domnului de Jong - și altul la Rijkswaterstaat de la Ministerul Transporturilor și Lucrărilor Publice.

Făcu o scurtă pauză și privi peste masă spre un bărbat corpulent, cu barbă neagră, ce polua placid atmosfera cu fumul pe care-l scotea din ceea ce părea a fi o pipă foarte veche.

- Ah! Desigur. Uitasem de domnul inginer van der Kuur, responsabilul adjunct al proiectelor de la Rijkswaterstaat. Cât timp ne va lua să înlăturăm toată debandada asta?

Van der Kuur își scoase pipa din gură.

- Am și început s-o înlăturăm. Astupăm cu tablă fisura din canal. Firește că e numai o măsură temporară, dar, pentru moment, ajunge. Și apoi - ei bine, la urma urmei, avem pompele cele mai mari din lume. E o chestiune de rutină.

- Cât va dura?

- Treizeci și șase de ore. În exterior.

Calmul și lipsa de afectare cu care vorbea van der Kuur aveau un efect liniștitor.

- Bineînțeles, cu condiția să fim cât de cât ajutați de echipajele barjelor și de proprietarii ale căror bărci zac, pentru moment, în noroiul de pe fundul canalului. Bărcile care se află la suprafața apei nu creează probleme. Cele care s-au răsturnat pe-o parte s-ar putea însă umple cu ușurință. Dar aed că proprietarii lor își cunosc interesul și deci vor coopera cu noi.

De Graaf spuse:

- S-a înregistrat vreo pierdere de vieți omenești în timpul accidentului? A fost cineva rănit?

- Unul dintre inspectori mi-a raportat că foarte multora dintre membrii echipajelor de salvare le-a crescut tensiunea în mod considerabil. În afară de asta, nimeni n-a fost rănit, nimeni n-a suferit.

- Mulțumesc. Mesajele au venit de la un bărbat sau de la un grup care semna FFF. Nu s-a explicat ce reprezintă aceste inițiale. S-a spus că intenția era de a demonstra că pot inunda orice parte a țării, în orice moment, doar aruncând în aer un baraj plasat strategic. În consecință, au vrut să facă o demonstrație la scară redusă, care urma să nu pună pe nimeni în pericol și să creeze cât mai puține necazuri.

- Cât mai puține necazuri! La scară redusă! De Jong își reîncleștă pumnii.

- Mă întreb ce dracu li s-ar părea lor că e o demonstrație pe scară largă.

De Graaf aprobă din cap.

- Ai dreptate. Au spus că ținta lor e Schiphol și că inundația va avea loc la orele unsprezece dimineața. Nici un minut mai devreme, nici un minut mai târziu. După cum știm, fisura a apărut fix la ora unsprezece dimineața. Cei de la poliția centrală

mărturisesc cinstit că au considerat toată afacerea drept o glumă proastă. La urma urmei, ce om cu mintea întreagă și-ar fi putut propune să transforme aeroportul Schiphol într-o mare interioară? Poate că răufăcătorii au considerat că alegerea lor are o semnificație simbolică. Să nu uităm că flota olandeză a învins flota spaniolă chiar în acest loc, într-o vreme în care la Schiphol chiar era o mare. Dar, fie că era o glumă proastă, fie că nu, n-am vrut să riscăm. Era clar că orice acțiune de sabotaj urma să vizeze canalul, așa că am cerut experților să examineze cu atenție ambele părți ale malului nordic. Nu se vedea nici un semn care ar fi putut indica faptul că se pregătește aruncarea în aer a canalului. Deci am presupus că e vorba de o glumă proastă.

De Graaf ridică din umeri a neputință.

- Nimic nu este mai departe de mintea sau de mințile acestui FFF decât glumele sau joaca.

Se întoarse spre bărbatul așezat în stânga sa.

- Peter, ai avut timp să te gândești. Ai vreo idee...? Iertați-mă domnilor, iertați-mă. Cred că unii dintre dumneavoastră nu-l cunosc pe colegul meu, locotenentul Peter van Effen. Locotenentul van Effen este principalul detectiv din subordinea mea. Este, de asemenea, expert în materiale explozive și, pentru păcatele lui, șeful echipei de geniști a orașului. Ai reușit să înțelegi cum s-au petrecut lucrurile?

Peter van Effen era un personaj șters. Ca și șeful său, trecea doar cu puțin peste statura medie, neobișnuit de lat în umeri și dădea semne alarmante de îngrășare. Avea între treizeci și cinci și patruzeci de ani, păr negru și des, mustață neagră și o expresie aproape permanentă de amabilitate. Nu avea deloc aerul unui detectiv important; de fapt, nu arăta nici măcar a polițist. Multă lume, între care și un număr considerabil de prizonieri din închisorile olandeze aveau tendința de a crede că afabilitatea lui van Effen e sinceră.

- Nu mi-a luat prea mult timp să înțeleg, domnule colonel. E ușor, când o faci după ce faptul e consumat. Dar chiar dac-am fi prevăzut evenimentele, tot nu le-am fi putut împiedica în vreun fel. Sunt aproape sigur că vom descoperi că două bărci au fost legate una cu pupa la prova celeilalte, de-a lungul malului nordic. E un fapt neobișnuit, dar nu există nici o lege împotriva unei pene de motor, de pildă, după cum nici o lege nu poate împiedica echipajul unui vas aflat în trecere să se oprească și să dea o mână de ajutor celui aflat la ananghie. Sunt aproape sigur că vom descoperi că cele două bărci au fost furate, pentru că pe canal e circulație intensă și orice navigator care era un obișnuit al canalului le-ar fi identificat cu ușurință.

Probabil că cele două bărci erau foarte apropiate una de alta, sau chiar lipite, pentru a masca zona în care operau răufăcătorii. Dacă faptele s-au petrecut în amurg sau în timpul nopții, și eu sunt sigur că așa s-a întâmplat, cred că aveau luminile de pe punte aprinse, pentru că, într-un asemenea caz, tot ce se petrece sub nivelul de suprafață intră într-un con de umbră. Probabil că aveau o mașină de foraj, asemănătoare sondelor dumneavoastră de petrol, numai că, firește, aceasta avea dimensiuni foarte reduse și acționa orizontal, nu vertical. Presupun că era alimentată cu curent electric sau era prevăzută cu baterii, fie că avea un generator, pentru că eliminarea reziduurilor unui motor Diesel sau cu benzină face mult zgomot. Pentru un expert - și există sute de experți pe Marea Nordului sau în împrejurimi - o asemenea

acțiune a fost o joacă de copii. Cred că au forat până la adâncimea de un picior, de ambele părți ale barajului - putem fi siguri că au făcut măsurători foarte precise în prealabil - și, în găurile făcute, au introdus un tub impermeabil plin cu exploziv. Poate că era vorba de substanțe simple și demodate ca dinamita sau trinitrotoluen, deși un expert adevărat ar fi ales explozibili mai moderni. S-ar putea să fi pus acolo și un ceas care determina ora exploziei; nimic sofisticat, un ceas demodat de bucătărie era exact ce trebuia, au astupat gaura cu nămol și pietricele - nu c-ar fi existat cel mai mic risc să privească cineva fix în locul acela - și au navigat mai departe.

- Mai că-mi vine să cred, domnule van Effen, că dumneata ai pus la cale toată tărășenia, spuse van der Kuur. Deci așa s-au petrecut lucrurile.

- Cel puțin eu așa aș fi acționat și, în linii mari, așa au făcut și ei. Nu există altă posibilitate.

Van Effen se uită la de Graaf:

- Avem de luptat cu o echipă de experți, iar cel care-i conduce nu se joacă. Se pricep să fure bărci, știu să le manevreze, știu să fure echipamente de foraj, știu să le folosească și e clar că se pricep la explozive. Nu e vorba de niște teribiliști care-și dau aere: toți sunt profesioniști. I-am rugat pe cei de la poliție să ne anunțe imediat ce primesc vreo reclamație din partea fabricilor, a furnizorilor engros sau cu amănuntul referitoare la furtul de echipamente de foraj, fie de la producători, fie de la distribuitori. Le-am cerut să ne anunțe și în legătură cu furtul vreunui vas de navigație din zonă.

- Și în afară de asta? spuse de Graaf.

- Nimic. Nu avem nici un indiciu.

De Graaf aprobă din cap și privi spre hârtia pe care o ținea în mână:

- Mesajul acela trimis de misteriosul FFF. Nu există nici cel mai mic indiciu cu privire la motivul care a dus la amenințarea cu sabotajul - și apoi la sabotajul propriu-zis. E doar un avertisment ca nimeni să nu se afle la sol astăzi la orele unsprezece dimineața și ca toate avioanele să părăsească aerodromul ieri după-amiază sau seara, îndreptându-se spre aeroporturi din vecinătate, întrucât această distrugere inutilă de bunuri nu intra în planul lor. Aș zice că trebuie să le mulțumim pentru grija ce ne-o poartă. Și cu atât mai mult ar trebui să le mulțumim, Jon, pentru mesajul telefonic pe care l-ai primit azi-dimineață la ora nouă, prin care erai rugat insistent să evacuezi imediat toate avioanele. Dar, firește, cu toții știam că e vorba de o glumă proastă și nu i-am dat atenție. Ai mai recunoaște vocea aceea, Jon?

- N-am cum. Era o voce de femeie, de femeie tânără, care vorbea englezește. Toate femeile tinere care vorbesc englezește au aceeași voce, din punctul meu de vedere.

Cu pumnul încheștat, de Jong lovi ușor masa din fața lui:

- N-au făcut nici cea mai mică aluzie la motivul care i-a determinat să facă această... această faptă monstruoasă. Ce-au realizat cu asta? Nimic. Absolut nimic. Repet, orice om care se poartă în felul acesta trebuie să fie sărit de pe fix. Van Effen spuse:

- Îmi pare rău, domnule comandant, dar nu vă împărtășim opinia. Sunt de acord cu ce spunea domnul colonel pe acoperiș: criminalii sunt probabil perfect sănătoși la

minte. Nici un om sărit de pe fix n-ar fi putut duce la îndeplinire o asemenea acțiune. Și, după cum am mai spus, nu e vorba de teroriști teribiliști care aruncă bombe în piețe aglomerate. Au lansat două avertismente separate prin care s-au străduit să nu pună în pericol nici viețile omenești, nici bunurile. O asemenea comportare nu aparține unor nebuni.

- Și, atunci, cine e răspunzător pentru moartea celor trei oameni care și-au pierdut viața când Fokker Friendship a explodat la decolare?

- Autorii sabotajului, dar indirect. S-ar putea afirma că și dumneavoastră, tot indirect. Unii ar putea spune că ați fi putut măcar să luați în considerare posibilitatea ca amenințarea să nu fie o glumă proastă, să vă fi gândit că există totuși o șansă ca tipii chiar să facă ce-au spus și deci să nu-i permiteți Fokkerului să decoleze la ora unu, fix. Totuși, din câte înțeleg, i-ați permis. Mi se pare absolut cert că banda de criminali a studiat cu atenție orele de decolare și de aterizare și s-au asigurat că nici un avion nu urma să decoleze sau să aterizeze la acea oră sau în jurul acelei ore. Fokkerul acela era avionul privat al unui industriaș german și de aceea nici nu era trecut în orar. Aș zice, domnule de Jong, că e inutil să aruncați asupra cuiva vina pentru moartea celor trei oameni. E vorba, pur și simplu, de ghinion, de o coincidență nefericită, de mâna Providenței sau cum vreți să-i spuneți. Nimic n-a fost planificat, nimic n-a fost calculat, n-a existat nici un motiv care să determine moartea celor trei nefericiți. N-a fost vina nimănui.

De Jong nu-și mai încleșta degetele; acum bătea ritmic cu pumnul în masă:

- Dacă brutele alea aveau atâta grijă să nu moară nimeni de pe urma exploziei, de ce n-au amânat-o, când au văzut că oamenii se imbarcă?

- Pentru că nu știm dacă puteau, într-adevăr, vedea ceva și chiar dacă puteau, mă tem că nu mai aveau ce face. Firește că, dacă explozia ar fi fost declanșată de un mecanism care funcționa pe bază de semnale radio, ar fi putut s-o oprească. Dar, așa cum v-am spus, sunt aproape sigur că era vorba de un mecanism electric, iar scoaterea sa din funcțiune ar fi implicat o serie de manevre complicate, acționând în plină zi și numai în câteva minute. Le era cu totul imposibil s-o facă în timpul pe care-l aveau la dispoziție.

Pe fruntea lui de Jong apăruă câteva broboane minuscule, dar vizibile, de sudoare:

- Puteau trimite un avertisment telefonic.

Van Effen îi aruncă lui de Jong o privire lungă, apoi spuse:

- Ați dat vreo atenție avertismentului de azi-dimineață? De Jong nu răspunse.

- Și apoi, tocmai ați spus că banda n-a realizat nimic, dar absolut nimic prin asta. Știu că sunteți deprimat, domnule comandant, și pare neelegant din partea mea să insist, dar chiar puteți fi atât de naiv încât să credeți una ca asta? Au realizat imens. Au început să instaureze un climat de teamă și nesiguranță, un climat care se poate înrăutăți cu fiecare ceas care trece. Dacă au lovit o dată, după toate aparențele, fără umbra vreunui motiv, nu vi se pare că există destule șanse să lovească și a doua oară? Și dacă o fac, când? Și unde? Și mai presus de toate, de ce? Ce motiv atât de stringent au să se poarte în felul ăsta?

Privi spre de Graaf:

- Ușurează chinurile victimei, dar ține-o în șah cu privire la motivele pe care le ai. E un nou tip de șantaj și nu văd nici un motiv pentru care n-ar funcționa. Am o presimțire acută că vom mai auzi de FFF în viitorul foarte apropiat. Nu că au de gând să-și explice motivele și, în orice caz, nu ca să ne pretindă niște lucruri precise. Nu, Doamne ferește. În nici un caz. Nu așa se poartă un război psihologic. Într-un astfel de caz, roata pe care e trasă victima trebuie făcută să se miște foarte, foarte încet, într-o perioadă calculată cu precizie. I se lasă victimei timpul să-și înțeleagă bine situația disperată, să aibă un moral din ce în ce mai scăzut. Cel puțin așa cred eu că se proceda în Evul Mediu - când se folosea instrumentul acesta de tortură, desigur. De Jong spuse acru;

- Pari să știi o groază de lucruri despre modul de gândire al unui criminal.

- Știu câte ceva. Van Effen zâmbi plăcut. Dar nu mi-aș permite să vă învăț să conduceți un aeroport.

- Și ce-ar trebui să înțeleg din asta?

- Domnul van Effen vrea să spună că un cârmaci trebuie să salveze nava cu orice preț.

De Graaf făcu un gest împăciuitoare cu mâna.

- Domnul van Effen e autorul de-acum renumitului manual de psihologie a criminalilor. Personal nu l-am citit. Deci așa, Peter. Pari să fii sigur că FFF ne va contacta din nou, în curând. Dar nu ca să ne vorbească despre ei sau despre scopurile lor. Atunci ca să ne spună ce? Locul și momentul noii lor... demonstrații?

- Ce altceva?

Liniștea profundă și destul de sumbră care se așternu fu întreruptă brusc de intrarea unui chelner care se apropie de De Jong:

- Telefonul, domnule colonel. Se află printre dumneavoastră un locotenent van Effen?

- Eu.

Van Effen ieși cu chelnerul din cantină, se întoarse după un minut și i se adresă lui de Graaf:

- Sergentul de serviciu. Se pare că, acum câteva ore, doi tipi au raportat că le lipsesc bărcile. E vorba de proprietarii unor ambarcațiuni de agrement. Sergentul care le-a înregistrat plângerea n-a crezut că e cazul să anunțe departamentul nostru. Avea dreptate, desigur. Acum, bărcile au fost recuperate, sunt în mâinile noastre. Pe cât se pare, una a fost luată cu forța. Le-am spus să ia cu ei niște experți în amprente și să restituie bărcile proprietarilor. Le-am cerut să nu le permită acestora să urce în bărci înainte ca experții în amprente să-și fi terminat treaba. Dacă aveți timp, domnule colonel, îi putem interoga pe cei doi proprietari după ce plecăm de aici. Stau la mai puțin de un kilometru.

- E o pistă promițătoare, nu?

- Nu.

- Nici eu nu cred că e. Totuși, nu trebuie să neglijăm nimic. Cred că ar fi bine să plecăm acum și...

Se întrerupse când apăru același chelner și se apropie de el:

- Iar telefonul. De data asta, e pentru dumneavoastră, domnule colonel.

De Graaf se întoarce după câteva secunde:

- Jon, ai ceea ce se cheamă o stenodactilografă?

- Desigur. Jan?

- Domnule comandant! Un tânăr blond sări în picioare.

- Ai auzit ce-a spus domnul colonel?

- Da, domnule comandant. Îl privi pe de Graaf:

- Ce să-i spun fetei?

- Spune-i să descifreze mesajul ăsta telefonic și să mi-l bată la mașină. Peter, ai clarviziune, ai un al șaselea simț de orientare.

- E vorba de FFF?

- Desigur. Presa, nici nu mai e nevoie să spun, FFF-ul are prioritate în ce privește publicitatea. Obișnuitul telefon anonim la un ziar. Redactorașul care a răspuns a fost destul de isteț să înregistreze convorbirea, dar m-aș mira dacă asta ne-ar fi de cel mai mic ajutor. Din câte înțeleg, e vorba de o declarație destul de lungă. Stenografia nu e punctul meu forte. Să stăm liniștiți deocamdată.

Stăteau liniștiți de vreo patru minute, când intră o iată și-i întinse lui de Graaf o foaie dactilografată. Acesta-i mulțumi, își aruncă o privire pe hârtie și spuse:

- Motoul lor pare să fie să acționeze astăzi. Din câte înțeleg, asta e declarația făcută ziarului și încă în termeni destul de aroganți. Iată ce spune FFF:

"Data viitoare poate că cetățenii responsabili din Amsterdam vor da atenție spuselor noastre, ne vor crede și se vor comporta în consecință. Căci numai pentru că nu ne-ați luat în serios s-a întâmplat nenorocirea de astăzi. Considerăm că domnul de Jong este singurul responsabil pentru aceasta. A primit avertismentul convenit, dar i s-a părut mai potrivit să-l ignore. Deplângem moartea inutilă a celor trei pasageri de la bordul avionului Fokker Friendship, dar ne declinăm orice răspundere în acest sens. Nu mai puteam opri explozia."

De Graaf se opri și spuse spre van Effen:

- Interesant.

- Foarte. Deci a existat un observator. Nu-l vom descoperi niciodată. E posibil să se fi aflat în aeroport, dar sute de oameni care nu lucrează aici vin zilnic în vizită. Și apoi ar fi putut fi foarte bine cineva din afara aeroportului, care a urmărit totul printr-un binoclu. Dar nu asta e interesant. Cei patru membri ai echipei de prim-ajutor care au transportat pasagerii cel mai grav răniți nu știau, în momentul acela, dacă cei declarați ulterior morți mai trăiau încă. Din câte înțeleg, doi dintre ei au murit după explozie, dar nici unul n-a fost declarat oficial mort până când doctorul nu s-a pronunțat în acest sens. Deci cum au știut cei de la FFF? Nici doctorul și nici vreunul dintre membrii echipei de prim-ajutor nu pot fi bănuți că au lăsat știrea să se răspândească, pentru că e limpede că ei ar fi fost primii suspectați și totul s-ar fi putut verifica mult prea ușor. În afara lor, singurele persoane care erau la curent cu moartea pasagerilor se află în camera asta.

Van Effen se uită fără grabă la bărbații și femeile așezați la mesele din cantină. Apoi se întoarce spre de Jong:

- Nu cred că e nevoie de prea multe explicații, nu-i așa, domnule comandant? Printre noi se află un trădător, un informator. Dușmanul are un spion în tabăra noastră.

Îi examinează din nou pe toți pe îndelete:

- Chiar mă întreb cine poate fi.

- În camera asta!

De Jong păru neîncrezător și furios în același timp.

- Nu cred că e nevoie să repet un lucru evident, nu? De Jong își privi mâinile, acum încleștate pe masă.

- Nu, nu, firește că nu. Dar... ei bine, putem descoperi. Dumneata îl poți descoperi.

- Prin obișnuitele anchete riguroase, nu? Să reconstituim mișcările fiecărei persoane din această cameră după decolarea Fokkerului? Să aflăm dacă cineva a avut acces la telefon sau chiar a folosit telefonul? Desigur că putem face asta, putem face tot felul de anchete. Dar nu vom afla nimic.

- Nu vom afla nimic? De Jong arăta perplex.

- Cum poți fi atât de sigur, atât de sigur dinainte?

- Știe el ce știe, spuse de Graaf. Locotenentul gândește ca un polițist. Banda asta nu trebuie subestimată, nu-i așa?

- Sunt deștepți.

De Jong privi de la de Graaf la van Effen, apoi din nou la de Graaf.

- Dacă cineva ar fi atât de bun să-mi explice și mie...

- E cât se poate de simplu, spuse de Graaf. Mă mir că nu te-ai gândit. Cei de la FFF nu aveau nici o nevoie să ne lase să aflăm că au știut de cei trei morți. E o informație gratuită, dacă vrei. Știau și ei că vom afla că știu. Știau și ei, cum tocmai mi-a atras atenția locotenentul, că ne vom da seama că i-a informat cineva și că acel cineva e unul dintre noi. Erau siguri dinainte că o să căutăm să aflăm dacă cineva de aici a dat vreun telefon. De aceea persoana în cauză a transmis mesajul unui complice care nu se află în camera asta. Complicele e cel care a dat telefonul. Mă tem, Jon, că în vizuina ta se mai ascunde o cârțiță. Poate chiar mai multe. Îți dai seama, desigur, că fiecare cuvânt din convorbirea noastră va fi raportat imediat celor de la FFF, indiferent cine ar fi aceia. Natural, vom încerca să aflăm mișcările fiecăruia și să facem investigațiile de rutină. După cum spune van Effen, nu ne vor duce la nimic.

- Dar... dar totul pare atât de lipsit de sens, spuse de Jong. De ce să apuce pe căi atât de întortocheate pentru a nu ajunge la nimic?

- Nu sunt căi întortocheate și, în orice caz, ajung undeva. La un grad de demoralizare, între altele. Ceea ce e chiar mai important, ei pretind că sunt o forță de care trebuie ținută seama, că se pot infiltra și pătrunde în sistemul nostru de siguranță oricând doresc. Transmit mesajul că sunt un grup cât se poate de bine organizat, capabil să ducă la îndeplinire orice amenințări le trec prin cap și că, dacă nu-i luăm în seamă, suntem în primejdie.

Apropo de amenințări și primejdii, să revenim la ultimul mesaj telefonic al FFF-iștilor. Continuă să spună:

"Suntem siguri că poporul olandez își dă bine seama că, în fața unui adversar hotărât să-l îngenuncheze, e nația cea mai lipsită de apărare din lume. Nu marea e dușmanul vostru. Noi suntem, iar marea e aliatul nostru.

Nu e nevoie să vi se amintească faptul că Olanda are aproape o mie trei sute kilometri de baraje maritime. Dosarele noastre arată că un oarecare Cornelius Rijpma, președintele Comitetului de apărare al lui Polder Maritim, din Friesland, ar fi spus acum câteva luni că barajele din zona lui nu sunt nimic altceva decât straturi de nisip și că dacă se pornește o furtună puternică se vor dărâma cu ușurință. Se presupune că «o furtună puternică» e o furtună de genul celei care a fisurat punctele de apărare ale deltei în 1953 și a distrus o mie opt sute cincizeci de vieți omenești. Informațiile pe care ni le-a furnizat Rijkswaterstaatul arată că..."

- Ce? Cum? Van der Kuur, roșu la față și aproape incoerent de furie, sărise în picioare. Oare diavolii ăștia îndrăznesc să pretindă că obțin informații de la noi? E o ticăloșie! Imposibil!

- Dați-mi voie să termin, domnule van der Kuur. Nu vedeți că folosesc din nou aceeași tactică, încercând să submineze încrederea și să demoralizeze? Faptul că știm că au legături cu unul sau mai mulți subordonați ai domnului de Jong nu dovedește deloc că ar avea legături și cu oamenii dumneavoastră. Oricum, ce e mai rău, de-abia acum urmează. Continuă:

"Informațiile noastre arată că o furtună a cărei intensitate ar fi de numai șaptezeci la sută din aceea a furtunii din 1953 ar fi suficientă pentru a distruge barajele. Domnul Rijpma vorbea de baraje vulnerabile. Din cei o mie trei sute de kilometri de baraje din Olanda, aproape trei sute s-au deteriorat, ajungând într-un stadiu critic. Conform celor mai optimiste previziuni, nici o reparație nu se va face la barajele deteriorate timp de încă doisprezece ani, adică până în 1995. Tot ce ne propunem noi să facem este să accelerăm producerea inevitabilului."

De Graaf se opri și privi în jur. O tăcere înghețată părea să fi coborât peste cantină. Numai două persoane se uitau spre el; ceilalți priveau fie în pământ, fie undeva în depărtare. În ambele cazuri, nu era greu de ghicit că nu le place ce aud.

"Barajele nu pot fi reparate pentru că nu sunt bani pentru reparații. Toți banii disponibili, sau care ar putea fi disponibili în viitor, sunt absorbiți sau vor fi absorbiți de construirea barajului împotriva talazurilor de la est de Scheldt, ultima legătură din așa-numitul plan Delta, menit să apere ținutul de revărsarea Mării Nordului. Costurile nu sunt sigure. Din cauza unei subestimări inițiale absolut grosolane a creșterii prețurilor și inflației, costul final al lucrării va depăși probabil cu nouă milioane de guldeni cheltuielile prevăzute. Și toată această sumă va fi cheltuită pentru a pune în practică un proiect despre care unii experți în acest tip de construcții spun că oricum nu va funcționa.

Proiectul constă din șaiszeci și trei de stăvilare, fixate între enormi stâlpi de beton separați, de optsprezece mii tone. Experții care se pronunță împotriva

proiectului se tem că acțiunea puternică a apelor mării ar putea face ca stâlpii să se deplaseze, ar putea apăsa asupra stăvilarelor și ar împiedica barajul să funcționeze. Ar fi suficient ca un stâlp să se deplaseze cu numai doi centimetri. Întrebați-l pe domnul van der Kuur de la Rijkswaterstaat."

De Graaf se opri și privi în sus. Van der Kuur sărise din nou în picioare și, ca și data trecută, arăta de parc-ar fi fost pe punctul să facă apoplexie. Nu te puteai împiedica să gândești că aerul imperturbabil pe care-l arbora de obicei van der Kuur, fumând liniștit din pipă, nu era decât o pojghiță foarte vulnerabilă.

- Minciuni! urlă el. Prostii! Tâmpenii! Defăimări! Calomnii! Minciuni! Vă spun că sunt minciuni!

- Dumneavoastră sunteți inginerul-șef al proiectului; ar trebui să știți. Așa că, serios, nu cred că merită să vă ambalați atâta.

Tonul lui de Graaf era blând, conciliant.

- Experții care i se opun, disidenții despre care vorbesc FFF-iștii nu au nici o pregătire în domeniul construcțiilor hidraulice.

- Disidenții? O mână de oameni. Pregătire? Desigur. Au câte o patalama! Nici unul dintre ei nu are nici cea mai sumară experiență practică în domeniul ăsta.

Van Effen spuse:

- Dar are cineva experiență practică în domeniul ăsta? Am înțeles că pentru barajul de la est de Scheldt trebuie folosite tehnologii absolut noi, care n-au mai fost testate niciodată și că, de fapt, sunteți nevoiți să avansați pe un tărâm absolut necunoscut.

Ridică o mână, văzând că van der Kuur e pe punctul de a sări din nou în picioare:

- Iertați-mă. De fapt, toate astea sunt irelevante. Ceea ce contează e că printre FFF-iști există o minte - sau mai multe - care nu excelează prin inteligență, dar se pricep foarte bine să aplice psihologia practică. Mai întâi sunt introduse elementele de îndoială, panică, disensiune și erodarea încrederii în Schiphol. Apoi, recurg la aceeași tactică și în ceea ce privește Rijkswaterstaatul. Iar acum, prin intermediul fiecărui ziar din țară și, fără îndoială, prin intermediul radioului și televiziunii, diseară sau mâine dimineață vor introduce aceleași elemente de derută în întreaga națiune. Dacă vreți să știți părerea mea, tipii au realizat - sau vor realiza - foarte multe într-un interval extrem de scurt. O ispravă remarcabilă. Trebuie să-i respectăm ca strategii, dacă nu ca ființe umane. Sper că trădătorul aflat printre noi le va aduce la cunoștință acest fapt.

- Într-adevăr, spuse de Graaf. Iar eu sper că același trădător va înțelege din ce motive nu discutăm măsurile pe care intenționăm să le luăm pentru a combate această amenințare. Ei bine, doamnelor și domnilor, iată ultimul paragraf al mesajului, menit, fără îndoială, să intensifice acel sentiment pe care locotenentul l-a numit nesiguranță, panică, disensiune, subminare a încrederii sau cum vreți să-i spuneți. Textul continuă astfel:

"Ca să vă demonstrăm cât sunteți de neajutorați și cu câtă abilitate vă putem lovi, oricând și oriunde dorim, vă anunțăm că o fisură va fi practică în barajul maritim Texel, astăzi, la orele patru și jumătate după amiază."

- Cum?

Întrebarea fu rostită, simultan, de cel puțin o jumătate de duzină de persoane.

- Și pe mine m-a cam șocat, spuse de Graaf. Așa spun ei. Și n-am nici o îndoială că vor încerca s-o facă. Brinkman - se adresează unui tânăr ofițer de poliție în uniformă -, ia legătura cu poliția centrală. Probabil că nu e urgent, dar ai grijă ca toți de pe insulă să afle ce-i așteaptă. Domnule van der Kuur, sunt convins că veți lua toate măsurile ca oamenii și echipamentele necesare să se afle la datorie.

Mai aruncă o privire asupra hârtiei:

- Spun că nu va fi o operație de anvergură: "Suntem convinși că pagubele vor fi minime, dar ar fi de dorit ca cetățenii din Oosterend și De Waal să se afle prin preajma bărcilor sau să se urce în podurile caselor imediat după orele patru și jumătate. Imediat".

Afurisită aroganță. Încheie spunând:

"Știu că numele acestor localități vă vor da o idee destul de clară în legătură cu locul în care au fost depozitate explozibilele. Vă desfidem să le găsiți."

- Și asta e tot? Întrebă van der Kuur.

- Asta e tot.

- Nici o motivație, nici o explicație cu privire la aceste dezastre? Nici o pretenție? Nimic?

- Nimic.

- Continuu să afirm că avem de-a face cu o șleahță de nebuni.

- Iar eu spun că avem de-a face cu o bandă de criminali inteligenți și foarte prevăzători, care sunt de-a dreptul încântați să ne lase să fierbem în suc propriu pentru moment. Dacă-aș fi în locul dumneavoastră, nu mi-aș face griji în legătură cu pretențiile pe care le vor emite, vor veni și astea la timpul potrivit. La momentul ales de ei. Ei bine, aici nu mai avem nimic de făcut, nu că până acum am fi făcut ceva, dacă mă gândesc bine. Vă doresc o zi bună, domnule de Jong, și sper că aeroportul va reîncepe să funcționeze mâine, la un moment dat. Presupun că vă va lua totuși câteva zile să înlocuiți echipamentele distruse de la temelie.

Pe când ieșeau, van Effen îi făcu semn lui de Graaf să rămână mai în urmă. Privi în jur fără ostentație, să se asigure că nu poate fi auzit și spuse:

- Aș vrea ca doi dintre domnii care au fost acum aici să fie urmăriți.

- Ei, vād că nu-ți pierzi timpul. Presupun că ai motivele dumitale.

- I-am urmărit în timp ce ne anunțați știrea cu privire la lovitura ce urmează să se dea la Texel. I-a izbit. Cei mai mulți se holbau, pur și simplu, în depărtare, iar cei care n-o făceau studiau podeaua. Presupun că toți calculau implicațiile îngrozitoare ale evenimentului. Numai doi n-au făcut nimic din toate astea. Au continuat să se uite la dumneavoastră. Poate că n-au reacționat pentru că știrea nu era o noutate pentru ei.

- Cred că te agăți de un pai.
 - Și nu asta ar trebui să facă un om care se îneacă?
 - Având în vedere câtă apă e în jurul nostru și câtă va mai fi, ai fi putut găsi o metaforă mai puțin dureroasă. La cine te referi?
 - La Alfred van Rees.
 - Ah. Expertul în baraje, stăvilare și ecluze de la Rijkswaterstaat. E absurd. Mi-e prieten. E un om de o cinste ireproșabilă.
 - Poate că diavolul din el nu iese la iveală decât după apusul soarelui. Îl suspectez și pe Fred Klassen.
 - Klassen? Șeful siguranței de la Schiphol. Absurd.
 - E a doua oară când spuneți asta. Și el vă e prieten?
 - Imposibil. Douăzeci de ani de serviciu fără pată. Șeful siguranței?
 - Dacă ați fi un criminal și ar trebui să racolați un om într-o organizație de anvergură, la cine v-ați opri?
- De Graaf îl privi un timp, apoi ieși din cameră fără să spună un cuvânt.

CAPITOLUL 2

Bakkeren și Dekker erau numele celor doi proprietari de bărci care, împotriva voinței lor, fuseseră lipsiți de vasele lor în timpul nopții precedente. Întâmplător, erau cumnați. Bakkeren era nepăsător în legătură cu faptul că-i fusese împrumutată barca și nu părea prea afectat de interdicția de a o examina, să vadă dacă nu cumva fusese deteriorată. Prin contrast, Dekker clocotea de furie; lucru lesne de înțeles, de altfel. După cum îi informase pe de Graaf și van Effen, imediat ce aceștia sosiseră la locuința sa dintr-o suburbie, considera că, în seara precedentă, se comisese un abuz grav în ceea ce-l privește.

- Oare nimeni nu mai e în siguranță în orașul ăsta părăsit de Dumnezeu?

Nu vorbea, urla, dar părea plauzibil să presupui că nu așa se exprima el în mod obișnuit.

- Poliția! Vasăzică, spuneți că sunteți de la poliție! Ha! Poliția! Frumoasă treabă mai faceți când e vorba să-i păziți pe cetățenii cinstiți din Amsterdam. Ședeam, vasăzică, în propria mea barcă și-mi vedeam de treburile mele, când cei patru gangsteri...

- O clipă, spuse van Effen. Purtau mănuși?

- Mănuși!

Dekker, un bărbat scund, brunet, plin de temperament, se holbă la ei neîncrezător și jignit:

- Mănuși! Deci eu sunt victima unui atac sălbatic, iar dumneavoastră nu vă puteți gândi decât la...

- Mănuși.

Ceva din tonul lui van Effen reuși să mai domolească furia interlocutorului; aproape că puteai vedea cum îi scade, cu câteva linii, tensiunea arterială.

- Mănuși, nu? amuzant. Da, purtau. Toți.

Van Effen se întoarse spre un sergent în uniformă:

- Bernhard.

- Da, domnule locotenent. O să-i trimit acasă pe experții în amprente.

- Scuzați-mă, domnule Dekker. Relatați-mi cu cuvintele dumneavoastră. Dacă v-a frapat ceva neobișnuit, semnalați-ne.

- Totul era al dracului de ciudat, spuse Dekker morocănos. Își vedea de treabă, după cum spunea, în cabina sa, când l-a strigat cineva de pe mal. Se dusesse pe punte și un tip înalt - era aproape întuneric, deci nu i se distingeau trăsăturile - îl întrebase dacă nu-i poate închiria barca pe timpul nopții. Spusese că e de la o companie cinematografică și vrea să filmeze câteva scene nocturne și-i oferise o mie de guldeni. Lui Dekker i se păruse extrem de ciudat să i se facă o asemenea ofertă fără să i se lase timp de gândire și, pe deasupra, la căderea nopții, și refuzase. Tot ce mai știa era că alți trei tipi apăruseră instantaneu, că fusese scos cu forța din barcă, aruncat într-o mașină și adus până acasă.

Van Effen spuse:

- Le-ați dat dumneavoastră adresa?

- Ați înnebunit?

Numai privindu-l pe omulețul acela înfuriat și era imposibil să-ți închipui că ar da cuiva vreo informație de bunăvoie.

- Deci vă urmăreau mișcările de câțva timp. Nu v-ați dat seama niciodată că sunteți sub supraveghere?

- Că sunt sub ce?

- Că sunteți supravegheat, urmărit de același străin de un număr neobișnuit de mare de ore?

- Cine ar avea interes să supravegheze și să urmărească un pescar? Oricum, cine și-ar imagina una ca asta? Deci m-au târât în casă...

- N-ați încercat nici un moment să le scăpați din mână?

- I-auzi ce-ntrebare!

Tonul lui Dekker era amar pe bună dreptate:

- Dumneata cât de departe ai ajunge cu mâinile prinse în cătușe la spate?

- Cătușe?

- Presupun că până acum v-ați imaginat că numai poliția folosește chestii din astea. Deci m-au târât în baie, mi-au legat picioarele cu o funie de rufe și mi-au lipit peste gură leucoplast. Apoi au încuiat pe dinafară ușa de la intrare.

- Deci erați cu totul lipsit de apărare?

- Cu totul.

Fața omulețului se întunecă amintindu-și cele întâmplare.

- Am reușit să mă pun pe picioare și asta mi-a făcut al dracului de bine. Baia n-are nici o fereastră. Și nici dac-ar fi avut nu prea știu cum aș fi reușit s-o sparg. Și chiar și atunci nu prea văd cum aș fi putut să strig după ajutor, nu credeți? Oricum, nu cu nu mai știu câte benzi de leucoplast pe gură.

Trei sau patru ore mai târziu - nu sunt sigur cât timp a trecut - s-au întors și m-au eliberat. Tipul cel înalt mi-a spus că au lăsat o mie cinci sute de guldeni pe masa din bucătărie: o mie - chiria pentru barcă și cinci sute - pentru cheltuieli suplimentare.

- Ce cheltuieli?

- De unde să știu eu? Dekker părea obosit.

- Nu mi-au explicat. I-au lăsat și atât.

- I-ați văzut plecând? Ați remarcat tipul de mașină, numărul sau altceva de genul ăsta?

- Nu i-am văzut plecând. Nu le-am văzut mașina, deci cu atât mai puțin numărul ei.

Dekker vorbea cu aerul cuiva care face eforturi extraordinare să se abțină.

- Când am spus că m-au eliberat, am vrut să spun că mi-au descuiat și mi-au scos cătușele. Mi-a luat câteva minute să-mi scot leucoplastul de pe gură și a fost al dracului de dureros. Apoi, am sărit cum m-am priceput până la bucătărie și mi-am tăiat sforile de la glezne cu cuțitul de pâine. Banii erau acolo și aș fi bucuros dacă i-ați vărsa în fondurile poliției, pentru că n-am de gând să mă ating de banii lor murdari. Oricum, aproape sigur că i-au furat. Între timp, și pe ei și pe mașina lor îi luase dracu!

Van Effen își exprimă, diplomatic, compasiunea:

- Având în vedere toate cele prin care ați trecut, domnule Dekker, cred că v-ați dovedit foarte calm și stăpân pe dumneavoastră. Mi i-ați putea descrie pe tipi?

- Haine obișnuite. Fulgarine. Asta-i tot.

- Fețele lor?

- Era întuneric pe malul canalului, întuneric în mașină și, când am ajuns aici, toți aveau fețele acoperite cu glugi. Adică, trei dintre ei. Unul a rămas în barcă.

- Cu butoniere în dreptul ochilor, desigur.

Van Effen nu era dezamăgit; nu se așteptase la altceva.

- Mai curând cu găuri rotunde.

- Au vorbit între ei?

- Nici o vorbă. Numai șeful vorbea.

- De unde știți că era șeful?

- De obicei, șefii dau ordine, nu?

- Presupun. I-ați mai recunoaște vocea?

- Da. Ei, vorbea o olandeză caraghioasă.

- Caraghioasă?

- Nu era - cum să spun? - olandeză-olandeză.

- Avea un limbaj sărăcăcios, vreți să spuneți?

- Nu. Invers. Vorbea foarte bine. Foarte corect. Prea corect. Ca speakerii de la televiziune și de la radio.

- Prea corect, deci. Ca la școală. Să fi fost străin?

- Așa aș zice.

- Aveți idee cam de unde venea?

- Aici m-ați făcut praf, domnule locotenent. N-am ieșit niciodată din țară. Aud adesea oameni vorbind englezește sau nemțește sau și una și alta. Dar eu nu vorbesc nici o limbă. Iar turiștii străini nu vin în coliba unui pescar. Îmi vând peștele în olandeză.

- Vă mulțumesc, oricum. S-ar putea să ne ajute ce ne-ați spus. Ne mai puteți spune și altceva despre șeful ăsta - sau ce-o fi fost?

- Era înalt, foarte înalt.

Pentru prima dată în acea după-amiază schiță o umbră de zâmbet:

- Nu trebuie să fii prea înalt ca să fii mai înalt ca mine, dar ăstuia nu-i ajungeam nici măcar până la umeri. Era cu vreo zece, doisprezece centimetri mai înalt ca dumneavoastră. Și subțire, foarte, foarte subțire. Purta un fulgarin lung, albastru, care-i ajungea mai jos de genunchi și-i atârna pe umeri ca pe un portmantou.

- Spuneați că glugile aveau găuri, nu butoniere. Ați putut vedea ochii tipului înalt?

- Nici măcar. Purta ochelari de culoare închisă.

- Ochelari de soare? V-am rugat în mod special să-mi spuneți dac-ați remarcat ceva special la indivizii aceia! Nu vi s-a părut ciudat că cineva poartă ochelari de soare noaptea?

- Ciudat? De ce să fie ciudat? Știți, domnule locotenent, un burlac ca mine își petrece o groază de timp uitându-se la filme și la televizor. Răufăcătorii poartă întotdeauna ochelari fumurii. După asta-ți dai seama că sunt răufăcători.

- Așa e, așa e.

Van Effen se întoarse spre cumnatul lui Dekker:

- Înțeleg, domnule Bakkeren, că dumneavoastră ați avut norocul să nu atrageți atenția domnilor acelora.

- Era ziua nevastă-mi. Ne-am dus în oraș să mâncăm și să vedem un spectacol. Oricum, barca mea ar fi putut-o fura foarte ușor, fără ca eu să am habar. Dacă l-or fi urmărit pe Maks, m-or fi urmărit și pe mine și-or fi știut că nu mă apropii de barcă în timpul săptămânii.

Van Effen se întoarse spre de Graaf.

- Ați vrea să vedeți bărcile, domnule colonel?

- Crezi c-o să descoperim ceva?

- Nu. Adică s-ar putea să descoperim ce-au făcut tipii. Pariez c-au lăsat special o urmă pentru polițiștii conștiincioși.

- După cum s-ar putea să ne pierdem timpul.

Cei doi cumnați meraseră cu mașina lor, cei doi polițiști cu a lui van Effen, un Peugeot vechi și deteriorat, al cărui motor însă era departe de a fi vechi. Nimic nu arăta că ar fi o mașină a poliției și chiar radio-telefonul era ascuns. De Graaf se ghemui în scaunul scârțâitor și, probabil, desfundat.

- Mă abțin să mârâi și să mă plâng, Peter. Știu că trebuie să mai bântuie vreo sută de rable ca asta pe străzile Amsterdamului și-ți apreciez pasiunea pentru anonim, dar ar fi chiar o nenorocire dac-ai înlocui sau ai retapița scaunul pasagerului?

- Mi s-a părut că dacă-i las așa, sporește aerul de autenticitate. Dar o să-l schimb. Declarațiile de adineauri v-au îndrumat pe vreo pistă?

- Nimic din ce să nu fi remarcat și dumneata. Interesant că tipul înalt și subțire era însoțit de doi muți. Ți-a trecut prin cap că, dacă șeful - cum îl numește Dekker - e străin, atunci probabil că și acoliții lui sunt străini și deci s-ar putea să nu fie-n stare să scoată o vorbă în olandeză?

- Mi-a trecut prin cap și e posibil să fie așa. Dekker a spus că șeful dădea ordine care te puteau face să crezi că și ceilalți vorbeau sau măcar înțelegeau olandeza. Dar nu e neapărat necesar, desigur. Poate că ordinele ca atare nici nu contau și-au fost date numai pentru a-l convinge pe ascultător că ceilalți sunt olandezi. Păcat că Dekker nu s-a aventurat niciodată în afara granițelor patriei. Ar fi existat o posibilitate - subliniez, o simplă posibilitate - să-și dea seama din ce țară e cel care vorbea.

- Eu vorbesc două-trei limbi străine, Peter, iar dumneata chiar mai multe. Crezi că dacă noi l-am fi auzit pe tip vorbind, am fi fost în stare să spunem din ce țară e?

- Era o șansă. Atât și nimic mai mult. Știu la ce vă gândiți, domnule colonel. La faptul că redactorașul ăla de la ziar a înregistrat mesajul telefonic primit de ei. Dar, în acest caz, șansele sunt mult mai mici. Știți ce distorsionate sunt vocile la telefon. Și tipii ăștia nu par genul de gangsteri care să facă greșeli atât de evidente. Și apoi, chiar dac-am reuși, într-adevăr, să ghicim țara de origine, cum dracu ne-ar ajuta asta să le dăm de urmă?

De Graaf aprinse o havană foarte neagră. Van Effen coborî fereastra mașinii. De Graaf nu dădu atenție gestului. Spuse:

- Te pricepi să încurajezi oamenii. Dă-ne ceva mai multe fapte - sau ajută-ne să mai descoperim vreo câteva - și s-ar putea să ne fie de mare folos. În afară de faptul,

și el incert, că s-ar putea să fie străin, tot ce știm despre individul ăsta e că e foarte înalt, că seamănă cu o greblă și că are un defect la ochi.

- Defect la ochi, domnule colonel? Singurul lucru pe care-l știm cu certitudine e că poartă ochelari de soare noaptea. Asta poate să însemne orice sau poate să nu însemne nimic. Ar putea fi o toană. Poate că-i poartă pentru că așa are el chef. Sau poate că-și închipuie, cum a sugerat Dekker, că ochelarii de soare sunt de rigoare la ticăloșii stilați. Sau poate că, la fel ca gorilele din serviciul secret al președintelui Statelor Unite, poartă ochelari pentru că un potențial răufăcător din mulțime nu trebuie să știe niciodată dacă ochii agentului sunt fixați asupra lui sau nu, prin aceasta oprindu-l să acționeze. Sau poate că suferă, pur și simplu, de nictalopie.

- Aha! Nictalopie. O chestie de care-au auzit și elevii de școală, desigur. Sunt sigur, Peter, c-o să mă lămurești totuși și pe mine.

- E un cuvânt vechi și caraghios ce denumește o stare veche și caraghioasă. Mi s-a spus că e singurul cuvânt din limba engleză cu două sensuri absolut opuse. Pe de o parte, înseamnă orbire nocturnă, scăderea progresivă a vederii după apusul soarelui. Pe de altă parte, poate însemna orbire diurnă, imposibilitatea de a vedea bine altcândva decât noaptea. De aceea, cauzele sunt la fel de obscure. O boală rară, indiferent despre care dintre sensuri e vorba, dar existența ei a fost atestată. Ochelarii de soare pot fi prevăzuți și cu lentile speciale de corecție.

- Eu aș zice că un criminal care ar suferi de oricare dintre cele două manifestări ale acestei boli ar fi serios handicapat încă din start. Atât un spărgător de case, care acționează ziua, cât și un hoț care acționează noaptea ar fi oarecum împiedicați în mișcări dacă ar suferi de orbire, fie ziua, fie noaptea. Mi se pare o ipoteză cam hazardată, Peter. Prefer motivele demodate. O rană dureroasă la ochi. Strabism. Poate că se uită cruciș. Poate că pupila unuia din ochi e dungată sau doar parțial colorată. Poate că are irisul atât de deschis la culoare încât nu-l poți distinge de albul ochilor sau poate că fiecare dintre pupile are altă culoare. Poate că suferă de exoftalmie, adică are ochii foarte bulbucați. Poate că nu are decât un singur ochi. În orice caz, părerea mea e că are un handicap fizic, care ne-ar ajuta să-l identificăm imediat dacă n-ar purta ochelari fumurii.

- Deci tot ce avem de făcut acum e să cerem Interpolului o listă a tuturor criminalilor din lumea întreagă cunoscuți pentru defecte la ochi. Trebuie să existe zeci de mii de asemenea indivizi. Chiar dacă lista n-ar cuprinde decât zece persoane, tot nu ne-ar folosi nici cât o ceapă degerată. Sunt mari șanse ca individul nostru să nici nu aibă măcar cazier.

Van Effen cumpăni repede situația:

- Sau poate că le-am putea cere o listă cu toți criminalii albinoși din registrele lor. Țștia au nevoie de ochelari ca să-și ascundă ochii.

- Domnului locotenent îi arde de bancuri, spuse de Graaf morocănos. Pufăi din havană, apoi spuse aproape uimit:

- Pe Dumnezeu meu, Peter. S-ar putea să ai dreptate. În față, Dekker încetinise la un stop, ceea ce făcea acum și van Effen. Două bărci erau înnămolite pe malul unui canal, fiecare având o lungime de unsprezece-doisprezece metri, două cabine și pupa

deschisă. Cei doi polițiști urcară cu Dekker în barca acestuia. Bakkeren se urcă în propria lui barcă, aflată chiar în fața celeilalte. Dekker spuse:

- Ei bine, domnilor, ce doriți să cercetați mai întâi? De Graaf întrebă:

- De cât timp aveți barca asta?

- De șase ani.

- În acest caz, nu cred că locotenentul van Effen și cu mine ne vom mai osteni să cercetăm ceva. După șase ani, probabil că știți pe dinafară fiecare colțișor, fiecare ungher și fiecare crăpătură a bărcii, așa că v-am fi recunoscători, dacă ați cerceta-o chiar dumneavoastră. Spuneți-ne numai dacă descoperiți fie și un fleac care n-ar trebui să se afle aici sau dacă vă lipsește cel mai mic lucrușor. Poate că ar fi bine dacă ați vrea să-l rugați și pe cumnatul dumneavoastră să facă același lucru în barca lui.

Peste vreo douăzeci de minute, cumnații erau în măsură să afirme cu certitudine că infractorii nu uitaseră nimic în vreuna din bărci și că, în ambele cazuri, nu lipseau decât două lucruri: bere din frigidere și benzină din rezervoare. Nici Dekker, nici Bakkeren nu puteau spune cu precizie câte cutii de bere lipseau; niciodată nu țineau socoteala unor asemenea fleacuri, dar amândoi erau de neclintit cât privește declarația că din fiecare rezervor fuseseră scoși cel puțin douăzeci de litri de benzină:

- Douăzeci de litri din fiecare? întrebă van Effen. Păi n-aveau nevoie nici de doi litri ca să ajungă de aici până la canalul de lângă aeroport și înapoi. Deci au folosit motorul în alt scop. Puteți să deschideți tambuchiul motorului și să-mi dați o lanternă?

Cercetarea făcută de van Effen la bateria din camera motoarelor a fost superficială - a durat numai câteva secunde -, dar asta i-a fost de-ajuns. Spuse:

- Domnilor, utilizează vreunul dintre dumneavoastră agrafe-crocodil atunci când folosiți sau încărcați bateriile? Știți, e vorba de ghearele acelea cu arc cu dinți în formă de serat? Nu? Ei bine, cineva a folosit asemenea ustensile azi-noapte. Puteți vedea urmele dinților pe terminale. Au conectat bateriile din cele două bărci ale dumneavoastră - în paralel sau în serie, nu contează -, au folosit un transformator și au dat drumul motoarelor pentru a păstra bateriile încărcate. Așa se explică lipsa celor patruzeci de litri.

- Presupun, spuse Dekker, că la asta s-a referit banditul când a pomenit de cheltuielile suplimentare.

- Probabil.

*

De Graaf se ghemui, fără să protesteze prea tare, în scaunul scârțâitor și fără arcuri al vechiului Peugeot tocmai când suna radiotelefonul. Van Effen răspunse, apoi îi dădu receptorul lui de Graaf, care vorbi scurt, apoi puse aparatul la loc în ascunzătoare.

- M-am temut de așa ceva, spuse de Graaf. Avea o voce obosită. Ministrul meu vrea să zbor cu el în Texel. Din câte înțeleg, ia cu el și jumătate din Consiliul de Miniștri.

- Dumnezeu mare! Paiatele alea de cauciuc. Ce dracu își închipuie că rezolvă ducându-se acolo? Tot ce vor reuși va fi să stea în calea tuturor, să împiedice lumea să lucreze și să nu rezolve nimic. Dar, la urma urmei, se pricep la chestii din astea.

- V-aș reaminti, domnule locotenent van Effen, că vorbiți despre miniștrii aleși ai Coroanei.

Dacă aceste cuvinte sunau ca o punere la punct, de Graaf nu gândea ceea ce spunea.

- O șleahță inutilă și incompetentă. Chestia asta o să-i facă să pară importanți, poate că le vor apărea numele în ziare, poate că vor obține chiar și un vot, două de la alegătorii mai importanți. Totuși, sunt convins că vă veți distra bine, domnule colonel.

De Graaf îi aruncă o privire cruntă, apoi spuse plin de speranță:

- Îmi închipui că nu ți-ar plăcea să vii și dumneata, Peter.

- Supoziția dumneavoastră este corectă, domnule colonel. Și apoi, am treabă.

- Crezi că eu n-am?

De Graaf arăta foarte sumbru și vorbea la fel.

- Da, dar eu sunt numai un copoi. Dumneavoastră trebuie să fiți și copoi și diplomat. Vă duc până la birou.

- Nu vii să mănânci cu mine?

- Aș vrea foarte mult, domnule comandant. Dar iau masa la un stabiliment, ca să spun așa, unde șeful poliției din Amsterdam n-ar trebui să fie văzut nici mort. Îi zice La Caracha. Soția și fiicele dumneavoastră n-ar fi de acord, domnule colonel.

- Ești în interes de serviciu, desigur.

- Desigur. O mică discuție cu câțiva dintre prietenii noștri infiltrați în banda celor care-și zic krakeri. Mi-ați cerut acum câteva luni să-i țin sub o supraveghere discretă, în afară de cea oficială. Unii dintre ei îmi dau din când în când câte-un raport, de obicei, la La Caracha.

- Ah! Krakeri. N-am prea avut timp să mă gândesc la ei în ultimele două luni. Și ce mai fac tinerii noștri dezabuzăți, studenții anti orice, floarea tinerimii noastre, hippie, intrușii?

- Și traficanții de droguri și pistolarii? Nu le prea merg afacerile în vremurile astea. Trebuie să mărturisesc că mă simt mai fericit - nu, nu ăsta e cuvântul -, mai puțin îngrijorat atunci când aruncă cu droguri de fier și cu cărămizi în polițiștii noștri în uniformă și când răstoarnă mașinile sau le dau foc, pentru că atunci știm cum stăm. În timp ce liniștea și pacea astea neobișnuite, și inactivitatea asta care nu le stă deloc în fire mă fac să mă tem că coc ceva, undeva.

- Sper că nu cauți belelele cu lumânarea, Peter.

- Am sentimentul idiot că voi descoperi belelele oricum. Nici n-o să fie nevoie să le caut. Ieri după-amiază, când a sosit mesajul telefonic de la FFF, am trimis în zonă doi dintre cei mai buni oameni ai noștri. S-ar fi putut să descopere ceva. Era o șansă, oricât de vagă. Dar crima din Amsterdam pare din ce în ce mai centralizată în zona krakerilor. Ați crede că cei de la FFF îndeplinesc condițiile unor criminali înrăiți?

- Vrei să spui că cine se aseamănă se-adună? Da, poate. Dar FFF-iștii îmi par niște băieți eleganți, poate prea eleganți ca să intre-n cârdășie cu krakerii, care nu prea seamănă cu niște titani intelectuali ai crimei.

- Deci rămânem la FFF. Până acum știm că există un tip foarte înalt, care s-ar putea să aibă un defect la ochi și ar putea fi străin. Practic, avem situația în mână.

- Sarcasmul nu ți se potrivește. Bine, bine, hai să nu lăsăm nimic deoparte, să nu rămână piatră pe piatră. Oricum, e mai bine să acționăm decât să stăm degeaba. Se mănâncă bine la La Caracha?

- Pentru zona aceea, surprinzător de bine. Am mâncat acolo de câteva ori...

Se întrerupse și-l privi pe de Graaf:

- Ne faceți onoarea de a lua masa cu noi, domnule colonel?

- Păi, m-am gândit că, în calitatea mea de șef al poliției...

- Desigur, desigur. Sunt încântat.

- Și-apoi, nimeni nu va ști unde sunt. Perspectiva părea să-l înveselească pe de Graaf.

- Radiotelefonul ăla afurisit n-are decât să sune până n-o mai putea, dinspre partea mea. N-o să am cum să-l aud.

- Dar nici altcineva n-o să aibă cum să-l audă. Radiotelefonul ăla afurisit, cum îl numiți dumneavoastră, va fi scos din funcțiune în momentul în care parcăm. Cum credeți c-ar reacționa cei din docuri dac-ar auzi că sună un telefon în rabla asta?

Mașina înainta. Între timp, de Graaf mai aprinse un trabuc, van Effen coborî geamul din dreapta lui, iar de Graaf spuse:

- Desigur că ai studiat dosarul proprietarului bombei La Caracha. Cum îl cheamă?

- Preferă să i se spună George și-atât. Îl cunosc destul de bine. Localnicii îl respectă foarte mult.

- Un tip blând? Face fapte bune? Opere de caritate? Un cetățean onorabil, după părerea dumitale?

- Are reputația de a avea o funcție importantă în trei, poate chiar patru organizații criminale de succes. Nu se ocupă cu drogurile sau cu prostituția. Le disprețuiește și nu vrea să aibă de-a face cu așa ceva. Se spune că punctul său tare e tâlhăria. De obicei, e vorba de tâlhărie înarmată, cu sau fără violență, în funcție de câtă rezistență i se opune. El, personal, poate fi extrem de violent. Pot depune chiar eu mărturie în sensul ăsta. Violența, desigur, nu mă viza pe mine. Trebuie să fii total țicnit ca să ataci un locotenent de poliție, iar George e departe de a fi țicnit.

- Ai cu adevărat geniu când e vorba să-ți racolezi prietenii, asociații sau oricum îi numești, Peter.

De Graaf pufăi din trabuc și, dacă era cât de cât zbârlit, n-o arăta.

- De ce acest pericol social nu se află după gratii?

- Pentru că un om nu poate fi arestat, judecat și condamnat numai pe baza zvonurilor. Nu prea am cum să mă duc la George cu o pereche de cătușe și să-i spun: "Mi s-au spus niște chestii despre tine, așa că trebuie să te înhaț." În afară de asta, suntem prieteni.

- Ai spus chiar dumneata că poate fi excesiv de violent. Poți să te legi de asta.

- Nu, nu pot. Are dreptul să dea afară din cârciumă pe oricine e beat, face scandal, folosește cuvinte obscene sau provoacă o încăierare. În această zonă își

exercită George violența. Îi aruncă afară pe scandalagii. De obicei, pe doi deodată. Legea spune că are dreptul. Iar noi reprezentăm legea.

- Pare un personaj interesant. Neobișnuit, chiar. Doi dintr-o dată, vasăzică?

- Așteptați să-l vedeți pe George.

- Și cum ai de gând să mă prezinți?

- Nu e nevoie să fac caz de faptul că lucrați la poliție. Voi spune doar că sunteți colonelul de Graaf. Să zicem că e o vizită semioficială.

- Aș putea fi recunoscut.

- Domnule colonel, nu există criminal care se respectă în orașul ăsta care nu v-ar recunoaște de la un kilometru. Când copiii lor fac ștregării, probabil că tipii lovesc cu un băț portretul dumneavoastră, îl arată progeniturilor și le spun că, dacă nu sunt cuminiți, o să vină sperietoarea să-i ia.

- Cât se poate de spiritual. Nici dumneata nu ești chiar un necunoscut, Peter. Aș fi curios să aflu ce cred despre dumneata elementele criminale din zonă?

- Nu trebuie să fiți curios. Cred că am și eu unele înclinații criminale.

Intrarea nepretențioasă a cârciumii La Caracha era situată la jumătatea unei ulițe atât de înguste încât nici chiar o mașină nu putea intra. Tencuiala crăpată a porticului cochet de la intrare, vopseaua care începea să se șteargă nu indicau deloc că îndărătul ușii s-ar afla un bar. Acesta era bine luminat și curat, cu pereți strălucitori de lemn, o jumătate de duzină de mese, fiecare cu patru fotolii mici împrejur, în locul obișnuitelor scaune de metal sau de plastic, un bar semicircular flancat de scaune înalte fixate în podea, iar în spatele barului se afla barmanul. Când te uitați la el, tot restul camerei ți se ștergea din minte.

Era uriaș. Foarte înalt și foarte spătos. Cântărea, probabil, o sută treizeci de kilograme. Purta un splendid sombrero mexican. Se putea presupune că există o oarecare legătură între pălăria barmanului și denumirea, oarecum sud-americană, a restaurantului. Mai purta o cămașă albă, o cravată neagră îngustă, o vestă neagră decoltată și pantaloni negri de piele. Absența unei centuri din care să iasă tocul unui pistol făcea o notă disonantă. Ochii negri, sprâncenele negre, stufoase, și mustața la fel de neagră, la fel de stufoasă, luxuriantă și atârându-i peste colțurile gurii se potriveau perfect cu pălăria mexicană. Fața-i osoasă părea să fi fost cioplită în granit de un pietrar entuziast, dar netaientat. Era prototipul tuturor portretelor acelor tipi "căutați de poliție", care împodobeau pereții cârciumilor din vestul Statelor Unite în secolul al XIX-lea.

- Acesta e George?

Van Effen nu se obosi să răspundă la această întrebare inutilă.

- Când aruncă afară câte doi mușterii deodată, presupun că nu se folosește decât de o mână.

George îi zări, ieși din spatele barului și se grăbi să le iasă în întâmpinare, cu un zâmbet larg de bun-venit, ce dădea la iveală niște dinți neobișnuit de albi. Pe măsură ce se apropia, părea din ce în ce mai masiv. În momentul în care le întinse mâna, se afla încă la o distanță destul de mare de ei.

- Fii bine venit, Peter, prietene, fii bine venit. Iată-l și pe domnul colonel de Graaf. Pe cuvântul meu, asta chiar că e o mare cinste.

Strânse mâna colonelului de parcă era fratele său geamăn pe care nu-l mai văzuse de douăzeci de ani. De Graaf zâmbi:

- Deci mă cunoașteți?

- Dacă există cineva în orașul ăsta care să nu-l recunoască pe șeful poliției înseamnă fie că e orb, fie că nu citește niciodată ziare și reviste. Peter, din momentul ăsta reputația mea e asigurată.

Îl privi pe de Graaf și coborî vocea:

- Firește, cu condiția să nu fie vorba de o vizită oficială.

- Absolut neoficială, spuse de Graaf. Considerați-mă oaspetele locotenentului.

- Îmi face plăcere să sărbătoresc eu această ocazie de bun augur, spuse George. Ce doriți? Bovieltje, jonge jenever, whisky, bere, vin? Vinurile restaurantului La Caracha sunt excelente. Nu găsiți mai bune în tot Amsterdamul. Dar eu vă recomand bessenjeneverul, domnilor. Tocmai a început să i se formeze o pojghiță de gheață deasupra.

Își linse buzele:

- Incomparabil.

Așa s-a și dovedit. Iar cantitățile de bessenjenever - gin de coacăze - aduse de George erau nu numai incomparabile, ci și formidabile. George rămase cu ei câteva minute, discutând cu ușurință o serie de subiecte și atingând, inevitabil, și subiectul fisurii de la baraj, datorită căreia reapăruse lacul Haarlem.

- Nu e nevoie să căutați autorii crimei printre criminalii profesioniști din Olanda.

George părea foarte sigur pe el:

- Folosesc cuvântul "profesionist" pentru că aș vrea să exclud criminalii jalnici și amatori cum sunt krakerii, să-i exclud pe nebunii cu mintea încinsă, capabili de orice atrocități, indiferent câți nevinovați ar suferi, în numele idealurilor lor nebunești și copilărești, să-i exclud pe lunaticii total amoralii, pe idioții zănatii care iubesc distrugerea de dragul distrugerii. Dar ăștia nu sunt olandezi, deși s-ar putea să se fi născut în țara asta; nu sunt decât membrii unei subculturi bolnave, așa cum veți găsi în orice altă țară.

Dar eu nu cred că ei sunt răspunzători pentru inundația de la Schiphol. Oricât am deplânge acțiunea de sabotare, nu putem să nu admirăm inteligența clarvăzătoare care a acționat din culise. Nici un om dotat cu o inteligență clarvăzătoare nici măcar n-ar visa să intre-n cârdășie cu arierații care-și zic krakeri, deși asta nu înseamnă că cei care-și zic krakeri n-ar putea fi folosiți pentru vreo treabă mărunță, pentru îndeplinirea căreia n-ar fi nevoie să știe atât cât să producă pagube. Dar nici un olandez, oricât ar fi el de criminal, n-ar putea fi răspunzător de așa ceva. Fiecare olandez s-a născut cu credința, cu certitudinea că barajele noastre sunt inviolabile. Pentru olandezi, e un act de credință. Eu nu sunt - cum se cheamă asta, domnilor? - nu sunt xenofob, dar ideea asta e de inspirație străină și a fost dusă la îndeplinire de străini. Și ăsta e numai începutul. Atrocitățile vor continua. Așteptați și veți vedea.

- Nu vom avea mult de așteptat, spuse de Graaf. Se pregătesc să fisureze barajul de la Texel, astăzi după-amiază la orele patru și jumătate.

George dădu din cap, ca și cum știrea nu era o surpriză pentru el.

- Atât de curând, atât de curând. Și apoi următorul baraj, și apoi următorul, și următorul. Când, în sfârșit, vor începe șantajul, pentru că precis va începe, întrucât nimic altceva decât șantajul nu poate sta la baza unor asemenea fapte, pretențiile lor vor fi exorbitante.

Aruncă o privire spre bar, de unde un grup de bărbați făceau semne disperate că mor de sete.

- Vă rog să mă scuzați, domnilor.

- Un tip extraordinar, spuse de Graaf. Ar fi un politician grozav. Nu i se poate reproșa că nu-și găsește cuvintele. Ciudat tip: un criminal presupus a nu fi străin de violență, totuși inteligent și, fără îndoială, bine crescut. Pe de altă parte, au mai fost și în trecut o serie de criminali renumiți, chiar notorii și plini de succes, care aveau cam aceleași date. Dar ăsta mă intrigă în mod special. Pare să aibă o minte de criminal, dar, în același timp, gândește și vorbește ca un polițai. Și nu i-a trebuit decât o clipă ca s-ajungă la supoziția că infractorii ar putea fi străini, în timp ce nouă ne-a luat ceva timp. Și spre deosebire de noi, nu avea nimic care să-l ajute sau să-l ghideze spre această concluzie. S-ar putea ca dumneata și cu mine să fim o idee mai puțin inteligenți decât ne place să credem.

- Poate c-ar fi bine să-l racolați pe George, cu gradul de sergent, să cerceteze cazul de la baraj. Ar fi o carte de vizită pentru el, nu credeți?

- Cartea de vizită ar fi frumoasă, dar ideea e proastă. Ideea de a pune un hoț să-l prindă pe altul n-a dat niciodată rezultate. Nu mai glumi cu superiorul dumitale în ceasul lui de restriște. Și că veni vorba de restriște, noi când mâncăm?

- Să-l întrebăm pe George.

George reveni cu o provizie proaspătă de bessenjenever.

- Am vrea să mâncăm, George.

- Domnul colonel vrea să prânzească aici? La Caracha e de două ori onorată. Vă convine masa asta?

- Îi aștept pe Vasco și pe Annemarie.

- Desigur.

George luă tava cu băuturi și-i conduse, urcând patru trepte, într-o sufragerie strălucitoare, veselă și atât de mică, încât nu încăpeau decât două mese înăuntru. George le arată un meniu:

- Totul e excelent. Avem un Rodekool met Rolpens superb.

- Să luăm chestia asta superbă, Peter? zise de Graaf.

- Grozav. Și, George, având în vedere că-l avem printre noi pe șeful poliției, cred că nota de plată ar putea include și o sticlă de vin decent.

- Decent? Oare-am auzit bine? Un vin superb, potrivit cu o mâncare superbă și totul oferit pe cheltuiala restaurantului. Poate un Chateau-Latour? V-am spus că am pivnița cea mai bine garnisită din oraș. După cum am, fără discuție, cel mai bun Bordeaux.

George le dădu paharele cu aperitive:

- Stimulați-vă pofta de mâncare, domnilor. Vă promit că Annelise se va întrece pe sine.

Când George îi părăsi, de Graaf întrebă:

- Cine-i Annelise?

- Nevastă-sa. Nu-i nici jumătate cât el. Îl terorizează. O bucătăreasă minunată.

- E la curent cu - hai să-i zicem - activitățile sale clandestine?

- Nu știe nimic.

- Ai pomenit de un Vasco și de o Annemarie. Îmi închipui că ăștia sunt informatorii dumitale. George pare să știe ce e cu ei.

- Îi cunoaște destul de bine. Sunt prieteni.

- Știe și că ei lucrează, pe ascuns, pentru dumneata? Van Effen aprobă din cap.

De Graaf se încruntă:

- Crezi că e înțelept? Că e politic? Sau chiar, fir-ar să fie, că e în conformitate cu regulile meseriei?

- Am încredere în George.

- Poate că dumneata ai, dar eu nu trebuie să am. Dacă spui că ai în pivniță cele mai bune vinuri din Amsterdam, înseamnă că ai pretenții extraordinare. Așa ceva costă scump, îngrozitor de scump. E implicat și în jafuri și tâlhării sau câștigă destul din activitățile clandestine ca să cumpere totul cinstit pe piața liberă?

- Domnule colonel, n-am spus niciodată că George e un ticălos, un hoț, un tâlhar, un gangster sau cum vreți să-i spuneți. N-am făcut decât să citez părerile vecinilor despre el. Am vrut să vă formați propria dumneavoastră impresie în ceea ce-l privește. De fapt, cred că v-ați și format-o, dar încă mai aveți rezerve, pentru că sunteți, prin definiție, bănuitor, suspicios, înclinat să credeți ce-i mai rău. Și cred că asta se întâmplă din cauză că sunteți șeful poliției. Annelise nu știe nimic despre activitățile clandestine ale lui George, cum le numiți dumneavoastră, pentru că asemenea activități nu există. În toată viața lui, George n-a câștigat nici un singur gulden pe căi ilegale. Merge numai pe calea cea dreaptă și dacă fiecare locuitor al Amsterdamului ar fi la fel de cinstit ca el, dumneavoastră ați deveni șomer înainte de căderea nopții. Am fost sigur că v-ați dat seama de asta, în momentul în care ați spus că gândește și vorbește ca un polițai. Chiar este - sau a fost - polițai, ba chiar unul al dracului de bun. Era sergent la propriul său inspectorat, până anul trecut, când a hotărât să se retragă. Telefonați-i șefului poliției din Groningen, și o să aflați că ar da și un sac cu aur numai să-l convingă să se întoarcă.

- Sunt descumpănit, spuse de Graaf. Nu arăta deloc descumpănit; se mulțumi să facă această afirmație pufăind din trabuc și sorbindu-și bessenjeneverul, de parcă van Effen ar fi discutat despre vreme sau despre recoltă.

- Asta schimbă lucrurile. Da, le schimbă. Nu preciză în ce sens le schimbă.

- Cred totuși c-ai fi putut să mă previi cât de cât.

- M-am gândit c-o să ghiciți singur, domnule colonel. Scrie pe el că e polițist. Sau, oricum, scria, înainte să-și lase mustața, după ce și-a dat demisia.

- Avea vreo specialitate?

- Droguri și antiterorism. Sau, mai exact, întâi droguri, iar apoi antiterorism.

- Droguri? Singurul drog din provincia Groningen e ginul. Aici e locul potrivit pentru el. Sau, dacă te-am înțeles bine, ar fi putut fi. De ce a demisionat? Cine l-a făcut să demisioneze?

- Nimeni. Natura. Dacă vrei să ai succes când te ocupi cu depistarea traficantilor de droguri, trebuie să poți dispărea oricând în peisaj, fără să atragi atenția. L-ai văzut cum arată. Nu e croit să dispară nicăieri.

- În plus, în nord nu există nici picior de terorist.

- Nici prin părțile noastre nu prea mișună, domnule colonel. Poate că și din cauza asta s-a retras George. Nu exista o treabă pe măsura lui, nu-l stimula nimic.

- Păcat. O inteligență ca a lui să se risipească servind calorii de prisos cetățenilor supraponderali ai Amsterdamului. Ne-ar putea fi de folos. Poate că ideea dumitale de a-l recruta nu e chiar atât de rea. La nevoie ai mână liberă să-l cooptezi.

- Am înțeles, domnule colonel. Dar credeam că, pentru a coopta pe cineva e nevoie de un comitet, de un cvorum.

- Nu există decât un singur comitet și qvorum în poliția din Amsterdam, iar eu fac parte din el. Dacă crezi că ne poate fi de folos, spune-mi. Sau nici măcar nu te mai obosi să-mi spui. Mi-e foame.

- Ah, da. De obicei, George servește hors-d'oeuvres. Poate că s-a gândit că nu e nici o grabă.

Îi aruncă o privire lui de Graaf, solid și îndesat:

- Calorii de prisos. Totuși...

Se ridică, deschise o ușă de lemn care masca un frigider, deschise frigiderul și spuse:

- O jumătate de somon afumat. Păstrăv afumat. Șuncă. Brânză Gouda, Edam și încă vreo câteva chestii.

- Nu există culmi pe care să nu te poți ridica, băiete. Puțin mai târziu, după ce îți mai potoli, cât de cât, foamea, întrebă:

- Din moment ce ești prea ocupat sau prea laș să mă însoțești la Texel, aş putea să te-ntreb ce ai de gând să faci?

- Depinde de ce voi afla de la Annemarie și Vasco. Desigur, în cazul în care voi afla ceva. Dacă mă gândesc bine, cred că voi face ceea ce nu poate face bietul George: o să mă topesc, fără ostentație, printre krakeri, în propria lor grădină.

- Dumneata? Ești nebun. Imbatabila bestie neagră în bârlogul krakerilor! La două minute după ce-ai sosit acolo, orice activitate și orice conversație ar înceta.

- Am fost acolo de mai multe ori până acum și totul a decurs normal. Când mă duc acolo nu port nici insigna asta frumoasă de polițist, nici uniforma oficială. Port cu totul altă uniformă. Pe cea de kraker. Nu cred că v-am descris până acum garderoba mea.

Van Effen mai sorbi o gură de bessenjenever.

- Am o jachetă de piele cu o groază de ciucuri și o pălărie neagră de piele, căreia-i atârnă pe spate o coadă de lup. Arăt de-a dreptul elegant.

De Graaf închise ochii, strânse tare din pleoape, apoi îi deschise la loc.

- Pantalonii sunt din altfel de piele. Nu știu de ce animal e, dar au o groază de dungulițe de piele aplicate pe părți. Și port mocasini, firește. Asta a fost o greșeală. Mocasinii, vreau să spun. Transpir în ei. Apoi, am părul și mustața blonde. Înțelegeți, nu platinat, ca să nu atrag prea tare atenția.

- Restul zorzoanelor nu atrag atenția?

- Vopseaua nu se ia pe nici un fel de vreme. Trebuie să folosesc un detergent special, ca să scap de ea. E un proces dureros. Apoi, port o jumătate de duzină de inele, din aramă solidă, la mâna dreaptă.

- Adică la mâna cu care lovești?

- Între altele, sunt ecologist, mă pronunț împotriva bombei atomice, pentru pace. Am și un șirag dublu de mărgelile multicolore. Și un cerceș. Numai unu. Doi, ar fi demodat.

- Într-o zi trebuie să mi te arăți și mie.

- Pot să vă fac și dumneavoastră rost de o uniformă ca asta, dacă vreți.

De Graaf închise din nou ochii, dar fu scutit de alte comentarii de apariția lui George, cu prânzul. George îi servi cu Rodekool met Rolpens, deschise sticla de Château-Latour cu o atitudine reverențioasă și se îndepărtă. Mâncarea era simplă. Consta din varză roșie, ruladă de carne cu mirodenii și felii de mere; dar, așa cum promisese George, era excelent pregătită și, conform obiceiului la Amsterdam, cantitatea era de ajuns pentru patru persoane. Vinul, tot după cum promisese patronul, era minunat.

Tocmai terminaseră, când George aduse cafeaua:

- Annemarie e afară.

- Spune-i să intre, te rog.

Annemarie era o domnișoară care atrăgea atenția fără putință de tăgadă. Purta un pulover pe gât, de o culoare nedefinită, care poate că, odată, fusese albă. Era cam cu patru numere prea mare pentru ea, defect pe care încercase să-l remedieze strângându-și foarte tare pe talie o curea cu ținte, lată de trei degete. Cum avea o talie destul de subțire, efectul era cât se poate de nepotrivit: arăta ca un sac de cartofi, strâns cu o funie la mijloc. Blugii decolorați și pătați aveau manșete cu franjuri, după ultima modă. Fata intră în cameră mai curând legănându-se decât mergând, încălțată cu o pereche de cizme scurte din piele pătată, cu tocuri caraghios de înalte și de subțiri. Privindu-i părul blond care-i atârna în dezordine, îți dădeai seama că, după părerea ei, pieptenele constituie un lux inutil. Rimelul, de un negru intens, și fardul de pleoape turcoaz fuseseră folosite din belșug. Paloarea neobișnuită a feței, care nu putuse fi provocată decât de folosirea excesivă a unei pudre ieftine, era în contrast izbitor cu cele două pete roșii circulare de pe obraji, care, la rândul lor, erau departe de a fi naturale. Rujul purpuriu și oja sângerie ieșiră în evidență când își scoase portțigaretul dintre dinții pătați; oja era cojită și începuse să se desprindă de pe unghii. Parfumul ieftin, care-ți muta nasul din loc, te făcea să te gândești că se îmbăiașe în el. Pe de altă parte, aveai impresia acută că nu se mai spălase câtuși de puțin de un timp foarte îndelungat. Cerceșii de aramă îi zornăiau în timp ce se legăna.

Van Effen se uită spre de Graaf, dar acesta nu-i întoarse privirea. Apariția fetei fie că-l magnetizase, fie că-l transformase în stană de piatră. Van Effen își dresă vocea cu zgomot.

- Ea e Annemarie, domnule colonel.

- Da, da, Annemarie.

De Graaf continuă să se holbeze la ea și era clar că numai printr-un extraordinar efort de voință reuși să-și întoarcă privirea spre van Effen:

- Desigur, desigur, Annemarie. Dar încă n-am apucat să discut câteva chestii cu dumneata și...

- Înțeleg, domnule colonel. Annemarie, draga mea, te superi dacă ne lași singuri câteva minute? Sunt sigur că George îți va oferi ceva.

Fata pufăi lung din țigară, zâmbi și ieși legănându-se din încăpere.

- "Annemarie, draga mea". Vocea și privirea lui de Graaf erau îngrozite. "Annemarie, draga mea". Dumneata în uniformă de kraker și... și creatura aia, ce pereche ați mai face. Întotdeauna te-am crezut cu capul pe umeri, cu mintea întreagă. Chestia asta trebuie să fie o glumă. Unde dracu' ai cules-o pe stricata asta, pe târfa asta, pe hoasca asta? Ce circ îngrozitor! Doamne, ce boială, ce duhoare!

- De obicei, nu vă luați după aparențe, domnule colonel. Nu vă repeziți să dați verdicte.

- Să mă reped să dau verdicte? Pantofii ăia ridicoli! Pulooverul ăla jegos, care fusese destinat unei... unei gorile!

- E un pulover foarte practic, domnule colonel. Astfel nimeni nu poate suspecta că fata ascunde un pistol automat sub talie.

- Un pistol automat? Creatura aia, paiața aia poartă pistol? Caricatura asta de ființă omenească poartă pistol? Trebuie să fii nebun.

Trase adânc din trabuc:

- Nu, nu ești nebun. Nu mă plâng, Peter, dar mi-ai produs un șoc îngrozitor.

- Îmi dau seama, domnule colonel. Presupun c-ar fi trebuit să vă previn. Reușește într-adevăr să-i șocheze pe cei care-o văd pentru prima dată. Hoasca asta îngrozitoare e, de fapt, o domnișoară încântătoare - sau ar putea fi, dacă s-ar spăla timp de aproximativ o oră. E foarte drăguță, într-adevăr fermecătoare, inteligentă, vorbește patru limbi străine, are o diplomă universitară și lucrează la poliția din Rotterdam. Nu vedeți, domnule colonel, că e un test? Dacă fata asta-i poate duce pe șeful poliției, adică pe omul care a devenit șef al poliției, între altele, și pentru că e mai greu de dus decât alții, înseamnă că poate duce pe oricine.

- Și cum ai dat peste minunea asta?

- Am obținut-o la schimb. De fapt, n-a fost un schimb prea cinstit. Știam c-a petrecut șase luni în lumea subterană a Rotterdamului, iar noi n-aveam pe nimeni care să se poată compara cu ea. N-a fost ușor s-o obțin, dar omologul meu din Rotterdam mi-e prieten.

- De ce n-am fost informat despre asta?

- Pentru că mi-ați dat mână liberă, amintiți-vă. V-aș fi informat dac-aș fi avut ceva important de raportat. Până acum, n-a fost nimic important. N-am vrut să vă plictisesc cu fleacuri.

De Graaf zâmbi:

- Mă îndoiesc că tinerei doamne i-ar plăcea să fie considerată un fleac. Vrei s-o chemi înăuntru?

Van Effen se execută și de Graaf îi făcu un semn politicos să ia loc.

- Îmi pare rău c-a trebuit să așteptați. Știți cine sunt?

- Desigur. Domnul colonel de Graaf. Șeful meu. Vocea, ușor aspră, avea un timbru jos și plăcut, în contrast izbitor cu aspectul ei.

- V-a spus locotenentul van Effen?

- N-a fost nevoie să-mi spună, domnule colonel. Eu lucrez pentru el și știu că el lucrează pentru dumneavoastră. Și v-am văzut fotografia de nenumărate ori.

- Ce costumație ai, Annemarie. Nu crezi că e cam stridentă și atrage atenția asupra dumitale?

- Printre oamenii pe care trebuie să-i cercetez? Vă pot asigura, domnule colonel, că, prin comparație cu hainele purtate de aceștia, ale mele sunt de-a dreptul șterse, absolut lipsite de personalitate. Nu-i așa, Peter?

- Ah! Deci îi spui Peter? Un grad inferior i se adresează adjunctului meu pe numele mic?

- Execut ordinele, domnule colonel. Am fost în misiune împreună de câteva ori...

- Printre... prietenii dumitale?

- Da, domnule colonel.

- Mi-ar fi plăcut să vă văd pe amândoi, acolo.

- Formăm o pereche cam ciudată. I-am spus lui Annemarie că n-ar fi potrivit să mi se adreseze cu "domnule locotenent" în tovărășia tipilor ăloră. C-ar fi bine să-mi spună Peter și să se gândească la mine ca la "Peter". Așa, n-are cum greși. Cineva mi-a băgat asta în cap cu ani în urmă.

- Eu ți-am băgat-o în cap. Am înțeles că porți pistol, domnișoară. Știi să-l folosești?

- Am învățat la școala de poliție.

- L-ai folosit vreodată?

- Nu. Și trebuie să recunosc că sper să nu fiu nevoită s-o fac vreodată.

- L-ai folosi la nevoie?

- Nu știu. Dacă ar trebui să împiedic pe cineva să ucidă o ființă umană, ei bine, poate că l-aș folosi. Dar eu n-aș putea ucide pe cineva. Nu-mi plac armele. Mă tem că nu sunt prea curajoasă, domnule colonel.

- Prostii. Asemenea sentimente îți fac cinste. Și eu simt exact la fel. Și trebuie să fii o fată foarte curajoasă dacă te aventurezi printre krakeri.

Annemarie schiță un zâmbet.

- În privința asta, mă ajută mult gulerul înalt. Îi împiedică pe tipi să vadă cum îmi pulsează sângele.

- Prostii? Și ce se petrece printre prietenii dumitale? Sunt mulți zurbagii sau tipi interesanți?

- De fapt, nu sunt prea interesanți, domnule colonel. Mai curând, plicticoși. Cei mai mulți nici măcar nu sunt nonconformiștii și anarhiștii drept care se dau. Există, firește, traficanți de droguri și drogați. Și mai e și o bandă destul de acerbă care face negoț cu armament: vând arme rusești, de calibru mic, Armatei Republicane Irlandeze și altor elemente declasate. Dar Peter mi-a spus să nu-mi bat capul cu comerțul de arme.

- Elemente declasate? Îmi place denumirea asta. Deci, Peter, tânăra doamnă nu se ocupă de comerțul cu arme. De ce?

- Mă mai întrebați, domnule colonel? America, Rusia, Marea Britanie, Franța fac comerț - legal - cu arme, în valoare de câteva miliarde de dolari pe an. La fel și

Israelul, Iranul, Libia și Dumnezeu mai știe câte alte țări. Totul se petrece cu binecuvântarea guvernelor acestor țări. Cine suntem noi să facem pe moralistii, pe oamenii cu frica de Dumnezeu, să fim mai catolici decât papa? Oricum, știu că partea asta nu vă preocupă cu adevărat și că singurele lucruri care vă interesează, de fapt, sunt drogurile și amenințările acelea misterioase și din ce în ce mai dese la adresa familiei regale și a membrilor guvernului.

- Da, da, desigur. Ceva interesant de raportat de pe unul din aceste fronturi?

Annemarie clătină din cap:

- Vasco - ați auzit de Vasco?

- Da, dar nu l-am întâlnit niciodată. Urma să-l întâlnesc astăzi. De fapt, credeam c-o să-l întâlnesc o dată cu dumneata.

- Și eu credeam la fel. Stabilisem să ne întâlnim într-o cafenea din apropiere, acum aproape o oră. Dar n-a dat nici un semn. Ceea ce nu-l caracterizează deloc pe Vasco.

- Prietenul ăsta al dumatăle e un kraker autentic?

- Păi, cam așa pare, dar nu prea poate fi, nu? Au și ăștia un fel de șefi. Nu e vorba de tipi cu cine știe ce personalitate sau charismă. Un fel de consiliu deșucheat, în care Vasco pare să fie membru sau să aibă legături cu el. Dar afirmă că, de fapt, e împotriva lor, iar eu îl cred. La urma urmei, lucrează pentru dumneavoastră. Sau cam așa ceva.

- Dar nu prea știi ce să crezi în privința lui.

- Inteligența - dacă există - îmi spune că... ei bine, am o atitudine ambiguă în ceea ce-l privește. Instinctul îmi spune să am încredere în el.

- Peter?

- Instinctul ei nu se înșală. Tipul e polițai. Detectiv.

- Polițist? Annemarie strânse din buze și-i aruncă lui Peter o privire furioasă.

- Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

- Nu fi copil, spuse van Effen. Tu i-ai spus că ești polițist?

Fata nu răspunse, iar de Graaf se grăbi să adauge:

- Peter aplică principiul minimei informații, draga mea. Nu mi-a spus nici măcar mie. Îmi închipui că a considerat că nu e nevoie să știu. Te pregăteai să spui ceva despre Vasco?

- Da. Ar putea fi important. Nu știu. Mi-a spus azi noapte târziu că are impresia că a prins o pistă. Spunea c-a fost abordat de un tip din consiliu, unul care știa că el, Vasco, se mișcă destul de des în lumea exterioară; pentru ei, orice se află dincolo de granițele lor suburbane reprezintă lumea exterioară. Vasco zicea că tipul urma să-l ducă, la miezul nopții, la o întrunire la care trebuia să se întâlnească cu cineva important. Nu știu cine era persoana.

Van Effen întreabă:

- Cine e tipul care l-a abordat? Poți să-l descrii?

- Pot să-l descriu foarte bine. Scund, pe cale să chelească, cu o barbă grizonată și strabism accentuat la ochiul drept.

De Graaf privi spre van Effen:

- Încă unul cu defect la ochi, dar, de data asta, de-adevăratelea. Tipul ăsta are și un nume?

- Julius.

- Julius și mai cum?

- Doar... Ezită: Julius Caesar. Știu că sună aiurea, dar tipii sunt nebuni. Nimeni acolo nu-și folosește numele adevărat. În momentul ăsta, în ceea ce privește numele, toți trec printr-o fază istorică. Sunt un fel de oi care-și imită șefii. Avem un Alexandru cel Mare, un Gingis-Han, un Carol cel Mare, un amiral Nelson, o Elena din Troia, o Cleopatra... și așa putea continua. Au o slăbiciune pentru marii conducători și pentru femeile frumoase. Adică pentru contrariul lor. Oricum, pe ăsta-i cheamă Julius Caesar.

Van Effen spuse:

- Și asta-i tot ce știi? N-ai nici un indiciu despre ce fel de pistă era vorba?

- Nu. Strâmbă din buze:

- Asta nu înseamnă că el nu știa.

- Iată un comentariu ciudat, spuse de Graaf. Ce vrei să spui?

- Nimic. Pur și simplu nu știu dacă el știe sau nu.

- Doamne-Dumnezeule! De Graaf o studie ironic:

- N-ai încredere în colegul dumitale?

- El n-are încredere în mine.

- Of, of, iar începem. Nu mi se pare că relațiile dintre subordonații mei sunt prea fericite.

Van Effen spuse:

- Sergentul Westenbrink nu se ferește de ea. Doar că atunci când lucrezi timp de trei ani pe ascuns începi să devii secretos și singuratic.

- Deci îl cheamă Westenbrink. Credeam că-mi cunosc toți sergenții.

- ăsta e de la Utrecht, domnule colonel.

- Îți întinzi plasa până departe. Vezi, Annemarie, locotenentul van Effen lucrează după aceleași principii ca și Vasco, al cărui nume, sunt absolut sigur, nu e Vasco. Principiul minimei informații. Cum te mai poți simți jignită, când vezi că și pe mine mă tratează tot atât de elegant?

George intră, se scuză, luă un aparat telefonic de pe o masă laterală și-l puse în fața lui Annemarie. Ea ridică receptorul, ascultă timp de două minute bune ce-i spunea o voce spartă și răspunse doar:

- Mulțumesc. Peste cinci minute. Închise. Van Effen spuse:

- Cornul Vânătorului, presupun. Ce mesaj ai de la Vasco?

- Cornul Vânătorului? De Graaf se încruntă. Sper că nu e vorba de Cornul Vânătorului care...

- Nu există decât un singur... stabiliment cu numele ăsta în Amsterdam. Cerșetorii nu-și pot permite luxul să aleagă. În afară de La Caracha, asta e singura noastră casă sigură în tot Amsterdamul. Dar e vorba de o legătură personală, domnule colonel. Cinstea poliției din Amsterdam rămâne nepătată.

- Și eu să nu știu de asta, mârâi de Graaf. Să nu știu.

- Mă tem că aveți dreptate, spuse Annemarie aproape fără voia ei. Mesajul era de la Cornul Vânătorului. Dar nu era Vasco la telefon.

- Nici n-am spus că era. Am spus: "Ce mesaj ai de la Vasco?"

- La telefon era Henri. Henri, domnule colonel, e proprietarul. Vasco e sub observație, dar persoana care-l urmărește, indiferent cine-ar fi, nu știa, n-avea cum să știe că e aproape imposibil să-l urmărești pe Vasco și el să nu-și dea seama. Așa că Vasco n-a putut veni aici. Tipul sau tipii care-l urmăreau ar fi ridicat din sprâncene dacă ar fi dat de dumneavoastră aici. Iar dacă m-ar fi văzut pe mine, ar fi făcut de-a dreptul un șoc. Ceea ce ar fi însemnat un mic dezastru pentru noi, și nici Vasco, nici dumneavoastră nu ați mai fi fost de nici un folos. Deci singurul loc unde se mai putea duce Vasco a rămas Cornul Vânătorului. Și nici măcar acolo n-a putut vorbi personal la telefon, pentru că și acolo era urmărit. Așa că a scris o notiță pentru Henri, care a telefonat în locul lui. Tu trebuia să-mi pui o întrebare și să-i transmiți răspunsul meu lui Henri în cinci minute.

Annemarie suspină:

- Și chiar trebuia să-mi iei caimacul? Apoi se luminează la față:

- Dar n-ai ghicit chiar totul, nu?

- Eu strălucesc când e vorba să deduc lucrurile evidente. Dar nu sunt Mafalda. Restul, pe care nu l-am ghicit, poate să aștepte, inclusiv motivul pentru care Vasco mă va suna din nou.

- Eu n-am spus asta.

- Dar a spus-o Henri. Mesajul. Annemarie făcu o strâmbătură:

- Mesajul e următorul: Două cozi. Totuși imposibil canal. Întâlnesc doi...

De Graaf o întrerupse:

- Asta ce-o mai fi însemnând?

- Prescurtările lui Westenbrink, presupun, spuse van Effen. Nu există decât două căi de a scăpa de urmăritorii lui. I-ar putea arunca în canalul cel mai apropiat: ceea ce e perfect capabil să facă, sau s-ar fi putut pierde ușor de ei, ceea ce, de asemenea, e perfect capabil să facă. Dar, dacă ar fi procedat așa, ar fi însemnat să rateze legăturile pe care reușise să le stabilească.

Annemarie continuă:

- Întâlnesc doi-trei tipi la patru și jumătate la Cornul Vânătorului.

Împinse peste masă o bucată de hârtie:

- Stephen Danilov, citi van Effen. Polonez. Radom. Expert în explozibili. Incendii la sondele de petrol. Texas. E limpede. Vi se pare interesant, domnule colonel?

- Foarte. Ce părere ai despre spargerile la bănci?

- Ar fi interesant să vedem cum funcționează legea și din punctul lor de vedere.

Vor aduce și un orator polonez, desigur.

Annemarie spuse:

- Crezi că e o bandă de criminali polonezi?

- Nu. Vor să mă verifice pe mine.

- Dar, dac-o să-ți vorbească în...

- Dac-o să-i vorbească în polonă, draga mea, spuse de Graaf, o să le răspundă și el tot în polonă. E foarte fluent în limba asta. Prietenul dumatăle de la Utrecht, Peter, o știa, firește, și pe asta.

Annemarie spuse:

- Dar..., dar o să fii recunoscut. Toată lumea din... din ghetoul ăla te cunoaște, vreau să spun că știe cine ești.

- ȚȚ. Regret, dar dă-mi voie. Dacă-ți închipui că am de gând să mă prezint drept locotenentul van Effen, mă tem că nu te simți prea bine. Conform celor mai bune tradiții ale literaturii de gen, mă voi deghiza strașnic. O să mă îngraș cu vreo douăzeci de kile. Am un costum și o cămașă menite să facă față excesului de grăsime. O să mă îngraș și la mutră, o să-mi vopsesc părul și mustața, o să-mi fac o cicatrice sinistră și o să port o mănușă neagră de piele. Asta ca să-mi ascund cicatricile și arsurile sinistre pe care mi le-am făcut - stai să văd, da, desigur - când am aruncat în aer sonda aia de petrol din Arabia Saudită, parcă. E remarcabil ce poate face o singură mănușă neagră. Devine punctul esențial în aproape orice identificare. Dacă n-o porți, nu mai ești același, dacă înțelegi ce vreau să spun. Și nu numi suburbia krakerilor un ghetou: e o jignire adusă evreilor cinstiți.

- N-am vrut să...

- Știu. Scuză-mă. Sună-l pe Henri, spune-i că e-n regulă și să lase să treacă vreo câteva minute înainte de a-i face lui Vasco semnul convenit.

Fata transmise mesajul, apoi închise:

- Totul pare-n regulă. Câteva minute. Privi spre van Effen:

- Știai deja toate amănuntele. De ce l-ai mai pus pe Vasco să sune?

- De ce l-am mai pus pe Vasco să sune? Van Effen își luă un aer răbdător:

- Vasco se întoarce în fiecare după-amiază în blocul ăla gol pe care l-au preluat tipii în mod ilegal. A fost sub supraveghere încă de la întâlnirea de azi-noapte cu consiliul ăla, sau cum i-o fi zicând, și e de presupus că va rămâne sub supraveghere până la întâlnirea de la Cornul Vânătorului. Cum ar putea bănuși cineva c-a comunicat cu mine ca să aranjeze întâlnirea asta? Prin telepatie?

De Graaf își dresă vocea și privi spre Annemarie:

- Trebuie să-l ierți pe locotenent pentru galanteria lui deplasată. Te întorci în locul acela îngrozitor acum?

- Foarte curând.

- Și rămâi acolo peste noapte? Se înfioră zâmbind:

- Domnule colonel, până și loialitatea mea față de poliție are o limită. Nu, noaptea nu dorm acolo.

- Și confreria nu ridică din sprâncene?

- Cătuși de puțin, domnule colonel. Am un prieten care vine să mă ia în fiecare seară. Krakerii înțeleg treburile astea.

- Și dimineața te întorci acolo?

- Da, domnule colonel.

Își duse o mână la gură, să acopere un zâmbet, dar de Graaf îl văzuse.

- Pari să te amuzi, domnișoară. Tonul lui pierduse din căldură.

- Da, domnule colonel, chiar mă amuz puțin. Tonul și expresia dumneavoastră de dezaprobare și dezamăgire. Prietenul ăsta al meu e un domn foarte curtenitor. Cu atât mai mult cu cât e căsătorit.

- Inevitabil.

De Graaf nu era amuzat.

- Mă duce în casa verișoarei lui, mă lasă acolo și vine să mă ia dimineața. De aceea spun că e curtenitor, pentru că e foarte îndrăgostit de soția lui. Verișoara lui, domnule colonel de Graaf, e o adevărată doamnă.

De Graaf spuse:

- Ca de obicei, șeful poliției e luat prin surprindere. Se relaxase în mod evident.
- Presupun, Peter, că ai făcut o investigație cu privire la această doamnă.
- Nu, n-am făcut.

Van Effen părea impresionat.

- N-aș îndrăzni.

De Graaf se încruntă o clipă, apoi se răsturnă pe spătarul scaunului și râse:

- Uită-te la viteazul nostru locotenent, Annemarie. E terorizat de propria lui soră mai mică. Deci stai cu Julie?

- Prin urmare o cunoașteți, domnule colonel?
- E doamna la care țin cel mai mult în tot Amsterdamul. Firește, cu excepția soției și a celor două fiice ale mele. Sunt nașul ei. Asta e.

Sună telefonul. Van Effen ridică receptorul și ascultă preț de vreo jumătate de minut, apoi întreabă:

- Dacă vorbesc îmi poate auzi cineva vocea? Răspunsul fu probabil negativ, căci van Effen spuse:

- Spune că-mi dai o jumătate de minut de gândire. La sfârșitul acestui interval, van Effen vorbi din nou:

- Spune-mi: "Stephen, îți jur că nu e o cursă întinsă de poliție. Îmi pun capul. Iar dac-ar fi o cursă a poliției, crezi că viața mea ar mai face doi bani? Nu fi prost."

Câteva clipe mai târziu, van Effen spuse:

- A fost grozav. Vii cu ei? Grozav. Ai grijă să le spui celor care vin cu tine - sunt sigur că nu e vorba de domnii care te supraveghează acum - că am cazier în Polonia și că am fost extrădat din Statele Unite. O să port o mănușă neagră de piele.

Și închise telefonul.

- Bună idee asta cu cazierul și cu extrădarea, spuse de Graaf. Așa, le pari un criminal autentic. Și n-au nici o posibilitate să verifice afirmațiile astea. Presupun că-ți iei un pistol?

- Cu siguranță. Se vor aștepta la asta. Îl voi purta într-o bandulieră, ceea ce-l va face și pe un orb să vadă că sunt înarmat.

Annemarie zise cu îndoială:

- Poate că ți-l vor lua înainte de a începe discuția. Ca măsură de prevedere, vreau să spun.

- În cazuri din astea, trebuie să riști. Voi fi curajos.

- Peter vrea să spună, explică sec de Graaf, că poartă întotdeauna și un al doilea pistol. E la fel ca teoria de adineauri despre o singură mănușă: lumea se concentrează asupra unui singur lucru. Sunt sigur că-a explicat chestia asta în cartea lui. Dacă cineva găsește un pistol asupra ta, trebuie să fie bolnav de suspiciune ca să caute și un al doilea pistol.

- N-am explicat asta în carte. Nu bag chestii din astea în capul criminalilor. Ce curios, domnule colonel: fiecare dintre noi suntem angajați în câte o afacere

interesantă fix la patru jumătate. Dumneavoastră și ministrul veți privi, stând comod la adăpost în elicopter, cu paharele de șnaps în mână cum sare în aer barajul Texel, în timp ce eu voi intra în cușca leului.

- Aș schimba oricând cu dumneata, spuse de Graaf morocănos. Ar trebui să mă întorc de la Texel pe la șase. Oricum, nu știu ce dracu' caut acolo. Ne putem întâlni la șapte.

- Dacă vom supraviețui: dumneavoastră șnapsurilor și eu leilor. Patru-patru-patru v-ar conveni, domnule colonel?

De Graaf nu spuse că patru-patru-patru nu i-ar conveni; pe de altă parte, nu spuse nici că i-ar conveni.

CAPITOLUL 3

Elicopterul Chinook, un model mare, rapid, experimental, împrumutat pentru demonstrații de la Armata Statelor Unite staționată pe Rin, suferea de același defect ca și alte modele mai mici și mai puțin avansate din punct de vedere tehnic: era extrem de zgomotos, bâzâitul puternic al motoarelor făcând conversația dificilă și, uneori, imposibilă. Faptul că aparatul avea două rotoare în loc de unul singur, cum se obișnuia, nu ajuta la nimic.

Pasagerii formau un grup destul de amestecat. În afara lui de Graaf și a ministrului justiției, Robert Kondstal, mai erau patru membri ai Consiliului de Miniștri, dintre care ministrul apărării era singurul care putea pretinde că are dreptul să se afle la bord. Ceilalți trei, inclusiv - incredibil - ministrul învățământului, se aflau la bord numai datorită influenței pe care o exercitau și curiozității manifestate în lucruri care nu-i priveau. Cam același lucru se putea spune și despre șeful aviației, brigadierul și contraamiralul așezați împreună în spatele lui de Graaf. Pretindeau că trebuie să facă o evaluare a zborului. Testele de evaluare se încheiaseră cu o săptămână în urmă; ei se aflau acolo pur și simplu ca să-și bage nasul unde nu le fierbea oala. Același lucru se putea spune și despre cei doi experți de la Rijkswaterstaat și despre ceilalți doi de la laboratorul hidraulic Delft. La prima vedere, prezența lor părea mai mult decât justificată, dar, cum pilotul declarase ferm că nu are nici o intenție să-și coboare elicopterul în apele revărsate, iar experții - cu toții, niște domni corpolenți - arătaseră că nu au nici o intenție de a coborî din elicopter prin tambur sau cu o scară de frânghie, numai ca să fie măturați de valuri, era greu de înțeles cum se justifica prezența lor acolo. Cei câțiva ziariști și fotoreporteri ar fi putut pretinde că au dreptul să se afle acolo, dar mai târziu aveau să admită ei înșiși că excursia nu prea meritase efortul. Elicopterul Chinook, ce nu zbura la o altitudine mai mare de două sute de metri și nu înainta cu mai mult de o jumătate de metru în mare, se afla chiar vizavi de Oosterend atunci când s-a rupt barajul maritim. Explozia a fost surprinzător de banală: un sunet slab, un firicel de fum, o grămăjoară de pietriș, câțiva stropi - și totuși, o explozie în toată puterea cuvântului. Apele din Waddenzee se îngrămădeau deja prin spărtura îngustă, pătrunzând în polderul de dincolo. La mai puțin de o jumătate de kilometru de locul exploziei, un remorcher oceanic se și îndrepta spre spărtură. În timp ce pilotul întorcea aparatul spre apus, probabil pentru a vedea condițiile din polder, de Graaf se aplecă spre unul dintre experții de la Rijkswaterstaat. A trebuit să strige ca să se facă auzit.

- Cât de rău stăm, domnule Okkerse? De cât timp credeți că va fi nevoie pentru a astupa spărtura?

- Dracu să-i ia, dracu să-i ia! Niște nemernici, niște diavoli, niște monștri!

Okkerse își încleșta și-și descleșta pumnii:

- Monștri, domnule, ascultați ce vă spun, monștri! Era de înțeles că Okkerse e întors pe dos. Barajul, construcția, îngrijirea și repararea acestora erau rațiunea lui de a fi.

- Da, da, monștri, urlă de Graaf. În cât timp se repară barajul?

- O clipă.

Okkerse se ridică, se duse să-i spună două vorbe pilotului și se întoarse împleticindu-se la locul său:

- Mai întâi trebuie să văd. Pilotul o să ne coboare. Elicopterul se roți pe deasupra apelor care se îngrămădeau spre polder și reuși să planeze cam la cincisprezece metri deasupra pământului și la vreo douăzeci de metri distanță de locul exploziei. Okkerse își turti nasul de geam. După numai câteva clipe, se întoarse și-i făcu semn pilotului. Aparatul se roți din nou, îndreptându-se spre un loc sigur de aterizare.

- Deștepți diavoli, urlă Okkerse. Foarte deștepți diavoli. E o spărtură foarte mică, făcută exact la momentul potrivit.

- Ce contează momentul?

- Contează foarte mult. E important în ce stadiu se află fluxul. N-au ales momentul de vârf al fluxului, pentru că asta ar fi provocat o inundație puternică și distrugerii mari.

- Deci nu sunt diavoli chiar atât de mari. Okkerse nu păru să-l audă:

- Și n-au ales nici momentul în care fluxul e minim, pentru că știau - cum, nu-mi dau seama - că vom face ceea ce tocmai ne pregătim să facem, adică să blocăm spărtura cu un vapor. Chiar așa vom și face, folosind remorcherul de colo. Dacă apa ar fi avut adâncime mică, probabil că remorcherul n-ar fi reușit să ajungă până în apropierea barajului.

Clătină din cap:

- Nimic din toate astea nu-mi place.

- Credeți că prietenii noștri au informator printre noi?

- N-am spus asta.

- Eu i-am sugerat asta prietenului dumneavoastră Jon de Jong. Fie că tipii au un informator printre noi, fie că au infiltrat pe cineva în Rijkswaterstaat.

- Ridicol! Imposibil! În organizația *noastră*? Absurd.

- Cam asta a spus și Jon. Dar nimic nu e imposibil. Ce vă face să credeți că oamenii dumneavoastră sunt impenetrabili? Uitați-vă la Serviciul Secret Britanic, unde se presupune că siguranța e o religie. La intervale regulate, printre ei pătrund totuși intruși cu o frecvență dureroasă. Dacă așa ceva li se poate întâmpla lor, în ciuda tuturor resurselor de care dispun, e de zece ori mai probabil să vi se întâmple dumneavoastră. Dar asta nu contează acum. Cât va dura repararea barajului?

- Remorcherul o să blocheze cam optzeci la sută din scurgere. Fluxul coboară. Avem totul pregătit: blocuri de beton, material de umplutură, scafandri, plăci de oțel, beton care se usucă repede. Din punct de vedere tehnic, e o treabă minoră. Nu asta mă îngrijorează.

De Graaf aprobă din cap, îi mulțumi și-și reluă locul lângă Kondstal.

- Okkerse spune că nu e nici o problemă, domnule ministru. Se poate repara imediat.

- Nu m-am gândit că ar fi o problemă. Ticăloșii au spus că pagubele vor fi minime și par să se țină de cuvânt. Nu asta mă îngrijorează.

- Asta a spus și Okkerse adineauri. Îngrijorător, desigur, e faptul că-și pot pune amenințările în practică fără să fie pedepsiți. Suntem într-o situație imposibilă. Pe ce pariați, domnule ministru, că diseară ne mai trimit o amenințare?

- Nu pariez pe nimic. N-are rost să ne întrebăm ce mai au de gând să facă indivizii ăștia. N-am nici o îndoială că ne vor anunța chiar ei la momentul pe care-l vor socoti potrivit. Și presupun că n-are rost să te întreb ce progrese ai făcut până acum.

De Graaf se concentrează să-și aprindă trabucul și nu spuse nimic.

*

Sergentul Westenbrink purta un costum albicios, descheiat până-n talie, care lăsa să se vadă o cămașă hawaiană stridentă și multicoloră, o șapcă de luntraș olandez și un cercei circular de aramă. Prin comparație cu cei printre care lucra, gândi van Effen, Vasco era îmbrăcat de-a dreptul sărăcăcios. Totuși, avea un aer destul de exotic, pentru a putea părea - el și cei doi tipi așezați în fața lui, în separeul de la Cornul Vânătorului - stâlpii unei societăți respectabile. Unul dintre aceștia, îmbrăcat într-un costum gri-închis bine croit, era cam de vârsta lui van Effen, frumos, cam oacheș, cu părul negru cârlionțat, ochii negri și, când zâmbea - ceea ce se întâmpla adesea -, cu niște dinți care păreau fără cusur. Putea fi originar din orice țară mediteraneană, oricum nu plecase de acolo cu mai mult de două generații în urmă. Tovarășul său, un bărbat scund, care începea să chelească, era cu zece, cincisprezece ani mai bătrân decât celălalt, purta un costum clasic de culoare închisă și avea o mustață foarte subțire - singura trăsătură oarecum neobișnuită a unei fizionomii altfel comune. Nici unul dintre ei nu arăta câtuși de puțin ca un criminal autentic, dar, la urma urmei, foarte puțini criminali autentici au arătat vreodată astfel.

Bărbatul mai tânăr - se pare că era cunoscut sub numele de Romero Agnelli, care ar fi putut foarte bine să fie numele lui adevărat - scoase un portțigaret de ebonită, o țigară turcească și o brichetă de onix cu încrustații din aur. Purtate de oricine altcineva, aceste accesorii ar fi părut o dovadă de afectare și ar fi denotat un caracter efeminat. Purtate de Agnelli, toate trei păreau inevitabile. Își aprinse țigara și îi zâmbi lui van Effen:

- Sper că n-o să vi se pară deplasat dacă vă pun câteva întrebări.

Avea o voce plăcută de bariton și vorbea englezește.

- În vremurile astea, nici o precauție nu e de prisos.

- Eu, în orice caz, îmi iau întotdeauna toate precauțiile necesare. Dacă întrebările dumneavoastră sunt pertinente, voi răspunde, firește. Dacă nu - nu. Mi se... ăă... acordă și mie un privilegiu?

- Firește.

- Doar că dumneavoastră puteți pune mai multe întrebări pe care le considerați pertinente decât aș putea eu.

- Nu prea înțeleg.

- Vreau să spun că, dacă am înțeles bine, ne aflăm într-o posibilă relație de patron și angajat. De obicei, într-un astfel de caz, patronul are dreptul să pună mai multe întrebări.

- Acum înțeleg. Nu voi abuza de situația asta. Trebuie să spun, domnule Danilov, că dumneavoastră înșivă arătați mai curând a patron decât a angajat.

Și, într-adevăr, costumul supraponderal și obrajii umflați ai lui van Effen chiar indicau o oarecare prosperitate. Îi confereau, de asemenea, un aer de permanentă bunăvoință și candoare.

- Greșesc afirmând că purtați pistol?

- Spre deosebire de dumneavoastră, domnule Agnelli, mă tem că eu nu am obiceiul să plătesc croitori prea scumpi.

- Pistoalele îmi irită nervii.

Zâmbetul său dezarmant nu trăda nici o urmă de emoție sau enervare.

- Și mie-mi irită nervii. De aceea și port pistol, pentru cazul în care m-aș întâlni cu cineva care poartă și el. Pentru că asta mă enervează foarte tare.

Van Effen zâmbi, își scoase pistolul din bandulieră, îi descărcă gloanțele, i le dădu lui Agnelli și-și puse pistolul la loc.

- Nervii dumneavoastră sunt într-o stare mai bună?

- Mi-a trecut emoția.

- Dar n-aveți motive.

Van Effen se întinse sub masă și scoase un pistol automat micuț:

- E liliputan, pare o jucărie, dar are un efect mortal garantat dacă e folosit de cineva care știe să tragă ca lumea.

Îi scoase și acestuia încărcătura, i-o înmână tot lui Agnelli și-apoi își băgă jucăria înapoi în cizmă.

- Asta a fost tot. Ar fi prea mult să car trei pistoale dintr-o dată.

- Așa aș zice și eu.

Zâmbetul lui Agnelli, care dispăruse un moment, îi reapăru pe față. Împinse cele două încărcături peste masă:

- Nu cred că vom avea nevoie de arme în după-amiaza asta.

- Într-adevăr. Dar *altceva* ne-ar folosi totuși.

Van Effen băgă încărcăturile într-un buzunar lateral.

- Am fost întotdeauna de părere că o discuție fără...

- Bere pentru mine, spuse van Effen. Și pentru Helmut, din câte știu.

- Patru beri, spuse van Effen. Vasco, dacă vrei să fii așa de amabil...

Vasco se ridică și părăsi separeul. Agnelli întrebă:

- Îl cunoști de mult pe Vasco? Van Effen se gândi:

- O întrebare cu rost. De două luni. De ce?

Oare, se întrebă van Effen în sinea lui, îi pusese și lui Vasco întrebarea asta?

- Din simplă curiozitate.

Dar Agnelli, gândi van Effen, nu era omul care să se lase mânat de simpla curiozitate.

- Numele dumitale e într-adevăr Stephen Danilov?

- Bineînțeles că nu. Dar e numele sub care sunt cunoscut în Amsterdam.

- Dar ești într-adevăr polonez?

Vocea bărbatului mai vârstnic, seacă și precisă, se potrivea cu figura lui, care ar fi putut fi aceea a unui avocat sau contabil de oarecare succes. Și el vorbea în polonă.

- Pentru păcatele mele. Van Effen ridică o sprânceană.
- V-a spus Vasco, desigur.
- Da. Unde te-ai născut?
- La Radom.
- Știu locul. Nu prea bine. Un orașel destul de provincial, după părerea mea.
- Așa am auzit și eu.
- Ai auzit? Dar ai trăit acolo.
- Patru ani. La vârsta de patru ani, un oraș provincial ți se pare centrul lumii.

Tatăl meu - era tipograf - și-a găsit pe urmă o slujbă mai bună.

- Unde?
- La Varșovia.
- Aha!
- Aha, pe dracu.

Van Effen vorbea cu oarecare iritare:

- Vorbești de parcă ai cunoaște Varșovia și te pregătești să descoperi dacă o cunosc și eu. De ce, nu-mi dau seama. Sper că nu ești, din întâmplare, avocat, domnule... Mă tem că nu-ți știu numele.

- Paderiwski. Sunt avocat.

- Paderiwski. Nume de împrumut. Speram c-o să găsești unul care să sune mai bine. Și am avut dreptate, nu? *Ești* avocat. Dar nu te-aș angaja să mă aperi într-un proces. Ești un anchetator destul de slab.

Agnelli zâmbea, dar Paderiwski nu. Strângea din buze. Spuse brusc:

- Cunoști Palatul cu acoperiș de cositor, desigur.
- Desigur.
- Unde se află?
- O, Doamne! Asta ce mai e? Inchiziție? A, mulțumesc.

Luă un pahar de pe tava pe care un chelner venind în urma lui Vasco tocmai o adusese în separeul cu perdelele trase și-l ridică:

- În sănătatea dumneavoastră, domnilor. Palatul care vă stârnește curiozitatea în asemenea măsură, domnule ăă... Paderiwski, e aproape de Wista, la colțul lui Wybrzeze Gdanskie cu podul Slasko-Dabrowski.

Mai sorbi puțină bere:

- Dacă nu l-au mutat, desigur. N-am mai fost pe acolo de câțiva ani.

Paderiwski nu era amuzat:

- Palatul Culturii și Științei?
- În Piața Paradei. E prea mare.
- Ce vrei să spui?

- Prea mare să fi fost mutat, vreau să spun. Are două mii trei sute de camere. O monstruozitate. I se spune "tortul miresei". Dar, la urma urmei, Stalin n-a avut niciodată gust în ce privește arhitectura.

- Stalin? Întrebă Agnelli.

- Arhitectura a fost talentul său de căpetenie în țara mea și așa îndelung chinuită.

Deci și Agnelli vorbea polona.

- Unde să află Muzeul Etnografic din Varșovia?

- Nu e în Varșovia. E la Mlociny, la zece kilometri spre nord.

Vocea lui van Effen era acum la fel de bruscă cum fusese și a lui Paderiowski:

- Unde se află *Nike*? Ce e *Nike*? Nu știi? Orice locuitor al Varșoviei știe că ăsta e numele sub care e cunoscut Monumentul Eroilor Varșoviei. Pentru ce e renumită strada Samenhofa?

Un Paderiowski din ce în ce mai stânjenit continua să tacă.

- Pentru Monumentul Ghetoului. Ți-am spus că n-ai fi un avocat prea grozav, Paderiowski. Orice avocat serios, fie al apărării, fie al acuzării, își pregătește întotdeauna pledoaria. Dumneata n-ai făcut-o. Ești un pungaș. Părerea mea e că nici n-ai fost vreodată la Varșovia și că te-ai mulțumit să petreci o oră studiind un pliant sau un ghid turistic.

Van Effen își puse mâinile pe masă, ca și cum s-ar fi pregătit să plece:

- Cred, domnilor, că nu e cazul să ne mai irosim reciproc timpul. Cercetările discrete sunt una, iar interogatoriile agresive, conduse de un incompetent, sunt cu totul altceva. Nu mi se pare că există o bază pentru a ne acorda reciproc încredere. Și, cinstit vorbind, nu duc lipsă nici de o slujbă, nici de bani.

Se ridică!

- Bună ziua, domnilor.

Agnelli întinse o mână. Nu-l atinse pe van Effen. Era doar un gest menit să-l oprească:

- Te rog, stai jos, domnule Danilov. Poate că Helmut a întrecut într-adevăr, măsura, dar ai cunoscut vreun avocat care să nu aibă, din pornire, o minte suspicioasă și neîncrezătoare? Helmut - sau noi - s-a întâmplat să alegem un subiect nepotrivit. De fapt, Helmut a fost la Varșovia, dar, așa cum aproape ai ghicit, numai în fugă, și ca turist. Eu, personal, n-am nici o îndoială că ai găsi orice adresă din Varșovia cu ochii legați.

Paderiowski arăta ca un om care ar fi vrut să se afle în altă parte, oriunde în altă parte.

- O greșeală. Ne cerem scuze.

- Drăguț din partea dumneavoastră.

Van Effen se așeză și mai sorbi câteva înghițituri de bere.

- E destul de echitabil.

Agnelli zâmbi: aproape sigur, era un ticălos uns cu toate alifiile, gândi van Effen, dar avea farmec și putere de convingere.

- Acum, că tot ți-ai dovedit superioritatea asupra noastră, o să-ți mai dau și eu apă la moară, recunoscând că sunt aproape sigur că noi avem mai multă nevoie de dumneata decât ai dumneata de noi.

Ca să nu se lase mai prejos, van Effen zâmbi la rândul său:

- Trebuie să fiți într-o situație disperată. Își ridică paharul gol și-l studie:

- Ce-ar fi să bagi capul după colț, Vasco și să-i faci barmanului semn să ne salveze?

- Desigur, Stephen.

Vasco părea evident relaxat. Făcu ce i se ceruse, apoi se așeză la loc pe scaun.

- S-a terminat cu interogatoriile, spuse Agnelli; voi merge drept la țintă. Prietenul duminică Vasco mi-a spus că te pricepi nițel la explozive.

- Vasco mă nedreptățește. Mă pricep foarte bine la explozivi.

Îl privi cu reproș pe Vasco:

- Nu te-aș fi crezut în stare să-ți bârfești un prieten - ăla sunt eu, Vasco, în caz c-ai uitat - cu străinii.

- Nu te-am bârfit. Adică, în fine, am spus doar că e vorba de cineva pe care-l cunosc.

- Nu e nimic rău în asta. Cum spuneam, mă pricep la explozivi. Știu să dezamorsez bombe. Mă pricep destul de bine și să dau foc sondelor de petrol, dar dacă ați urmări așa ceva, nu m-ați aborda în felul ăsta. Mai curând ați telefona în Texas, unde am învățat meseria asta.

- Nu aruncăm în aer sonde. Agnelli zâmbește din nou.

- Cât despre dezamorsat bombe, ei, asta-i altceva. Unde ai învățat o meserie atât de periculoasă?

- În armată, răspunse sec van Effen. Nu preciză în care armată.

- Și chiar ai dezamorsat bombe? Respectul lui Agnelli nu era prefăcut.

- Destul de multe.

- Probabil că ești foarte bun la așa ceva.

- De ce?

- Pentru că ești aici.

- Sunt bun, dar sunt și norocos, pentru că, indiferent cât ai fi de bun, bomba pe care încerci s-o dezamorsezi la un moment dat poate fi ultima. De obicei, un expert în dezamorsarea bombelor n-are parte să iasă liniștit la pensie. Dar, cum presupun că acum nu e vorba de a dezamorsa bombe, așa cum nu e vorba de a arunca în aer sonde, bănuiesc că e vorba de explozive. Trebuie doar să dați un anunț în ziare. Faptul că mă abordați pe mine în modul ăsta clandestin nu poate să însemne decât că sunteți angajați în acțiuni care sunt ilegale.

- Exact. Dumneata n-ai fost angajat niciodată în așa ceva?

- Totul depinde de cine definește ce e ilegal și ce nu și de felul în care o definește. Unii oameni dau definiții care diferă de ale mele și vor apoi să discute chestiunea cu mine. Pot fi foarte plictisitori, acești autoproclamați apărători ai justiției. Știți ce spun irlandezii: justiția e o târfă.

Van Effen medită:

- Cred că m-am exprimat destul de bine.

- Nu te-ai angajat la mai nimic. Aș putea întreba - delicat, desigur - dacă această discuție are ceva de-a face cu faptul că nu prea ai ce face prin Amsterdam.

- Poți întreba. Are de-a face. Ce vrei să arunc în aer? Agnelli ridică din sprâncene:

- Ia te uită. Știi să fii tranșant. Aproape tot atât de tranșant pe cât ești de - hai să zicem - diplomat.

- Și ăsta e un răspuns? Un expert în explozive e bun la un singur lucru: să facă lucrurile să explodeze. Vrei să arunc ceva în aer? Da sau nu?

- Da.

- Înainte de toate, să punem la punct două lucruri. Bănci, bărci, poduri sau orice altceva de genul ăsta pot să arunc în aer și garantez o treabă satisfăcătoare. În orice implică rănirea și, cu atât mai puțin, moartea cuiva nu vreau să am nici un amestec.

- Nu ți se va cere niciodată să faci așa ceva. Și asta e garantat. Al doilea lucru?

- N-am de gând să te flatez, când spun că ești un om inteligent, domnule Agnelli. Extrem de inteligent, așa zice. De regulă, oamenii ca dumneata sunt excelenți organizatori. Faptul că, în ultimul moment, ceri unui necunoscut să te ajute să pui în aplicare un proiect care poate că a fost gândit de multă vreme, nu prea pare să aibă nimic de-a face nici cu pregătirea, nici cu organizarea, nici cu profesionalismul. Dacă mă pot exprima așa.

- Te poți. Afirmatia e valabilă. În locul dumitale, și eu aș adopta aceeași atitudine neîncrezătoare și aș căuta să-mi chestionez partenerul. Trebuie să mă crezi pe cuvânt: îți spun că fac parte dintr-o echipă foarte bine organizată. Dar, așa cum, probabil, știi, chiar și planurile cel mai bine gândite etc. Un accident nefericit. Îți pot da o explicație satisfăcătoare. Dar nu chiar acum. Ai de gând să ne accepți oferta?

- Încă nu mi-ați făcut nici una.

- Accepți oferta unei slujbe în organizația noastră, dacă vrei, o slujbă permanentă, plătită cu un salariu pe care cred că-l vei găsi absolut satisfăcător, plus un comision, principala dumitale răspundere fiind demolarea anumitor structuri, structurile în cauză urmând a fi precizate ulterior?

- Sună ca o convorbire de afaceri. Și-mi place ideea comisioanelor, indiferent în ce ar consta. Accept. Când încep și cu ce încep?

- Va trebui să mai aștepți puțin, domnule Danilov. Agenda mea pentru după-amiaza asta prevedea doar atât: să aflu dacă, în principiu, ești pregătit să lucrezi cu noi. Ceea ce, mă bucur să constat, se pare că ești pregătit. Va trebui să transmit șefilor răspunsul dumitale. Vei fi contactat din nou, în curând, probabil, mâine, la un moment dat.

- Nu ești dumneata șeful acestei organizații?

- Nu.

- Mă uimești. Un om ca dumneata să fie numai adjunct... Ei bine, trebuie să-l cunosc și eu pe șeful ăsta.

- O să-l cunoști, îți promit.

- Cum mă vei contacta? Fără telefoane, te rog.

- Bineînțeles că fără. Faci dumneata pe curierul, Vasco?

- Cu plăcere, domnule Agnelli. Știi unde mă poți găsi oricând.

- Mulțumesc.

Agnelli se ridică și-i întinse mâna lui van Effen.

- Mi-a făcut plăcere, domnule Danilov. De-abia aștept să ne întâlnim mâine.

Helmut Paderiwski nu întinse mâna nimănui. Când ușa se închise în urma lor, sergentul Westenbrink spuse:

- Trebuie neapărat să mai beau o bere, domnule locotenent.

- Peter. Întotdeauna Peter.

- Iartă-mă. N-a fost deloc ușor. Au fost momente când mă aflam pe marginea prăpastiei.

- Nu chiar, mai ales dacă ești obișnuit să minți. Am impresia că i-ai lăsat să înțeleagă că sunt un criminal într-o situație disperată, urmărit de poliție.

- Le-am spus, ce-i drept, că s-a emis, de multă vreme, un ordin de extrădare în ceea ce te privește. Dar n-am uitat să scot în evidență faptul că, în genere, ești un tip drept și cinstit, când tratezi cu alți criminali, desigur.

- Desigur. Înainte să aduci berea, trebuie să dau un telefon. Dar, adu-o, oricum.

Van Effen se duse la bar și-i spuse tipului din spatele tejghelei:

- Henri, aș vrea să dau un telefon personal, dacă se poate.

Henri, proprietarul, era un bărbat înalt, sfrijit, pământiu la față și cu o expresie lugubră.

- Ai din nou necazuri, Peter?

- Nu. Dar sper ca, în curând, să aibă alții. Van Effen intră în birou și formă un număr.

- Trianon? Cu directorul, vă rog. Nu-mi pasă că e în ședință, cheamă-l. Sunt locotenentul van Effen.

Închise timp de câteva secunde.

- Charles? Fă-mi o favoare. Trece-mă în registru că locuiesc la tine la hotel de două săptămâni. Te rog să mă înregistrezi sub numele de Stephen Danilov. Și previne-i, te rog, pe recepționar și pe portar. Da, mă aștept să se facă investigații în ce mă privește. Spune-le. Multe mulțumiri. O să-ți explic când ne vedem.

Se întoarse în separeu.

- Tocmai mi-am trecut numele - numele de Stephen Danilov - în registrul unui hotel. Agnelli intenționat n-a pomenit nimic despre eventuala mea adresă, dar poți să fii sigur că îl va pune pe unul din oamenii lui să telefoneze și ore întregi la nevoie, încercând să mă găsească în toate hotelurile și pensiunile din oraș.

- Deci ei vor ști unde ești dumneata - sau unde se presupune că ești.

Vasco suspină:

- N-ar strica dacă am ști și noi unde sunt ei.

- Cred c-o să aflăm destul de curând. Două iscoade separate sunt pe urmele lor de când au părăsit Cornul Vânătorului.

După ce își relua înfățișarea normală, van Effen o rugă pe fata de la recepția ziarului *Telegraph* să-l pună în legătură cu subredactorul care înregistrase mesajul telefonic de la FFF. Acesta se dovedi a fi un tânăr entuziast, cu o figură plăcută.

- Domnul Morelis? Întrebă van Effen. Sunt de la poliție.

- Da, eu sunt. Sunteți domnul locotenent van Effen, nu? Vă așteptam. Poate c-ar trebui să încep prin a vă spune că tocmai am mai primit un mesaj de la cei care-și zic FFF.

- Serios? Presupun c-ar trebui să mă mir, dar nu mă surprinde. Era inevitabil. Vești bune, desigur.

- N-aș zice. În prima jumătate a mesajului se autofelicitați pentru chestia de la Texel. Arătau cum totul s-a întâmplat exact așa cum au prevăzut, fără pierderi de vieți omenești. În a doua jumătate spuneau că se vor desfășura activități pe canalul din nordul Olandei, la doi kilometri nord de Alkmaar, mâine dimineață la orele nouă.

- Și asta era inevitabil. Nu localizarea, firește. Amenințarea. Ați înregistrat pe bandă și mesajul ăsta?

- Da.

- Asta e foarte bine. Îmi permiteți să-l ascult?

Van Effen ascultă banda, derulând-o de două ori de la un capăt la altul. Când termină, îi spune lui Morelis:

- Ai ascultat și dumneata banda asta, desigur?

- Chiar prea mult, zâmbi Morelis. Mi-am imaginat că joc rolul de detectiv, m-am gândit că s-ar putea să-mi oferiți o slujbă, dar am ajuns la concluzia că activitatea mea de detectiv e mult mai complicată decât pare la prima vedere.

- Nu ți s-a părut nimic ciudat la nici una din cele două benzi?

- Mesajul e emis de aceeași femeie. Dar asta nu ajută.

- Nu ți s-a părut nimic ciudat cât privește accentul, tonul? N-a existat nici o nuanță care să ți se pară neobișnuită?

- Nu, domnule locotenent. Dar nu sunt în măsură să judec. N-am un auz prea grozav. Nu e nimic serios, dar e destul ca să nu mă hazardez să dau verdicte, presupunând c-aș avea vreo părere. Dumneavoastră ați descoperit ceva, domnule locotenent?

- Doamna e străină. Din ce țară, n-am idee. Dar nu mai spune asta nimănui.

- Nu, domnule locotenent. Sunt mulțumit cu slujba de subredactor.

- Nu suntem la Moscova, tinere. Pune-mi benzile alea într-o sacoșă. O să ți le înapoiez peste o zi-două.

Când se înapoie în biroul său, van Effen vru să-l vadă pe sergentul de serviciu. Când acesta sosi, van Effen spuse:

- Acum câteva ore am cerut ca doi oameni să-i urmărească pe un anume Fred Klassen și pe un anume Alfred van Rees. Știai asta, și dacă da, știi cine sunt cei doi urmăritori?

- Știam, domnule locotenent. Cei doi sunt detectivul Voight și detectivul Tindeman.

- Bine. S-a întors vreunul din ei?

- Amândoi. Nu sunt nici douăzeci de minute de când au venit. Tindeman spune că van Rees e acasă și dă semne c-o să rămână acasă toată seara. Klassen e încă de serviciu la aeroport sau, în orice caz, e încă la aeroport. Deci încă n-avem nici o știre, domnule locotenent.

Van Effen se uită la ceas:

- Acum plec. Dacă ai vreo veste despre oricare dintre ei, un raport pozitiv, nu unul negativ, sună-mă la Dikker en Thijs. După nouă, sună-mă acasă.

*

Colonelul van de Graaf provenea dintr-o familie foarte veche, foarte aristocratică și foarte bogată și ținea foarte tare la respectarea tradițiilor, așa că van Effen nu se miră deloc văzându-l că se apropie de masa lor îmbrăcat în frac, cu cravată neagră și cu garoafă roșie. Aproximarea lui semăna foarte mult cu trecerea unui

rege; părea să salute pe toată lumea, se oprea, din când în când, să vorbească cu câte cineva și făcea câte un semn plin de grație spre o masă care nu se afla direct în drumul său. Se spunea despre de Graaf că-i cunoaște pe absolut toți cei care însemnau ceva în Amsterdam. În orice caz, părea să cunoască pe toată lumea de la Dikker en Thijs. La patru pași de masa lui van Effen, se opri brusc, de parc-ar fi fost meduzat, dar, în realitate, privirea lui era aceea care meduza.

Faptul că fata care se ridicase de la masă împreună cu van Effen să-l întâmpine pe de Graaf putea provoca acest efect de a te paraliza, timp de o clipă, nu era de mirare. Reușise să facă o impresie atât de puternică nu numai asupra lui de Graaf, ci asupra unui eșantion considerabil al bărbaților din Amsterdam și chiar dinafara acestuia. Era de înălțime obișnuită, purta o rochie lungă de seară, din mătase grea de culoare gri. Nu avea absolut nici o bijuterie. Orice bijuterie ar fi fost inutilă și, oricum, nimeni nu i-ar fi dat vreo atenție. Ceea ce-ți atrăgea, într-adevăr, atenția și te făcea să nu-ți mai dezlipești privirile, așa cum nu și le mai putea dezlipi colonelul - ce părea, pentru moment, încremenit - era perfecțiunea clasică, absolut fără cusur, a trăsăturilor, perfecțiune pe care nu făcea decât s-o sporească, dacă acest lucru mai era posibil, o ușoară strungăreață vizibilă atunci când zâmbea, adică aproape tot timpul. Fata asta nu era o posibilă candidată la titlul de Miss Univers, care zâmbea prostește și n-avea nimic în cap, care învățase o serie de gesturi monotone și stereotipe, după moda din filmele americane. Trăsăturile ei fin cizelate și oasele delicate nu făceau decât să scoată în evidență cu pregnanță caracterul și inteligența fetei, cărora le serveau doar drept suport. Avea un păr strălucitor, castaniu-deschis, ochi mari căprui și un zâmbet care te vrăjea. În orice caz, îl vrăjise pe colonel. Van Effen își dresă glasul:

- Domnul colonel de Graaf. Îmi permiteți să v-o prezint pe domnișoara Meijer?

Pe domnișoara Anne Meijer.

- Încântat, încântat.

De Graaf îi apucă mâna întinsă cu ambele sale mâini și i-o strânse cu putere:

- Pe cuvântul meu, băiete, trebuie să te felicit. Unde ai găsit ființa asta minunată?

- N-a fost prea greu, serios, domnule colonel. N-a trebuit decât să ies pe străzile întunecate ale Amsterdamului, să întind mâna și - ei bine, iat-o.

- Da, da. Desigur. Natural.

Nici măcar n-avea idee ce spune. Păru să-și dea seama că-i ținuse și-i strânsese mâna, fără să fie conștient de asta, un timp neobișnuit de lung, pentru că, în cele din urmă, aproape împotriva voinței sale, îi dădu drumul.

- Remarcabil. Absolut remarcabil.

Nu preciză ce i se părea remarcabil, dar nici nu era nevoie s-o facă.

- E imposibil să locuiești în orașul ăsta. Puțină lume, draga mea, scapă atenției șefului poliției și cred că dumitale ți-ar fi absolut imposibil să treci neobservată chiar și într-un oraș de dimensiunile astea.

- Rotterdam.

- Ei, nu e vina dumitale. Peter, pot spune fără nici o ezitare că n-ar putea să existe vreo doamnă de o frumusețe mai uluitoare în tot Amsterdamul!

Coborî vocea cu câțiva decibeli.

- De fapt, ar trebui să spun de-a dreptul că ea e frumusețea cea mai uluitoare din oraș, dar am nevastă și două fete, iar restaurantele au urechi. Trebuie să fii cam de vârsta fetelor mele. Te pot întreba câți ani ai?

- Trebuie să-l scuzi pe domnul colonel, spuse van Effen. Meseria polițiștilor e să pună întrebări, iar unii șefi ai poliției întreabă la nesfârșit.

Fata îi zâmbea lui de Graaf în timp ce vorbea van Effen și, din nou, van Effen s-ar fi putut adresa și unui zid.

- Douăzeci și șapte, spuse ea.

- Douăzeci și șapte. Exact vârsta fiicei mele mai mari. Și te numești *domnișoara* Anne Meijer. Îmi depășește puterea de înțelegere. Se pare că tânăra generație de olandezi e formată din tipi săraci cu duhul, cu mentalitate înapoiată și neîntreprinzători.

Privi spre van Effen, ca și cum acesta ar fi simbolizat tot ce era rău la generația lui, apoi o privi din nou pe fată.

- E ciudat. Știu că nu te-am mai văzut niciodată, totuși vocea dumitale mi se pare vag familiară.

Îl privi din nou pe van Effen și se încruntă ușor.

- Sunt absolut încântat să cinez cu voi doi; dar credeam... doar știi, Peter, că urma să discutăm vreo două treburi confidențiale.

- Într-adevăr, domnule colonel. Dar atunci când ați propus să ne întâlnim la șapte, n-ați exclus pe nimeni.

- Nu înțeleg. Fata spuse:

- Domnule colonel.

- Da, draga mea?

- Sunt, într-adevăr, chiar o stricăță, o târâtură, o hoască, un spectacol atât de înfiorător? Sau vreți să vorbiți cu Peter în particular pentru că nu aveți încredere în mine?

De Graaf făcu un pas înainte, o apucă pe fată de umeri, ridică o mână ca să oprească un chelner care tocmai trecea și spuse:

- Un jonge jenever. Mare.

- Imediat, domnule colonel.

De Graaf o apucă din nou de umeri, îi privi fața intens - probabil că încerca să găsească vreo asemănare, vreo asociație între viziunea splendidă pe care o avea în față și creatura pe care o întâlneau la La Caracha -, clătină din cap, mormăi ceva adresat unei zeități nenumite sau chiar în legătură cu acea zeităte și apoi căzu în scaunul cel mai apropiat.

Van Effen se arătă înțelegător:

- Știu că e un șoc, domnule colonel. Și eu am pățit la fel prima dată. E o artistă strălucită în arta machiajului, nu credeți? Dacă vă consolează cu ceva și pe mine m-a dus o dată. Dar de data asta, nu mai e deghizată. Doar că s-a spălat și s-a pieptănat. O privi, studiind-o intens:

- Dar, ei da, e destul de atrăgătoare.

- Atrăgătoare? Ha?

De Graaf luă paharul de jonge jenever de pe tava chelnerului și sorbi jumătate din pahar dintr-o înghițitură.

- Superbă. La vârsta mea, sistemul nervos n-ar mai trebui supus unui asemenea șoc. Anne? Annemarie? Cum să-ți spun?

- Oricum.

- Anne. Draga mea, am spus niște lucruri atât de îngrozitoare despre dumneata. Nu e posibil.

- Sigur că nu e. Nici nu l-am crezut pe Peter când mi-a spus ce-ați spus.

Van Effen făcu un semn cu mâna.

- Să zicem c-a fost o traducere liberă, da?

- Foarte liberă.

Cu tact, de Graaf nu mai continuă subiectul:

- Dar, în numele cerului, ce caută o fată ca dumneata într-o slujbă ca asta?

- Am crezut că e o profesie onorabilă.

- Da, da, desigur. Dar eu voiam să spun,... ei...

- Ceea ce vrea să spună domnul colonel, spuse van Effen, e că tu ar trebui să fii o actriță de teatru sau de film, renumită pe plan internațional, să prezidezi un salon parizian de modă sau să fii măritată cu un magnat american al petrolului - milionar, chiar miliardar, dacă vrei - sau cu un conte englez de viță veche. Ești prea frumoasă, ăsta e necazul. Nu-i așa, domnule colonel.

- Nici eu nu m-aș fi exprimat mai bine.

- Vai de mine. Anne zâmbi. Nu e prea măgulitor pentru fetele din Amsterdam. Vreți să spuneți că nu angajați decât fete urâte?

De Graaf zâmbi pentru prima dată în seara aceea.

- Nu voi sucomba de pe urma șocului. Șeful poliției e renumit pentru rapiditatea cu care-și revine. Dar dumneata, dumneata, printre krakerii ăia îngrozitori și îmbrăcată ca o... ca o...

- Stricată? Târâtură?

- Dacă vrei.

Își puse mâna peste a ei.

- ăsta nu e un loc pentru o fată ca dumneata. Trebuie să ieși de aici. Poliția nu e un loc potrivit pentru dumneata.

- Trebuie să-mi câștig existența, domnule colonel.

- Dumneata? Dumneata n-ai nevoie să-ți câștigi existența. ăsta, Anne, e un compliment.

- Îmi place ce fac.

De Graaf nu păru s-o fi auzit. Privea vag spre un obiect îndepărtat în spațiu. Van Effen îi spune fetei:

- Privește-l. Niciodată nu e mai șiret decât atunci când cade în transă.

- N-am căzut în transă, spuse de Graaf cu răceală. Care spuneai că ți-e numele de familie?

- Meijer.

- Ai familie?

- O, da. O familie obișnuită. Părinți, surori, doi frați.

- Frații și surorile împărtășesc pasiunea dumatăle pentru domnia legii și a ordinii?

- Adică pentru poliție? Nu.

- Dar tatăl dumatăle?

- E vorba tot de poliție?

Zâmbi așa cum zâmbești când îți amintești de cineva care ți-e foarte drag.

- N-aș crede, domnule colonel. El lucrează în construcții.

- Și știe în ce domeniu lucrezi dumneata? Ezită:

- Ei bine, nu.

- Ce vrei să spui cu "ei bine, nu". Nu știe, nu-i așa? De ce?

- De ce?

Fata părea în defensivă.

- Îi place să ne știe independenți.

- Ar fi de acord cu ce faci, dacă ar ști? Și încă nu mi-ai răspuns. Ar fi de acord ca scumpa lui fiică să aibă de-a face cu krakerii?

- Oare asta înseamnă să fii considerat suspect și să fii anchetat, domnule colonel? Sunt bănuită c-am făcut ceva rău?

- Bineînțeles că nu. Ar fi de acord?

Colonelul care, cu câteva minute în urmă, părea să fi căzut în transă, putea să fi aparținut unei lumi cu totul diferite.

- Nu.

- Mă pui în încurcătură. Nu-mi place să te știu vârată în treaba asta. Dumităle, pe cât se pare, îți place. Tatălui dumatăle nu i-ar plăcea. Pe cine să ascult: pe dumneata sau pe tatăl dumatăle?

- Nu cred că se pune problema asta, domnule colonel. Nu-l cunoașteți pe tata.

- Ce copil ești!

- Ce înseamnă asta? Nu înțeleg.

- Îl cunosc pe tatăl dumatăle. Foarte bine. Suntem prieteni de peste treizeci de ani.

- Imposibil. N-aveți cum să-l cunoașteți. Și pe mine de-abia m-ați întâlnit și nu m-ați cunoscut până acum.

Nu știa să joace teatru și era vizibil tulburată:

- Asta e... un fel de farsă.

- Annemarie, van Effen îi atinse brațul. Dacă domnul colonel spune că e prieten cu tatăl tău, înseamnă că e. Dați-i drumul, domnule colonel.

- Știu. Prima dată când scrii sau telefonezi acasă, Anne - dacă faci vreodată așa ceva - transmite-i salutările mele cele mai călduroase lui David Joseph Karlmann Meijer.

Fata făcu ochii mari. Deschise gura, ca și cum ar fi vrut să vorbească, o închise din nou și se întoarse spre van Effen:

- Cred că e rândul meu să beau un jonge jenever. De Graaf îl privi pe van Effen:

- Vechiul meu prieten David - am fost împreună pe mare, la pescuit, la schi, la vânătoare, de-a lungul anilor. Am fost chiar și într-o expediție pe Amazon înainte ca domnișoara, aici de față, să se fi născut. Vechiul meu prieten David e proprietarul unei

uriaeșe firme de construcții. E, de asemenea, proprietarul uneia din cele mai mari fabrici de ciment din Olanda, are rafinării de petrol, petroliere, o firmă de electronică și Dumnezeu mai știe ce: "Trebuie să-mi câștig existența, domnule colonel", maimuțări el. "Să-și câștige existența!" Hangiul crud, lipsit de inimă, care-o aruncă pe orfană afară, în zăpadă. Ah!

Se întoarse spre șeful de sală, care apăruse în spatele lui:

- Bună seara. Vor alege tinerii și pentru mine. Dar, mai întâi, încă un jonge jenever.

O privi pe Annemarie:

- Trebuie să-ți îneci amarul în ceva. Se spune că ginul e cel mai bun leac.

După ce cina a fost comandată, iar șeful de sală și chelnerii au plecat, van Effen spuse;

- Vă imaginați un scenariu, domnule colonel, și nu vă place ce vedeți.

- Nu-mi place deloc. Din două una. Dacă acestei domnișoare i se întâmplă ceva, ei bine, furia lui David Meijer îți dă fiori numai când o privești, darmite să mai fii și obiectul ei. În al doilea rând, deghizată sau nu, identitatea lui Anne poate fi descoperită. Se poate întâmpla, cum știi prea bine, Peter. O indiscreție, o neatenție sau o vorbă, ori o acțiune insuficient supravegheată sunt o grămadă de posibilități. Ce chilipir pentru un kraker fără o para chioară sau, și mai rău, pentru un răpitor de profesie. Tatăl ei ar plăti cinci, zece milioane de guldeni s-o răscumpere. Ți place, Peter?

Van Effen se pregătea să vorbească, dar văzu că un chelner venise lângă el:

- Domnule locotenent van Effen, la telefon.

Van Effen se scuză. De Graaf întrebă:

- Ei bine, dumitale îți place?

- Nu, în felul în care ați prezentat dumneavoastră lucrurile. N-aș vrea să par impertinentă, domnule colonel, sau să-mi contrazic șeful, dar cred că priviți lucrurile prea în tragic. Am făcut genul ăsta de muncă timp de câteva luni la Rotterdam și nu mi s-a întâmplat niciodată nimic. Și chiar dacă pe acolo nu prea sunt krakeri, elementele criminale sunt cu mult mai puternice decât aici. Iertați-mă, domnule colonel, dar cred că exagerați pericolele. Mă pricep destul de bine să mă deghizez; ați recunoscut dumneavoastră înșivă. Și port pistol. Iar cea mai mare dovadă de siguranță e faptul că nu mă cunoaște nimeni în Amsterdam.

- Te cunosc eu.

- Asta-i altceva. Peter spune că dumneavoastră cunoașteți pe toată lumea. Și trebuie să recunoașteți că șansa de a-l cunoaște pe tata era una la mie.

- Oricum, mi-ar fi fost destul de ușor să descopăr cine ești. Peter știe?

- Îmi știe doar numele. N-a știut cine sunt până adineauri, când ați vorbit dumneavoastră despre asta. Trebuie să spun că n-a părut prea surprins.

Zâmbi:

- E posibil, desigur, să fi considerat că nu e treaba lui și nu-l interesează.

- Vrei cu tot dinadinsul să-ți fac un compliment, draga mea.

Fata vru să protesteze, dar el ridică o mână:

- În cazul dumitale, indiferența e imposibilă. Locotenentului îi pasă foarte mult de oameni. Ceea ce nu înseamnă c-o și arată de dimineața până seara. E un obicei dobândit. Știu că el nu știa. După cum sunt sigur că Julie știe.

- Ah, Julie! Doamna la care ți-neți cel mai mult în tot Amsterdamul.

- Acum am două doamne la care țin cel mai mult în tot Amsterdamul. Cu rezerva cunoscută, desigur.

- Soția și fiicele dumneavoastră, desigur.

- Desigur. Nu mă întrerupe. Știi, Anne, te pricepi foarte bine să mă întrerupi și să mă abați de la subiectul discuției. Adică de la dumneata. Și nu-mi mai arunca privirile astea nevinovate.

- Julie știe, spuse ea. De unde știți asta, domnule colonel?

- Pentru că o cunosc pe Julie. Pentru că e deșteaptă. Pentru că e femeie. Trăind atât de aproape de dumneata, n-are cum să nu observe lucruri pe care alții nu le-ar observa. Haine, bijuterii, obiecte care-ți aparțin. Lucruri pe care o fată obișnuită, care muncește, n-ar avea cum să le aibă. Chiar felul cum vorbești. Nu mă deranjează că știe Julie, pentru că n-o să spună nimănui. Pariez că nu i-a spus nici fratelui ei. Ți place să stai la ea?

- Foarte mult. Și Julie îmi place foarte mult. Cred că și ea ține la mine. Am onoarea să dorm în camera în care a stat Peter. Cred c-a plecat de-acolo acum vreo șase ani.

Se încruntă.

- Am întrebat-o pe Julie de ce a plecat - e imposibil să se fi certat, e clar că se iubesc foarte mult, dar n-a vrut să-mi spună. Mi-a spus doar să-l întreb pe Peter.

- Și l-ai întrebat?

- Nu.

Clătină din cap foarte ferm:

- Locotenentului nu trebuie să-i pui întrebări personale.

- Convin că poate să-ți lase această impresie. De fapt însă e un om foarte deschis. Plecarea lui nu e nici un secret. A plecat ca să se însoare. Cu Marianne. Cea mai fermecătoare fată din Amsterdam, chiar dacă spun asta despre propria mea nepoată.

- E nepoata dumneavoastră?

- A fost.

De Graaf avea o voce sumbră.

- Chiar pe vremea aia, Peter era polițaiul cel mai bun, cel mai dotat din tot orașul. Mult mai bun decât mine, dar, pentru numele lui Dumnezeu nu-i spune c-am spus asta. A reușit să spargă o bandă de criminali înrăiți, specialiști într-un amestec drăguț de șantaj și tortură. Erau patru frați, frații Annecy. Numai Dumnezeu știe cum de și-au luat numele ăsta. Peter a reușit să bage la răcoare numai doi dintre ei pentru cincisprezece ani. Ceilalți doi pur și simplu au dispărut. Puțin după condamnarea celor doi frați, cineva, aproape sigur unul dintre ceilalți doi frați, aflați încă în libertate, sau amândoi, a pus o uriașă bombă în barca pentru week-end a lui Peter, i-a montat un dispozitiv de aprindere - aceeași tehnică pe care-au folosit-o și asasinii lordului

Mountbatten. S-a întâmplat ca Peter să nu se afle în preajma bărcii în week-endul ăla. Dar Marianne și cei doi copii ai lor erau acolo.

- Dumnezeu mare! Fata își încleștă mâinile:

- Ce îngrozitor. Cât de... cât de oribil!

- Și de atunci, cam o dată la trei luni, Peter primește o carte poștală de la unul dintre frații Annecy sau de la amândoi. Nici un mesaj. Doar desenul unui ștreang și al unui sicriu. Să-i amintească faptul că zilele lui sunt numărate. Încântător, nu?

- Oribil. Absolut oribil. Cred că e speriat de moarte. În locul lui, eu aș fi. Să mă întreb în fiecare noapte înainte de culcare - dac-aș putea dormi - dacă mă voi mai trezi în dimineața următoare.

- Nu cred că-și face prea multe griji. Iar dacă-și face, n-o arată. Și știu că doarme foarte bine. Dar ăsta e motivul - deși el nu pomenește niciodată de asta - pentru care nu s-a întors să stea cu Julie. Nu vrea ca ea să fie prin preajmă când îi vor arunca lui bomba pe fereastră.

- Ce viață! De ce nu emigrează undeva, de ce nu trăiește sub un nume de împrumut?

- Când o să-l cunoști pe Peter van Effen - să-l cunoști cu adevărat -, te vei mira că ți-a trecut prin cap să pui o asemenea întrebare. Anne, ai un zâmbet încântător. Te rog, zâmbește din nou.

Ea schiță un zâmbet, încurcată:

- Nu înțeleg.

- Se întoarce. Să vedem dacă ești o bună actriță.

Și, într-adevăr, când van Effen se întoarce la masă, fata zâmbea, părând o persoană care n-are nici o grijă pe lume. Când se uită la el și văzu expresia - mai precis, totala lipsă de expresie - de pe fața lui, încetă să zâmbească.

- Te pregătești să ne strici cina, nu-i așa, Peter? De Graaf clătină din cap.

- Și ce masă splendidă comandasem!

- N-o stric de tot. Van Effen zâmbi ușor:

- S-ar putea să fim nevoiți să renunțăm la a treia sticlă de Bordeaux sau Burgundia, sau ce vin o fi. Poate chiar la a doua sticlă! Mai întâi, dați-mi voie să vă povestesc pe scurt ce s-a întâmplat azi, după ce ne-am despărțit. Da, domnule colonel, vreau niște vin, simt că mi-ar prinde bine un mic întăritor. Mi s-a oferit o slujbă - cu un salariu și un comision care sunt sigur că depășesc cu mult tot ce-aș putea câștiga vreodată lucrând la poliție - ca să arunc în aer ceva. Ce, nu știu. Ar putea fi și banca Amsterdam-Rotterdam. Sau ar putea fi și o barcă, un pod, o barjă, o cazarmă, orice. Încă nu mi s-a spus.

După cum știți, Vasco le-a adus pe cele două personaje la Cornul Vânătorului, azi după-amiază. Păreau cetățeni prosperi și respectabili, dar la urma-urmei nici un criminal autentic n-a arătat vreodată a criminal. Am făcut cu toții pe nebunii și pe deșteptii, ne-am dat aere și n-am lăsat să transpire nimic în cea mai mare parte a timpului. Apoi, mi-au făcut această ofertă fermă de slujbă, iar eu am acceptat-o. Mi-au spus că trebuie să raporteze asta superiorilor și că mă vor contacta, fără îndoială, mâine și-mi vor da amănunte în legătură cu slujba și cu recompensa mea. Vasco urma

să facă pe curierul. Așa că ne-am dat mâna ca niște domni și ne-am despărțit, exprimându-ne bunele intenții și încrederea reciprocă.

Pusesem două rânduri de iscoade să-i aștepte la o distanță discretă de Cornul Vânătorului. Mi s-a raportat.

- Bune intenții și încredere reciprocă! zise Annemarie. De Graaf făcu un semn cu mâna:

- Avem tendința să folosim termeni figurați în meseria noastră. Continuă, Peter.

- Am primit vești despre ambele rânduri de iscoade. Cei dintâi spun că i-au pierdut pe Agnelli și Paderiowski - așa-și zic tipii...

- Doamne sfinte! zise de Graaf. Agnelli și Paderiowski. Un industriaș faimos și un pianist renumit. Ce originali sunt!

- Așa m-am gândit și eu. Iscoadele spun că i-au pierdut într-o aglomerare de circulație. Pretind că tipii nu și-au dat seama că sunt urmăriți. Simplu accident. Raportul despre ceilalți doi mă umple de mirare, ca să mă exprim eufemistic.

- "Despre" ceilalți doi? zise de Graaf. Nu "de la" ceilalți doi?

- Despre. Au fost găsiți într-o alee întunecată. Nu erau în stare să ceară ajutor, nu erau conștienți. Nu se puteau mișca și erau amândoi în agonie. Amândoi aveau ambele rotule zdrobite. Un semn folosit în Sicilia și în anumite orașe americane, care arată că anumiți oameni detestă să fie urmăriți și că cei care-i urmăresc nu vor mai putea s-o facă un timp. Nu s-au folosit puști. Bare de fier. Au fost operați. Nici unul dintre ei nu va mai putea umbla multe luni de-acum încolo. Nici unul nu va mai reuși vreodată să umble ca lumea. Frumos, nu-i așa, domnule colonel? Și ceva nou în orașul nostru. Încă o dovadă, presupun, a influenței puternice exercitate de cultura americană superioară.

- Handicapați! Annemarie vorbea cu voce joasă, aproape în șoaptă. Handicapați pe viață. Cum poți... cum poți să glumești cu asemenea lucruri?

- Iartă-mă.

Van Effen o privi, văzu că se albise la față și-i împinse paharul mai aproape de ea:

- Bea ceva. O să beau și eu. Pot să te asigur că niciodată nu m-am simțit mai puțin vesel. Și asta nu e numai o practică americană, domnule colonel; a devenit un sport preferat și în Irlanda de Nord, în ultimii doi-trei ani.

- Deci e aproape sigur că tipii au scăpat intenționat de celelalte două iscoade și n-a fost nici un accident.

De Graaf degustă Bordeauxul. Știrile proaste nu păreau să-l impresioneze prea tare, căci plescăi din buze încântat:

- Excelent. Prietenii noștri par să aibă o experiență excelentă, atât în privința evadării, cât și în ceea ce privește acțiunile directe. Sunt profesioniști. Și au dispărut în ceață. Ah! Nu e totul pierdut. A sosit Châteaubriandul. Ai spus că mănânci și dumneata din el, draga mea.

Fata păru să se înfioare ușor:

- Știu că pare caraghios, prostesc, dar nu cred c-aș putea să înghit ceva.

- Poate că totuși cârțițele vor ieși din mușuroi mâine, spuse van Effen. Tot mai sper că se vor ține de cuvânt și mă vor contacta.

Annemarie îi aruncă o privire aproape lipsită de expresie:

- Trebuie să fii nebun, îi spuse cu voce joasă. Părea sincer derutată.

- Fie că vor veni și-ți vor aplica și ție același tratament sau chiar mai rău - poate că se vor descotorosi definitiv de tine - fie că nu vor veni deloc. După ce i-au atacat atât de sălbatic pe cei doi, poate că i-au cercetat și au descoperit că sunt polițiști. Nu se poate să nu fi avut la ei ceva care să le dovedească meseria de polițiști, fie și un pistol. Aveau pistoale?

Van Effen aprobă din cap:

- Deci, probabil știi acum că și tu ești polițist și tu ești acela care ai pus să fie urmăriți imediat ce au părăsit Cornul Vânătorului. Te tentează ideea sinuciderii?

Întinse mâna și atinse încheietura lui de Graaf.

- Nu-l lăsați să facă asta, domnule colonel. O să fie ucis.

- Îngrijorarea pe care o manifesti îți face cinste.

Cel care vorbi fu van Effen. Pledoaria ei părea să-l fi lăsat absolut rece:

- Dar e total deplasată. Nu e foarte sigur că ticăloșii cred că eu am pus iscoadele pe urmele lor. Poate că nici nu le-au remarcat decât la multă vreme după ce-au părăsit Cornul Vânătorului și n-ar avea nici un motiv să creadă că am vreo legătură cu ele. Asta-i una. În al doilea rând, deși domnul colonel e prieten cu tatăl tău, asta nu-i dă dreptul fiicei prietenului să-i dea sfaturi colonelului. O polițistă novice. Un șef al poliției. Ar fi ridicolă dacă n-ar fi atât de obraznică.

Ea se uită la el, rănită de parc-ar fi lovit-o, apoi își coborî privirile spre fața de masă. De Graaf îl privi pe van Effen, clătină ușor din cap, apoi luă mâna fetei.

- Îngrijorarea îți face, într-adevăr, cinste. Vorbesc serios. Dar nu îmi acorzi prea multă încredere. Chiar deloc. Uită-te la mine.

Privi spre el, cu ochii ei căprui, acum solemni și atenți:

- Van Effen are perfectă dreptate. Vulpile trebuie făcute să iasă din vizuină și, pentru moment, asta pare singura modalitate. Deci Peter se va duce - eu nu i-aș ordona niciodată să se ducă - și se va duce cu consimțământul meu. Dar Doamne-Dumnezeule, fetițo, crezi că-l voi folosi ca pe o momeală vie, ca pe un mielulel sacrificat, ca pe un Daniel în groapa cu lei, ca pe o capră priponită s-o mănânce tigru? Pe cuvântul meu, când mă pornesc pe metafore, nu mă mai opresc. Îți garantez, fata mea, că atunci când întâlnirea va avea loc - dacă va avea loc -, atât Cornul Vânătorului, cât și zona înconjurătoare vor colcăi de oameni înarmați, dar invizibili. Invizibili pentru neinițiați. Peter va fi la fel de în siguranță ca într-o biserică.

- Știu. Sunt o proastă. Iertați-mă.

- Nu lua în seamă cuvintele de încurajare ale domnului colonel, spuse van Effen. Probabil că voi fi ciuruit de gloanțe. De gloanțe ale poliției. În afară de cazul că li se atrage atenția că sunt deghizat. Ar fi caraghios să împuște pe cine nu trebuie. Voi fi costumat ca și azi. Spuneți-le să se concentreze asupra mânușii negre. Ăla sunt eu.

Un chelner se apropie de masa lor:

- Iertați-mă, domnule locotenent. Iar sunteți chemat la telefon.

Van Effen se întoarse în mai puțin de două minute:

- Ei bine, nimic surprinzător. Din nou FFF. Mesaj misterios, cu care, fără îndoială, își continuă campania demoralizatoare. Spun că *s-ar putea* să fie provocate unele

ravagii de-a lungul Canalului Olandei de Nord, mâine la Alkmaar, la ora nouă dimineața. Totuși, nu garantează că se va întâmpla acolo. Tot ce au promis este că se va desfășura o activitate considerabilă.

De Graaf întrebă:

- Asta a fost tot?

- Tot.

- Înțeleg. Pare lipsit de orice noimă și de orice înțeles. Ce dracu crezi că mai urmăresc acum?

- Nu e lipsit de noimă ce fac. Chiar asta și vor: să ne facă să ne întrebăm și să ne îngrijorăm în legătură cu ce dracu mai urmăresc. Vor să creeze incertitudine, confuzie și demoralizare și am impresia că sunt pe cale să reușească. Că tot veni vorba de FFF, domnule colonel, cum a fost călătoria dumneavoastră de plăcere la Texel, azi după-amiază?

- Absolută pierdere de vreme. Am fost însoțit, așa cum ai prevăzut, de o ceată de babe.

- Nu intenționați să vă aflați la Alkmaar mâine la nouă dimineața?

- Intenționez să mă aflu la Amsterdam mâine la nouă dimineața. Ce-ai vrea să fac acolo? Să stau la pândă și să înhaț pe oricine pare să acționeze într-un mod suspect; de pildă, pe oricine privește avid locul crimei?

- Nu pare o perspectivă prea promițătoare. Aveți prieteni la universitate, domnule colonel? La catedra de lingvistică, mai ales?

De Graaf îi spuse lui Annemarie:

- Acum se așteaptă ca eu să fiu șocat de această bruscă schimbare de decor și să întreb: "De ce dracu pui întrebarea asta?"

Îl privi pe van Effen:

- Ei bine, de ce dracu pui întrebarea asta?

- Am ascultat benzile cu mesajele FFF, în biroul de la *Telegraph*, puțin mai devreme. Era o voce de femeie. De femeie tânără, aș zice. Și care nu era olandeză, sunt sigur.

- Interesant. Foarte. Iată că ne-am întors la străinii noștri misterioși. Poți să faci vreo presupunere fondată științific cu privire la țara ei de origine?

- Tocmai ăsta e necazul, domnule colonel. Vorbesc bine câteva limbi străine, sigur, dar nu sunt ceea ce se numește lingvist de meserie. Accentele regionale, nuanțele, pronunția nu sunt deloc domeniul meu.

- Și crezi că cei de la universitate ne-ar putea ajuta?

- E o șansă, domnule colonel. Cum ați spus și dumneavoastră, e bine să nu scăpăm nimic din vedere. Benzile sunt în biroul meu.

- O să fac tot ce pot. Cred că poți să te ridici deja Peter. Un chelner vine întins spre dumneata.

Van Effen se ridică, se întâlnește cu chelnerul, îi vorbește în grabă și-și continuă drumul. Când se întoarce la locul său, spuse:

- Opoziția se mișcă. Indiferent cine face parte din opoziția asta. Au sunat de la hotelul meu, Trianon. Mesajul mi-a fost transmis la birou, desigur.

De Graaf întrebă răbdător:

- Și de când stai la Trianon, domnule locotenent? Te-au dat afară din propriul apartament?

- Registrul hotelului scrie că stau acolo de două săptămâni. Am aranjat chestia asta azi după-amiază.

- Vai, vai. Falsificarea registrelor este o infracțiune de drept civil.

- Pentru moment, n-am timp să fiu arestat. Romero Agnelli sau unul dintre oamenii lui a fost, probabil, foarte ocupat să telefoneze peste tot și să afle, în cele din urmă, că locuiesc la Trianon. Au postat chiar și o santinelă în umbră, într-un mic Fiat vechi. În ce mă privește, am luat măsuri ca această santinelă să fie, la rândul ei, urmărită. Ei bine, nu pot să-i dezamănesc. O să-mi fac apariția acolo mai târziu.

- Duci o viață activă, spuse de Graaf. Presupun că n-ai de gând să-ți petreci noaptea acolo.

- Presupunerea dumneavoastră este corectă, domnule colonel. O să-mi parchez mașina în spatele hotelului, de unde un taxi al poliției va veni să mă ia și mă va depune la ușa din față. Apoi voi trece prin hotel, voi ieși pe ușa din spate și voi pleca acasă cu mașina mea. E doar o plictiseală în plus, atât.

- Și uite, zise de Graaf, că-și face din nou apariția și plictiseala dumată proprie și personală. Pe cuvântul meu, chiar că ești un personaj important în seara asta.

Van Effen privi, suspină, se ridică, schimbă câteva vorbe cu chelnerul și apoi dispăru spre cabinele telefonice.

- Aceeași opoziție se mișcă din nou, spuse la întoarcere. Ah, un coniac. Vă mulțumesc, domnule colonel. Era sergentul Westenbrink - Vasco. Încă un mesaj, transmis la birou, desigur. L-a contactat Agnelli. A spus c-ar fi foarte încântați să mă întâlnească mâine, la unsprezece dimineața. În același loc. Asta poate să însemne una din două.

- Știu ce înseamnă, spuse de Graaf. Fie că ne-au înțeles jocul, fie că nu ni l-au înțeles. E posibil să nu-și fi dat câtuși de puțin seama c-au fost urmăriți încă de când au părăsit Cornul Vânătorului azi după-amiază. Pe de altă parte, e perfect posibil să fi știut foarte bine. Dacă au știut, nu pot avea decât un singur scop vrând să te vadă: să afle cât de multe știi, cât de periculos e ceea ce știi și care e cea mai bună cale prin care ei pot elimina acest pericol. Îmi închipui că vor acționa foarte discret. Iar dacă te suspectează și, în același timp, bănuiesc că și dumneata îi suspectezi pe ei, acționează foarte inteligent. Pentru că, într-un asemenea caz, te-ai fi așteptat să aleagă un loc de întâlnire neutru. Pentru că, dacă bănuiesc că ești un polițist deghizat sau că acționezi ca agent al poliției, atunci se gândesc automat și că restaurantul Cornul Vânătorului e o vizuină a poliției. Dar, desigur, dacă ar alege alt loc, ar însemna să se trădeze că știu. De Graaf oftă:

- Totul e foarte încâlcit și complicat. Menit să împrăstie confuzie și bănuială peste tot în jur. Poate că au luat lecții de la cei de la FFF. Sau viceversa. Mai vrei un coniac, Peter? Nu? Atunci aș zice să plecăm. Îmi imaginez că mâine vom avea o zi lungă și grea. Ai vreun plan special pentru mâine pentru domnișoara aici de față?

- O să mă gândesc între timp să-i dau o sarcină dificilă. Pentru moment, n-am nici un plan.

- Hm! De Graaf medită: Presupun, Anne, că ești văzută destul de des în compania sergentului Westenbrink.

Ea zâmbi:

- Mi-e greu să mă gândesc la el altfel decât la Vasco. Da, desigur. Avem de vorbit și se pare că e cel mai bine - și cel mai ușor - s-o facem pe față.

- Exact. Poți să te duci și să vii de acolo oricând vrei?

- Desigur. Țasta e și avantajul de a face parte dintre krakeri. Nu respectăm ore, reguli, conveniențe. Facem ce vrem, suntem liberi ca pasărea.

- Nimeni n-ar avea nimic de comentat dacă n-ai da pe-acolo o zi sau chiar două?

- Nu. Ezită:

- Am voie să fiu deșteaptă și să ghicesc ce urmăriți, domnule colonel?

- Ești destul de inteligentă. Îți lipsește doar obișnuința și experiența de a avea o minte imorală, întortocheată și bănuitoare ca a locotenentului van Effen. Și sper că-ți vor lipsi întotdeauna.

Annemarie clătină din cap aproape imperceptibil, apoi privi întrebător spre van Effen, care spuse:

- Domnul colonel are dreptate, știi.

- Nu știu. Vreau să spun că sunt sigură că are dreptate, dar nu înțeleg în legătură cu ce. Dacă vă distrați pe socoteala mea, nu cred că e prea elegant.

- Nu ne distrăm pe socoteala ta, Annemarie. Nu intră în vederile noastre să tachinăm sau să umilim oamenii. Ascultă. În toată povestea asta e vorba de o rețea. E cel puțin posibil - aș zice, o șansă de cincizeci la sută - ca Agnelli și compania să ne fi ghicit jocul. În acest caz, și Vasco e suspectat, pentru că el e cel care i-a pus în legătură cu mine. Și pentru că se știe că și tu ești în legătură cu Vasco, ești suspectată, la rândul tău.

Ceea ce sugerează domnul colonel e să te dai la fund o zi, poate chiar două. Depinde de cum evoluează lucrurile. Eu am sentimentul - poate, irațional - că vor evolua foarte repede. Nu e plăcut nici pentru domnul colonel, nici pentru mine să ne gândim că ai putea cădea în mâinile tipilor ălor. Gândește-te la detectivii ăia doi, la iscoadele alea care-au avut ghinion. Știm deja că e vorba de o bandă necruțătoare, pe care ideea de a tortura pe cineva îi lasă indiferenți. S-ar putea chiar să le facă de-a dreptul plăcere. Cum te-ai simți dacă te-ar prinde și te-ar tortura? Nu încerc să te înspăimânt, Annemarie. Mă refer la un lucru care mi se pare, dacă nu probabil, cel puțin posibil.

- Cred că ți-am mai spus. Nu sunt grozav de curajoasă. Avea o voce foarte liniștită.

- Și apoi, vor afla pe cine au pus mâna. Vor fi nebuni de fericire. Vor avea încă o carte cu care să ne șantajeze, pe lângă celelalte, pe care încă nici nu le știm. Dincolo de propria ta sănătate, care ar fi în pericol, ne-ai pune și pe noi într-o situație îngrozitor de dificilă.

- Nici eu n-aș fi explicat mai bine toate astea, spuse de Graaf.

Fata zâmbi firav:

- Sunt o lașă. O să fac ce mi se spune.

- Nu ce ți se spune, draga mea, nu ce ți se spune, zise de Graaf. E doar o sugestie.

Din nou apăru zâmbetul firav:

- Mi se pare o sugestie foarte bună. Unde voi sta?

- La Julie, desigur, spuse van Effen. Un paznic înarmat va băntui, fără ostentație, prin preajmă. Dar înainte de a te retrage la adăpost, cum se spune, aş vrea totuși să faci ceva pentru mine.

- Desigur.

- Aş vrea să te duci la Vasco mâine dimineață. Să-i spui și lui ce ți-am spus ție și să-i spui să dispară. Știu unde va dispărea și-l voi contacta acolo, atunci când voi putea s-o fac fără primejdie.

- O să fac asta. Rămase tăcută o clipă.

- Când mi-ai cerut să fac ceva pentru tine și am răspuns "desigur"... ei bine, acum aş vrea să nu fi spus asta. Vezi ce-ai făcut din mine, Peter, sunt o epavă care dârdâie.

- Nu dârdâi deloc și mi se pare că arăți destul de bine pentru o epavă. Dacă vor pune gheara pe tine acolo, galanții tăi prieteni krakeri se vor uita în altă parte, nu?

- Da.

- Suntem obișnuiți cu asemenea nedreptăți, nu, domnule colonel? Nu ți se va întâmpla nimic. Vei fi supravegheată permanent. Și când spun permanent, înțeleg clipă de clipă. O va face locotenentul van Effen, în care poți avea toată încrederea. Va fi deghizat corespunzător. Nu în costumul de la Cornul Vânătorului, desigur. Va fi căptușit cu arsenalul său obișnuit. Apropo, domnule colonel. Cred că voi purta un al treilea pistol, mâine, la întâlnirea cu Agnelli și cu prietenul sau prietenii lui. Ei știu deja că...

- Că porți două pistoale, spuse de Graaf. Așa că n-are cum să le treacă prin cap că s-ar putea să porți trei. Probabil că ai scris asta și-n carte.

- Bineînțeles că n-am scris. V-am mai spus: asemenea lucruri nu trebuie băgate în capul criminalilor. Dar, într-adevăr, asta e ideea. Deci, nici o problemă, Annemarie. Nu voi fi nici o clipă cu mai mult de cinci metri în spatele tău.

- Asta e bine. Dar mi-ai băgat în cap tot felul de gânduri neplăcute. Aş putea fi înhățată, folosind propriile tale cuvinte, în orice loc, în drum spre casa lui Julie.

- Iar ești nedreaptă. Nu-ți face probleme. Te voi conduce acolo cu propria mea limuzină, sigură și confortabilă.

- Limuzină! spuse de Graaf. Confortabilă! Dumnezeuule!

Îi aruncă fetei o privire plină de solitudine:

- Sper că nu ți-ai uitat perna pneumatică.

- Nu înțeleg, domnule colonel.

- Vei înțelege în curând.

Părăsiră restaurantul și porniră de-a lungul străzii, până când ajunseră la mașina lui de Graaf, parcată, ca de obicei, într-un loc unde parcare era interzisă. De Graaf o sărută pe față cu un aer pe care probabil că el îl considera de unchi, spuse noapte bună și se urcă în Mercedesul său strălucitor. Pe bancheta din spate. Inevitabil, colonelul de Graaf avea șofer.

*

Annemarie spuse:

- Acum înțeleg ce voia să spună colonelul când vorbea de pernă cu aer.
- Un neajuns minor, spuse van Effen. O să-l remediez. Așa sunt bătrânii.

Colonelul se plânge.

- Colonelului îi place confortul, nu?
- Presupun că nu ți-a scăpat că a și fost făcut pentru o viață confortabilă.
- E foarte drăguț, nu? Drăguț, și curtenitor, și grijuliu.
- Nici nu e greu să fii așa când obiectul atenției e o fată frumoasă ca tine.
- Vă pricepeți să faceți fraze frumoase, domnule locotenent.
- Da, mă cam pricep.

Rămase liniștită o clipă, apoi spuse:

- Dar e cam snob, nu? Un snob îngrozitor.
- Pentru ca disciplina să fie respectată, trebuie să vorbesc cu severitate. Sper că nu te aștepți să ascult liniștit, și cu atât mai puțin să aprob, remarcile tale denigratoare cu privire la șeful poliției.

- N-am avut intenția să-l denigrez. Era doar o remarcă. Refuz să ajung la stadiul în care să fiu nevoită să-mi supraveghez fiecare cuvânt pe care-l spun. Trăim într-o țară liberă, nu?

- Ei, ei.
- Continuă. Spune: "Ai spirit" sau ceva de genul ăsta.
- Nu cred c-o să spun așa ceva. Dar greșești la fel de tare cu privire la snobism, cât greșeai și când îl elogiaai atât de tare pe Arthur.

- Pe Arthur?

- Numele mic al șefului nostru. Nu-l folosește niciodată. N-am înțeles de ce. Conotații regale. Sigur că e drăguț și îndatoritor. Dar e și dur, viclean și nemilos. De aceea și e ceea ce e. Are o origine foarte veche, foarte aristocratică și foarte bogată și iată de ce n-ai să mă vezi niciodată încercând să plătesc în locul lui nota de la un restaurant. S-a născut cu convingerea că e diferit de ceilalți, că face parte din acea miime de aleși ai sorții. Nici nu-i trece prin cap că s-ar putea să nu fie chiar așa. E convins că răspândește în jur o aură de democrație.

- Crud sau nu, snob sau nu, mie îmi place.

Vorbea ca și cum astfel ar fi rezolvat problema, fără să precizeze care era aceasta.

- Cum poate ai observat, Arthur știe să se poarte cu doamnele. Mai ales când e în timpul liber, cum era în seara asta.

- Tu nu te consideri niciodată în timpul liber? Crezi că eu sunt tot timpul polițistă?

- Nu m-am gândit niciodată la asta. Dar o voi face. Adică mă voi gândi.
- Ești prea drăguț.

Fata se cufundă în tăcere și rămase astfel tot timpul drumului cu mașina. Vorbi numai van Effen. Telefonă la birou și ceru ca un paznic înarmat să supravegheze

locuința surorii sale. Nu era greu de înțeles de ce spusese de Graaf că Julie van Effen era doamna la care ținea cel mai mult în tot Amsterdamul. Cu părul ei negru și strălucitor ca pana corbului, cu o față delicat cizelată și pomeții înalți ce aminteau de tipul slav, era mai mult decât drăguță, dar mai mult ca sigur, pe de Graaf, ca și pe mulți alții, îl atrăgeau în primul rând ochii ei negri și surâzători, zâmbetul ei plăcut. Era aproape întotdeauna bine dispusă, în afara cazurilor în care avea de-a face cu nedreptăți, cruzime, meschinării, egoism și încă vreo câteva lucruri pe care le dezaproba. Atunci putea deveni absolut furibundă. Părea să iubească pe toată lumea, cu excepția celor care-i stârneau o dezaprobare cruntă. Era una dintre acele rare persoane care radiază fericire în jur, o calitate care aproape reușea să ascundă faptul că avea o inteligență remarcabilă. De obicei, miniștrii nu angajează secretare prostuțe, iar Julie era secretara unui ministru. Secretara personală, privată, de încredere, discretă.

Era, de asemenea, o gazdă foarte bună și propuse să le pregătească ceva de mâncare de cum intrară în casă. Îți dădeai seama îndată că această tânără doamnă cu atâtea talente era și o maestră în arta culinară. Apoi le oferă sandvișuri și renunță numai când află că cinaseră deja.

- Pariez că la Dikker en Thijs. Ei bine, nu s-ar zice că cei de la poliție nu se pricep să trăiască bine. O fată care muncește trebuie să se mulțumească cu heringi, varză roșie și cârnați.

- Fata asta care muncește, spuse van Effen, se mulțumește cu cantina ministerială. Un paradis pentru cei care au gusturi gastronomice rafinate, din câte mi s-a spus. Firește că noi, polițaii, n-avem voie nici să ne apropiem de un asemenea loc. Din păcate, Julie n-are nici un pic de voință. Îți dai seama numai uitându-te la ea.

De fapt, silueta lui Julie era aproape perfectă. Reacționează cu un dispreț suveran la aceste mici ironii, ciufuli, în trecere, părul fratelui ei și se duse la bucătărie să facă cafea și café șnaps.

Annemarie o privi cum se îndepărtează, se întoarse spre van Effen și zâmbi:

- Poate să te întoarcă pe degete, nu-i așa?

- În orice clipă, spuse van Effen, vesel. Și, vai, știe și ea asta. E o mironosiță, asta e. Dar trebuie să-ți arăt ceva, în caz că ești vreodată singură acasă.

O duse la un tablou de pe perete, pe care-l împinse într-o parte, scoțând la iveală un buton roșu, încastrat în tapet.

- În meseria noastră, asta se numește buton de autoapărare. Dacă te crezi în pericol, dacă bănuiești sau doar simți un pericol, apeși pe butonul ăsta. O mașină de serviciu va fi aici înainte de a trece cinci minute.

Fata încercă să ia lucrurile ușor.

- Orice gospodină din Amsterdam ar trebui să aibă așa ceva.

- Cum însă există vreo sută de mii de gospodine în Amsterdam - poate chiar, două sute, din câte știu - ar fi puțințel cam scump.

- Desigur.

Se uită la el și nu mai zâmbi sau nu mai reuși să zâmbească:

- V-am văzut până acum de câteva ori împreună și ar trebui să fiu oarbă sau surdă să nu-mi dau seama că ești topit după surioara ta.

- Pst, pst! Nu pot decât să oftez. E chiar atât de evident?

- N-am terminat. N-ai pus să se instaleze chestia asta numai pentru că o iubești.

E în pericol, nu-i așa?

- În pericol?

O apucă atât de strâns de umeri, încât ea se crispă:

- Scuză-mă.

Slăbi strânsoarea, dar continuă să-și țină mâinile pe umerii ei:

- De unde știi?

- Ei bine, e adevărat, nu? E într-un pericol real?

- Cine ți-a spus? Julie?

- Nu.

- Colonelul?

- Da. În seara asta.

Îl privi. Privirea ei alunecă pe rând de la un ochi la celălalt.

- Sper că nu te-ai supărat.

- Nu. Nu, draga mea. Nu m-am supărat. Sunt doar îngrijorat. Nu sunt o persoană pe care e recomandabil s-o cunoști. Nu mai ești în siguranță.

- Julie știe de pericolul ăsta?

- Desigur.

- Știe și că primești cărți poștale?

O privi gânditor și nu-și schimbă expresia nici când fata își puse mâinile pe umerii lui și încercă să-l zguduie exasperată, ceea ce era o prostie, pentru că van Effen era un tip foarte solid:

- Ei bine, știe?

- Da. Ar fi greu să nu știe. Cărțile poștale sunt trimise la adresa mea. E una din căile fraților Annecy de a ajunge la mine.

- Doamne-Dumnezeule! Asta... asta e îngrozitor. Cum... cum poate să fie atât de... atât de fericită?

Își lăsa capul pe umărul lui, ca și cum ar fi obosit dintr-o dată:

- Cum poate?

- Presupun că e vorba de vechea zicală: "E mai bine să râzi decât să plângi."

Sper că nici tu n-ai de gând să plângi.

- Nu.

- Dar vechea zicală nu se prea aplică aici. Julie a fost întotdeauna un copil fericit. Numai că acum trebuie să se străduiască să fie.

Julie intră cu cafeaua, se opri brusc și-și dresе vocea:

- Nu e puțin cam devreme...? Lăsa tava din mână:

- Sper că surzenia e o boală trecătoare. Am spus...

Se opri din nou, expresia de pe fața ei exprimând îngrijorare; se duse repede spre locul unde se aflau ei, își puse un braț în jurul lui Annemarie și-i întoarse cu blândețe capul până când reuși să-i vadă fața:

- Lacrimi. Un noian de lacrimi.

Își scoase o batistă de dantelă din manșetă:

- Ce ți-a făcut sălbaticul ăsta?

- Sălbaticul ăsta nu i-a făcut nimic, spuse van Effen blând. Annemarie știe tot, Julie. Despre Marianne, despre copii, despre tine, despre mine, despre frații Annecy.

- Colonelul, pun capul.

- Și nu greșești. Julie spuse:

- Știu, Annemarie. E un șoc. Când afli dintr-o dată, e un șoc. Eu, cel puțin, am aflat încetul cu încetul. Haide. Am un remediu suveran. Ți-am pus un șnaps dublu în cafea.

- Ești foarte bună. Dacă m-ați scuza o clipă... Se întoarse și ieși repede din cameră.

- Ei bine?

Vocea lui Julie avea un ton interogator:

- Nu-ți dai seama ce-ai făcut.

- Eu?

Van Effen era sincer șocat.

- Ce-ți închipui c-am făcut? Colonelul e cel care...

- Nu e vorba de ce ai făcut. E vorba de ce nu ai făcut. Îi puse mâinile pe umăr și-i spuse cu voce blândă:

- E vorba de ce nu ai văzut.

- Înțeleg. Adică nu înțeleg. Van Effen era precaut.

- Ce n-am văzut?

- Ipocritule! Julie clătină din cap:

- Annemarie. I se citesc sentimentele pe față, în ochi. Fata asta e îndrăgostită de tine.

- Ce? Cred că nu te simți bine.

- Ce neghiob e iubitul, strălucitorul meu frate! Dar nu te lua după mine. Cere-o de nevastă chiar acum. O dispensă specială - poți s-o obții cât ai zice pește - și vă puteți căsători la miezul nopții.

Van Effen părea ușor șocat:

- Pari destul de sigură de tine.

- Nu, nu par. Sunt absolut sigură.

- Dar nici nu mă cunoaște.

- Îmi dau seama de asta. La urma-urmei, n-ai întâlnit-o decât... ei, să zicem de vreo douăzeci, treizeci, patruzeci de ori.

Clătină din cap:

- Anchetatorul temut, autorul de cărți de psihologie, omul care poate descoperi dintr-o singură privire secretele cele mai intime ale minții omenești, ei bine, e strălucit în teorie și nul în practică.

- Te pricepi să vorbești, nu zic. Ești specialistă în sfaturi matrimoniale. Sau, poate, chiar peșitoare? Ha! Șase cereri în căsătorie - poate c-au fost chiar douăzeci, cine știe - și le-ai respins pe toate. Așa că se poate spune că ai experiență.

- Nu încerca să schimbi subiectul. Zâmbi dulce:

- Da, într-adevăr, se poate spune că am experiență. Nu l-am iubit pe nici unul. Dar Annemarie te iubește. Nu prea înțeleg de ce.

- Vreau un șnaps.

Van Effen deschise un dulap din apropiere.

- Tocmai ți-am adus un cafe șnaps.
- Mai întâi de toate, trebuie să beau un șnaps. Apoi voi bea și cafeaua.
- Nu vrei un psihiatru? De ce crezi că e atât de tulburată?
- E slabă de inimă, de-aia.
- Ați face o pereche minunată. Ea - slabă de inimă, tu - slab de minte.

Îi luă capul în mâini și-i studie cu atenție privirea:

- Detectivul cu privire de vultur. De fapt, ți-ar trebui o pereche de ochelari. Și ai uitat și să-mi dai replica, nu? Cel puțin de câteva ori.

- Ce replică?

- O, Doamne! Privirea asta circumspectă și speriată te face să semeni mai curând a criminal decât a polițai. Ce replică? "N-aș lua-o de nevastă nici dac-ar fi singura fată rămasă pe lume." Asta ar fi trebuit să fie replica ta. E o reacție standard, cred.

Zâmbi din nou:

- Dar, firește, tu nu te încadrezi în standarde.
- Mai tacă-ți gura!
- Iată un răspuns bine gândit. Se așeză și-și luă ceașca de cafea:
- Miopie mintală. Cred că e incurabilă.
- Nu știu, dar sunt sigur că vei găsi tu răspunsul.

Van Effen își revenise. Era, ca de obicei, calm, sigur pe el, relaxat și foarte echilibrat:

- Nu-mi plac prea mult doctorii detașați, ușor superiori, ușor amuzați, dar trebuie să recunosc că pe mine ai reușit, într-adevăr, să mă vindec. M-ai vindecat de orice urmă de interes pe care l-aș fi putut avea vreodată pentru această tânără doamnă. Sau poate că exact asta ai și urmărit, nu știu.

Julie îl privea cu gura întredeschisă și cu o expresie mirată din care se vedea că nu înțelege nimic:

- Nu-mi trebuie - nu vreau, mai bine-zis - ajutor, sfaturi sau simpatie din partea ta. Și asta nu numai pentru că sunt inutile și pentru că nici nu ți le-am cerut, ci fiindcă sunt perfect capabil să-mi văd de viața mea fără amestecul inoportun al unei tinere surori. Mă duc să văd dac-a sosit gardianul.

Ieși, lăsând-o pe Julie să se holbeze la ușa care se închisese în urma lui, neconsolată și neîncrezătoare. Era în aceeași stare, continuând să privească spre ușă fără să vadă nimic, cu aceeași expresie rănită și umilită, când Annemarie se întoarse în cameră. Ea se opri, privi nedumerită expresia nefericită a lui Julie, veni în grabă spre scaunul ei, se lăsă în genunchi și întrebă:

- Ce s-a întâmplat, Julie? Ce s-a întâmplat?

Julie își desprinsе privirea de ușă și întoarse capul încet:

- Nimic. Nu s-a întâmplat nimic.

- Nu s-a întâmplat nimic? Oh, Doamne! Nimic, întâi - eu, pe urmă - tu. Lacrimi. Și pari atât de copleșită de durere.

Annemarie o luă în brațe.

- Nu s-a întâmplat nimic? Julie! Nu mă trata ca pe o cretină.

- Eu sunt cretină. Tocmai am făcut o greșeală.

- Tu? Nu cred. Greșeală. Ce greșeală?

- Greșeala de a uita că Peter nu e numai fratele meu. E polițist și, după toate probabilitățile, succesorul colonelului. Nu știai asta, nu?

Julie pufni:

- Toată lumea știe. De Graaf ar trebui să iasă la pensie anul ăsta, dar n-are nici o grabă să se retragă, din moment ce Peter îi face deja aproape toată treaba.

- Lasă-l pe colonel. Unde e sălbaticul ăla? Julie încercă să zâmbească:

- E a doua oară în seara asta când două fete îl numesc, pe rând, sălbatic. Pariez că nu i s-a mai întâmplat până acum. A plecat.

- A plecat? A plecat de tot?

- Nu. Doar să vadă dac-a venit straja.

Julie zâmbi din nou și, de data asta îi reuși mai bine.

- S-ar putea să aibă un talent special când e vorba să facă lumea să plângă, dar sunt sigură că îi pasă de noi.

- Are un mod cam ciudat de a o arăta. Ce ți-a făcut, Julie? Ce ți-a spus?

- Ce mi-a făcut? Nimic, firește. Ce mi-a spus? Eu m-am băgat unde nu-mi fierbe oala, presupun, iar el m-a pus la punct. Asta-i tot.

- Și-ți închipui c-o să mă mulțumesc cu răspunsul ăsta?

- Nu, nu-mi închipui, draga mea. Dar n-am putea s-o lăsăm baltă deocamdată?

Te rog.

La întoarcerea lui van Effen își terminaseră cafeaua. Se pare că el nu observă nimic neobișnuit sau, dacă observă, nu consideră necesar să comenteze.

- Straja e aici, spuse. E înarmată până-n dinți. Acum trebuie să plec.

- Dar cafeaua...

- Altă dată. Sunt, cum se spune, în exercițiul funcțiunii. Julie, trebuie să faci ceva pentru mine. Ai putea...?

- Trebuie? Zâmbi:

- E un ordin sau o cerere?

- Ce importanță are?

Cum nu i se întâmpla decât arareori, van Effen era iritat:

- Fă ce-ți cer, te rog - observă c-am spus "te rog" - sau o iau cu mine pe Annemarie.

- Serios? Ce amenințare? Și dacă ea vrea să rămână aici sau o rog eu să rămână?

- Înapoi la Rotterdam. Mâine dimineață. Nu va mai face parte din poliție. Când lucrezi în poliție, nu nesocotești ordinele fără să fii dat afară. Scuză-mă, Annemarie, nu vorbeam pentru tine. Julie nu e prea deșteaptă în seara asta. Nu arăta șocată, surioară. Dacă nu-ți dai seama că vorbesc serios, înseamnă că te-ai prostit de tot. Prefă-te bolnavă de gripă o zi, două. Annemarie e într-un pericol la fel de mare ca și tine, iar eu vreau să vă știu aici împreună. Annemarie, la nouă și un sfert.

Se duse la ușă, o deschise, privi expresia solemnă a celor două fete și clătină din cap:

- Iese din scenă galantul locotenent în noaptea întunecată și amenințătoare.

Închise calm uşa în urma lui.

CAPITOLUL 4

Arareori s-ar fi întâmplat ca tânărul înalt și subțire, îmbrăcat în fulgarinul de culoare închisă, de pe care se scurgeau picăturile de ploaie, să atragă mai mult decât o privire fugară sau un comentariu în legătură cu faptul că era o apariție destul de ștearsă, impresie sporită de părul lui negru pe care ploaia deasă i-l lipise de cap și mustața neagră, prost potrivită din foarfeci. De fapt, nu fusese potrivită deloc: el fusese neobișnuit de grăbit în dimineața aceea și și-o lipise ușor strâmb.

Se postase aproape de mijlocul pieței când o văzu, traversând în diagonală și venind aproape direct spre el. Annemarie, care arborase din nou culorile războiului, arăta la fel de șleampătă și demnă de milă ca și tânărul care acum îi ieși în întâmpinare.

- Annemarie, nu?

Fata făcu ochii mari și privi repede în jur. În ciuda ploii aproape torențiale, era destulă lume în preajmă și chiar o tonetă cu fructe și legume, la distanță de numai câțiva metri. Privi din nou spre tânăr, care zâmbea cu un zâmbet aproape plăcut, în ciuda felului în care arăta.

- Vă rog să nu fiți îngrijorată, domnișoară. Asta nu prea e un loc în care s-ar gândi cineva la o răpire. Trebuie să fiți Annemarie - nu cred că există două persoane care să se conformeze semnalmentelor pe care le-am primit. Eu sunt detectivul Rudolph Engel.

Scoase o insignă din buzunar și i-o arătă.

- Firește c-aș fi putut s-o fur. Locotenentul van Effen vrea să vă vadă. E în mașină.

- De ce-ar trebui să te cred? De ce te-a trimis pe dumneata? Știa unde sunt. Putea să vină chiar el. Ce mașină are?

- Un Peugeot negru.

- Aveai de unde afla asta, nu?

- Da.

Tânărul se dovedi răbdător:

- Când ai lucrat sub ordinele cuiva timp de cinci ani, ai reușit să afli câte ceva despre el. Locotenentul mi-a spus: "Domnișoara Meijer e foarte suspicioasă. Pomenește-i de fluviul Amazon, de tatăl ei, de colonel și de «lipsa de curaj» a cuiva". N-am idee ce-a vrut să spună.

- Eu am.

Îi luă brațul:

- Scuză-mă.

*

Van Effen, destins în spatele volanului mașinii, se amuza să poarte în dimineața aceea o pălărie moale și o barbă mare, neagră, pătrată, de tipul celor arborate de evreii sefarzi. Întoarse capul când Annemarie deschise ușa de lângă scaunul alăturat și privi înăuntru.

- Bună dimineața, draga mea.
- "Bună dimineața" e ușor de spus. Ce faci aici?
- Mă adăpostesc de ploaie. Curge în rafale. Probabil că ți-ai dat seama. Intră, intră.

Ea se așează și-l privi acuzator:

- Ai spus cinci metri. Că nu vei fi niciodată la mai mult de cinci metri în spatele meu. Fiecare minut are șaiszeci de secunde. Așa ai spus. Unde ai fost? Mi-ai promis că vei avea grijă de mine. Frumoasă promisiune!

- Omul propune, Dumnezeu dispune.

Dacă van Effen avea remușcări, le ascundea foarte bine:

- De altfel, cineva a avut grijă de tine. Îndeaproape. Nu-mi spune că n-ai văzut un domn cam bătrâior care-ți dădea târcoale. Era ușor cocoșat, cu o barbă căruntă, haină cenușie și baston alb. El avea grijă de tine.

- L-am văzut. Creatura aia! N-ar fi fost în stare să aibă grijă nici de un pisoi.

- Depinde ce vrei să spui cu asta. Creatura aia e un bărbat tânăr, puternic, expert în judo și foarte bun țintaș.

- Bărbi, mormăi ea. Bărbi, mustăți sunt singurele lucruri la care vă gândiți voi,ăștia. Deghizări. Ei bine, îți mulțumesc, cineva mi-a purtat de grijă, dar tu ți-ai călcat promisiunea.

- A fost mai diplomatic așa. Eram la mică distanță în spatele tău, iar tu erai la mai puțin de o sută de metri de locul întâlnirii, când l-am văzut pe nimeni altul decât pe domnul Paderiowski urmărindu-te încă și mai îndeaproape decât mine. Domnul Paderiowski e viclean, nu-i scapă nimic și nu mă place deloc, ceea ce e o combinație tâmpită. M-ar fi putut recunoaște, mai ales când eram atât de aproape în preajma ta. Fusesem destul de precaut încât să iau cu mine doi detectivi - nu da atenție faptului, absolut evident, că avem atâta grijă de tine - și am decis că discreția era calea cea mai bună de urmat, dacă voiam să ne inducem în eroare dușmanii. Așa că l-am pus pe unul dintre detectivi să mă înlocuiască.

Engel spuse, prin fereastra deschisă a lui van Effen:

- Mai am ceva de făcut, domnule locotenent?

- Nu. Nu aici. Nu-l scăpa din vedere pe prietenul nostru.

- L-am și văzut, domnule locotenent. Nu poate exista altcineva chel, sașiu și cu o barbă sare și piper prin preajmă.

- Julius Caesar? Întrebă Annemarie.

- Nimeni altul. Lui Rudolph, aici de față, nu i-am spus cum te cheamă. Nu m-ar fi crezut. Trebuie să-l urmărească îndeaproape pe Julius, totuși nu prea aproape. Și ai grijă, Rudolph, că întotdeauna sunt câțiva tipi prin preajmă. Aș prefera să-l pierd pe el decât pe tine. Nu uita ce li s-a întâmplat ieri celor doi colegi ai tăi.

- Nu voi uita, domnule locotenent.

Expresia întipărită pe fața lui dovedea îndeajuns acest lucru. Se întoarse și o porni pe stradă, prin ploaie.

- Te-ai pleoștit? Van Effen porni mașina.

- Puțin. Fata zâmbi ușor.

- Trebuia neapărat să-i spui că sunt lașă?

- Nu i-am spus. Am spus că "cineva" e laș.
- Nu contează, pentru că e vorba de mine. De pildă, nu-mi place să călătoresc cu mașina asta.

- Reparatul scaunelor durează câtva timp. Și ce legătură are asta cu...?
- Te rog. Vreau să spun că mașina asta e cunoscută. De criminali, vreau să spun.

- Pfui. Mai sunt câteva sute de mașini la fel în oraș. Ea întrebă blând:
- Mai sunt câteva sute cu același număr?
- Ce importanță are numărul mașinii? Îl știi?
- Mai mult sau mai puțin. Rotterdam. Trei de nouă. La școală ne învață să fim atenți, nu uita.

- Dar nu destul de atenți ca să remarcăți amănuntele. Plăcuțele mele erau lipite, nu înșurubate. Astăzi, mașina mea a fost înregistrată la Paris, și are într-o parte un F mare, care dovedește acest lucru. Am acces la un număr nelimitat de plăcuțe.

Ea-și schimbă expresia, dar nu spuse nimic.

- Ar trebui să te intereseze lucruri mai importante. Ca, de pildă, ultimele isprăvi ale FFF-ului.

- Ei bine?

- N-a fost nici o ispravă. N-au aruncat în aer barajul Canalului Olandei de Nord. Au sunat atât la ziare, cât și la poliție acum zece minute. Pur și simplu se distrează pe socoteala noastră. Au spus că n-au promis niciodată că vor arunca în aer canalul - ceea ce e cât se poate de adevărat -, ci numai că se va desfășura o activitate intensă în zona aceea, azi-dimineață la ora nouă. Și au raportat că se desfășura o activitate intensă acolo, ceea ce, de asemenea, e cât se poate de adevărat. Toate echipele de salvare și de reparații erau acolo, în așteptare. După cum se afla și un număr însemnat de forțe ale poliției și ale armatei, ca să nu mai vorbim de elicopterele militare. Au pretins că au făcut un număr mare de fotografii aeriene ale locului, ca suvenir.

- Și crezi așa ceva?

- Desigur. N-am nici un motiv să nu cred.

- Fotografii aeriene? Cum au putut să realizeze așa ceva?

- A fost cât se poate de simplu, mă tem. În cursul dimineții, probabil că un număr impresionant de elicoptere mișunau prin preajmă. Nimeni n-a remarcat unul în plus, mai ales dacă, așa cum probabil s-a întâmplat, avea și niște însemne oficiale.

- Care a fost scopul ascuns al acestui exercițiu inutil și idiot?

- A fost departe de a fi idiot și a fost cât se poate de util. Pentru eventualitatea în care noi nu ne-am fi dat seama, mi l-au precizat ei cât se poate de clar. Au spus că, în intervalul a douăzeci și patru de ore, au reușit să aducă țara, și în special autoritățile, într-o stare de neajutorare frustrată. Așa-zisele autorități - au făcut un număr de remarci cinice și foarte neplăcute la adresa guvernului, poliției, armatei și a celor care aveau datoria să vegheze la siguranța și bunăstarea barajelor, ecluzelor, digurilor și a mai știu eu ce - erau perfect neputincioase; nu puteau întreprinde nimic ca să-i oprească. Au spus că tot ce aveau ei de făcut era să stea acasă, să înfigă un bold într-o hartă, să telefoneze la ziare, să se așeze liniștiți în fotolii și fără să se deplaseze pe o rază de o sută de kilometri, puteau totuși garanta că reprezentanții

legii, armatei, serviciilor de reparații și de salvare vor fi la fața locului cu mic, cu mare. O asemenea situație, din câte-au spus, era atât amuzantă, cât și spre lauda lor. E ușor de înțeles de ce au sentimentul ăsta.

- Și n-au spus nici o vorbă despre scopurile lor, n-au făcut nici o aluzie la ce se află în spatele chestiei ăsteia?

- N-au făcut nici o aluzie, dar au lăsat să se înțeleagă că e posibil să aflăm curând ce pretenții au. Au folosit cuvântul "pretenții", dar sunt sigur că la asta se refereau. Au spus că mâine au de gând să inunde o zonă cu adevărat întinsă a țării, iar după aceea, probabil că vor sta de vorbă cu reprezentanții guvernului. Îți dai seama? Tupeul fantastic, aroganța sfruntată a întregii chestii. Vorbesc de parc-ar fi un stat independent și suveran. E de presupus că pasul următor va fi să ceară o dezbatere deschisă la ONU. Se uită la ceas:

- Avem destul timp. Două minute ca să-mi scot costumul ăsta - nu e nevoie să mă spăl sau să-mi șterg machiajul - și cinci minute ca să îmbrac costumul pentru Cornul Vânătorului. Te invit la o cafea.

Ea îi puse o mână pe braț:

- Și chiar te duci acolo, Peter, nu-i așa?

- Bineînțeles. Am spus asta. Cineva trebuie s-o facă și cum eu sunt singura persoană care a fost în contact cu ei, e clar că e datoria mea. Cum îți închipui că am putea face vreodată ca legea să fie respectată dacă n-am fi pregătiți, măcar din când în când, să luăm inițiativa?

- Aș vrea să nu te duci. Am certitudinea că se va întâmpla ceva. Ceva îngrozitor. Ai putea fi rănit, chiar ucis sau, mai rău, deveni handicapat pe viață. Știi ce le-au făcut ălor doi. Oh, Peter!

Rămase tăcută o clipă, apoi spuse:

- Dac-aș fi soția ta, te-aș opri.

- Cum?

- Nu știu, spuse ea, nefericită. Aș face apel la sentimentele tale bune, la dragostea ta pentru mine, ceva de genul: "De dragul meu, dacă mă iubești, te rog să nu te duci". Ceva inteligent, în sensul ăsta, spuse ea cu amărăciune.

- Ei bine, nu ești soția mea și, chiar dacă ai fi, tot m-aș duce. Îmi pare rău că par brutal, egoist și crud, dar asta mi-e meseria și trebuie să mă duc.

Îi puse o mână pe braț:

- Ești o fată foarte bună și mă impresionează grija ta.

- Fată bună? Grija mea?

Îl apucă de încheietură și-i îndepărtă cu blândețe mâna de pe brațul ei:

- Grijă!

- Annemarie!

Mirarea lui van Effen era sinceră:

- Ce dracu nu e-n regulă?

- Nimic. Absolut nimic.

Van Effen privi în gol câteva clipe, oftă și spuse:

- Nu cred că voi înțelege vreodată femeile.

- Nici eu nu cred. Păru să ezite, apoi spuse:

- Nu prea am chef să merg la o cafenea.
- Dacă nu vrei, nu mergem. Dar de ce?
- Nu-mi place să mă vadă lumea în halul ăsta. Lumea civilizată. În subterane, nu contează. Și cred că nici tu nu mori de plăcere ca aceeași lume să te vadă cu o ștoarfă ca mine.

- Eu știu ce se află dedesubtul culorilor războiului, așa că mie nu-mi pasă.

Făcu o pauză:

- S-ar putea să nu înțeleg eu femeile, dar știu întotdeauna când vor să mă ducă.
- Eu vreau să te duc?
- Bineînțeles.
- Ei bine, da, vreau. N-am putea bea cafeaua acasă la Julie? E la numai cinci minute de aici.

- Desigur. Am timp. Știu că ții foarte mult la Julie. Dar ești îngrijorată și din cauza ei?

- Cred că ea e îngrijorată din cauza mea. Cu toate că știa că vei fi și tu acolo, n-a fost fericită că mă întorc în subteran.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare. Nu cumva ești... ei bine, să zicem, puțin îngrijorată din cauza ei?

Ea păstră tăcerea.

- Frații Annecy. Mă crezi că nici măcar nu l-am văzut vreodată pe vreunul dintre ei? Consider că reprezintă o amenințare destul de îndepărtată.

- Amenințarea la care mă gândesc eu e cu mult mai apropiată. Ei bine, nu e chiar o amenințare. Mai curând, o problemă.

- Asta e ceva nou pentru mine. Precis e vorba de o bagatelă, indiferent ce-ar fi. Numește-mi persoana sau problema în cauză și-o să mă ocup eu de ea.

- Serios, domnule locotenent?

Ceva din tonul ei atrase atenția lui van Effen, care-i aruncă o privire lungă, cercetătoare.

- Și cum vă ocupați de bagatela asta, când bagatela în chestiune sunteți chiar dumneavoastră?

- Ah. Din nou, eu. Nu-mi închipui că are vreun rost să repet vechea întrebare.

- Care anume?

- Ce dracu se presupune că am făcut, de data asta?

- După standardele tale, îmi închipui, absolut nimic.

- Sesizez oare o undă de sarcasm? Sau e vorba de ironie? Am remarcat că le folosești din ce în ce mai mult. Nu ți se potrivește, Annemarie. Ar trebui să faci ceva în sensul ăsta. Ei bine, ce-am făcut?

- Ai făcut să plângă o fată fermecătoare. Nu o dată, ci de trei ori. Și când spun fermecătoare, nu vreau să spun numai frumoasă. Mă refer la persoana cea mai drăguță, mai bună, mai plină de căldură pe care am întâlnit-o vreodată. De trei ori ai făcut-o să plângă. Dar, așa cum am spus, conform criteriilor tale, asta e o bagatelă.

- Te referi la Julie?

- Firește că la Julie. La cine altcineva? Sau ai o colecție întreagă de doamne pe care le faci să plângă, pe rând?

- De ce plânge?

- De ce...? nu știu ce să spun. Nu pot crede că ești crud, indiferent. Dar nu-ți pasă că se simte nefericită?

- Bineînțeles că-mi pasă. Mi-ar păsa și mai mult, dac-aș ști și de ce se simte nefericită.

- Oare? Ți s-ar părea caraghios. Mai întâi, aseară ai plecat fără să-i urezi noapte bună și fără s-o îmbrățișezi. A spus că e prima oară când se întâmplă așa ceva.

- Caraghios? E ridicol. Oamenii mei sunt băgați în spital, o bandă de nebuni amenință să ne inunde țara, o altă bandă de nebuni vrea să mă angajeze să arunc în aer Palatul Regal sau ceva de genul ăsta, națiunile intră în panică, iar eu trebuie să mă îngrijorez de o smiorcăială. Firește că-i o bagatelă. O s-o rezolv în curând.

- Bineînțeles că o s-o rezolvi. Porție dublă de gesturi afectuoase la plecare. Tonul ei era, într-adevăr, sarcastic.

- Poate că-i o bagatelă. Dar ce contează, într-adevăr, e că Julie spune că a rănit două persoane pe care le iubește, pentru că și-a băgat nasul unde nu-i fierbe oala. Presupun că se referă la tine și la mine. Spunea că a vrut să fie de ajutor, dar c-a fost prea deșteaptă sau prea proastă și asta i-a cauzat.

- Asta e problema ei. Puțină autoanaliză nu i-a stricat niciodată, nimănui.

- Autoanaliză? I-ai spus că se bagă unde nu-i fierbe oala și că nu e spre binele ei să fie atât de isteată. Nu e spre binele nimănui.

- Ți-a spus Julie asta?

- Bineînțeles că nu. E prea loială. Poate că e o loialitate prost plasată. Julie n-ar fi spus niciodată asta - e prea dezinteresată ca să se gândească la ea. Dar e o remarcă de genul celor care te caracterizează.

- Voi spune că-mi pare rău. Foarte, foarte rău.

- Și, desigur, o să-i spui că eu ți-am cerut s-o faci.

- Nu. Trebuie să spun că e trist ca două doamne la care țin să aibă o părere atât de proastă despre mine.

- Domnului locotenent îi place să glumească, spuse ea cu răceală.

- Să glumesc cu așa ceva? Niciodată. Nu mă crezi?

- Nu, nu te cred.

- Țin foarte mult la tine. Dar, ca o chestiune de principiu și în interesul disciplinei, trebuie să existe întotdeauna o barieră între ofițeri și subofițeri.

- Oh, tacă-ți gura!

Tonul ei era absolut exasperat.

- Principiul nu prea pare să fie respectat, spuse van Effen, sumbru. Iar bariera a căzut. Asta-i cu disciplina.

Annemarie nu dădu nici un semn că auzise vreun cuvânt din ce-a spus el.

*

Julie, politicoasă, dar rezervată, plecase să facă cafea, Annemarie se îndreptase spre baie, iar van Effen vorbi cu omul de strajă, un tip numit Thyssen, care-l asigură că totul era în regulă și că și cel pe care-l înlocuise petrecuse o noapte lipsită de

evenimente. Julie intră în camera de zi chiar când el termină de primit raportul. Fata continua să fie liniștită și serioasă.

- Julie?

- Da?

- Îmi pare rău.

- Pentru ce?

- Am rănit-o pe Julie a mea.

- Tu? M-ai rănit? Cum?

- Bravo! Ușurează-mi sarcina. Știu c-ai fost foarte necăjită, probabil că încă mai ești. Mi-a spus Annemarie.

- Ți-a spus și de ce?

- Nu. Dar n-a fost nevoie să-mi suprasolicit simțul analitic, pe care tu-l denigrezi întotdeauna, ca să înțeleg și singur. Gândindu-mă retrospectiv, cred c-ar trebui să dovedesc mai mult tact. Dar am mintea plină de o groază de chestii. Și, în afară de chestiile astea, tu ești nefericită, Annemarie e nefericită pentru că tu ești nefericită, iar eu sunt nefericit pentru că voi două sunteți nefericite. Trebuie să plec și să mă întâlnesc cu niște criminali disperați și nu-mi pot permite luxul să mă gândesc la altceva. Trebuie să fiu atent, îndemânatic, viclean, bănuitor și nemilos și nu pot fi nimic din toate astea dacă sunt nefericit și voi fi nefericit numai dacă tu insiști să fii nefericită în continuare. Așa că mă vei avea pe conștiință tot restul vieții tale, dacă mi se întâmplă ceva, ca, de pildă, să fiu împușcat în cap, aruncat de pe acoperișul unei clădiri înalte sau înecat într-un canal. Mai ești nefericită?

Ea se lipi de el, își înlănțui mâinile în jurul gâtului lui și-și pusese capul pe umărul lui.

- Bineînțeles că sunt. Nu din cauza discuției de aseară, ci pentru ceea ce ai spus acum. Ești singurul meu frate și presupun că trebuie să iubesc pe cineva.

Îl strânse mai tare în brațe.

- Într-una din zile, viteazul locotenent va ieși în ceea ce viteazul locotenent numește noaptea îngrozitoare și viteazul locotenent nu se va mai întoarce.

- Acum e dimineață, Julie.

- Te rog. Știi ce vreau să spun. Am presimțiri, Peter. Presimt că astăzi ți se va întâmplă ceva îngrozitor.

Îl strânse în brațe încă și mai tare.

- Aș da orice să nu pleci astăzi în misiune. Aș face orice să te opresc. Știi că nu e prima dată - că nu e prima dată când am asemenea presentimente - mi s-a mai întâmplat de vreo trei, patru ori și, de fiecare dată, am avut dreptate. Amână întâlnirea asta, Peter, te rog, dragul meu. Știu, pur și simplu știu că mâine nu voi mai simți așa.

- O să mă întorc, Julie. Te iubesc, mă iubești și știu că ai fi îngrozitor de tristă dacă nu m-aș întoarce. Așa că sunt obligat să mă întorc, nu crezi?

- Te rog, Peter. Te rog!

- Julie, Julie. Își netezi părul:

- Voi chiar vă străduiți să-mi scădeți moralul.

- "Voi"?

- Și Annemarie s-a străduit în sensul ăsta. Vreau să spun c-a avut presimțiri. A prezis moarte, grozăvii și dezastre. Cred că-ți dai seama că asta mă înveselește nespus. Știi ce? Hai s-ajungem la un compromis. Îți promit că nu mă voi lăsa tentat de nici un ticălos să ies din bârlog și că nu mă voi duce cu ei nicăieri. Îi voi întâlni la Cornul Vânătorului. Voi asculta ce spun și voi hotărî în consecință. În principiu, cred că voi stabili să-i reîntâlnesc la un moment și într-un loc ales de mine și asta numai după ce voi afla ce planuri au pentru mine - sau ce intenții rele au cu mine. Deci, facem un târg. Dacă-mi promiți că-mi oferi un prânz minunat pregătit de tine - cu cele mai rafinate vinuri franțuzești, desigur - la ora unu, îți promit că voi fi aici la unu.

Continuând să-și țină mâinile înlănțuite în jurul gâtului lui, Julie dădu capul pe spate și-l întrebă:

- Și vei fi?

- Tocmai am spus asta. Ai niște ochi caraghioși. Te pregătești să verși lacrimi amare pentru viteazul locotenent?

- Mă gândeam s-o fac. Zâmbi:

- M-am răzgândit. Prefer să mă gândesc la meniul pentru prânz.

Intră Annemarie. Purta un halat de baie, care era cu mult prea mare pentru ea, și un prosop înfășurat în jurul părului, probabil încă foarte ud. Zâmbi și spuse:

- E greu să umbli prin casa asta fără să întrerupi discuții confidențiale. Îmi pare rău că arăt atât de groaznic.

- Chiar că mă îngrozești, spuse van Effen, vesel. N-arată chiar așa rău, nu, Julie?

- E fata cea mai frumoasă pe care-ai văzut-o tu vreodată.

- În meseria mea, nu prea ai ocazia să vezi multe fete, nici frumoase, nici urâte.

O privi atent pe Julie:

- Nici tu nu arăți prea rău. Dar cu mutra ta m-am obișnuit. Și cine sunt eu să mă amestec cu - sau în - asemenea societate?

- Domnul locotenent se amuză să pară lipsit de griji și cu inima ușoară, Julie, spuse Annemarie acru. Azi-dimineață era departe de o asemenea dispoziție. Ce i-ai făcut?

- Tocmai ne-am admirat reciproc timp de o jumătate de oră, spuse van Effen.

- Nu, nu ne-am admirat. Și nici n-am făcut apel la bunele sale sentimente, pentru că n-aș ști unde să le caut. Dar cred că s-ar putea să fim cam lipsite de generozitate față de bietul om. Se pare că și tu și eu am avut tot felul de presimțiri rele și i-am spus c-o să i se întâmple tot soiul de nenorociri. Era doar puțin sumbru și morbid, asta-i tot.

- Nu era singurul în starea asta, spuse Annemarie. Se pare că și norul tău s-a risipit.

- Mă strângi de gât, Julie, spuse van Effen.

- Ah!

Își desfăcu mâinile.

- Peter spune că nu va face nici un act de curaj astăzi. Se duce doar la Cornul Vânătorului, se întâlnește cu cei de acolo, stabilește o nouă întrevedere și apoi pleacă. Vrea doar să descopere ce planuri au ăia în legătură cu el. De fapt, se duce direct

acolo - unde va fi păzit de Dumnezeu știe câți detectivi înarmați - și apoi se întoarce aici.

Annemarie zâmbi, evident la fel de ușurată ca Julie:

- Asta e bine. Zâmbetul îi dispăru încet.
- De unde știi că se va ține de cuvânt?
- Cuvântul unui ofițer de poliție..., începu van Effen.

- Pentru că se întoarce la unu. la prânzul cu noi. Un prânz cu totul special. Vinuri franțuzești. Știe cât de urât fac dacă cineva întârzie la o masă oferită de mine. Cu atât mai mult, dacă lipsește. În plus, n-o să mai pregătesc niciodată nimic.

- Exclus pe viață? Orice, dar asta nu. O să mă-ntorc. Garantat.

Annemarie întrebă:

- Se întoarce pentru noi sau pentru prânz?
- Pentru prânz, bineînțeles. Pe noi ne poate vedea oricând.
- Nu "sau", *și*, spuse van Effen. Un ceas de tihnă. E foarte posibil să am ceva de

făcut pe la două. Tot cei de la FFF.

- Credeam, spuse Annemarie, că nu vor mai întreprinde nimic până mâine, la un moment încă neprecizat.

- Mă pregăteam să-ți spun. Am fost întrerupt. Julie întrebă:

- Te-a întrerupt cineva?

- Ea m-a întrerupt. Fie că avea presimțiri sumbre, ca tine, fie că se lua de mine din diverse motive.

- Ce? zise Annemarie.

- Cum să-i amintești de un lucru oarecare, dintre atâtea altele? Totuși, să încerc. FFF-iștii au promis să ne distreze azi după-amiază la două. În același loc de pe Canalul Olandei de nord, la Nord de Alkmaar, după cum ne-au promis azi-dimineață. Spun c-au minat locul încă de ieri, că au hotărât să nu facă să explodeze încărcăturile și că ne desfid să le găsim. De asemenea, ecluza de la Hagestein.

- Ce-i aia? întrebă Julie.

- O ecluză. Din punct de vedere tehnic, cred că e vorba de un zăgaz reglabil. O structură de beton care controlează scurgerea apei. La. sud de Utrecht, pe Rinul Inferior. S-ar putea să atace unul sau altul din aceste două puncte, din câte spun, sau pe amândouă, sau nici unul. Vechiul principiu al nesiguranței. Ei bine, e timpul să mă îmbrac pentru întâlnire.

Își strânse sora de umeri, o sărută, făcu același lucru cu Annemarie, care rămase surprinsă, și spuse:

- Cineva trebuie să aibă grijă ca legea să fie respectată, și plecă.

Julie privi spre ușa închisă și clătină din cap:

- Sunt momente când am impresia că ar trebui să se voteze o lege împotriva lui.

Van Effen, îmbrăcat la fel ca în vizita din după-amiaza precedentă, își parcă mașina - nu Peugeotul, de data asta pe o arteră laterală, la trei străzi distanță de Cornul Vânătorului, și se îndreptă spre intrarea restaurantului. Cum zona în care era situat Cornul Vânătorului era departe de a fi salubă, această ușă era permanent

încuiată. Van Effen avea cheia. Intră, ajunse în semiîntunericul de pe culoar și tocmai încuiase ușa la loc, când ceva tare îl izbi cu forță, dureros, peste ceafă.

- Nu te mișca.

Van Effen nu se mișcă. Întrebă:

- Cine e?

- Poliția.

- N-ai nume?

- Mâinile sus.

O lanternă se aprinse în spatele lui.

- Jan, vezi dacă are pistol.

Niște mâini îi scotociră în buzunarele hainei și simți cum i se scoate pistolul ascuns la umăr. Van Effen spuse:

- Așa. Deci sunt cu mâinile sus, pistolul mi-a fost luat. Acum pot să mă întorc?

- Foarte bine.

Van Effen se întoarse:

- Așa-ți înveți dumneata oamenii, sergent Koenis, să-și caute prizonierii de arme?

Își lăasă mâinile în jos și trase de centura pantalonilor. Le arătă două ascunzători, fiecare având un pistol minuscul, legat de câte un picior.

- Aprinde lampa din tavan.

Se făcu lumină. Bărbatul cu pistolul spuse:

- Dumnezeule mare! Domnul locotenent van Effen. Vă cerem scuze pentru ce s-a întâmplat, domnule locotenent.

- Atâta vreme cât nu m-ai ciuruit de gloanțe, sergent, n-are de ce să-ți pară rău. Era semiîntuneric, eram cu spatele la voi și n-aveați cum să-mi vedeți costumația, cicatricea și mănușa neagră. Și, desigur, nu vă așteptați să intru în felul ăsta. Sunt încântat să constat că dumneata și oamenii dumitale sunteți în alertă.

- Nici măcar nu v-am recunoscut glasul.

- Mi-am băgat niște ghemotoace în gură. Trebuie să recunosc că schimbă oarecum vocea. Câți oameni ai aici, sergent?

- Cinci, domnule locotenent. Doi cu pistoale automate.

- Și afară, în stradă?

- Încă cinci. După ferestrele de la parter. Și încă două pistoale automate.

- Foarte măgulitor să constat că domnul colonel pune atâta preț pe locotenentul său.

Se întoarse spre tânărul polițist care încă ținea pistolul lui în mână:

- Crezi că mi-aș putea lua înapoi ce-mi aparține?

- Da, domnule locotenent. Scuzați-mă, domnule locotenent. Desigur.

Polițistul era extrem de încurcat:

- N-o să mai fac niciodată greșeala *asta*.

- Știu că n-o să mai faci. Du-te și roagă-l pe Henri să vină până aici. Henri e tipul cu mutră tristă din spatele barului.

Când apăru Henri, lugubru ca de obicei, spuse:

- Am auzit că era cât pe-acum să fii împușcat, Peter. Trebuie să fi fost o experiență destul de neobișnuită pentru tine. E vina mea. Am uitat să-i spun sergentului că ai propria ta cheie. Nu m-am așteptat c-o să vii în felul ăsta.

- Nici o problemă. Câți clienți ai?

- Numai trei. Și sunt dintre obișnuiții localului. Dacă mai vin vreunii în timp ce discuți cu musafirii tăi, o să-i țin la distanță de masa voastră. Nimeni nu va putea să audă o vorbă din ce vă spuneți.

- Nimeni în afară de tine, desigur. Henri aproape că zâmbi:

- În afară de mine. Domnul care a fost aici a spus că tipii n-au cum găsi microfonul nici dacă-i caută. M-a întrebat dacă eu aș putea să-l găesc și n-am putut. În propriul meu bar. De altfel, a spus că e foarte puțin probabil să-l caute.

- Nici eu nu cred c-o vor face. Deschide magnetofonul din birou imediat ce apar indivizii. Acum o șterg și-mi fac o intrare decentă pe ușa din față. Probabil c-au pus pe cineva să stea la pândă.

*

Van Effen era așezat în separeul cel mai apropiat de ușă, când intrară cei trei, cu Agnelli în frunte. Van Effen se ridică și-i strânse mâna lui Agnelli, care părea la fel de sincer și prietenos ca și data trecută.

- Foarte bucuros să te întâlnesc din nou, domnule Danilov, spuse Agnelli. Pe Helmut, desigur, îl cunoști.

Paderiowski nu-i întinse mâna.

- Iar el e fratele meu, Leonardo.

Leonardo Agnelli îi întinse mâna lui van Effen. Nu semăna deloc cu fratele său. Era scund, turtit și avea sprâncene negre, împreunate. Sprâncenele, în sine, nu însemnau nimic. Pur și simplu se născuse așa. În felul lui urât, părea la fel de inofensiv ca și fratele său, ceea ce, din nou, firește că nu însemna nimic. Prezentările odată terminate, van Effen se așeză. Agnelli și ceilalți doi rămaseră în picioare.

Agnelli spuse:

- ăsta e separeul dumitale preferat, domnule Danilov? Van Effen păru ușor încruntat:

- N-am un separeu preferat. ăsta e... ei bine, ăsta e plasat cel mai departe de restul clienților. Am crezut că și dumneata ai interes să nu fim auziți.

- Desigur, desigur. Dar te-ar deranja dacă ne-am muta în altul?

Van Effen se încruntă din nou, la fel de încurcat.

- Deloc. Dar cred că am dreptul să știu de ce. Stop. Am înțeles. Microfonul ascuns. O excelentă dovadă de încredere reciprocă.

Păru să se gândească repede:

- Aș fi putut face și eu același lucru.

- Dumneata ești expert în explozibile. Agnelli părea că se scuză:

- Asemenea oameni, de obicei - întotdeauna, cred - se pricep foarte bine la electronică.

Van Effen zâmbi, se ridică, făcu câțiva pași și făcu un gest larg cu mâna spre separeul gol:

- Ofer o sută de guldeni primului care descoperă microfonul ascuns, pe care tocmai l-am instalat lucrând ore în șir, sub privirile fascinate ale proprietarului și clienților săi. O sută de guldeni pentru o muncă de câteva secunde. Am o fire generoasă.

Agnelli râse:

- În acest caz, nu cred că trebuie să ne mai preocupe chestia asta.

Se așeză și le făcu și celorlalți doi semn să facă același lucru:

- Nu stai cu noi, domnule Danilov?

- Când stau de vorbă, eu...

- Desigur. Cred că toți vom bea bere. Van Effen făcu comanda, se așeză și spuse:

- Ei bine, domnilor, la obiect.

- Firește. Agnelli zâmbi:

- Așa-mi plăci. I-am raportat șefului, care pare să ne aprobe alegerea.

- Sperasem să-l întâlnesc în dimineața asta.

- Îl vei întâlni diseară. În Piața Digurilor, la Palatul Regal, ca să mă exprim cât mai exact. Sperăm să-i aruncăm în aer, la noapte, o aripă cu ajutorul dumitale prețios.

- Ce?

Van Effen vărsă puțin din halba de bere, pe care tocmai o luase de pe masă.

- Palatul Regal? Chiar ai spus Palatul Regal?

- Da.

- Ești nebun. Ești nebun de legat.

Van Effen vorbea cu o convingere nedisimulată.

- Noi nu credem asta. Și nici nu glumim. Ai de gând s-o faci?

- Să mă ia dracu dac-o fac. Agnelli zâmbi în felul său plăcut.

- Ai avut un acces de virtute? Te-ai gândit să fii de partea legii și să mergi pe cărarea dreaptă și îngustă?

- Cătuși de puțin, trebuie să recunosc. Dar trebuie să înțelegi că, deși acționez în special în afara legii și am un trecut care n-ar sta în picioare la un examen riguros, sunt totuși, din multe puncte de vedere, un cetățean normal. Am ajuns să-i iubesc pe olandezi și, cu toate că nu-i cunosc de prea multă vreme, am ajuns să le respect, ba chiar să le admir familia regală.

- Sentimentele dumitale îți fac cinste, domnule Danilov. Chiar le împărtășesc. Dar îmi vine greu să cred că acestea sunt adevăratele motive ale refuzului dumitale. Ai spus ieri după-amiază că nu te vei implica în nici o acțiune în care ar putea apărea cel mai mic pericol de rănire și cu atât mai mult de moarte. Așa e?

Van Effen aprobă din cap.

- Te asigur că la noapte nu va apărea nici un risc de acest gen.

- Deci voi vreți doar să provocați o explozie inofensivă în interiorul palatului...?

- Exact.

- Și, pentru Dumnezeu, de ce vreți așa ceva?

- Nu te ocupa de asta. Cum e ușor de ghicit, e vorba, pur și simplu, de un gest psihologic.

- Cum pot fi sigur că va fi inofensiv?

- Vei putea să-ți liniștești conștiința în această privință în momentul în care ajungi acolo. Explozia se va produce într-o pivniță goală. Pe ambele laturi ale palatului există asemenea încăperi. Toate cele patru uși pot fi încuiate și apoi vom scoate cheile din broască. Deasupra lor sunt tot pivnițe goale. Absolut nimeni dintre cei implicați nu e în pericol.

- Noi însă suntem în pericol. Palatul e păzit cu strășnicie. Se spune că gărzile au obiceiul să te-ntrebe ce cauți acolo numai după ce te-au împușcat. Aversiunea mea împotriva omuciderii mă include și pe mine.

- Te rog, domnule Danilov. Nu suntem copii. Arăt eu a om care să pornească într-o acțiune de genul ăsta fără să fi planificat din timp, cu meticulozitate, fiecare amănunt?

- De acord. Nu arăți.

- Atunci poți fi sigur că n-o să dăm de nici un bucluc. Ca o garanție suplimentară, atât șeful nostru, cât și eu vom fi acolo. Nici noi n-avem mai mult chef decât dumneata s-ajungem pe lumea cealaltă.

- Și poate că nici cariera voastră anterioară nu e nepătată.

- Pătată sau nu, nimănui nu i-ar fi ușor, dac-ar fi găsit cu explozibili în incinta palatului.

- Asta e clar.

Van Effen avea o voce acră.

- Deci acum voi știți că eu am cazier, în timp ce eu nu știu dacă voi aveți sau nu.

- Asta nu cred că are vreo importanță, nu?

- Dacă are, pentru moment îmi scapă. Probabil că-mi va veni în cap când va fi prea târziu. Ce fel de bombă aveți în vedere?

- Nu sunt sigur.

Agnelli zâmbi. Van Effen se dăduse, practic, pe mâna lor.

- Eu nu sunt expert în explozibili. Talentele mele, atâtea câte există, sunt de altă natură. Mai curând organizatorice, să zicem. Am înțeles doar că ar cântări vreo trei sau patru kilograme și că e făcută dintr-un material numit amatol.

- Din ce sunt făcute pivnițele?

- Pivnițele? Te referi la ziduri?

- La ce altceva ai vrea să mă refer?

- Chiar că n-aș putea să-ți spun.

- Nu cred că are importanță. Încercam doar să-mi imaginez ce efect va avea bubuitura. Dacă pivnițele sunt adânci și au...

- Pivnițele alea sunt foarte adânci.

- Așa. Și având palatul deasupra, trebuie să susțină o greutate absolut considerabilă. Nu știu cât de veche poate fi această parte a palatului, nu știu nimic despre el, dar îmi închipui că zidurile sunt construite foarte solid. Probabil că nu din beton armat. Mai curând, din piatră, aș zice, și de o grosime remarcabilă. Micul vostru

foc de artificii nu prea cred că va reuși să le zgârie. Tot ce vor percepe cei din interiorul palatului va fi o slabă zguduitură; în cel mai bun caz, un tremur care nu-i va face nici măcar să ridice din sprâncene pe experții de la cea mai apropiată stație seismografică, indiferent unde ar fi aceasta. Cât despre factorul zgomot, va fi neglijabil.

- Ești sigur?

Tonul lui Agnelli era neobișnuit de tăios.

- Dacă presupunerile mele sunt corecte, și nu văd nici un motiv pentru care n-ar fi, sunt sigur.

- Nu se va auzi nici o bubuitură mare?

- Nu se va auzi în saloanele palatului și cu atât mai puțin în Piața Digurilor.

- Cum am putea face să fie auzită?

- Aduceți destul amatoz de rezervă, lăsați-mă să arunc o privire asupra zidurilor și o să vă spun. Spune-mi, intenționați doar să lăsați explozivul acolo, să încuiați ușile, să aruncați cheile - nu se poate să nu vă fi gândit că există duplicate?

- Le avem.

- Și să aranjați ca bubuitura să se producă după ce ați părăsit incinta?

Agnelli aprobă din cap.

- Atunci de ce dracu aveți nevoie de mine pentru o treabă simplă ca asta? N-am eu prea multă conștiință, dar mă simt de-a dreptul vinovat dacă e să iau bani pentru un nimic ca ăsta. Orice puști care-a lucrat un an într-un laborator de fizică sau de chimie ar putea face așa ceva. Tot materialul necesar constă dintr-o baterie, un ceas deșteptător vechi, câteva materiale flexibile, un detonator cu scânteii sau cu mercur, o capsulă și gata. Chiar mai simplu, nu e nevoie decât de o siguranță RDX mare, cu ardere înceată. Ce nevoie mai aveți de un expert în materiale explozibile - de mine? Domnule Agnelli, e o chestiune de mândrie profesională!

- Dar asta *este* o treabă de profesionist. Explozia trebuie declanșată prin telecomandă radio.

- O poate face un adolescent care a lucrat doi ani într-un laborator de fizică sau chimie. O puteți face chiar voi.

- Pentru motive bine întemeiate, avem nevoie de un expert. Motivele nu te privesc pe dumneata.

- Aveți datele tehnice ale acestui dispozitiv de telecomandă?

- Un profesionist are nevoie de o carte tehnică?

- Numai un amator i-ar putea pune unui profesionist o întrebare atât de stupidă. Bineînțeles că am nevoie de o carte tehnică, cum o numești dumneata, dar nu instrucțiunile de folosire mă interesează. Sistemele astea nu sunt greu de manevrat, o dată ce le cunoști principiul de funcționare. Problema e că există un număr mare de sisteme diferite. Nu de instrucțiuni am nevoie, ci de datele tehnice. Trebuie să știu tensiunea, puterea, lungimea de undă, genul de detonator, natura mecanismului de acționare, tipul de protecție și încă câteva amănunte, mai mult sau mai puțin importante. Și asta atât în ceea ce privește dispozitivul, cât și telecomanda. Le aveți? Mă refer la informații.

- Le avem. Le voi aduce diseară.

- Nu le veți aduce. Nu vreau să te jignesc, domnule Agnelli, dar numai un neavizat își poate imagina că m-aș apuca să învăț la fața locului cum funcționează dispozitivul. Vreau să fiu atât de bine familiarizat cu toate informațiile, încât să pot face abstracție de ele în momentul în care mă apropii de locul acțiunii. Am nevoie de toate informațiile astea cu cel puțin o oră înainte de a mă apuca de lucru.

- Și dacă nu, nu faci târgul?

- N-aș vrea să te jignesc încercând să te ameninț sau să te șantajez. Presupun că un om rezonabil își dă seama când o cerere e rezonabilă.

- Își dă. O să-ți trimitem informațiile pe la șase jumătate în seara asta, să zicem.

- Grozav.

Van Effen făcu o scurtă pauză.

- Ei, ei. Și am făcut anchete sânguincioase, nu?

- Nici n-a fost prea greu. Acum ajungem la problema delicată a remunerației... deși ți-am promis deja că va fi absolut generoasă.

- Și ai pomenit, mi se pare, de posibilitatea unui angajament permanent.

- Așa e.

- Atunci hai să considerăm asta drept o demonstrație de probă. Știi, eficiență, siguranță, profesionalism. Dacă mă ridic la nivelul cerințelor, vom discuta după aia plata pentru afacerile ulterioare.

- E o propunere cinstită și generoasă. De fapt, atât de generoasă, încât aproape că mi-e frică să abordez următorul punct delicat.

- N-aș vrea să te pun în încurcătură. Dă-mi voie să-l abordez eu.

- E mai mult decât generos din partea dumitale.

- Așa sunt eu. Mi-ai dat informații ultrasecrete și foarte prețioase, pentru care, fără îndoială, poliția m-ar răsplăti cu larghețe.

Din scurta încruntare a lui Agnelli, urmată imediat de un zâmbet, van Effen înțelese că a ghicit.

- Totuși nu voi transmite poliției aceste informații. Motivele? Unu, nu-mi place să fac joc dublu. Doi, nu-mi plac polițiștii și nici eu nu le plac lor; n-aș vrea să știu nici un polițist în preajma mea. Trei. Un motiv pur egoist și financiar: sunt sigur că aș câștiga cu mult mai mulți bani dac-aș lucra pentru voi cu diverse prilejuri, decât aș câștiga trădându-vă o dată. Patru. Nu vreau să-mi petrec restul vieții cu un tip, sau mai mulți, pe urmele mele, gata să-mi facă felul. Acum Agnelli zâmbea foarte larg.

- Al cincilea e motivul cel mai convingător. Din ceea ce tocmai mi-ai spus rezultă clar că voi aveți informatori, legături în interiorul Palatului Regal, care v-ar alerta imediat dac-ar simți poliția prin preajmă. Și cum n-ar putea exista decât o singură persoană care v-a trădat, probabil că v-ați descotorosi de mine în mod expeditiv și eficient. Deși cred că vi s-ar părea mult mai elegant să mă predați poliției și să le sugerați să arunce o privire asupra cererilor de extrădare din Polonia și din Statele Unite. Personal, cred c-aș prefera Statele Unite. Cel puțin, acolo s-ar putea să mă aleg cu un simulacru de proces. Nu sunt căutat, firește, sub numele de Danilov, dar semnalmentele răufăcătorilor sunt de obicei foarte exacte și nu pot exista mulți indivizi urmăriți de poliție care să umble prin lume cu o cicatrice pe față și cu mâna

stingă distrusă, cum e cazul meu. Cred că înțelegi, domnule Agnelli, de ce am de gând să mă țin mai departe de poliție.

- Trebuie să recunosc că nu prea pari să faci casă bună cu legea. Îți mulțumesc, domnule Danilov, că te-ai achitat, în locul meu, de sarcina asta delicată. Exact la lucrurile astea mă gândeam și eu. Sunt absolut convins că vei fi un membru foarte valoros al echipei noastre.

- Crezi că se poate avea încredere în mine?

- Fără discuție.

- Atunci mă simt de două ori onorat. Agnelli ridică, întrebător, din sprâncene.

- Azi n-a mai fost nevoie să-mi descarc pistoalele. Agnelli zâmbi, se ridică, îi strânse mâna și ieși cu cei doi însoțitori ai săi. Van Effen se duse în birou, ascultă înregistrarea discuției, își exprimă satisfacția și mulțumindu-i lui Henri, puse banda în buzunar și plecă.

Așa cum își făcuse, de acum, un obicei, van Effen își parcă mașina în spatele hotelului Trianon, dar intră pe ușa din față. Un omuleț șters, părând absorbit într-un ziar, era așezat pe un scaun, în apropierea recepției. Van Effen i se adresă recepționarului.

- Un meniu, te rog.

Nu-i dădu nici o atenție tipului de pe scaun.

- Mulțumesc.

Însemnă câteva feluri de mâncare de pe listă:

- Voi mânca asta, asta și asta. Și o sticlă de vin de Burgundia. În cameră, la douăsprezece și jumătate, te rog. După care, n-aș vrea să fiu deranjat. Deci, te rog, nici un telefon. Te-aș ruga să mă trezești la ora patru. Van Effen luă liftul până la primul etaj, coborî pe scări și privi cu precauție după colț. Omulețul plecase. Se duse la recepție.

- Văd că ai pierdut un client valoros, Charles.

- Nu tocmai valoros, domnule locotenent. Bea câte un pahar de jonge jenever cam o dată la un ceas. Acum era a treia vizită pe care ne-o făcea, de noaptea trecută încoace. E cam bătător la ochi, nu?

- Pe cât se pare nu e și părerea lui. Anulează-mi te rog, prânzul, Charles.

- L-am și anulat.

Van Effen părăsi hotelul Trianon cu câteva minute mai târziu, după ce-și reluase înfățișarea obișnuită.

*

- Ei bine, spuse van Effen, mai erați îngrijorate din cauza mea?

- Bineînțeles că nu, spuse Julie. Ne-ai spus că n-avem nici un motiv.

- Mincinoaso. Și tu la fel.

- Eu? zise Annemarie. Încă n-am spus o vorbă.

- Te pregăteai să spui. Grija voastră e perfect justificată. Un jonge jenever mare. Am fost absolut în ghearele morții, ascultați ce vă spun.

- Povestește-ne și nouă, viteazule Daniel, zise Julie.

- Imediat. Mai întâi să-i telefonez colonelului. Probabil că e devorat de grijă pentru soarta credinciosului său locotenent.

- E douăsprezece și jumătate, spuse Julie. Din câte-l cunosc eu pe colonel, singura lui grijă la ora asta e ce aperitiv să ia înainte de masă.

- Ești nedreaptă cu el. Și întâmplător și cu mine. Luă paharul din mâna surorii lui.

- Pot să mă duc în dormitorul tău?

- Bineînțeles. Annemarie spuse:

- Credeam...

- E un telefon acolo.

- Ah. Secrete de stat.

- Nicidecum. Veniți și voi. Amândouă. În felul ăsta nu voi fi obligat să mă repet.

Se așeză pe patul lui Julie, deschise o noptieră și extrase un telefon. Annemarie spuse:

- Instrumentul ăsta arată ciudat.

- E un telefon de campanie. Dacă ți-a montat cineva un aparat de ascultare în telefon, acesta înregistrează doar un zgomot fără sens. Un dispozitiv montat în aparatul celui pe care-l suni acționează invers și face bâlbâiala din nou inteligibilă. E folosit intens de serviciile secrete și de spioni de mare clasă. Și criminalii îl apreciază foarte tare. Inițial nu făcusem legătura decât cu apartamentul meu, dar pot să-l sun pe de Graaf și de aici.

Făcu imediat legătura.

- Bună dimineața, domnule colonel... Nu, n-am fost atacat, răpit, torturat, asasinat sau agresat în vreun alt fel... Chiar dimpotrivă. Absolut cordială... Nu, era și un nou-venit. Fratele lui Romero Agnelli. Mafiot autentic, absolut prietenos, vorbesc serios, care se bucură de numele de Leonardo Agnelli... Da, mi se pare splendid, nu-i așa, și da, am făcut un aranjament. Am fost angajat să arunc în aer Palatul Regal la ora opt seara... Nu, domnule colonel, nu glumesc.

Acoperi microfonul telefonului și privi spre cele două fete speriate, care făceau ochii mari.

- Cred că domnul colonel s-a înecat cu băutura. Da, domnule colonel, cu amatol. Acționat cu un dispozitiv de telecomandă radio, despre care voi căpăta detalii în seara asta... Bineînțeles că am intenția s-o fac. Se bazează pe mine... Nu, jos în pivnițe. Nu vor fi pierderi de vieți omenești... Foarte bine.

Acoperi microfonul receptorului cu o mână, iar cu cealaltă îi întinse paharul gol lui Annemarie.

- Trebuie să păstrez o tăcere respectuoasă, în timp ce el rumegă înainte de a-mi spune ce am de făcut. Nu mai e nevoie să spun că sunt aproape sigur că nu voi fi de acord cu propunerea lui:

- Să arunci în aer Palatul Regal!

Annemarie o privi pe Julie, care tocmai adusese sticla de jenever:

- E vorba de Palatul Regal. Să-l arunce în aer. E nebun. Ești... ești polițist.

- Soarta polițistului e crudă. Așa e pe lumea asta. Da, ascult. Urmă o pauză lungă. Julie și Annemarie îi studiau, pe furiș, dar cu atenție, expresia, dar nu

descopereau nici un indiciu în legătură cu ceea ce gândește, deși, din când în când, își permitea să aibă o expresie gânditoare, pe când mai sorbea câte puțin jenever.

- Da, înțeleg. Alternative. Mai întâi, mă puteți îndepărta definitiv din afacerea asta și aveți mijloacele să vă asigurați în acest sens, așa că, firește, voi fi nevoit să vă accept decizia. Dar e greu să mă îndepărtați dintr-o treabă și apoi să mă puneți la loc s-o fac. Dacă afacerea de diseară se va dovedi doar primul dintr-o serie de atentate de acest tip - și dumneavoastră știți mai bine ca oricine că asemenea lucruri se petrec, aproape invariabil, ciclic -, atunci voi fi nevoit să refuz de a fi numit să cercetez cazul, pe motiv că am avut norocul și ocazia de a cerceta activitatea acestei bande, iar dumneavoastră m-ați împiedicat să profit de acest prilej... Desigur, domnule colonel, îmi puteți cere să-mi dau demisia pentru că mă opun executării ordinelor. Dar voi refuza să-mi dau demisia. Va trebui să mă dați afară. Și apoi, desigur, va trebui să-i explicați ministrului că m-ați dat afară pentru că ați făcut o greșală, pentru că ați refuzat să mă ascultați, pentru că n-ați vrut să-mi dați șansa de a opri ceea ce s-ar putea dovedi un nou val de criminalitate înainte de a fi început, pentru că ați avut o părere contrară celei exprimate de mine și ați greșit. Aruncați în foc câte castane vreți, domnule colonel, eu refuz să le scot. Și refuz să-mi dau demisia. Scuzați-mă, domnule colonel.

Julie se așezase lângă el pe pat și-și pusese ambele palme pe mâna cu care el ținea telefonul, de parc-ar fi vrut să i-l smulgă.

- Termină, Peter, termină.

În ciuda faptului că van Effen acoperise, prudent, microfonul, vocea ei era scăzută, agitată, încordată.

- Nu-i poți vorbi astfel colonelului. Nu vezi că-l pui pe bietul om într-o situație imposibilă?

Van Effen se uită la Annemarie. Privindu-i buzele strânse și capul care se clătina ușor, era limpede că e de aceeași părere cu Julie. Van Effen își privi din nou sora și aceasta făcu un gest vizibil de retragere, văzându-i expresia.

- De ce nu mă ascuți în loc să te complaci să repeți intervenția nedorită de noaptea trecută și să-ți bagi nasul în treburile despre care habar n-ai? Crezi că el e într-o situație imposibilă? Ascultă ce spun și judecă în ce postură sunt eu.

Ea-și luă încet mâinile de pe brațul lui, mulțumindu-se să-l privească, cu o expresie care arăta limpede că nu înțelege. Van Effen ridică din nou receptorul.

- Iertați-mă pentru întrerupere, domnule colonel. Julie spune că n-am nici un drept să vă vorbesc în felul ăsta și că vă pun într-o situație imposibilă. Dar vai, Julie nu știe ce spune. Annemarie, care e și ea de față, e de acord cu Julie, dar nici ea nu știe despre ce este vorba. Ca să fiu drept cu ele, trebuie să spun că, judecând după felul în care se uită una la alta, ele sunt de părere că eu nu știu ce vorbesc. Și dumneavoastră ca și ele vă aflați la periferie. Eu sunt omul din centru. O situație imposibilă, zice ea. Gândiți-vă la alternativa pe care mi-o propuneți.

Eu fac așa cum am stabilit cu Agnelli și ceilalți. Dumneavoastră, cum spuneți, veți avea grijă să fiu în siguranță. Mai întâi de toate, aveți datoria - din câte spuneți - să avertizați pe locuitorii Palatului Regal, folosind ca justificare numeroasele amenințări proferate, în ultimele luni, împotriva familiei regale. Veți împânzi Piața

Digurilor cu soldați. Plasați escadroane antiteroriste chiar în interiorul palatului. Se pare că nu v-ați gândit nici o clipă că acești criminali au informatorii lor care mișună prin tot locul și că prezența unui singur polițist suplimentar le va fi raportată imediat. Am fost prevenit că, dacă se va întâmpla așa ceva, vor ști că poliției nu i-a putut parveni această informație decât de la o singură sursă, de la un singur om. Și nu cred - *ci știu* - că serviciul de pază al palatului e lamentabil și că spionii se mișcă foarte ușor dinăuntru în afară și invers. Dați un singur telefon la palat, la brigăzile antiteroriste sau oricărui polițist și e ca și cum ați lua un creion și o hârtie și mi-ați scrie și mi-ați semna sentința la moarte.

Van Effen era conștient că asta e o exagerare, extrădarea fiind soarta cea mai rea care-l putea aștepta, chiar presupunând că inamicul și-a dat seama ce joc face el, ceea ce nu era sigur. Dar acum nu era momentul pentru asemenea rafinamente.

- Ziceți că aveți grijă de siguranța mea? Îmi pregătiți moartea. Van Effen se va afla într-o lume mai bună înainte de miezul nopții. Ce contează un locotenent mai puțin, atâta timp cât veți respecta chițibușurile regulamentelor dumneavoastră înguste? Poate - ba nu, sunt sigur - că Julie și Annemarie nu mă iubesc prea mult în clipa asta, dar cred că vor avea bunăvoința de a depune mărturie la anchetă că am făcut tot ce mi-a stat în putință să-mi salvez pielea mea prăpădită.

Aceasta, desigur, e partea cea mai proastă a scenariului și n-am nici un chef să particip la el. M-am mai gândit în timpul discuției noastre și mi-am schimbat părerea într-o privință. Mi-ați oferit două alternative. Una - de a fi dat afară; cealaltă - de a ajunge în coșciug. Nu sunt încă senil și cred că s-ar cuveni să-mi găsesc o slujbă în care să nu mai fiu amenințat nici cu darea afară, nici cu eliminarea fizică. Dacă trimiteți un băiat acasă la Julie, o să-i înmânez demisia mea. În același timp, o să-i dau și banda cu înregistrarea pe care am făcut-o azi dimineață la Cornul Vânătorului. Sper că dumneavoastră și prietenii dumneavoastră de la universitate veți reuși să scoateți ceva de aici și din celelalte mesaje telefonice. Îmi pare rău de toate astea, domnule colonel, dar nu-mi lăsați nici o posibilitate de alegere. Se pare că nu mai am nici o alternativă.

Repuse telefonul în noptieră și ieși din cameră.

Când Julie și Annemarie se duseră după el, îl găsiră răsturnat într-un fotoliu, cu picioarele încrucișate și cu paharul de jenever în mână. Pentru cineva care tocmai luase o hotărâre atât de importantă, părea ciudat de nepăsător.

Julie întrebă:

- Îmi dai voie să spun ceva?

- Desigur. Prin comparație cu ce a spus colonelul și cu ce, fără îndoială, gândește în momentul ăsta, săgețile tale sunt absolut inofensive.

Ea zâmbi palid:

- Nu mi-am pierdut nici mințile, nici memoria. N-am nici o intenție să fiu - cum te-ai exprimat tu atât de încântător aseară - rece, analitică, superioară și nici să te sufoc cu sfaturi nedorite și necerute. Îmi pare rău pentru ce-am spus în dormitor. Nu știam că ești într-o postură atât de imposibilă. Dar dacă voi continua spunând și că l-ai pus pe colonel într-o situație de-a dreptul fără ieșire, probabil că îmi vei răspunde că, după părerea ta, viața unui locotenent nu contează, prin comparație cu nobilele

sentimente ale colonelului. Ei bine, continuu să spun că-mi pare rău, dar... Annemarie o întrerupse:

- Julie?

- Da?

- În locul tău nu m-aș mai obosi să-i spun că regret. Nu cred nici o clipă că e într-o situație imposibilă. Uită-te la el. O să facă tensiune dacă se mai străduiește mult să-și stăpânească hohotul de râs.

Îl privi cu atenție:

- Nu ești prea activ. Credeam c-ai venit aici să-ți scrii demisia. El se încruntă, privi în zare, apoi spuse:

- Nu-mi amintesc să fi spus asta.

- Probabil pentru că n-ai avut nici o clipă intenția să-ți dai demisia.

- Ei, ei. Până la urmă tot o să facem din tine un detectiv. Ai perfectă dreptate, draga mea. N-am avut intenția să-mi dau demisia. Cum aș putea? Cum aș putea să-l las pe unchiul Arthur să facă singur față valului crescând de criminalitate din Amsterdam? Are nevoie de mine.

Annemarie o întrebă pe Julie:

- Crezi că dacă i-aș spune că e și machiavelic și încăpățânat o să mă dea afară? Sau va încerca doar să mă facă să plâng?

Van Effen sorbi din jenever:

- Din fericire, sunt deasupra unor astfel de lucruri. Și nu trebuie să confunzi niciodată machiavelismul cu diplomația, nici încăpățânarea cu inteligența.

- Ai dreptate, Annemarie. Îmi pare rău c-am spus "îmi pare rău".

Julie îi aruncă lui van Effen o privire nu tocmai afectuoasă:

- Și acum ce-ai de gând să faci?

- Să stau. Și să aștept.

- Ce să aștept?

- Telefonul colonelului.

- Telefonul colonelului? Întrebă Julie. După tot ce i-ai spus?

- După tot ce mi-a spus el mie, vrei să spui!

- Cred c-o să ai cam mult de așteptat. Annemarie vorbea cu convingere.

- Dragele mele copile - sau, mai bine zis, dragii mei bebeluși -, constat cu tristețe că-l subestimați pe colonel. E infinit mai șiret decât oricare dintre voi. Știe cât se poate de bine care e scorul meciului de adineauri. Îi trebuie câțva timp până dă telefon, pentru că e în căutarea unei soluții de retragere strategică, fără să-și piardă demnitatea, caută să încheie o pace onorabilă, dacă vreți. Uite, dacă țineți neapărat, el are o minte machiavelică. După ce te-ai războit patruzeci de ani cu criminalii, e normal să-ți fi dezvoltat un anumit fel de a gândi. I-am spus colonelului că n-am de ales. De Graaf, tocmai pentru că e de Graaf, a înțeles imediat ce vreau să spun: că *e* nu are de ales.

Julie întrebă:

- Văzând cât ești de inteligent, te-ar deranja...?

- N-are rost să fii urâcioasă. Uită-te la mine. Te tratez cu o curtoazie constantă, ba chiar cu cavalerism...

- Observ! Ce-o să spună colonelul?

- Că după o matură chibzuință - sau după ce s-a mai gândit încă o dată la toate aspectele - ei bine, are de gând să-mi dea mână liberă. Că planul de la ora opt poate fi pus în aplicare.

- Ce bine ar fi să văd că greșești și tu, măcar o dată, spuse Julie. Nu, de fapt, n-am vrut să spun asta. Sper doar că te înșeli.

Un timp, nu vorbi nimeni. Fetele continuau să se uite la telefonul de pe măsuta de cafea, de lângă van Effen. Acesta nu se uita nicăieri în mod special. Sună telefonul. Van Effen ridică imediat receptorul și răspunse:

- Alo! Da... sunt de acord cu asta. Poate că într-adevăr am sărit peste cal. Dar am fost provocat. Tresări și ținui receptorul la distanță de ureche.

- Da, domnule colonel, și dumneavoastră ați fost provocat... Da, sunt absolut de acord. O hotărâre foarte înțeleaptă, dacă mă pot exprima astfel. Bineînțeles, veți fi tot timpul la curent, domnule colonel... Nu, n-au încredere în mine... Da, domnule colonel, aici. La revedere.

Închise și o privi pe Julie.

- De ce nu ești în bucătărie, fetițo? Îmi miroase a ars. Am fost invitat la dejun...

- Oh, termină. Ce-a spus?

- Am mână liberă. Ora opt seara.

Julie îl privi cu o expresie liniștită un timp care a părut îndelungat, dar care poate că n-a durat mai mult de câteva secunde, apoi îi întoarse spatele și plecă la bucătărie. Annemarie făcu vreo câțiva pași spre el, apoi se opri brusc și spuse:

- Peter.

- Nu spune nimic. De-abia am ieșit dintr-o grea încercare. Aș vrea ca tu și cu Julie să nu mă puneți într-o situație imposibilă.

- N-o să te punem. Promit. Știi că nu ne putem împiedica să simțim cum simțim și nu te poți supăra pe noi din cauza asta. Dar te-ai putea supăra dac-am începe să vorbim despre asta, așa că nu vom vorbi. Poți să fii sigur.

Zâmbi:

- Nu-i așa că m-am exprimat bine?

- Foarte. Știi, Annemarie, chiar cred că începi să-mi plăci.

- Să-ți plac?

Îi aruncă o privire zeflemitoare.

- Deci nici măcar nu-ți plăceam când m-ai sărutat azi dimineață? Presupun că erai cu gândurile aiurea. Sau ai obiceiul să-ți săruți subordonatele ca o chestie de rutină? Ca să le ridici moralul, fără îndoială.

- Tu ești prima.

- Și, fără îndoială, ultima. Toți facem greșeli, indiferent ce-o fi însemnând remarcă asta absconsă. Cine n-are încredere în tine?

- Cine n-are ce?

- I-ai spus colonelului de unii care n-au încredere în tine.

- Ah! Asociații mei în afacerea asta. Ne-am despărțit la Cornul Vânătorului, exprimându-ne încrederea și atașamentul reciproc. Ceea ce nu i-a împiedicat să posteze un om la Trianon. Nu contează.

- Și ce faci după-masă?

- Stau aici un timp. O să mă sune colonelul din nou. Asta se va întâmpla după ce vom afla ce-au făcut FFF-iștii la ora două, în cazul în care au întreprins ceva. Colonelul e convins că nu vor arunca în aer Hagestein. Scafandrii n-au găsit nici o urmă de explozibili subacvatici.

Van Effen sună la birou și ceru sergentul de serviciu:

- Cei cu oamenii care-i urmăresc pe Fred Klassen și Alfred van Res? S-au întors la amiază?

Ascultă câteva clipe.

- Deci van Rees i-a scăpat urmăritorului. Din întâmplare sau voit, nu contează. Presupun că ai numărul mașinii. Pune-ți oamenii să patruleze. Să nu se apropie. Să stabilească doar locul. Notează numărul și sună-mă aici.

*

Dejunul a fost excelent, dar nu tocmai festiv. Julie și Annemarie și-au propus să fie spirituale și foarte vesele încât numai rareori grija care le apăsa răzbătea din conversație. Dacă lui van Effen i s-a părut ceva în neregulă, n-a făcut nici un comentariu. Dar Julie știa că fratelui ei rar îi scapă câte ceva.

Și-au luat cafeaua în camera de zi. Imediat după ora două, un tânăr polițist pe motocicletă veni după înregistrarea de la Cornul Vânătorului.

Julie spuse:

- Am aflat că aștepți un telefon de la colonel. Și pe urmă?

- Mă culc în patul tău, draga mea, dacă-mi dai voie. Nu știu când o să pot dormi la noapte sau dacă voi reuși să dorm, așa că nu mi-ar strica acum o oră sau două de somn. Și m-ar ajuta foarte mult coniacul pe care - nu știu de ce - ai uitat să mi-l oferi.

Când sună colonelul, van Effen băuse jumătate din paharul de coniac. A fost o convorbire scurtă, de fapt, un monolog. Van Effen spuse "da" de mai multe ori, "înțeleg" de câteva ori, apoi își luă rămas-bun de la colonel și închise.

- FFF-iștii au aruncat în aer digul Canalului Olandei de Nord fix la ora două după prânz. Inundație abundentă, dar superficială și nici un mort. De ecluza Hagestein nici nu s-au atins. Din câte spune, colonelul se aștepta la asta. Scafandrii n-au descoperit explozibili la Hagestein și el e convins că FFF-iștii n-au reușit nici să se apropie de ecluză, nici să ascundă explozibili. E convins, de asemenea, că tehnicile lor de explozie sunt primitive și se limitează numai la operații simple cum sunt aruncarea în aer a digurilor sau a malurilor unui canal.

- Dar tu nu ești sigur de asta, nu-i așa? Întrebă Julie.

- Eu nu sunt convins nici într-un sens, nici în altul. Nu știu mai multe despre lucrurile astea decât știi tu. S-ar putea ca domnul colonel să prefere să gândească în termenii ăștia, să fie mai liniștit așa. S-ar putea ca FFF-iștii să vrea ca domnul colonel să gândească în termenii ăștia. Și, o dată cu el, noi, țara. Dau toate semnele că sunt o bandă bine organizată de răufăcători sofisticăți. Dar s-ar putea ca și impresia asta să fie înșelătoare.

Sunt, oare, doar un grup cu o gândire simplistă, care încearcă să ne facă să credem că gândesc sofisticat sau un grup cu o gândire sofisticată, care vor să credem că sunt normali? Gândiți-vă singure la asta. Eu nu pot. Mă duc să mă odihnesc. Te rog, deschide radioul. Pe cât se pare, FFF-iștii și-au luat obiceiul să dea câte un anunț public după ce dau ceea ce ei consideră, fără îndoială, una din loviturile lor capitale. Nu te obosi să mă trezești să-mi comunicî următoarea lor amenințare. De fapt, nu mă deranja în nici un caz.

*

De-abia adormise, când intră Julie și-l scutură de umăr. Deschise ochii și, conform obiceiului, se trezi aproape instantaneu. Întrebă:

- Așa știi tu să nu mă deranjezi? S-a prăbușit cerul?

- Iartă-mă. Ți-a sosit o scrisoare.

- O scrisoare? Un om extenuat e smuls din brațele somnului...

- A sosit cu curier special, spuse ea răbdătoare. Poartă ștampila *urgent* pe toate părțile.

- Să văd.

Îi luă plicul din mână, aruncă o privire scurtă asupra adresei și a ștampilei poștei, deschise plicul, scoase pe jumătate hârtia dinăuntru, o împinse la loc în plic și strecură plicul sub pernă.

- Și sunt deranjat pentru atâta lucru. Unul dintre colegii mei care încearcă să fie spiritual. Să nu mă mai deranjezi decât dacă pică cerul.

- Lasă-mă să văd ce era în plicul ăla, zise Julie tăios. Se așeză pe pat, îi puse mâna pe braț și spuse blând:

- Te rog, Peter.

Van Effen vru să vorbească, dar nu spuse nimic. Băgă mâna sub pernă, scoase plicul și-i dădu scrisoarea lui Julie. Nu era o scrisoare, ci doar o carte poștală simplă, nescrisă pe o parte. Pe partea cealaltă, era un desen primitiv reprezentând un sicriu și un ștreang.

Julie încercă să zâmbească.

- Ei, au trecut trei luni de la ultima, nu?

- Exact.

Van Effen părea indiferent.

- Cum spui, au trecut trei luni. Și ce s-a întâmplat în aceste trei luni? Nimic. Și nu văd nici un motiv pentru care s-ar întâmpla ceva în următoarele trei luni.

- Dacă e atât de lipsită de importanță, de ce a-i ascuns-o?

- N-am ascuns-o. Am pus-o deoparte, pentru că n-am vrut să-mi îngrijorez surioara.

- Îmi dai voie să văd plicul? Îl luă, îl privi și i-l înapoie.

- Toate celelalte erau trimise din străinătate. Țasta are ștampila de Amsterdam. E primul lucru pe care l-ai văzut și de aceea ai pus-o deoparte. Frații Annecy sunt la Amsterdam.

- Poate că da, poate că nu. E posibil ca scrisoarea asta să fi fost expediată de oriunde unui prieten sau complice din Amsterdam, care a trimis-o la adresa asta.

- Nu cred. Oi fi eu sora ta mai mică, dar m-am făcut mare și sunt om în toată firea. Pot să gândesc cu capul meu și să am propriile mele sentimente. *Știu* că tipii sunt la Amsterdam. Și sunt sigură că și tu știi asta. Oh, Peter. E prea mult. O bandă de nebuni care amenință să ne inunde țara, altă bandă de nebuni care se pregătesc să arunce în aer Palatul Regal și acum asta. Clătină din cap.

- Toate deodată. De ce?

- E un șir de întâmplări neobișnuite.

- E un... oh, lasă prostiile. N-ai nici o idee despre ce se întâmplă?

- Nu mai mult ca tine.

- Poate că așa e, poate că nu. Nu sunt sigură că te cred. Și acum ce facem? Ce faci *tu*?

- Ce-ai vrea să fac? Să patrurez pe străzile Amsterdamului până când descopăr un personaj cu un sicriu pe umăr și un ștreang în mână?

Îi puse mâna pe braț.

- Te rog, scuză-mi iritarea de moment. Nu pot face nimic. Dacă mă gândesc bine, ba da. Pot să mă culc la loc. Nu mă mai trezi decât dacă se prăbușește cerul.

- Ești un caz disperat.

Zâmbi pe jumătate, se ridică, clătină din nou din cap când văzu că a și închis ochii și ieși din cameră.

*

De-abia adormise din nou, când se întoarse Julie.

- Scuză-mă că te scol din nou, Peter. E colonelul. I-am spus că dormi, dar a zis că și dacă ai murit trebuie să te readuc la viață și să te dau la telefon. Mi s-a părut că nu e nici un dubiu că e vorba de ceva foarte urgent.

Van Effen puse o mână pe noptieră.

- Putea să folosească telefonul de campanie.

- Poate că vorbește de la telefon public.

Van Effen se duse în camera de zi, ridică receptorul, ascultă câteva clipe, spuse:

- Plec chiar acum, și închise. Julie întrebă:

- Unde?

- Să întâlnesc pe cineva despre care colonelul spune că ar putea fi un prieten. Nu știu cum îl cheamă.

Van Effen își puse tocul de pistol pe umăr, îmbrăcă haina și-și puse cravata.

- Cum tocmai ai spus, Julie, se pare că lucrurile nu se petrec izolat. Întâi barajele. Apoi explozia de la palat. Apoi frații Annecy. Acum asta.

- Ce-o fi "asta" numai tu știi. Unde e prietenul tău?

- N-o să ghicești. La morgă.

CAPITOLUL 5

E posibil ca bătrânul Amsterdam să fie unic în lume datorită atracției exercitate de canalele sale șerpuite, străjuite de copaci, de farmecul său medieval, de priveliștile sale romantice, de sentimentul aproape palpabil al istoriei, de frumusețea sa nostalgică. Dar morga orașului n-avea nimic din toate astea. Nu avea absolut nimic care să te poată atrage, nici o urmă de farmec, medieval sau modern, era total și iremediabil urâtă. Era septică, funcțională, inumană și absolut respingătoare. Nu puteai să nu te gândești că numai morții ar fi putut tolera un asemenea loc: dar personalul în halate albe, deși nu-și făcea munca cu prea multă pasiune, nu părea prea diferit de funcționarii obișnuiți, de mecanicii de fabrică sau de lucrătorii de fermă. Asta era munca lor și și-o îndeplineau cât puteau mai bine.

Când ajunse, van Effen îl găsi pe de Graaf și pe un tânăr sobru, care-i fu prezentat drept doctorul Prins, așteptându-l. Acesta era îmbrăcat, conform regulamentului, în halat alb și avea un stetoscop în jurul gâtului. Era greu să-ți imaginezi ce caută un stetoscop într-o morgă. Poate că era menit să verifice faptul că cei aduși acolo erau morți cu adevărat. Dar mai probabil făcea, pur și simplu parte din uniformă. De Graaf era într-o dispoziție sumbră, însă asta nu se datora mediului, căci, în decursul îndelungatului său serviciu, de Graaf se obișnuise îndeajuns cu ambianța de la morgă. Cu ce nu se putuse obișnui era să-și lase peștele și sticla de Chablis aproape neatinse pe masă, la restaurant. Doctorul Prins îi conduse într-o încăpere lungă, cavernoasă, de înmormântare, ale cărei accesorii - exclusiv din beton, faianță albă, marmură și metal - se potriveau foarte bine cu atmosfera înghețată. Un om de serviciu, văzând că se apropie doctorul Prins, deschise o ușă de metal și trase afară un pat cu roțile, care alunecă ușor pe șinele de oțel. Pe pat zăcea o formă omenească, acoperită. Doctorul Prins puse mâna pe colțul de sus al cearșafului.

- Trebuie să vă previn, domnilor, că nu e o priveliște care face bine la stomac.

- Stomacul meu n-ar putea fi într-o stare mai proastă decât acum, spuse de Graaf.

Dr. Prins îl privi curios - de Graaf nu considerase necesar să-i pomenească de peștele și vinul la care fusese silit să renunțe - și dădu la o parte cearșaful. Ceea ce se vedea nu era potrivit, cum spusese și medicul, pentru stomacurile sensibile. Doctorul Prins privi expresia celor doi polițiști și fu vag dezamăgit. Nici o tresărire nu lăsa să se vadă vreo emoție, chiar dacă o simțeau.

- Cauza morții, domnule doctor? Întrebă de Graaf.

- Lovituri multiple, masive, desigur. Cauza? O autopsie va scoate la iveală...

- Autopsie?

Vocea lui van Effen era la fel de rece ca morga însăși.

- N-aș vrea să fiu indiscret, domnule doctor, dar de când lucrați aici?

- Asta e prima săptămână.

Ușoara paloare a feței era un indiciu că doctorul Prins avea, el însuși, unele probleme de metabolism.

- Deci probabil că n-ați întâlnit multe cazuri de genul ăsta. Sau nici unul. Omul ăsta a fost ucis. N-a căzut de pe acoperișul unei clădiri înalte și nici n-a fost călcat de

un camion. Într-un astfel de caz, țeasta sau oasele toracelui, pelvisul ori oasele femurale ar fi fost zdrobite sau rupte. Și n-au fost. A fost omorât în bătaie, cu bare de fier. Fața lui e de nerecunoscut, rotulele sunt distruse și antebrațele rupte - fără îndoială, încercând să se apere de barele de fier.

De Graaf îi spuse doctorului:

- Fără doar și poate că era îmbrăcat când a fost adus aici. I-a cercetat cineva hainele?

- Vă referiți la identificare, domnule colonel?

- Firește.

- Nu știu nimic despre asta.

- Nu contează, spuse van Effen. Știu cine e. Recunosc cicatricea de pe umăr. E detectivul Rudolph Engel. Îl urmărea pe un tip cunoscut sub numele de Julius Caesar. Poate vă amintiți că Annemarie a pomenit de personajul ăsta la La Caracha.

- De unde știi asta?

- Pentru că eu l-am pus pe Engel să-l urmărească. Tot eu l-am prevenit că pericolul nu e deloc neglijabil și că nu trebuie în nici un caz să ajungă într-o situație în care să nu fie lume prin preajmă. L-am amintit ce-au pățit cei doi detectivi care-l urmăreau pe Agnelli. A uitat sau n-a executat ordinele, ori s-a lăsat mânat de curiozitate sau entuziasm. Indiferent ce-a fost, a plătit cu viața.

- Dar de ce să-l asasineze în felul ăsta barbar? De Graaf clătină din cap.

- Și oricum, de ce să-l asasineze? Ei bine, mi se pare, într-adevăr, o ripostă cu totul exagerată.

- Probabil că nu vom ști niciodată adevărul, domnule colonel. Iar dacă-i vom ști, s-ar putea să descoperim că nu s-au descotorosit de el numai pentru că-i urmărea, ci și pentru că aflase ceva ce nu trebuia lăsat să raporteze. Joacă tare, domnule colonel.

- Tare, într-adevăr. Poate c-ar fi mai bine să-i spunem o vorbă acestui... Julius Caesar.

- Mai întâi, cred că ne-ar fi imposibil să-l găsim. Aproape sigur că s-a dat la fund, a plecat în țări mai calde, sau, și mai probabil, a renunțat la barba sare și piper și și-a pus o perucă pe țeasta cheală și o pereche de ochelari fumurii care să-i ascundă strabismul. Și-apoi chiar dacă punem mâna pe el, de ce-l putem acuza?

Îi mulțumiră doctorului Prins și plecară. Pe când treceau prin holul de la intrare, un bărbat de la ghișeu îl chemă pe colonel la telefon. Colonelul vorbi scurt, înapoie aparatul și se întoarse la van Effen.

- Mă tem că nu ne e scris să fim liberi în după-amiaza asta. Au sunat de la birou. Tocmai au fost anunțați de la spital. A fost internat unul dintre oamenii noștri. Se pare că tocmai a fost pescuit dintr-un canal.

- Ce face la spital? Vreți să spuneți că nu s-a înecat?

- Nu. Se pare c-a fost salvat la timp. Ar fi mai bine să ne ducem să vedem.

- Identitatea?

- N-a fost stabilită. E încă inconștient. N-are documente, n-are insignă. Dar are la el un pistol și o pereche de cătușe. Deci au ghicit că e polițist.

La spital, au fost conduși într-o rezervă de la primul nivel, din care tocmai ieșea un doctor cu părul cărunt. Îl văzu pe de Graaf și zâmbi.

- Vechiul meu prieten! Văd că nu-ți pierzi timpul. Unul dintre oamenii tăi tocmai a avut o experiență neplăcută. A scăpat ca prin urechile acului, chiar ca prin urechile acului, dar se va face bine. De fapt, poate să plece peste vreo oră-două.

- Deci e conștient?

- Conștient și foarte prost dispus. Îl cheamă Voight.

- Mas Voight? întrebă van Effen.

- Chiar el. Un băiețel l-a văzut plutind pe apă cu fața-n jos. Din fericire, câțiva docheri lucrau prin preajmă. L-au pescuit și l-au adus aici. Nu cred c-a stat în apă mai mult de un minut.

Voight stătea în capul oaselor în pat și arăta foarte nemulțumit. După ce-i pusese cea mai scurtă întrebare politicoasă cu privire la sănătate, de Graaf întrebă:

- Cum dracu ai ajuns să cazi în canal?

- *Să cad* în canal? Voight era profund jignit. Să cad în...?

- Sst! făcu doctorul. O să-ți faci rău.

Întoarse cu blândețe capul lui Voight: vânătaia albastru-purpurie pe care-o avea în spatele urechii drepte dădea toate semnele că va avea o dezvoltare spectaculoasă.

- Cred că au rămas fără dragi de fier, zise van Effen. De Graaf se încruntă:

- Și ce vrea să însemne asta?

- Prietenii noștri au trecut din nou la acțiune. Detectivul Voight îl urmărea pe Alfred van Rees și...

- Alfred van Rees?

- Știți despre ce e vorba. Tipul de la Rijkswaterstaat. Baraje, diguri, ecluze și așa mai departe. Din păcate, se pare că detectivul Voight n-a putut fi atent și la van Rees și la propriul său spate, în același timp. Ultimul raport, Voight, arăta că l-ai pierdut pe van Rees.

- L-a regăsit un om din patrulă. Mi-a dat adresa. M-am dus într-acolo și am parcat mașina lângă canal, am ieșit...

- Ce canal? întrebă van Effen.

- Croquiskade.

- Croquiskade! Și van Rees. Mă uimești. Nu e chiar partea cea mai salubă din oraș.

Voight își frecă ceafa:

- Nici mie nu mi s-a părut foarte curată. Am văzut cum van Rees și încă un tip ies pe ușă și intră înapoi. De ce, nu știu. Nu eram într-o mașină a poliției și, din câte știu, nu mă văzuseră niciodată, nu mă suspectau că-i urmăresc. Și apoi... ei bine, m-am trezit în patul ăsta. Nici măcar n-am auzit pași în spatele meu.

- Ai observat numărul casei?

- Da. 38.

Van Effen ridică receptorul de pe noptieră, îi spuse operatorului că e de la poliție și e urgent, dădu numărul de la birou și-i spuse lui de Graaf:

- Nu-mi închipui c-a mai rămas cineva la numărul treizeci și opt. Dar s-ar putea să găsim ceva acolo. Asta, firește, dacă n-au observat că detectivul Voight e pescuit din canal.

Dac-au văzut, locul o să fie curat ca-n palmă. E nevoie de mandat de percheziție, domnule colonel?

- Dă-l dracului de mandat.

Era limpede că de Graaf e destul de zdruncinat de faptul că vechiul său prieten van Rees ar putea fi implicat în activități ilegale.

- Să facă o descindere prin orice mijloace.

Van Effen obține legătura aproape imediat, ceru să vorbească cu un oarecare sergent Oudshoorn, acesta veni imediat la telefon, locotenentul îi dădu adresa și instrucțiunile și ascultă câteva clipe.

- Nu, sergent. la patru oameni. Unul la ușa din față, unul în spate. Fără mandat. Așa spune domnul colonel. Da. Scoate ușa aia afurisită din balamale, dacă trebuie. Sau dinamitează broasca. Reține pe oricine găsești înăuntru. Nu părăsi locul. Raportează prin radio și așteaptă instrucțiunile.

Închise.

- Sergentul Oudshoorn părea să savureze ideea.

Îi spuseră lui Voight să telefoneze acasă, să ceară să i se aducă haine uscate, să se ducă apoi acasă să se odihnească și-și luară rămas-bun de la el.

Pe hol, de Graaf spuse:

- Imposibil. Absolut imposibil. Omul ăsta e un stâlp al societății. Dumnezeu mare, l-am introdus până și la clubul meu.

- Poate fi o explicație foarte nevinovată, domnule colonel. Dar felul cum arată ceafa lui Voight și faptul c-a fost aruncat în canal par să indice contrariul. Amintiți-vă că, la aeroportul Schiphol, am sugerat că omul ar putea fi un Jekyll la lumina zilei și un Hyde în timpul nopții. Poate că m-am exprimat greșit. Poate că joacă rolul lui Hyde în timpul zilei.

Pe când se apropiau de intrarea spitalului, van Effen se opri brusc. De Graaf se opri și el și-l privi mirat.

- Rar te vede cineva îngrijorat, Peter. Ceva nu e-n ordine?

- Aș vrea să sper că totul e bine, domnule colonel. Dar mi-a tot dat târcoale o idee, la care n-am avut timp să mă gândesc până acum. Telefonul ăla pe care l-ați primit în timp ce mâncați - sau, mai curând, pe când vă pregăteați să începeți - era de la poliție?

- Firește. Sergentul Bresser.

- De unde avea informația?

- De la spital, presupun. Bresser mi-a spus c-a încercat să dea întâi de tine, apoi de locotenentul Valken și că, negăsindu-vă pe nici unul dintre voi, m-a contactat pe mine. Are importanță?

- Are. Tânărul doctor Prins, de la morgă, n-are experiență și nu e nici prea deștept. Din partea lui, era perfect posibil ca Engel să fi căzut din vârful Havengebouwului sau să fi fost victima unui accident de circulație ori de muncă. Cei de la morgă nu le telefonează ofițerilor superiori de poliție decât dacă știu sau bănuiesc că victima n-a murit de moarte naturală. Deci sunt șanse ca telefonul să nu fi venit de la spital. Bresser e un tip lipsit de imaginație. Gânditul nu e punctul lui tare. A fost ideea dumneavoastră să mă sunați acasă la Julie și să-mi cereți să vă însoțesc?

- Acum începi să mă sperii și pe mine, Peter, dar nu-mi dau seama de ce. S-a pomenit numele tău în convorbirea telefonică, dar nu mi-e clar dacă ideea de a mă însoți a fost a lui Bresser sau a mea. Să le ia dracu de dejunuri.

- O clipă, domnule colonel.

Van Effen se duse la cel mai apropiat telefon și formă un număr. Îl lăasă să sune vreo cincisprezece secunde, apoi formă din nou, în timp ce de Graaf îl urmărea întâi perplex, apoi îngrijorat și apoi cu spaima că a înțeles despre ce e vorba. Ajunsese deja la ușa de la intrare, pe care o ținea deschisă, când van Effen puse receptorul în furcă și veni în fugă spre el.

*

Van Effen nici măcar nu se obosi să bată la ușa lui Julie, pe care o descuie cu cheia scoasă din buzunar încă din lift. Camera de zi părea în cea mai perfectă stare, ceea ce nu însemna nimic; dormitorul lui Julie arăta și el normal, dar cu baia era cu totul altceva. Thyssen, omul de pază, zăcea pe pardoseală, perfect conștient și părând pe punctul de a face apoplexie, fie de furie, fie din cauza efortului de a se elibera de funiile care-i strângeau încheieturile mâinilor și gleznele. Poate că-i venea greu și să respire prin căluș. Îl eliberară și-l ajutară să se ridice, pentru că-i era imposibil să stea în picioare. Mâinile devenite albastrii indicau că și circulația de la picioare trebuia să fi fost întreruptă aproape total. Cel care-l legase, o făcuse temeinic.

Îl ajutară să ajungă în camera de zi și să se așeze într-un fotoliu. Van Effen îi făcu un masaj pentru a-i restabili circulația la mâini și la picioare. Nu era ceva prea plăcut, dacă era să judeci după repetatele strâmbături și strângeri de pleoape ale lui Thyssen. Între timp, de Graaf îi aduse un pahar de coniac. Trebui să i-l ducă la buze, căci Thyssen încă nu-și recăpătase uzul mâinilor.

- Van der Hum, spuse de Graaf, referindu-se la coniac. Un paliativ universal și, în situația dată, în pofida regulamentului...

Van Effen zâmbi. Nu era zâmbetul crispat al cuiva care se străduiește să-și ascundă emoția. Părea că întorsătura pe care o luaseră lucrurile nu-l afectase deloc.

- Persoana care a stabilit regulamentul poate să-l și încalce. Nu ne-ar strica puțin coniac, domnule colonel.

De-abia sorbiseră din pahare, când Thyssen prinse destule puteri ca să-și ia și el paharul în mână, să-și ducă mâna tremurătoare la gură și să bea jumătate din conținut dintr-o sorbitură. Tuși, stropi și apoi începu să-i vorbească.

- Doamne. Îmi pare groaznic de rău, domnule locotenent. Îngrozitor de rău. Sora dumneavoastră și cealaltă doamnă drăguță.

Își goli paharul.

- Ar trebui să fiu împușcat.

- Nu cred că se va ajunge până acolo, Jan, spuse van Effen cu blândețe. Indiferent ce s-a întâmplat, n-a fost vina ta. Ce s-a petrecut?

Thyssen era cuprins de furie, amărăciune și autoreproș. Prin urmare, relatarea sa a fost dezlânată și s-a repetat de atâtea ori, încât a devenit pe alocuri, incoerentă. Se părea că un maior de armată se apropiase de el - cui i-ar fi trecut prin cap să

suspecteze un maior de armată? - scosese la iveală un pistol prevăzut cu cel mai neortodox amortizor de zgomote, îl obligase pe Thyssen să scoată cheia și să deschidă ușa, îl împinsese înăuntru, îl urmărise și le sfătuisese pe fete să nu miște. Fusesse urmat în cameră, aproape imediat, de trei oameni dintre cei care mută mobile. Cel puțin asta păreau să fie, judecând după salopetele de piele pe care le purtau. Singurul amănunt care-i dădea de gol era faptul că aveau fețele acoperite cu glugi și că purtau mănuși. În afară de asta, Thyssen nu le mai putu spune nimic: fusese târât la baie, legat, i se pusese un căluș în gură și fusese lăsat să zacă pe pardoseală.

Van Effen se duse în camera Annemariei - care fusese a lui cândva, aruncă o privire rapidă în jur și se întoarse.

- O grămadă de lucruri ale Annemariei zac pe pat și lipsește un dulap pentru haine. Au fost legate, li s-a pus căluș și au fost scoase din casă în dulapul ăsta. Oricine s-ar fi întâmplat să privească scena ar fi considerat că e un caz autentic de mutat mobilier. Probabil că erau cu ochii pe mine, domnule colonel, cam în vremea în care m-ați sunat de la restaurant. E posibil să fi avut o furgonetă pentru mobilier, parcată prin apropiere, și au intrat în casă imediat ce m-au văzut plecând. Domnișoarele au călătorit în condiții cât se poate de incomode, dar presupun că erau prea scoase din minți de groază ca să se mai gândească la confort. Ce ironie, nu-i așa domnule colonel, că azi-dimineață amândouă erau pline de presimțiri sumbre și nu vedeau decât catastrofe. Amândouă erau convinse că mi se va întâmpla ceva groaznic.

Din nefericire pentru ele, s-au înșelat cu privire la subiectul presentimentelor lor.

De Graaf, cu al doilea pahar de coniac în mână, măsoara camera în lung și-n lat. Nici după patruzeci de ani petrecuți ca ofițer de poliție nu reușea să-și ascundă emoțiile cu abilitatea lui van Effen. Fața lui exprima, pe rând, furie și îngrijorare.

- Ce urmăresc diavolii ăștia? Ce-au vrut - și pe cine au vrut? Pe Annemarie? Pe Julie? Sau pe amândouă?

- Pe Julie.

Van Effen îi întinse cartea poștală pe care el și Julie o priviseră mai devreme, în după-amiaza aceea.

De Graaf o luă, examinează atât cartea poștală cât și plicul și întreabă:

- Când a sosit?

- Imediat după prânz. Julie era foarte neliniștită, dar eu am râs de temerile ei. Inteligentul van Effen. Strălucitorul van Effen.

- Deci prietenii tăi s-au întors, frații Annecy sunt din nou la Amsterdam. N-au pierdut timpul, și-au făcut cunoscută prezența și au ajuns să te domine în modul cel mai bun posibil. Dumnezeuule. Îmi pare atât de rău, Peter.

- Să vă pară rău de fete. Mai ales de Annemarie. A avut ghinionul tâmpit să se afle aici când au venit după Julie. Și, desigur, asta se datorează geniului covârșitor al lui van Effen, care a insistat ca ea să rămână aici, pentru propria ei siguranță. Ne vor transmite pretențiile lor foarte curând. Probabil că n-ați uitat, domnule colonel, că frații Annecy erau - și fără îndoială că mai sunt - specialiști în șantaj.

De Graaf clătină din cap și rămase tăcut.

- E frumos din partea dumneavoastră că n-o spuneți, domnule colonel, dar probabil că n-ați uitat nici că sunt specialiști în tortură, ceea ce a constituit principalul motiv pentru care i-am urmărit.

- Până acum n-am fost prea deștept, zise de Graaf. Lucrurile sunt cât se poate de încurcate.

- E generos din partea dumneavoastră că spuneți "noi", domnule colonel. Dar vă referiți la mine.

Van Effen umplu la loc paharul lui Thyssen, făcu același lucru cu al său și se cufundă într-un fotoliu.

După vreo două minute, de Graaf îl privi și spuse:

- Ei bine, e limpede că trebuie să facem ceva. Să ne-apucăm să cerem informații vecinilor, celor de vizavi?

- Ca să verificăm cum s-a produs răpirea? Ar fi pierdere de vreme, domnule colonel. N-am afla mai multe decât știm. Avem de-a face cu profesioniști. Dar chiar și profesioniștii pot să gafeze.

- Până acum n-am descoperit nici o greșală. Colonelul era sumbru.

- Nici eu. Presupun că ținta era Julie. Van Effen întinse mâna după telefon:

- Cu permisiunea dumneavoastră, domnule colonel, o să aflu. Vasco. Sergentul Westenbrink. Era singurul care știa unde stă Annemarie. S-ar putea ca tipii, indiferent cine-ar fi ei, să fi pus pe cineva pe urmele lui și să fi aflat prin metode la care nu mă obolesc să mă gândesc.

- Crezi că e probabil? Sau posibil? Van Effen formă un număr.

- Posibil, da. Probabil, nu. Nu cred că există cineva în Amsterdam care l-ar putea urmări pe Vasco fără ca el să-și dea seama. După cum nu cred să existe cineva în oraș care să fie urmărit de Vasco și să-și dea seama. Vasco? Peter la telefon. S-a ocupat cineva de tine de azi-dimineață de când ai plecat?... N-ai vorbit cu nimeni? Annemarie și sora mea Julie au fost răpite... Acum mai puțin de o oră și nu, n-avem nici o idee. Îmbracă-te cu cel mai bun costum civil și vino până aici, te rog.

Van Effen închise și se întoarse spre de Graaf.

- Pe Julie au vrut-o. Nimeni nu l-a atacat pe Vasco cu drugi de fier.

- Și i-ai cerut să vină cu tine?

- Cu noi, domnule colonel. E un om mult prea valoros ca să stea degeaba. Și, cu permisiunea dumneavoastră, domnule colonel, aș vrea să-l recrutez pe George.

- Prietenul tău de la La Caracha? Chiar tu ai spus că nu poate să se topească în peisaj.

- Asta e treaba lui Vasco. George, după cum ați constatat și singur, e foarte inteligent și cunoaște probabil modul de a gândi al criminalilor mai bine decât oricine altcineva. Iar din punct de vedere fizic, poate asigura o pază foarte bună. Deci, e un progres. Foarte mic, totuși un progres. Acum cred că am temeiuri să spun că frații Annecy și cei care se pregătesc să arunce în aer Palatul Regal lucrează mână-n în mână. Altfel cum ar fi știut frații Annecy că Rudolph Engel, care-l urmărea pe unul dintre oamenii de legătură ai bandei de la palat, a fost exterminat și transportat la morgă.

- Poate că tot banda de la palat, cum îi spui tu, a făcut răpirea. Poate că le-au spus frații Annecy.

- Aici apar două aspecte, domnule colonel. Ce motiv ar fi putut avea Agnelli și prietenii săi s-o răpească pe sora locotenentului van Effen. Nici unul. În timp ce frații Annecy au un motiv foarte puternic. Al doilea aspect e că n-are nici cea mai mică importanță dacă frații Annecy i-au dat adresa asta lui Agnelli sau nu; dar e clar ca lumina zilei că se cunosc.

- Și cu ce ne ajută asta pe noi, Peter?

- Pentru moment, nu ne ajută. Și s-ar putea chiar să ne pună într-o situație precară. Tipii nu sunt niște ageamii și e posibil să fi ghicit că i-am dibuit și că astfel ne luăm măsuri de prevedere suplimentare. Împotriva cui - habar n-am.

- Nici eu. Din asta nu iese nimic. Din câte-mi dau eu seama, nici n-avem ce face.

- Poate că unul sau două lucruri mărunte. Alfred van Rees, pentru început.

- Ce legătură are van Rees cu Agnelli și cu frații Annecy?

- Nici una din câte știu. Dar asta ar însemna măcar că facem ceva într-o privință. Sugerez să trimitem doi urmăritori. Unul care să-l supravegheze pe van Rees, iar celălalt care să-l supravegheze pe urmăritor. Gândiți-vă numai ce noroc a avut Mas Voight că e încă în viață. Apoi sugerez să cercetăm contul în bancă al lui van Rees.

- Pentru ce?

- Acest stâlp al Rijkswaterstaat le-ar putea da celor de la FFF informații pe care tipii nu le-ar putea obține de nicăieri din altă parte. Să le vândă, nu să le dea. E posibil, de asemenea, ca, *dacă* el câștigă ilicit niște bani, să-i depoziteze într-un alt cont, sub un alt nume. Dar criminalii - mai ales cei care nu sunt criminali de profesie, și presupun că van Rees nu e - adesea trec cu vederea lucrurile elementare.

- Nu putem face așa ceva. E ilegal. Tipul n-a fost nici măcar acuzat. Cu atât mai puțin, dovedit că a făcut ceva.

- Au pus mâna pe Julie și pe Annemarie.

- Așa e. Dar ce legătură are asta cu van Rees?

- Nici una. Încă o dată, din câte știm noi. Deși, tocmai mă gândeam că unul din ultimele lucruri pe care mi le-a spus Julie a fost că e extrem de ciudat că spărgătorii de diguri, geniștii de la palat și frații Annecy acționează cu toții deodată. Ar putea fi o coincidență. Sau coincidența ar putea fi mult prea stranie ca să fie reală. Ori să nu însemne nimic. Poate că doar îi urăsc prea mult pe toți criminalii din lume. Uitați toate astea, domnule colonel. A fost doar o sugestie.

- Inevitabilă, presupun. E vorba de sugestia ta, Peter. În mod normal ar trebui să nu-i dau nici o atenție. Dar ideile tale au prostul obicei de a duce la ceva.

Zâmbi fără pic de umor.

- Poate că suferi - nu-mi vine-n minte termenul - de premoniție, ca și sora ta. O să trimitem două persoane pe urmele lui van Rees - Dumnezeuule, însă ideea de a-l urmări pe van Rees e monstruoasă - și o să punem să fie cercetate discret bunurile sale lichide. Probabil c-o să fiu chemat în fața Parlamentului pentru asta. Te voi târî după mine, bineînțeles.

Întinse mâna după telefon:

- O să aranjez asta.

După ce rezolvă lucrurile în felul său imperios și puse receptorul în furcă, van Effen spuse:

- Vă mulțumesc. Spuneți-mi, domnule colonel, prietenii dumneavoastră de la universitate au intrat în posesia tuturor înregistrărilor? Inclusiv cea pe care am adus-o de la Cornul Vânătorului?

De Graaf aprobă din cap.

- Când aveți idee că vor fi gata?

- Presupun că atunci când vor fi gata. Lucrurile se mișcă greu în mediile universitare.

- Credeți că i-ați putea grăbi puțin, domnule colonel? Stare de urgență sau ceva de genul ăsta?

- Pot să încerc.

De Graaf formă un număr, vorbește cu un bărbat pe care-l numește Hector, apoi, continuând să țină receptorul, se întoarce spre van Effen:

- La șase e bine?

- La fără un sfert, dacă se poate.

De Graaf vorbește repede, închide și spune:

- Suntem foarte scrupuloși în ceea ce privește timpul, nu?

- Vine cineva la șase și jumătate la Trianon să-mi dea informațiile radio pentru a putea provoca explozia din beciurile palatului.

- E prima oară când aud asta. E neobișnuit de greu să-ți urmărească cineva mișcările, Peter. E destul de caraghios, ca să mă exprim așa, să constăți că un ofițer de poliție ține să fie punctual la întâlnirea cu un criminal.

- Da, domnule colonel. Cunoașteți - cunoașteți personal, vreau să spun - vreun expert în chirurgie plastică?

- Expert în chirurgie plastică? De ce dracu ai nevoie de... ei, ar trebui să-mi dau seama că ai motivele tale. Dar expert în chirurgie plastică? Chiar îți închipui că eu cunosc pe *toată lumea* din oraș?

- Din câte știu eu, domnule colonel, da. Sau aproape pe toată lumea.

- Aș putea vorbi cu chirurgul poliției.

- De Witt nu e specialist în chirurgie plastică, domnule colonel.

- Ah, am găsit. Vechiul meu prieten Hugh. Remarcabil. Profesorul Hugh Johnson.

- Nu pare să fie un nume olandez. Nu e olandez, nu-i așa?

- E englez. A studiat la East Grinstead. Mi s-a spus că e cea mai bună școală de chirurgie plastică din Europa, dacă nu chiar din lume. Omul e un geniu.

De Graaf zâmbi.

- Totuși nu-i atât de deștept ca un olandez. Mai exact, nu-i atât de deștept ca o anumită doamnă, olandeză, născută la Amsterdam, pe care-a întâlnit-o când a venit aici într-un schimb de experiență. Șase luni după ce s-au căsătorit, s-a trezit că se stabilește aici definitiv. Și nici acum nu știe cum s-a întâmplat asta. El e omul care ne trebuie.

De Graaf își drese glasul, în mod delicat.

- Dacă mi-ai putea da o cât de mică indicație despre ce vrei...

- Desigur. Ori de câte ori mă întâlnesc cu Agnelli, am cicatrice pe față și pe mâini... Ceea ce-mi amintește că trebuie să vă spun cum voi arăta diseară, la întâlnirea de la universitate, altfel n-o să mă recunoașteți. Aș vrea ca cicatricile astea să arate și mai autentice și, ceea ce e mai important, să fie de așa natură încât să nu-mi poată fi smulse, spălate sau răzuite.

- A, înțeleg. Adică, nu înțeleg. De Graaf cugetă câteva clipe:

- Nu-mi place deloc chestia asta. Te gândești desigur la Agnelli și la prietenii săi și la faptul că ar putea avea bănuieli.

Credeam că ești sigur că statutul tău de criminal internațional, urmărit de poliție, te pune la adăpost de bănuieli.

- Cred asta din ce în ce mai tare, domnule colonel. Dar tipii nu par genul care să-ți permită să-ți iei cel mai mic risc. S-ar putea să găsească chiar diseară un motiv pentru a le arăta - fără să aibă aerul bineînțeles - caracterul autentic și permanent al cicatricilor ălor.

De Graaf oftă:

- Trăim într-o lume strâmbă. Nu vreau să te jignesc, Peter, dar pari să te simți absolut în largul tău în ea. O să văd ce pot face. Iar sună telefonul ăsta afurisit.

Van Effen ridică receptorul, ascultă și spuse:

- Trimite pe cineva cu ele, te rog. Așteaptă o clipă. Se întoarce spre de Graaf:

- E sergentul Oudshoorn. Spune că la numărul treizeci și opt e pustiu. Vecinii spun că de ani de zile nu locuiește nimeni acolo. Și cea mai mare parte a mobilierului lipsește. Sergentul Oudshoorn e tânăr și entuziast. V-am spus că-și va îndeplini sarcina cu pasiune și i-am dat oarecum mână liberă. Așa că a cercetat câteva dulapuri încuiate și câteva sertare.

- Folosindu-se de pârgii de fier și de șperacle, presupun.

- Așa-mi închipui și eu. Dar îmi închipui și că e foarte puțin probabil să ni se adreseze vreo plângere din cauza asta. Fapt e că sergentul spune că a dat peste niște hărți care arată ciudat, peste niște planuri care i se par fără cap și fără coadă. Probabil că n-au nici o importanță. Dar nu ne putem permite luxul să neglijăm o șansă la mie. I-am cerut lui Oudshoorn să le trimită încoace. Credeți că, în drum, mesagerul ar putea să ne aducă și pe cineva priceput de la Serviciul topografic al orașului, care să ne lumineze cu privire la hărțile astea?

- E o șansă la mie, cum ai spus. Îmi închipui că vrei să mă convingi să fac treburile murdare.

- Da, domnule colonel. Vorbi din nou la telefon:

- Spune-i celui care ne aduce hârtoagele să se oprească la Serviciul topografic și să ia un expert de acolo. Aranjează domnul colonel.

În timp ce de Graaf își transmitea instrucțiunile prin telefon - niciodată nu adresa cereri - van Effen deschise radioul și-l dădu foarte încet. Continuă să-l lase volumul la minimum și după ce colonelul închise telefonul. Bâzâitul ultimului șlagăr la modă nu era pe gustul lui van Effen. Dar când acest zgomot încetă, dădu aparatul mai tare. Se auzi vocea bine timbrată a unui crainic:

- Întrerupem acest program pentru a vă transmite un buletin de știri special. Brigada FFF, despre activitățile căreia probabil că ați auzit sau ați citit cu toții în ultimele patruzeci și opt de ore, ne-a mai trimis o declarație. Sună după cum urmează:

"Am promis că vom face o breșă în Canalul Olandei de Nord sau în ecluza Hagestein, ori în ambele. Până la urmă, am hotărât să facem o breșă în canal. Motivul pentru care am hotărât să nu deteriorăm ecluza Hagestein este că nu ne-am apropiat de ea nici măcar la cincizeci de kilometri. În ciuda acestui fapt, trebuie să recunoaștem că aglomerarea de armată, poliție, elicoptere ale forțelor aeriene și experți de la Rijkswaterstaat a fost de-a dreptul impresionantă.

Acum n-ar trebui să mai existe nici un dubiu că putem provoca inundații oricât vrem de mari, în locul și-n momentul alese de noi și c-o putem face nepedepsiți. Nu există nici o posibilitate să fim detectați. După cum am mai arătat, autoritățile sunt total neputincioase.

Suntem convinși că poporul olandez nu dorește continuarea acestei stări de lucruri. Ca să fim cinstiți, nici noi n-o dorim. Avem câteva condiții de pus și am vrea să le discutăm cu un membru responsabil al guvernului. Sugerăm să stabilim o întrevedere. Timpul - diseară, locul - nu contează. Acordul guvernului la întrevedere să fie transmis la televiziune și la radio la orele șase după-amiază. Nu va fi luată în considerare nici o propunere de negociator cu rang inferior celui de ministru cu portofoliu.

Sugerăm ca negociatorul nostru să nu fie arestat, ținut ostatic sau supus vreunei restricții oarecare. Dacă autoritățile vor fi atât de prost inspirate încât să facă una ca asta, le prevenim că au și fost implantate mine la nord și la sud de Lelystad. Deocamdată, considerăm că nu e cazul să precizăm cât de departe la nord și cât de departe la sud. De data asta, minele sunt cu mult mai mari decât în situațiile precedente și repararea breșelor va dura zile, dacă nu chiar săptămâni. Dacă negociatorul nostru nu se întoarce la o anumită oră, asupra căreia vom conveni, atunci vor fi inundate porțiuni mari din Oostelijk-Flevoland. Nu vom preciza ora la care se vor produce breșele. Vor apărea la un moment dat, în timpul nopții.

Considerăm că este inutil să precizăm că întreaga responsabilitate pentru siguranța regiunii Oostelijk-Flevoland și a locuitorilor săi o poartă guvernul. Nu cerem prea mult - doar să stăm de vorbă cu un reprezentant al său.

Dacă guvernul va ignora mica noastră cerere și va refuza să numească un negociator, vom continua așa cum am început și vom inunda polderul. Apoi, data viitoare când vom face o cerere similară, însoțită de o promisiune similară, credem că guvernul va considera mai prudent să fie ceva mai cooperant. Suntem convinși că cetățenii olandezi vor conveni că dacă guvernul, mânat exclusiv de sentimentele sale de mândrie rănită și orgoliu ultragiāt, va pune în pericol această regiune întinsă și pe locuitorii săi, va comite o acțiune iresponsabilă și de neiertat. Acum e momentul să cooperăm, nu după ce se vor produce daune incalculabile și greu de evitat. Minele au fost implantate."

Acesta este textul integral al mesajului. Guvernul ne-a cerut - ne-a cerut, nu ne-a ordonat - să nu facem nici un comentariu și să nu discutăm în nici un fel această pretenție jignitoare înainte ca membrii cabinetului să fi discutat ce poziție urmează să adopte. Guvernul dorește să asigure populația țării că dispune de resursele necesare pentru a contracara această amenințare sau oricare alta. Van Effen închise radioul:

- Să ne ferească Dumnezeu de politicieni. Ca de obicei, toți membrii guvernului și-au pus ochelari de cal și vorbesc ca să se afle-n treabă. Au fost luați pe nepregătite, n-au avut timp să se gândească - trebuie să le facem favoarea de a presupune că sunt în stare să gândească - și tot ce-au găsit mai bun de făcut a fost să dea drumul acelorași platitudini plictisitoare și lipsite de sens. Cică cu încredere! Încredere - în ce? Pentru Dumnezeu, e imposibil să aibă încredere în ceva, cu atât mai puțin în ei înșiși. Aveți încredere în noi, ne spun. Mai curând aș avea încredere în nebunii de la balamuc.

- Asta sună a trădare, locotenent van Effen. Te-aș putea băga la pușcărie pentru așa ceva.

De Graaf oftă:

- Nenorocirea e că ar trebui să intru și eu la pușcărie o dată cu tine, pentru că sunt de acord cu fiecare cuvânt pe care-l spui. Dacă membrii guvernului chiar cred că lumea o să creadă afirmațiile lor fără sens, înseamnă că sunt într-o stare și mai deplorabilă decât am crezut. Ceea ce, trebuie să adaug, nu credeam că e posibil. Sunt într-o situație imposibilă - crezi că au cea mai mică șansă de a-și da seama de asta?

- Își vor da perfect de bine seama. Imediat ce-și vor pune problema că trebuie să supraviețuiască din punct de vedere politic. Dacă vor continua să-și îngroape capul în nisip, vor cădea de la putere în mai puțin de o săptămână. O grijă acută pentru a păstra *status quo-ul* - propriul lor *status quo* - poate face minuni. Au și început să facă pe grozavii, punându-l pe crainic să spună că li s-a cerut - nu li s-a ordonat - să nu discute problema. De fapt, li s-a ordonat, nu li s-a cerut, altfel crainicul n-ar fi folosit termenul "pretenții jignitoare". Până acum, pretenția lor n-are nimic jignitor. De-abia pretențiile ce vor fi emise la întâlnire - care, cu siguranță că va avea loc - aproape sigur că vor fi jignitoare.

- Orice discuție în această privință n-ar fi decât o speculație, spuse colonelul cu tristețe. Și nu merită să facem speculații. Trebuie să ne ocupăm de alte lucruri, mult mai urgente.

- E ceva de care ar trebui să mă ocup chiar în clipa asta, spuse van Effen. Am o întâlnire la hotelul Trianon. Ei, un fel de întâlnire. E un tip care se așteaptă să mă vadă acolo, dar nu știe că eu știu de prezența lui. Unul din spionii plantați de Agnelli. Își închipuie că mă bucur de toate privilegiile criminalilor. Are impresia că am dormit toată după amiaza - ceea ce n-ar fi fost rău deloc - și nu trebuie să-l dezamănesc.

Sună telefonul. De Graaf răspunde și-i dădu receptorul lui van Effen:

- Da, da, sunt locotenentul van Effen... O să aștept... De ce-mi cereți asta?

Depărtă receptorul la câțiva centimetri de ureche:

- Un neisprăvit care mă sfătuiește să-mi feresc timpanele și să...

Se întrerupse, căci un urlat ascutit, urlatul unei femei, exprimând nu teamă, ci agonie, se auzi din receptor. Van Effen își lipi strâns receptorul de ureche, ascultă timp de câteva secunde, apoi închise.

De Graaf spuse:

- Pentru Dumnezeu, ce-a fost asta?

- Julie. Cel puțin așa a spus tipul. De fapt, cuvintele lui au fost: "Sora dumitale nu prea vrea să coopereze cu noi. Vom suna din nou, când va reveni la sentimente mai bune."

- Tortură, spuse colonelul.

Vocea-i era liniștită, dar avea o privire absolut înnebunită.

- O torturează pe Julie a mea! Van Effen zâmbi slab:

- E și a mea, amintiți-vă! E posibil. Specialitatea fraților Annecy. Dar mi s-a părut puțin cam prea grosolan, prea prompt, prea teatral.

- Doamne, Peter, e sora ta!

- Da, domnule colonel. Le voi aminti celor doi frați lucrul ăsta când voi da ochii cu ei.

- Încearcă să afli de unde-au sunat, omule. Află de unde-au sunat.

- N-are rost, domnule colonel. Am auz bun. Am putut detecta fâșâitul de fond, foarte slab, al unui magnetofon. Înregistrarea putea fi transmisă de oriunde. Și asta mă face să cred că nu e autentică.

- Atunci de ce dracu au mai sunat?

- Poate că din două motive, deși nu pot să ghicesc decât unul. Nu cred că și-au închipuit c-aș putea măcar să bănuiesc că urletul de la telefon nu e autentic. Și-au imaginat că sunt atât de nenorocit din cauza răpirii surorii mele, încât voi lua drept bun orice semnal legat de asta. Și apoi, desigur, ei n-o vor pe Julie, ci pe mine. Telefonul ăsta - cel puțin din punctul de vedere foarte suspect al raționamentului lor - face parte din pregătirea mea psihologică.

De Graaf rămase tăcut, în fotoliu, apoi se ridică, își turnă încă un pahar de Van der Hum, își relua locul în fotoliu, continuă să se gândească, apoi spuse:

- Mi-e foarte neplăcut să aduc în discuție lucrul ăsta, locotenente, dar ți-a trecut oare prin cap că data viitoare sau poate după încă o convorbire, frații Annecy s-ar putea să renunțe la metodele psihologice și să-ți spună: "Predă-te în mâinile noastre, locotenente van Effen sau sora dumitale va muri și vom avea grijă să moară încet". Ai s-o faci?

- Ce să fac?

- Să te predai în mâinile lor.

- Desigur. Am întârziat la întâlnirea de la Trianon, domnule colonel. Dacă mai sosește vreun mesaj pentru mine, v-aș ruga să mi-l transmiteți acolo. Mă cheamă Stephen Danilov, vă rog să vă amintiți. Cât timp intenționați să rămâneți aici, domnule colonel?

- Până mă uit la hărțile sau planurile, ori chestiile alea găsite de sergentul Oudshoorn și până când sosește aici locotenentul Valken să-mi ia locul. O să-l pun la curent, cum m-oi pricepe mai bine.

- Cunoașteți toate faptele, domnule colonel.

- Așa sper și eu, spuse de Graaf oarecum enigmatic. După plecarea lui van Effen, Thyssen întrebă curios:

- Știu că nu e treaba mea să mă bag, domnule colonel, dar chiar va face domnul locotenent una ca asta?

- Ce să facă?

- Să se predea.

- Doar l-ai auzit pe locotenent.

- Dar asta ar însemna sinuciderea, domnule colonel. Thyssen părea aproape agitat:

- Asta va însemna sfârșitul lui.

- Va însemna, cu siguranță, sfârșitul cuiva. De Graaf nu părea din cale-afară de îngrijorat.

*

Van Effen se întoarse în camera sa de la Trianon prin ușa din spate. Sună recepția și ceru să vorbească cu Charles.

- Charles? Aici, van Effen. S-a întors prietenul nostru?... Bun. Știu că e plasat într-un loc de unde poate auzi fiecare cuvânt pe care-l spui. Te rog, deci să spui următoarele cuvinte în receptor: "Desigur, domnule Danilov. Cafea imediat și apoi să nu fiți deranjat. Așteptați un musafir la șase și jumătate." Anunță-mă când pleacă.

După circa treizeci de secunde, Charles sună să-l informeze că spionul plecase din hol.

Van Effen tocmai își încheiase metamorfoza în Stephen Danilov, când sună telefonul. Era de Graaf, care se afla încă în apartamentul lui Julie. Spuse că voia să-i arate ceva lui van Effen și-l ruga să vină acolo. Van Effen acceptă să treacă pentru zece minute.

*

Când van Effen se întoarse în apartamentul lui Julie, constată că Thyssen plecase, iar locul său fusese luat de locotenentul Valken. Valken era un personaj scund, solid, rubicond și cam gurmand, ceea ce ar fi putut constitui o explicație pentru faptul că, deși avea cu câțiva ani mai mult decât van Effen, era subordonatul acestuia. Dar asta nu-l deranja deloc pe Valken. Erau prieteni buni. Pentru moment, Valken îl scruta pe van Effen și vorbea cu colonelul.

- O inversare a rolurilor, nu sunteți de părere, domnule colonel? Ceva între un polițai și un negustor de sclavi, totul agrementat cu o ușoară nuanță de cartofor de pe Mississippi. Oricum, ceva cât se poate de criminal.

De Graaf îl privi pe van Effen și se strâmbă:

- Nu l-aș lăsa să se apropie nici măcar la distanța de un kilometru de oricare din fetele mele. Nici măcar în vocea lui n-am încredere.

Arată spre un teanc de hârtii, aflate pe masa din fața lui.

- Aș vrea să te uiți peste toate astea, Peter. Sau crezi c-ar trebui să ți le arăt doar pe acelea care mă interesează pe mine?

- Numai pe acelea care vă interesează pe dumneavoastră, domnule colonel.

- Bună voce ai. Splendidă. Grozavă.

Van Effen examinează pe rând, fiecare hartă. Erau planuri a ceea ce reprezenta, evident, diferite niveluri ale aceleiași clădiri; numărul de încăperi din fiecare plan nu lăsa nici o îndoială că era vorba de o clădire neobișnuit de mare. Van Effen își ridică privirea din hârtii și întreabă:

- Și unde e van Rees?

- Of, afurisită privire ai! De Graaf era întristat:

- Cum dracu ai știut că sunt planurile Palatului Regal?

- Dumneavoastră n-ați știut?

- Nu, n-am știut.

De Graaf se încruntă, ceea ce nu făcea decât arareori și cu greutate.

- N-am știut, până nu mi-a spus tânărul arhitect, sau ce-o fi fost, de la Serviciul topografic. Tare te mai pricepi să-i răpești unui om bătrân mica lui plăcere, Peter.

De fapt, de Graaf considera că de-abia a ajuns în floarea vârstei.

- N-am știut. Am ghicit. Cum peste trei ore mă voi afla în interiorul acestei clădiri, vă dați seama că nu mă pot împiedica să mă gândesc la ea din timp în timp. Și van Rees?

- Vechiul și credinciosul meu prieten.

În mod cu totul explicabil, de Graaf vorbea cu multă amărăciune.

- L-am recomandat la propriul meu club, pe Dumnezeul meu! Ar fi trebuit să te ascult mai demult, băiete, cu mult mai demult. Și-ar fi trebuit să ne grăbim și cu verificarea contului lui în bancă.

- N-are cont în bancă?

- S-a evaporat. Evaporat.

- Ca și van Rees, presupun.

- Patru milioane de guldeni, spuse de Graaf. Patru milioane. Directorului băncii i s-a părut, într-adevăr, ceva cu totul neobișnuit să lichideze o asemenea sumă, dar... în fine...

- Lumea nu prea caută să afle motivele și nu prea pune la îndoială integritatea unui stâlp al societății!

- Sunt compromis, zise de Graaf, sumbru. Era inevitabil.

- Mai sunt și alte cluburi, domnule colonel. Presupun că aeroportul Schiphol încă n-a fost redeschis.

- Presupui greșit.

De Graaf continua să aibă o expresie sumbră.

- Am aflat acum zece-cincisprezece minute. Primul avion, un KLM cu destinația Paris, tocmai și-a luat zborul.

- Iar van Rees, cu milioanele în gheare, se lăfăie la clasa întâi?

- Da.

- Și n-avem nici un motiv să cerem extrădarea. Nu există nici o acuzație împotriva lui. N-am nici o îndoială în privința asta. Dar o să pun mâna pe el mai târziu. Când terminăm cu povestea asta.

- Înclinațiile dumitale spre ilegalitate sunt bine cunoscute, locotenente.

- Da, domnule colonel. Pentru moment însă, cred că înclinațiile mele, compromiterea dumneavoastră la club și faptul că, după toate probabilitățile, van Rees tocmai intră în spațiul aerian francez nu sunt chiar chestiuni de primă importanță. Ceea ce contează, într-adevăr, e faptul că van Rees - care, până la ora asta, le-a furnizat spărgătorilor de diguri absolut toate informațiile necesare despre diguri, baraje și ecluze, drept pentru care, aceștia nici măcar nu-i vor simți lipsa - era în legătură și cu tipii care se pregătesc să mineze Palatul Regal. Și suntem cât se poate de convinși că frații Annecy sunt în cârdășie cu teroriștii de la palat. Julie a formulat ideea asta pentru prima dată: că e o coincidență prea mare ca să fie doar o coincidență, deși trebuie să spun - cu toată modestia cuvenită și fără să consider acum, retroactiv, evenimentele - că și eu gândeam la o asemenea posibilitate înaintea ei.

- Modestia îți face cinste, locotenente.

- Vă mulțumesc, domnule colonel. Ei bine, acum trebuie să luăm în considerare probabilitatea - ba, aș zice chiar certitudinea - că e vorba nu de trei organizații diferite, ci de una singură. Asta ar simplifica mult lucrurile din punctul nostru de vedere și le-am putea face față cu mai multă ușurință.

- Oh! Desigur, desigur.

De Graaf îi aruncă lui van Effen o privire care-i mai tăia din avânt.

- Cum?

- Cum?

Van Effen se gândi intens.

- Nu știu.

- Doamne, ai milă de Amsterdam, mârâi de Graaf.

- Poftim?

O bătaie în ușă îl scuti pe de Graaf de a mai da explicații. Valken se duse să deschidă. Intră un domn înalt, slab, cu părul grizonat și cu un aer ușor aristocratic. De Graaf se ridică și-l salută călduros:

- Hugh, bunul meu prieten. Ce drăguț din partea ta c-ai venit și încă atât de repede. Fără îndoială că ți-a fost destul de greu.

- Cătuși de puțin, șefule dragă, cătuși de puțin. Pacienții unui specialist în chirurgie plastică nu sunt în pericol de moarte, dacă nu-i îngrijești imediat. Când ai programări pe șase luni înainte, îți poți permite să fentezi, din când în când, câte un pacient.

De Graaf făcu prezentările:

- Profesorul Johnson. Locotenentul van Effen. Locotenentul Valken.

- Ah, locotenentul van Effen. Colonelul mi-a explicat ce vreți de la mine. Trebuie să mărturisesc că e o cerere cam ciudată, chiar și pentru profesia noastră, uneori cam bizară. De obicei, suntem chemați să înlăturăm cicatricile, nu să le implantăm. Să văd totuși, ce pot face.

Privi cicatricea de pe obrazul lui van Effen, scoase o lupă și o examinează mai atent:

- Nu e rău, nu e rău deloc. Aveți înclinații artistice, stimate domn. Pe mine nu m-ați putea duce - după ce mi-am petrecut toată viața studiind mii de cicatrice de

toate soiurile imaginabile. Dar profanii nu sunt specialiști în chirurgie plastică și am mari îndoieli că vreunul ar pune la îndoială autenticitatea acestei cicatrice. Permiteți-mi să văd și rana îngrozitoare ascunsă de mănușa de pe mâna stângă.

O studie și pe aceasta cu lupa:

- Pe legea mea, v-a reușit chiar mai bine decât cicatricea de pe față. Trebuie să vă felicitați. Și e foarte comod să fii rănit la mâna stângă, nu? Dar poate că unui criminal ticălos i-ar putea părea suspect, nu? Nu sunteți stângaci, desigur.

Van Effen zâmbi:

- V-ați dat seama de asta doar privindu-mă?

- Mi-am dat seama că stângacii nu poartă pistoale aproape la vedere la subsuoara stângă.

- E prea târziu să mai schimb ceva, domnule doctor. Am apucat să fiu cunoscut ca având o mănușă pe mâna stângă.

- Da, înțeleg. Trebuie neapărat să vă păstrați cicatricile. Sunt prea bătătoare la ochi. Presupun că necazul e că vă temeți ca nu cumva să-i dea cuiva prin cap să verifice autenticitatea cicatricelor. Frecându-le cu o perie, de pildă, sau chiar cu un burete fierbinte, îmbibat cu săpun.

- Cred că e de ajuns un burete fierbinte îmbibat cu săpun.

- În mod normal, vă dați seama că e nevoie de câteva săptămâni pentru a realiza o cicatrice perfectă, care nu poate fi clintită din loc. Ah, colonelul. Oare în sticla aia văd chiar un Van der Hum?

- Într-adevăr. Colonelul îi turnă un pahar.

- Mulțumesc. Nu prea facem paradă de chestia asta, dar unii membri ai profesiei noastre... ei, înaintea unei operații, înțelegeți...

- Operație? zise van Effen.

- Un fleac, spuse Johnson, liniștitor.

Bău puțin coniac, apoi deschise o casetă mică de metal, dând la iveală un arsenal strălucitor de instrumente chirurgicale, majoritatea foarte delicate.

- O serie de injecții subcutanate, cu o gamă largă de coloranți inerti. Vă promit că nu vor lăsa nici un semn, nici o umflătură. Dar nici anestezie locală nu vă voi face. Coloranții-și vor face efectul mai bine așa.

Se uită foarte atent la cicatricea de pe față:

- Cealaltă va trebui să aibă aceeași poziție, mărime și culoare ca până acum, înțelegeți. Mâna stângă n-are importanță. Îmi închipui că nimeni n-a văzut cicatricea aceea. La mână, vă pot face o cicatrice cu mult mai îngrozitoare decât aveți acum. Acum, aș vrea niște apă fierbinte, un burete, săpun.

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, Johnson era gata.

- Nu e realizarea cu care mă mândresc cel mai tare, dar merge. Cel puțin, cicatricile astea nu le va putea șterge nimeni. Uitați-vă în oglindă, domnule locotenent.

Van Effen se duse la oglindă, privi, aprobă din cap și se întoarse.

- Excepțională, domnule doctor, nici nu se compară cu cea vopsită de mine.

Își examinează mâna stângă, aparent nenorocită de răni, cu o admirație melancolică:

- Mai că-mi vine să cred că le-am căpătat, într-adevăr, într-o explozie. Domnule doctor, după ce-ați realizat o asemenea operă de artă, e aproape o dovadă de ingratitudine să întreb... dar cât credeți că vor dura aceste cicatrice?

- Nu chiar atât de mult. Coloranții au o compoziție chimică complet diferită de a pigmentilor pentru tatuaj. Perioada de absorbție variază de la două la trei săptămâni. În locul dumneavoastră, nu mi-aș face griji, domnule locotenent. Nu vă stau deloc rău.

*

De Graaf și van Effen se întâlniră cu profesorul Hector van Dam, cu profesorul Bernard Span și cu profesorul Thomas Spanraft în camera de zi din casa lui van Dam. Cei trei nu arătau deloc a universitari sau, mai exact, nu semănau cu imaginea tradițională despre universitari. Păreau mai curând o combinație între niște oameni de afaceri prosperi și niște burghezi olandezi autentici: toți ciudat de asemănători, toți - supraponderali, toți - veseli și toți cu fețele ușor congestionate, ceea ce putea fi din cauza căldurii excesive din cameră sau a unei sticle pântecoase de vin, pe care și-o treceau adesea unul altuia.

Van Dam luă cuvântul:

- Ei bine, domnilor, credem că am găsit răspunsurile pe care le căutați. N-a fost prea greu, serios. Avem în față specialiști în lingvistică, atât în limbi occidentale, cât și în limbi orientale - mai ales, orientale - avem o experiență vastă, de secole, în limbi asiatice. O experiență compatibilă cu a oricăror altor specialiști din Europa. Profesorul Spanraft a venit special de la Rotterdam. În cazul ăsta, n-a fost nevoie de cunoștințe de orientalistică. Permiteți-mi să încep prin a vă prezenta modesta mea contribuție. Îl privi pe van Effen:

- Domnul acela pe care l-ați întâlnit la cafenea și care purta numele neobișnuit de Helmut Paderiwski nu e olandez și, categoric, nu e polonez. Provine, fără umbră de îndoială, din sudul Irlandei. Încă și mai exact, e din Dublin. Pe ce mă bazez când sunt atât de sigur pe ceea ce afirm? Pe faptul că am petrecut un an, ca profesor și cercetător la Trinity, Dublin. E rândul tău, Bernard.

Profesorul Span făcu un gest de scuză cu mâinile.

- Contribuția mea, încă și mai modestă decât a lui Hector, a fost patetic de simplă. Mi s-a spus că ceilalți doi domni pe care i-a întâlnit domnul locotenent la aceeași cafenea și care purtau numele superbe, deși ușor neverosimile, de Romero și Leonardo Agnelli, sunt bruneți, cu părul negru și cu o înfățișare destul de mediteraneană. Dar domnii cu o asemenea înfățișare nu se găsesc exclusiv la sud de Alpi. Așa cum, probabil, știți, se pot întâlni chiar și în propria noastră țară, în care predomină tipii blonzi și cu tenul de culoare deschisă. Frații Agnelli se numără printre aceștia.

- Sunteți absolut sigur de asta, domnule profesor? întrebă van Effen. Cunosce bine Italia și...

- Domnule locotenent van Effen. Profesorul van Dam era de-a dreptul șocat.

- Când spune colegul meu...

Profesorul Span ridică o mână împăciuitoare:

- Nu, nu, Hector, domnul locotenent are dreptate să se mire. Înțeleg că investigațiile la care participă alături de domnul colonel sunt cât se poate de serioase.

Zâmbi dezaprobat:

- Vorbesc ca un biet profesor, desigur... Oricum, domnule locotenent, vă rog să n-aveți nici un dubiu că acești doi domni sunt tot atât de olandezi ca dumneavoastră și ca mine.

Pun capul. Și dacă e să fac o presupunere - o presupunere de specialist, luați seama - sunt din Utrecht. Poate că sunteți uimiți de perspicacitatea mea? Vă rog să nu fiți. Pe ce mă bazez? Sunt olandez. Din Utrecht. E rândul tău, Thomas. Spanraft zâmbi:

- Eu pornesc de la niște premise izbitor de asemănătoare cu ale lui Hector. Doamna care dă toate telefoanele acelea misterioase e tânără, fără nici o îndoială. Are studii. Poate chiar superioare. E din Irlanda de Nord, mai exact, de la Belfast. Pe ce mă bazez? Și eu am petrecut un an ca profesor și cercetător la Colegiul Queen's, Belfast.

Zâmbi:

- Dumnezeu! E posibil să fi fost chiar profesorul acestei tinere doamne.

- Dacă-ai fost, spuse de Graaf, sec, n-ai învățat-o lucruri bune.

*

De Graaf se întoarce spre van Effen, care conducea un Volkswagen în seara aceea. Cum nu era imposibil ca, mai târziu, în noaptea aceea, să i se ceară să conducă una sau mai multe din mașinile grupului lui Agnelli, considerase mai prudent să nu folosească Peugeotul, în care era posibil să se descopere din greșeală prezența unui aparat de radio al poliției. Actele și asigurarea mașinii erau, firește, pe numele lui Stephen Danilov.

- Ce zici de legăturile astea irlandeze, Peter?

- N-am nici o idee, domnule colonel. Știm, desigur, că o serie de criminali mărunți au vândut, pe vremuri, arme rusești și provenind din alte țări ale blocului din Est Armatei Republicane Irlandeze. Dar, cum spuneam, era vorba de criminali mărunți, care operau la scară redusă. De data asta, simt că e vorba de ceva de anvergură. Armata Republicană Irlandeză n-a avut niciodată aici vreo organizație de care să merite să vorbești. În timp ce FFF reprezintă, cu siguranță, un asemenea grup. Unde vă pot contacta mai târziu, domnule colonel?

- Era mai bine să nu pomenesci de asta, spuse de Graaf, sumbru. Cu câteva ore în urmă, speram să-mi petrec seara în sânul familiei. Dar acum? Dacă guvernul hotărăște să trimită un emisar care să parlamenteze cu FFF-ul? Dumnezeu, Peter, am uitat cu totul să ascultăm știrile de la ora șase. Urma să se transmită când și unde propune guvernul să aibă loc negocierile.

- Trebuie doar să ridicăm receptorul. Nu contează că n-am auzit chiar noi.

- Adevărat. Pe cine crezi că a ales guvernul?

- Pe ministrul justiției?

- Pe nimeni altul. Pe domnul și stăpânul meu, pe care l-ai descris adesea, cu forță și cu acuratețe, drept o babă. Babelor le place să fie ținute de mână. Și cine crezi că ar face cel mai bine pe dădaca?

- Dumneavoastră ați fi o dădacă admirabilă. De fapt, sunt fericit să spun că era inevitabil ca alegerea să se oprească asupra dumneavoastră. Nu uitați să luați o umbrelă destul de mare pentru amândoi!

Începuse să plouă cu bășici, așa încât ștergătoarele de parbriz ale Volkswagenului nu mai pridideau.

- Ar trebui să considerați un privilegiu, domnule colonel, că veți ocupa un loc în stal, într-un spectacol care ar putea deveni o placă turnantă, fie ea și minoră, a istoriei.

- Aș putea să-mi ocup propriul meu fotoliu în fața propriului meu cămin.

De Graaf reduse și mai tare vizibilitatea, trăgând puternic din trabuc.

- Dar indiferent pe ce scaun voi sta în seara asta, va fi cu mult mai sigur și mai confortabil decât cel pe care-l vei ocupa tu, Peter. Afurisită treabă! Nu că-mi închipui vreo clipă că au fotolii în pivnițele palatului.

De Graaf, care părea foarte preocupat să intensifice ceața albastră din interiorul mașinii, se cufundă într-o scurtă tăcere, apoi spuse:

- Nu-mi place chestia asta, Peter. Nu-mi place deloc. Are prea multe incertitudini, prea multe puncte neclare, prea multe semne de întrebare.

- Trebuie să recunosc că nici eu nu mă dau în vânt după ea. Dar am căzut de acord că e singura soluție. Și mai e ceva ce nu-mi place prea mult și care mă face mai mult decât fericit că prietenul dumneavoastră a conferit cicatricelor ăstora un oarecare grad de permanență. Mă refer la faptul că tipii ar putea avea, în ceea ce mă privește, rezerve pe care nu le-am suspectat până acum.

- Și ce te face să le suspectezi acum?

- O remarcă destul de neliniștitoare pe care-a făcut-o unul din domnii de adineauri, profesorul Span. Spunea că vine din Utrecht. Și e ferm convins că frații Agnelli vin din același loc.

- Și?

- Poate că nu vă mai amintiți, domnule colonel, dar și Vasco - sergentul Westenbrink - vine de la Utrecht.

- Ducă-se dracului! spuse de Graaf încet. Implicațiile acestui fapt îl izbiseră imediat.

- Of, ducă-se dracului!

- Așa e. Polițaii și criminalii au tendința să se cunoască reciproc, având în vedere că "lucrează împreună". Totuși, s-ar putea să fim agitați de două lucruri. La Utrecht, Vasco și-a petrecut cea mai mare parte a timpului lucrând deghizat - sau cam așa ceva - din moment ce a trăit în Krakerdom. Ascunse sunt căile Domnului, domnule colonel.

- Propria ta existență îmi e din ce în ce mai ascunsă, spuse de Graaf, sec. Nimic nu e mai presus...

- Da, domnule colonel, știu. Nimic nu e mai presus decât chemarea datoriei. Să spunem însă că e un pariu unu contra o sută. Sau, dacă vreți, un risc calculat. După calculele mele, voi câștiga pariul.

Opri în fața casei lui de Graaf.

- Mă bucur că nu fac pariuri. Se uită la ceas:

- Șase și șaptesprezece minute. Dacă am nevoie de tine vreo oră de-acum încolo, te găsesc, desigur, în camera ta de la Trianon.

- Numai pentru scurtă vreme, domnule colonel. Timp de vreo patruzeci de minute, să zicem, de la șapte fără un sfert încolo, voi fi la La Caracha.

- Vei fi, pe dracu! Auzi, La Caracha. Credeam c-o să-ți aducă cineva niște informații sau ceva de genul ăsta la Trianon, la șase și jumătate și că ai de gând să le studiezi.

- N-am nevoie să mă uit la ele. Știu să declanșez bombe cu comandă radio. Când le-am explicat pe larg greutățile pe care le implică bombele cu comandă radio, am făcut-o atât pentru ei, cât și pentru mine. Pentru ei, ca să-i conving că sunt, într-adevăr, ceea ce pretindeam. Un expert de primă mână în explozibili. Pentru mine, ca să descopăr cât de multe știu ei, de fapt, despre subiectul ăsta. Se pare că știu surprinzător de puțin. Explicați-mi asta, domnule colonel: de ce o bandă atât de bine organizată nu e câtuși de puțin pregătită într-un domeniu care pare să fie unul din cele mai importante, dacă nu chiar cel mai important. E unul din motivele care m-au făcut să spun că, după calculele mele, voi câștiga pariul. Cred că s-ar putea să aibă, într-adevăr, nevoie de mine. Prin urmare, s-ar putea să abdice de la principiile lor și să presupună, fie și pentru o clipă, că joc cinstit cu ei.

Dar adevăratul meu motiv de optimism, atâta cât e, trebuie căutat la La Caracha. Poate vă amintiți că i-am cerut lui Vasco să mă caute în apartamentul lui Julie. Dar mi-am schimbat părerea în privința asta. Mi-am spus că, cu cât el și cu mine - în rolul meu de Danilov - ne vom ține mai departe de apartamentul lui Julie, cu atât mai bine. Așa c-am stabilit să ne întâlnim la La Caracha. Mi-am luat libertatea de a-i telefona și lui George ca să-l întreb dacă l-ar interesa să mă ajute puțin. A răspuns c-ar fi mai mult decât încântat. Nu l-am cooptat - repet, domnule colonel, *nu* l-am cooptat - în numele dumneavoastră. M-am gândit că există câteva lucruri despre care e mai bine să nu știți. Să nu știți oficial, vreau să spun.

- Înțeleg. Ai marcat un punct. Mă întreb uneori, Peter, câte sunt lucrurile despre care nu știu - oficial și neoficial -, dar acum nu e timpul pentru speculații. Vreau să spun că tu nu ai timp. Și cum ai de gând să-i faci pe ăștia doi să-ți asigure paza?

- Sper că nu mă vor scăpa din ochi. Mă vor urmări îndeaproape. Vasco, după cum v-am spus, n-are pereche când e vorba să urmărească pe cineva. Iar George - ei, el are alte calități.

- Am constatat. Să ne ajute Dumnezeu pe toți.

*

Mesagerul lui Agnelli a fost punctual: fix la șase și jumătate, la mai puțin de două minute după întoarcerea lui van Effen în camera lui de la Trianon. Era un om ideal, gândi van Effen, pentru sarcina ce-i fusese încredințată: un tip scund, cenușiu, șters, care-ar fi putut fi văr primar cu celălalt tip șters, care consuma o cantitate remarcabil de mică de jonge jenevers în imediata apropiere a recepției, în holul hotelului. Îi înmână un plic galben, îi spuse că va veni cineva să-l ia la opt fără un sfert și plecă după mici douăzeci de secunde de la sosire.

*

- Nu, spuse sergentul Westenbrink.

Se afla cu van Effen și George într-o cămăruță din spatele barului, la La Caracha.

- Nu, nu-i cunosc pe frații Annecy, vreau să spun pe cei doi pe care i-ai întemnițat.

- Dar ei te cunosc?

- Sunt sigur că nu. N-am venit niciodată în contact cu ei. Au părăsit Amsterdamul acum vreo trei ani.

- Ah, uitasem. A ascultat cineva radiojurnalul în care urma să se transmită mesajul către FFF?

- S-a transmis, spuse George. Acasă la ministrul de justiție, la orele douăzeci. Se garantează imunitatea. Presupun că guvernul a dat crezare amenințării că vor transforma și canalul Oostelijk-Flevoland într-o mare.

- Ei, asta nu ne privește, pentru moment. Ești sigur că vrei să te bagi în chestia asta, George?

George păru să reflecteze.

- S-ar putea să fie greu, chiar periculos. S-ar putea solda chiar cu violență.

Se încruntă, apoi se luminează la față.

- Dar ajungi să îți se facă de-a dreptul lehamite să tot servești Rodekool met Rolpens.

- Bun. Fii atât de amabil și parchează-ți mașina în fața Trianonului... sau, mai bine, pe o străduță discretă din preajmă, pe la șapte jumătate, opt. S-ar putea să plec cu Volkswagenul meu, s-ar putea să mă urc în mașina celui care va veni să mă ia, oricine-o fi acela. Nu-mi închipui nici o clipă că ne-ați putea pierde din vedere, dar oricum, știți că ne vom îndrepta pe căi mai mult sau mai puțin ocolite spre Palatul Regal.

George întreabă:

- Și șeful poliției știe despre noi, despre planurile noastre?

- Știe că voi doi veți veghea îndeaproape asupra mea - cel puțin, așa sper. În rest, nu, nu știe. N-ar admite nici o clipă ca tocmai noi să încălcăm legea.

- Firește că nu, spuse George.

*

La opt fără un sfert fix, nimeni altul decât Romero Agnelli însuși veni să-l ia pe van Effen de la Trianon.

CAPITOLUL 6

Se putea spune că Romero Agnelli era într-o dispoziție foarte bună, așa cum se putea spune că Romero Agnelli era întotdeauna într-o dispoziție foarte bună. Nici chiar ploaia torențială care cădea în rafale pe capota mașinii nu-i afecta starea de spirit. Mașina era a lui Agnelli: un Volvo de un verde care, spre bucuria lui van Effen atrăgea ușor atenția.

- Cumplită noapte, spuse Agnelli. Absolut cumplită. Și-o să Se și mai rea, sunt sigur. Asta e o perioadă proastă a anului. Întotdeauna e o perioadă păcătoasă. Furtuni, inundații de primăvară, vânt din nord - trebuie să ascultăm buletinul meteorologic de la ora opt.

După cum remarcă van Effen, Agnelli manifesta un interes neobișnuit de mare pentru condițiile meteorologice:

- Ai fost foarte ocupat astăzi, domnule Danilov?

- Dacă atunci când dormi ești foarte ocupat, da, am fost foarte ocupat. M-am culcat târziu noaptea trecută - sau, mai curând, azi-dimineață - și n-am știut la ce oră mă vei lăsa să mă culc în noaptea asta. Nu mi-ai dat prea multe informații cu privire la planurile dumitale, domnule Agnelli.

- Dacă erai în locul meu, dumneata mi-ai fi dat? Nu te neliniști, nu te vom reține prea mult. Informațiile pe care ți le-am trimis s-au dovedit utile?

- Conțineau tot ce mă interesa.

Van Effen scoase plicul galben de sub haină.

- Ți-l restitui cu mulțumiri. N-aș vrea să fie găsit asupra mea. Unde e dispozitivul radio?

- Îl țin în cizmă. E într-o stare perfectă, te asigur.

- Nu mă îndoiesc de asta. Totuși, va trebui să-l văd. Îmi închipui că amatoul, pistoanele și restul nu sunt în cizmă.

Agnelli îl privi surprins:

- Nu, nu sunt. De ce?

- Mă gândesc la detonator. De obicei, e fabricat dintr-o pulbere explozibilă - în genere, un derivat al mercurului. E o substanță delicată. Nu-i priește să se umble cu ea de colo-colo. Iar mie nu-mi priește să mă aflu prin preajmă când e mutată de colo-colo.

- Toate astea se află într-o cameră pe care-am închiriat-o în Kalvetstraat.

- Ai considera că mă bag unde nu-mi fierbe oala dacă te-aș întreba de ce nu a fost depozitat și dispozitivul radio la un loc cu explozibilul?

- Nu, cătuși de puțin. Aș vrea să pun în acțiune dispozitivul care va provoca explozia de la palat chiar din Piața Digurilor. Poate că te-ntrebi de ce?

- Mă-ntreb, nu mă-ntreb, n-am de gând să te-ntreb pe dumneata. Cu cât știu mai puțin, cu atât va fi mai bine pentru toți. Cred cu tărie în principiul minimei informații.

- Și eu cred, în mod normal. Răsuci butonul radioului:

- E opt. Buletinul meteo.

Prognoza meteo, transmisă aproape imediat, nu era încurajatoare. Vânt puternic din nord în direcția nord nord-est, averse de ploaie de mare intensitate, temperatura în scădere. Apoi urma un jargon tehnic despre depresiuni staționare și o afirmație plină de încredere, deși sumbră, că vremea va continua să se strice în următoarele patruzeci și opt de ore.

- Sună prost, zise Agnelli.

Dar expresia sa nu părea să reflecte o preocupare prea mare.

- O groază de oameni între două vârste și cei mai bătrâni, cu memoria mai lungă, nu se vor simți deloc prea fericiți - mai ales având în vedere comentariile recente despre starea deplorabilă a barajelor. Sunt aceleași condiții care au provocat inundațiile alea îngrozitoare în anii cincizeci. Iar barajele nu sunt acum într-o stare mai bună decât erau atunci.

- Ești cam pesimist, nu crezi, domnule Agnelli? Gândește-te la barierele uriașe construite împotriva furtunii în zona deltei, la sud-vest.

- Și ce garanție avem că Marea Nordului va fi atât de grijulie încât să-și lanseze atacul chiar în zona deltei? N-ajută prea mult să-ncui ușa din față, dacă ușa din spate iese din balamale.

Agnelli își parcă mașina în Voorburgwal, întinse mâna spre bancheta din spate și luă de acolo două umbrele mari.

- Nu că ne-ar fi de prea mare ajutor pe potopul ăsta. Așteaptă doar câteva clipe, să scot dispozitivul radio din cizmă.

Cu numai câteva momente mai târziu, se găseau în fața unei uși de la care Agnelli avea cheia. Dincolo de ea, se afla un gang prost luminat și murdar a cărui podea era acoperită cu linoleum rupt. Agnelli își strânse umbrela și bătu cifrat în prima ușă de pe dreapta: trei ciocănituri, apoi una, apoi trei. Ușa fu deschisă de cel care-și dădea numele de Helmut Paderiowski. Făcu un efort inutil de a-și reprima o strâmbătură la vederea persoanei care-l însoțea pe Agnelli. Van Effen păru să nu remarce nimic.

- L-ai întâlnit pe Helmut, spuse Agnelli și intră primul în cameră. Spre deosebire de coridor, încăperea era bine luminată, mare și mobilată surprinzător de confortabil. Leonardo Agnelli îl întâmpină pe van Effen cu o înclinare din cap și cu un zâmbet.

În afara lui Leonardo, în cameră se mai aflau patru persoane. Toți erau tineri, cu înfățișare plăcută și foarte respectabilă: doi bărbați și două fete, toți arătând de parcă tocmai ar fi chiulit de la un curs universitar de elită. Erau genul care-ar fi făcut o impresie cât se poate de bună în orice salon nobiliar parizian. Erau, de asemenea, genul care, în deceniul trecut, organizaseră și conduseseră atâtea bande criminale cu motivație politică în Germania și în Italia. Erau cu mult mai redutabili decât criminalii de rând, a căror preocupare de căpetenie era acumularea cât mai multor bogății în timpul cel mai scurt posibil, dar care ar fi abandonat imediat orice gând la câștiguri ilicite dac-ar fi fost amenințați personal de vreo primejdie. Erau niște fanatici pe care nimic nu i-ar fi oprit să-și pună în practică iubitele lor utopii, indiferent cât de bizare, bolnave și indezirabile ar fi putut apărea acestea mării majorități a populației. Era posibil, firește, să fi fost niște autentici intelectuali de salon, care nu cereau altceva de la viață decât posibilitatea de a-l discuta pe Proust și Stendhal sau filosofia lui Kant și

Hegel. Dar căutătorii de adevăruri superioare n-aveau obiceiul să se adune în modul ăsta clandestin, mai ales nu în imediata apropiere a șaisprezece kilograme de amatoz explozibil, pe care van Effen îl observase imediat depozitat într-un colț.

Agnelli făcu un gest spre cei doi tineri:

- Joop și Joachim. Au alte nume, desigur, dar nu le folosesc pentru moment.

Joop și Joachim, ciudat de asemănători, căci erau amândoi înalți, ușor cocoșați și purtau ochelari cu rame de corn, se înclinară ușor, zâmbiră, dar se abținură să-i întoarcă politețea lui van Effen, care declară că e încântat să-i cunoască. Agnelli se întoarse spre o fată brunetă, cu zâmbet dulce:

- Iar ea e Maria, care pentru moment și-a uitat și ea numele de familie.

- Vai, vai, spuse van Effen. Cum poate cineva să-și uite un nume ca Agnelli?

Agnelli zâmbi:

- Mi-am închipuit eu că nu-ți scapă nimic, domnule Danilov. Da, e sora mea. Iar ea e Kathleen.

Kathleen, minionă și subțire, avea ochi albaștri, păr negru și o expresie ușor comică, ușor crispată, care nu dăuna deloc faptului că era, într-adevăr, foarte drăguță:

- Kathleen, zise van Effen. Dar ăsta e un nume irlandez. Și, dacă nu te supără remarca, corespunzi întru totul ideii oricărui bărbat despre cum ar trebui să arate o codană irlandeză. Știi, ca în cântecul "O să te duc din nou acasă, Kathleen"...

Fata făcu o reverență ironică:

- Vrei să mă flatezi, nobile domn. Nu e nici o supărare. Mama e irlandeză. Iar eu sunt mândră de asta, în felul meu celtic.

Van Effen înțelese imediat că putea fi eventuala fostă studentă a profesorului Spanraft. Și, fără nici o îndoială, fata care vorbise la telefon cu subredactorul Morelis și cu alții.

- Mi s-a promis că-l voi cunoaște pe șeful vostru în seara asta, spuse van Effen. Nu e aici.

- M-a rugat să-ți transmit scuzele lui, spuse Agnelli. Are o întâlnire urgentă, pe care n-a putut-o amâna.

Când ești cât de cât bine crescut, reflectă van Effen, chiar că nu amâni o întâlnire cu ministrul de justiție.

- Ei reprezintă grupul dimitale?

- Nu, Agnelli făcu un gest cu mâna. Ei sunt cei care sunt cu noi în seara asta.

- Păcat că nu voi putea să-i cunosc mai bine, spuse van Effen. S-ar putea ca ei să fie cu noi, dar eu nu voi fi cu ei.

Se întoarse spre ușă:

- Sper că le va plăcea excursia în beciuri. Scuză-mă, domnule Agnelli. Noapte bună.

- Așteaptă o clipă, așteaptă o clipă!

Agnelli, care acum nu mai zâmbea, era de-a dreptul șocat; se vedea pe fața lui că nu înțelege nimic.

- O clipă? Nici o fracțiune. Nu într-o astfel de companie.

Van Effen privi în jur, la ceilalți ocupanți ai camerei, la fel de șocați. Ochii și gura lui erau mai mult decât disprețuitoare:

- Dacă v-ați imaginat că am de gând să mă deplasez pe teritoriul inamic - și oricât ar fi de exacte informațiile voastre, posibilitatea pericolului tot rămâne - ducând cu mine explozibil și urmărit de mâna asta de amatori care se află în treabă, care mă vor călca tot timpul pe picioare, cred că v-ați ieșit din minți.

Puse mâna pe clanță:

- Faceți rost de alt expert în explozibili. De preferință, de la balamuc.

- Asta e problema? Agnelli zâmbi ușurat:

- Dragă domnule, ei nu vin cu noi. Îți închipui că eu am ieșit de la balamuc?

Numai dumneata, Leonardo și cu mine.

- Atunci ce fac ei aici? Și să nu-mi spui că nu e treaba mea. Este. Mai presus de orice, pun preț pe propria mea libertate. Iar propria mea libertate e în pericol, atunci când apar riscuri inutile. Nu știi că pericolul sporește o dată cu numărul participanților? Nu ți se pare stupid ca oamenii dumitale să se ascundă atât de aproape de locul în care intenționezi să comiți o faptă ilegală? Nici măcar nu aplici principiul minimei informații?

- Țsta nu e cartierul nostru general, domnule Danilov. E o cameră închiriată doar pentru o noapte.

Agnelli era ușor în defensivă; nu se prea simțea în largul său.

- Tinerii se află aici ca simpli observatori.

- Ce să observe?

- Efectele exploziei.

- Efectele? Prăbușirea zidurilor Ierihonului? Nu va fi nimic de observat.

- Nu, cele psihologice. Reacțiile. Care să ne ghideze în acțiunile noastre viitoare.

- Asupra cui? Asupra mulțimilor care se vor înghesui în Piața Digurilor?

Van Effen îl privi neîncrezător:

- Plouă torențial. În noaptea asta, în piață nu se va afla nici picior de om.

Privi încet în jur, spre fețele care nu mai zâmbeau:

- Copiii de la școala de duminică vor să ia parte la un picnic organizat de școală.

Senzații ieftine? Sau sentimentul că nu contribuie, că nu participă cu adevărat dacă nu se află la fața locului? Doamne, ai milă de noi. Arătați-mi mașinăriile.

Van Effen se gândi că e bine să-și pună în valoare ascendentul moral.

- Desigur.

Agnelli încercă, fără prea mare succes, să-și ascundă expresia de ușurare:

- Joop?

- Da, domnule Agnelli.

Joop deschise un dulap și scoase câteva cutii, pe care le așeză pe covor și începu să le deschidă:

- Focos. Detonatori. Baterie. Mecanismul de acționare. Setul ăsta de aici e pus în mișcare de...

- Joop?

- Da?

- Vei acționa tu mecanismul ăsta?

- Nu. Firește că nu.

- De ce nu?

- Pentru că nu sunt specialist. Oh, înțeleg. Scuze. Umilit, Joop se dădu la o parte. Van Effen privi spre Agnelli.

- Ai cheia mecanismului radio?

- Da, firește. I-o întinse:

- Te rog să ne scuzi o clipă pe Leonardo și pe mine. Cei doi ieșiră printr-o ușă laterală. Van Effen descuie capacul de metal al cutiei și examinează comenzile de pe partea superioară a mecanismului. Îl alimentă cu curent, apăsă un buton, răsuci altul, ajustă calibrul unor cadrane și potrivește două benzi de lungime de undă. Nici un observator - și toată lumea îl urmărea atent - n-ar fi pus la îndoială faptul că are de-a face cu un specialist. Apoi studiază cadranul de măsurare a timpului de pe mecanismul de acționare, scoase un carnet și un creion, făcând câteva calcule rapide, apoi se îndreaptă din spate, evident satisfăcut.

- Nu e mare lucru, nu? zâmbi Kathleen.

- De acord. Nu-mi pot imagina de ce sunt aici.

Se apleacă, încuie capacul cutiei și-și pune cheia într-un buzunar interior.

- Nu prea ai încredere în oameni, pe cât văd, zise Kathleen.

- Nu. Mai ales în copii. Dar dacă-i ții pe puști departe de ispită, atunci nici n-au cum să creadă în ea, nu? Nu țin deloc să fiu aruncat în aer în pivnițele palatului.

Se întoarce, căci Agnelli și fratele său reîntrau în cameră. Amândoi erau îmbrăcați în uniforme de poliție. Romero Agnelli avea grad de inspector, iar fratele său - de sergent. Van Effen îi examinează:

- Arăți grozav ca inspector, domnule Agnelli. Serios, îți stă foarte bine. Nici fratele dumitale n-arată rău în uniformă, numai că e cu cel puțin cinci degete prea scund față de standardele poliției.

- Numai picioarele le are scurte, spuse Agnelli, încurajator. E la fel de înalt ca oricare altul, când e așezat la volanul unei mașini de poliție.

- Mă uimești. În legătură cu mașina poliției. Ai reușit să... ăă... intri în posesia uneia?

- Nu tocmai. Să zicem că avem o mașină care arată exact ca o mașină de poliție. Nu e prea greu.

Se uită la ceas:

- O mașină de poliție e așteptată la palat peste vreo douăzeci de minute.

- Așteptată?!

- Bineînțeles. Avem prieteni acolo și am aranjat totul; Joop, fii, te rog, amabil și împachetează mașinăria.

Arată spre două lăzi metalice, pregătite în apropiere.

- Deci n-aveți decât să mergeți cu mașina până acolo și să intrați? Întrebă van Effen.

- Suntem adepții lucrurilor simple. Desigur.

- Desigur. N-o să vă întrebe nimeni ce căutați acolo, normal. N-aveți decât să intrați.

- Da.

Arată spre cele două lăzi de metal, în care Joop le încărca echipamentele:

- Cu astea.

- Din nou, desigur. Declarați conținutul?
- Echipamente electronice de detecție. Care localizează explozivi ascunși.
- N-am știut că există așa ceva.

- Nici nu cred că există. Totuși, în epoca asta a așchiilor de siliciu, a computerelor și a instrumentelor electromagnetice, oamenii au tendința să creadă orice. Vom spune că avem temeiuri să credem că explozibilii pe care vrem să-i detectăm au fost ascunși undeva la temelia palatului. Așa s-a zvonit în lumea subterană. Deci va trebui să mergem la temelie să verificăm.

- Ai un curaj!... zise van Effen.

- Nu neapărat. E un risc calculat și, după calculele noastre, nu e prea mare. În mod normal, oamenii nu-și fac publică dinainte intenția de a face un lucru care e exact opusul a ceea ce intenționează, de fapt, să facă. Și ținând cont de uniformele noastre, de mașina poliției și de numărul impresionant de acreditări de care dispunem, nu ne așteptăm să avem prea multe necazuri. Ți-am pregătit și dumitale un set de documente.

- Splendid. Hârtii. Hârtiile n-au nici cea mai mică valoare, din punctul meu de vedere. Nici faptul că nici nu v-ați dat osteneala să găsiți și pentru mine o uniformă. Ce...?

- N-ai nevoie de uniformă. Ești un specialist civil. Așa spun hârtiile.

- Lasă-mă să termin. S-ar putea ca voi doi să scăpați ușor din afacerea asta, numai cu bruma de deghizări de care dispuneți. E chiar foarte probabil că așa se va întâmpla. Dar eu cum vrei să-mi ascund cicatricea de pe față și faptul că am o mână distrusă? Probabil că mâine semnalmentele mele vor fi publicate în toate ziarele din țară.

Agnelli scrută cu atenție cicatricea de pe fața lui van Effen:

- Dacă-mi ierți o remarcă atât de crudă, cicatricea asta e absolut o frumusețe.

Apoi îndreptându-se spre unul dintre tineri:

- Joachim, ce părere ai? Joachim, domnule Danilov, e student la arte plastice și, de asemenea, machior al unor trupe de teatru. Are nevoie de o ladă destul de mare ca să-și care toate accesoriile. După cum îți poți imagina, într-o organizație ca a noastră talentele prietenului nostru sunt neprețuite.

- Aveți ceva împotriva bărbilor, domnule Danilov?

- Nu, atâta timp cât nu mă fac să arăt încă și mai rău decât arăt de felul meu.

- Am mai multe bărbii potrivite, de culoare roșcată. Mă tem că, în cazul dumneavoastră, va fi nevoie de o barbă în stil oarecum luxuriant. Am găsit ce ne trebuie. O să v-o lipesc.

- De acord, cu condiția să mă pot descotorosi de ea după aceea.

- După patruzeci și opt de ore va cădea de la sine. Joachim ieși din cameră.

- Mai rămâne mănua neagră, domnule Danilov, zise Agnelli.

- Mă tem că în privința asta nu e nimic de făcut.

- Cum de ești atât de sigur?

- Cum de sunt atât de sigur? Chiar nu-ți dai seama c-am încercat orice - dar *orice* - ca s-o ascund? Van Effen avea exact atâta amărăciune în voce cât să pară autentic.

- Totuși, poate-mi dai voie s-o văd? Agnelli părea să insiste cu blândețe.

- Îți promit că n-o să mai exclam: "Dumnezeule mare", nici n-o să leșin, nici n-o să dau ochii peste cap.

Van Effen, cu o mișcare ostentativă, care totuși nu părea să fie ostentativă, se întoarse cu spatele spre ceilalți și-și scoase mănua. Ridică mâna și o ținu la vreo douăzeci de centimetri de fața lui Agnelli.

Fața lui Agnelli, de obicei mobilă, încremeni. Spuse:

- Ți-am promis că n-o să exclam "Dumnezeule mare!" sau ceva de genul ăsta - dar, ei bine, până acum n-am mai văzut așa ceva. În numele cerului, cum s-a întâmplat?

Van Effen zâmbi:

- Un simplu accident, fie că mă crezi, fie că nu. Cineva a făcut o greșală, pe când încercam să stingem o explozie petrolieră în Arabia Saudită.

- Îmi închipui c-a plătit pentru greșeala asta.

- Pe loc. A fost incinerat.

- Aha. În cazul ăsta ai avut noroc c-ai scăpat numai cu atât.

Agnelli apucă încheietura lui van Effen și-i atinse cicatricele cu unghiile:

- Bănuiesc că te doare.

- Cătuși de puțin. Pielea e paralizată. Poți să înfigi ace în ea sau s-o hăcuiești cu un scalp. N-aș simți absolut nimic.

Ar fi o nenorocire, gândi van Effen, dacă Agnelli chiar ar face una ca asta.

- N-are importanță. Tot ce contează e că încă mai pot să-mi mișc degetele.

Joachim se întoarse în cameră și Agnelli spuse:

- Ai ceva împotrivă să arunce și Joachim o privire?

- Dacă e un tip de artist sensibil, cred c-ar fi mai bine să se uite în altă parte.

Joachim privi cicatricea și nu izbuti să-și ascundă repulsia:

- E... e *îngrozitor!* Eu n-aș putea... vreau să spun, cum puteți suporta așa ceva?

- Nu prea am de ales. E singura mea mână stângă. Joachim spuse:

- Cred c-ar trebui să vă puneți din nou mănua. Eu nu pot... nimeni nu poate face nimic în privința asta.

- E timpul să mergem, spuse Agnelli; Helmut, ne vom întâlni cu tine și cu ceilalți în Piața Digurilor peste vreo jumătate de oră, poate patruzeci de minute. Nu uita dispozitivul radio.

- Dispozitivul radio? se miră van Effen. Ai de gând să acționezi dispozitivul radio pe ploaia asta?

- Avem un minibuz. Unde e cheia de la dispozitiv?

- În buzunarul meu, spuse van Effen. M-am gândit că e mai în siguranță acolo.

- Sunt convins că ai dreptate.

Plecară, luând cu ei și lăzile metalice. Agnelli se opri în fața unei uși, aproape de casa din care tocmai ieșiseră, o deschise și intră. Reapăru, ținând în lesă un dulău Dobermann, care avea acea înfățișare hominidă caracteristică multor câini din aceeași rasă. Pentru mai multă siguranță, purta botniță.

- E așa de fioros cum pare? întrebă van Effen.

- Am avut norocul să nu aflu asta până acum. Totuși, nu se află aici nici în scop de apărare, nici de atac. Câinii Dobermann pot fi dresați să miroasă explozivul. Îi folosesc și în aeroporturi. Asta e sigur.

- Cunosci amănuntul. Câinele ăsta a fost dresat pentru așa ceva?

- Sincer să fiu, habar n-am. Din partea mea, e posibil ca nervii lui olfactivi să fie complet paralizați.

- Încep să cred că ți-ai luat toate precauțiile necesare ca să scapi, spuse van Effen.

Merseră cum putură mai bine prin ploaia torențială și ajunseră înapoi în locul în care era parcat Volvo-ul, în Voorburgwal. Van Effen pusese deja mâna pe ușă, când își dădu seama că de fapt nu era mașina cu care veniseră; era, fără nici un dubiu, o mașină a poliției. Van Effen se așeză pe bancheta din spate, lângă Agnelli, și spuse:

- Ți-ai lăsat propria mașină aici și, când te-ai întors, ai găsit în loc o mașină a poliției. Știi, încep să cred din ce în ce mai serios că lovitura asta o să reușească. Sunteți bine organizați.

- Organizarea e totul, spuse Agnelli.

*

Totul se desfășură exact așa cum se așteptase Agnelli. La palat erau așteptați și acreditările lor n-au fost examinate decât foarte superficial. Atât ei, cât și mașina aveau un aer atât de oficial, încât un examen mai atent ar fi părut superfluu. În plus, ploua, într-adevăr, foarte tare și cei din corpul de gardă erau foarte dornici să se întoarcă la adăpost cât puteau mai repede.

Agnelli îi conduse spre o ușă în preajma căreia întunericul era atât de opac, încât fu obligat să folosească o lanternă de buzunar ca să găsească gaura cheii. După cum promisese, avea cheia. Avea și o altă serie de chei, pe care le folosi, în mai multe rânduri, pe când coborau două niveluri, și cu care deschise o serie de beciuri. Știa unde erau plasate fiecare ușă, fiecare întrerupător de lumină.

- Ai locuit aici? Întrebă van Effen.

- Am fost aici de câteva ori. Când te-apuci de chestii de-astea, trebuie să Oi meticulos. O luă înainte, trecu printr-o pivniță complet goală, ajunse într-alta la fel de goală și spuse:

- ăsta e locul. N-a fost prea greu, nu?

- Nici nu-mi vine să cred, spuse van Effen. Și chiar au sisteme de siguranță pe aici?

- Excelente, din câte știu. Dar siguranța e un termen relativ. Nici o rețea de siguranță nu e inexpugnabilă. Gândește-te, de pildă, la Buckingham Palace. E unul din locurile cel mai bine apărate din lume, dar, după cum s-a dovedit de mai multe ori în ultimul an, orice om cu o inteligență sub medie - și nu exagerez deloc, când spun "sub medie" - poate să intre și să iasă de acolo ori de câte ori are chef. Ei, domnule Danilov, pivnița asta îți aparține.

- E numai o chestiune de câteva minute. Deschide ușa aia de acolo, dacă ai cheia.

Agnelli avea cheia. Van Effen scoase o ruletă și se apucă să măsoare grosimea pereților. Spuse:

- Cum de toate beciurile astea sunt goale?

- Acum câteva zile nu erau goale. Erau chiar destul de pline cu mobilier vechi, arhive, lucruri pe care te aștepti să le găsești acumulate, în ani, într-un palat regal. Nu că ne pasă nouă de soarta vechiturilor ăstora, din care majoritatea erau bune de aruncat, oricum. Dar nu intra în vederile noastre să dăm foc palatului.

Van Effen aprobă din cap, nu spuse nimic, ieși - însoțit de Agnelli - și urcă un șir de trepte, pentru a stabili grosimea plafonului. Se întoarse în beci, făcu câteva calcule pe o bucată de hârtie, apoi spuse:

- O să folosim toată cantitatea. Zidurile astea sunt mai solide decât mă așteptam. Dar bubuitura care va rezulta nu ne va înșela așteptările.

- E întotdeauna o plăcere să urmărești un expert la lucru, zise Agnelli.

- Nu e cu nimic mai plăcut decât să urmărești un zidar la lucru. Și el își face ucenicia timp de cinci ani. Eu mi-am făcut-o.

- Presupun totuși că nu e același lucru dacă-ți scapă din mână o cărămidă sau dacă-ți scapă un detonator.

- Unui meseriaș priceput nu-i scapă niciodată nimic din mână.

Van Effen mai meșteri ceva timp de două minute, apoi spuse:

- Parcă-mi amintesc c-ai spus că ai câte un duplicat al cheilor de la beciurile prin care tocmai am trecut.

- Am spus și am.

- Deci nimeni altcineva nu se poate apropia de locul ăsta?

Agnelli aprobă din cap.

- Bun. Am terminat.

Nici la plecare n-au avut mai multe incidente decât la sosire. La mai puțin de zece minute după ce van Effen introdusese explozibilul în focus, își parcau mașina în spatele unui minibus slab luminat.

Pe când ieșeau din mașină, o siluetă ieși din umbră și se apropie de Agnelli:

- E totul bine, domnule ofițer?

- E-n regulă, John.

- Noapte bună, domnule ofițer. Omul urcă în mașina poliției și porni.

- Asta da, organizare, spuse van Effen. Formidabil.

*

Cele cinci persoane pe care le lăsaseră în camera de lângă Voorbugwal erau așezate în minibus, care, cum avea paisprezece locuri, era cu mult mai mare decât părea s-o indice denumirea de minibus. Van Effen și Agnelli se așezară pe bancheta largă din spate.

Van Effen spuse:

- Aș putea să întreb cât timp aveți de gând să așteptați aici?

- Desigur.

În ultimele câteva minute, Agnelli începuse să zâmbească mai mult decât de obicei. Acum era de-a dreptul jovial. Deși, în interiorul palatului, nu dăduse nici un semn de emoție, nu se poate să nu fi fost tulburat.

- Nici eu nu sunt prea sigur, ca să fiu sincer. Câteva minute, poate. Cu siguranță, nu mai mult de douăzeci. Dar mai întâi, trebuie să ne ferim de polițiștii băgăreți și suspicioși. Leonardo! Prinde-o. Îi aruncă ceva fratelui său, apoi se ridică și îmbracă un trenchi lung cenușiu. Apoi se așează, băgă mâna sub scaun și trase de acolo o mașinărie care arăta ca un transmițător radio. Apăsă pe un întrerupător care făcu să se aprindă o luminiță roșie, apoi scoase o cască prevăzută cu un receptor, pe care și-o așează pe genunchi. Introduse din nou mâna sub scaun și scoase un microfon, al cărui cablu, după toate probabilitățile, era legat de transmițător.

- Regret că v-am făcut să așteptați, spuse, aproape cu un ton de scuză. Dar, la rândul meu, aștept un mesaj.

- Din nou sunt nevoit să vă admir spiritul organizatoric, spuse van Effen. Absolut admirabil. Există totuși o zonă în care chiar și organizarea voastră e defectuoasă.

- Inevitabil, zâmbi Agnelli. În ce privință?

- Vehiculul ăsta nu e încălzit.

- O neglijență, Maria?

- Comutatorul e lângă radio.

Agnelli băgă din nou mâna sub scaun și, nu fără oarecare efort, scoase un coș mare de nuiele pe care-l așează pe banchetă între el și van Effen. Săltă capacul, dând la iveală un coș cu merinde splendid garnisit.

- Te-ai așteptat la așa ceva, domnule Danilov? Un coș cu provizii pentru un picnic organizat de școala de duminică. Dacă nu putem avea căldură în exterior, să încercăm să ne încălzim măcar pe dinăuntru.

Conținutul coșului părea să nu-i dezmință spusele. În afară de două șiruri de pahare strălucitoare și de pachete cu sandvișuri frumos ambalate în celofan, mai găsiră și o mare varietate de sticle, care păreau să le întreacă așteptările:

- Ne-am gândit c-ar fi bine să sărbătorim evenimentele în seara asta, spuse el, din nou pe ton de scuză, și cred c-am reușit. Vrei un șnaps, domnule Danilov?

Van Effen spuse:

- Îmi retrag, fără rezerve, toate criticile anterioare cu privire la organizare.

Agnelli nici nu avusese timp să înceapă să toarne șnapsul în pahare, când începu să sune radiotransmițătorul. El își agăță receptorul la ureche, anunță că e pe recepție, apoi ascultă în liniște timp de aproximativ un minut, după care spuse:

- Da, sunt nebuni. N-au unde se duce. Să încercăm să-i convingem să încline puțin balanța? Sună-mă din nou peste un minut.

Își scoase casca:

- Ei bine, cine se oferă să apese pe buton? Nu se oferi nimeni.

- Ei bine, atunci te propun pe dumneata, domnule Danilov. Dumneata ești cel care-a pregătit încărcătura, deci, firește, pe dumneata te vom condamna dacă explozia se va dovedi un fiasco pentru c-ai folosit pulbere umedă sau, dacă, dimpotrivă, se dărmă palatul. Așa că, după părerea mea, s-ar cuveni ca tot dumneata

să apeși și pe buton. În felul ăsta, noi, cu toții, ne vom simți nevinovați, în timp ce dumneata...

Nu avu timp să-și termine fraza. Van Effen apăsă pe buton și, peste nici două secunde, adânc și înăbușit ca o explozie submarină - și, cu toate acestea, inconfundabil, ușor de recunoscut pentru orice om cu auz normal, sunetul putea fi auzit, probabil, pe o rază de un kilometru - ecoul exploziei cu amator reverberă în piață. Van Effen luă sticla din mâna lui Agnelli, care nu-i opusese nici o rezistență - Agnelli nu mai zâmbea și, cu gura întredeschisă, părea să privească ceva în depărtare - și-și turnă un șnaps.

- Se pare că pot să mă felicit. O detunătură frumoasă, destul de puternică, dar zidurile palatului rezistă. Cum am garantat. În sănătatea mea.

- A fost splendid, spuse Agnelli cu căldură. Își recăpătase echilibrul și zâmbea din nou.

- Absolut splendid, domnule Danilov. Și nu s-a produs nici o pagubă, după tot zgomotul ăsta. De necrezut.

- Poate că s-a vărsat puțin vin regal pe fața de masă. Van Effen păru să expedieze, cu un gest, toată povestea:

- Nu vreau să fac paradă de modestie, nici nu-mi stă-n fire, dar a fost floare la ureche. Data viitoare - dacă va exista o dată viitoare - poate-mi cereți ceva mai dificil.

- Va exista o dată viitoare. Asta ți-o promit. Și *va fi* vorba de ceva mai greu. Și asta ți-o promit.

Se opri pentru a sorbi puțin din șnaps, pe când ceilalți, evident agitați și fericiți, se îndreptau spre van Effen să-l felicite. Apoi Agnelli ridică o mână, cerând liniște, căci transmitătorul suna din nou:

- Ah! Deci l-ai auzit și dumneata! Foarte, foarte satisfăcător. Domnul Danilov e om de cuvânt.

Rămase tăcut timp de aproape un minut, apoi spuse:

- Da, sunt de acord. Și eu tot la așa ceva mă gândeam. Absolut întâmplător, absolut... Mulțumesc. Atunci la ora zece.

Puse la loc casca și microfonul, apoi se lăsă pe spătarul scaunului:

- Ei, acum putem face o pauză.

- Dumneata faci o pauză, spuse van Effen. Eu nu. Dacă voi nu vă mișcați de aici, eu o-ntind.

Dădu să se ridice, când Agnelli, mirat, îl apucă de braț:

- Ce s-a mai întâmplat?

- Nu s-a întâmplat nimic. Mie nu, în orice caz. Numai că, așa cum ți-am mai spus, sunt dotat cu un acut simț de autoapărare. Imediat ce poliția își va veni în fire - dacă și-au pierdut cumva firea, mă tem că nu fac prea multe parale - o să-nceapă să ancheteze pe toată lumea din preajma palatului îmi închipui - ba nu, sunt sigur - că un minibus în care se află opt personaje ciudate ca noi, parcat pe o ploaie torențială în Piața Digurilor, va fi prima țintă a interogatoriului lor.

Scutură mâna lui Agnelli de pe brațul său și se ridică.

- Am o aversiune puternică împotriva interogatoriilor poliției. Un criminal - și noi *suntem* criminali - trebuie să fie țicnit să rămână în apropiere de locul crimei.

- Stai jos. Ai dreptate, firește. Eu sunt nebun. Într-adevăr, nu trebuie să ne slăbească vigilența. Helmut?

Paderiowski, care, evident, era perfect de acord cu van Effen, porni imediat mașina.

Întorși în camera din care de-abia plecaseră, Agnelli se cufundă într-un fotoliu.

- Vă mulțumesc, doamnelor, vă mulțumesc. Ar fi bun un șnaps. Acum, domnule Danilov, putem face o pauză.

- E mai sigur aici decât în locul de unde tocmai am plecat. Dar relaxați-vă! Eu n-am să mă relaxez. Tot e prea aproape. Instinct? Simplă lașitate? Pur și simplu, nu știu. Oricum, am o întâlnire în seara asta. La nouă și jumătate.

Agnelli zâmbi:

- Erai chiar atât de sigur că vei putea fi punctual la întâlnire?

- N-am avut nici un motiv de îndoială. Nu, afirmația asta nu e prea exactă. N-am avut nici un motiv să mă îndoiesc că punerea la cale a exploziei va fi o treabă simplă. Însă aveam motive serioase să pun la îndoială abilitatea dumitale de a ne face să intrăm și să ieșim neobservați din palat. Dar nici nu avusesem ocazia, până acum, să-mi dau seama de extraordinara dumitale capacitate organizatorică. De-acum înainte nu mă voi mai îndoii de ea.

- Nici noi nu ne vom mai îndoii de dumneata, după performanța din seara asta. Ți-am pomenit de posibilitatea de a te angaja permanent în banda noastră. Acum, nu mai e o posibilitate, e o garanție, dacă ai rămas la aceeași părere.

- Bineînțeles că am rămas la aceeași părere. În seara asta, ați asistat la o demonstrație gratuită. De-acum încolo, nu mi-ar strica o slujbă fixă.

- Mă pregăteam să abordez acest subiect. Cred că acum ți-ai câștigat dreptul la încrederea noastră.

Van Effen îl privi în tăcere, sorbi gânditor din șnaps și zâmbi:

- Și totuși, sunt sigur că nu va fi vorba de o încredere totală. N-o să-mi împărtășiți scopurile voastre finale. N-o să-mi spuneți cum ați ajuns să formați grupul ăsta. N-o să-mi spuneți cine - și cum - vă finanțează. N-o să-mi destăinuiți unde stați, deși, dacă e să lucrăm împreună, pe o scară cât de redusă, va trebui să-mi dați un număr de telefon intermediar la care să vă pot contacta. N-o să-mi spuneți nici măcar de ce - într-o organizație care funcționează atât de riguros - îmi solicitați serviciile atât de târziu.

Agnelli era gânditor:

- Văd că pari foarte sigur că n-o să-ți spunem o mulțime de lucruri. Cum de ești atât de sigur?

Van Effen manifestă o oarecare nerăbdare:

- Pentru că exact așa aș proceda și eu. Principiul minimei informații. Sunt sigur că nu e nevoie să ți-l mai amintesc. Ceea ce cred, într-adevăr, e că ai de gând să manifesti o încredere minimă în mine cu privire la planurile imediate de acțiune. Și nu e nevoie să dau dovadă de cine știe ce premoniție. Asta sunteți voi obligați să faceți. Firește, dacă e să vă fiu de vreun folos.

- Corect în toate privințele. Spune-mi, domnule Danilov, poți să faci rost de explozibil?

- Dumnezeuule mare!

- Oare e o întrebare atât de extraordinară, ținând cont că ești expert în explozibili?

- Surprinderea mea nu era provocată de faptul că m-ai întrebat așa ceva. Mă mir că - ei bine, mă mir că un grup atât de bine organizat își propune să realizeze un proiect pe care l-aș numi ambițios fără să dispună de materie primă.

- Avem câte ceva din ceea ce numești dumneata materie primă. Dar poate că n-avem destulă. Poți să ne ajuți?

- Direct, nu.

- Indirect?

- Poate. Va trebui să fac cercetări.

- Discrete, desigur. Van Effen oftă:

- Te rog, nu fi atât de naiv. Dacă în Olanda ar fi posibil să obții explozibili fără permisiunea oficialităților, voi ați și făcut-o.

- Scuză-mă. A fost o remarcă prostească. Dar trebuie să ne punem la adăpost. Desigur, omul dumitale de legătură nu va obține explozibili - în cazul în care-i va obține - pe cale oficială.

- Nu cred că dau dovadă de indiscreție, dacă afirm că, din câte știu, omul meu de legătură n-a fost niciodată implicat în vreo afacere pe cale oficială. Ar considera așa ceva drept un afront la codul lui de comportare profesională. Întâmplător, e și singurul om din țară care știe mai multe decât mine despre explozibili.

- Pare o persoană pe care s-ar putea să fie folositor să o cunoaștem.

Agnelli își studiază paharul, apoi se uită la van Effen:

- Nu cumva e vorba de prietenul dumitale Vasco? Persoana care ne-a făcut cunoștință la Cornul Vânătorului?

- Dumnezeuule mare, nu.

Van Effen își încrețește fruntea și-și strânse buzele:

- Vasco nu prea e ceea ce s-ar putea numi prietenul meu, domnule Agnelli. L-am scos o dată dintr-o încurcătură și l-am folosit, din când în când, pentru niște comisioane fără importanță. Dar nu suntem în relații strânse. Sunt absolut sigur că Vasco nu știe nimic despre explozibili, n-are acces la ei și i s-ar părea și greu să obțină un pistol cu capse într-un magazin cu jucării.

Agnelli se întoarce spre fratele său și ridică din umeri:

- Dacă-am fi știut așa ceva, Leonardo, n-ai mai fi pierdut atâta timp să-l cauți azi după-amiază.

- Vasco dispare adesea, spuse van Effen. Cred că are o prietenă la Utrecht. Chiar vrei să mă faci să cred că v-ați gândit serios să-l luați și pe Vasco în slujba voastră?

- Nu tocmai, dar...

- Dacă el intră pe ușa din față, eu ies pe cea din spate și cu asta basta, spuse van Effen. E instabil, imprevizibil și foarte periculos, fie că-și propune așa ceva, fie că nu.

- Nu prea înțeleg ce vrei să spui cu asta.

- Iar eu nu te prea înțeleg pe dumneata. Vrei să spui că nici măcar nu v-ați ostenit să faceți cercetări în ceea ce-l privește?

- Nici în ceea ce te privește pe dumneata n-am făcut.

- Nici nu era nevoie, spuse van Effen mohorât. Doar știați de toate mandatele alea de extrădare.

Agnelli zâmbi:

- Asta am spus azi-dimineață și am și uitat ce s-a petrecut azi-dimineață. E limpede însă că dumneata știi despre Vasco ceva ce noi nu știm.

- E limpede. E soi rău. E tipul clasic de trișor. E trădător și plin de ură. Urăște legea și societatea pe care legea o protejează - sau se presupune c-o protejează. E tipul cel mai periculos de criminal! Un ex-polițist care a apucat-o pe căi rele.

- E polițist!

Surpriza lui Agnelli, gândi van Effen, era admirabil jucată.

- Polițist!

- Ex. Nu s-a emis nici o acuzație publică în privința lui. A fost dat afară fără explicații - deși, fără îndoială, lui Vasco trebuie să i se fi dat p explicație. Încearcă numai să faci câteva cercetări discrete la poliția din Utrecht despre un oarecare ex-sergent Westenbrink și-o să vezi ce răspunsuri bălmăjite capeți Prietenul meu George însă e de un soi cu totul diferit. Crede ferm că răufăcătorii trebuie să aibă onoare. E un criminal cinstit, dacă există așa ceva și dacă mă pot exprima în termenii ăștia contradictorii.

- George ăsta e prietenul dumitale cu explozibili? Van Effen aprobă din cap.

- Are și un alt nume?

- Nu.

- Crezi c-ar vrea să lucreze pentru mine?

- George nu lucrează niciodată pentru nimeni. S-ar putea să fie dispus să lucreze *pentru* cineva. Și încă ceva. George nu lucrează niciodată *prin intermediul* cuiva. Nici chiar prin intermediul meu. E un tip foarte prudent. N-are cazier și nici nu vrea să aibă. Nu stă de vorbă decât cu șefii și numai în persoană.

- Așa-mi place și mie. Crezi că l-ai putea convinge să stea de vorbă cu mine?

- Cine știe? Pot să-l întreb. Dar nu aici.

- De ce nu?

- Pentru că-l voi sfătui să n-o facă. Iar el știe că, atunci când îi dau eu un sfat, am motivele mele. Unde te pot contacta?

- Te voi contacta eu. La Trianon.

- Mă abțin să comentez cât sunt de mișcat de încrederea pe care mi-o arăți. Măine dimineață.

- În seara asta la zece.

- Asta zic și eu grabă. Presupun că e inutil să te întreb de ce e atât de urgent. În afară de asta, cum ți-am spus, am o întâlnire la nouă și treizeci.

- Deci la ora zece. Agnelli se ridică.

- Vei încerca, desigur, să-ți întâlnești imediat prietenul. O să-ți pun o mașină la dispoziție.

- Te rog, domnule Agnelli. Nu fi atât de naiv.

CAPITOLUL 7

- Covorul pe care calci e de Ispahan, spuse colonelul de Graaf. E foarte rar și foarte costisitor.

- Trebuia să mă usuc pe ceva, spuse van Effen logic.

Se postase în fața focului, în biblioteca luxos mobilată a colonelului, iar din hainele sale ude learcă ieșea un abur ușor.

- Eu n-am limuzină cu șofer, la scară. *Eu* trebuie să mă descurc cu taxiurile care se duc la culcare de cum cade primul strop de ploaie și cu oameni care păreau foarte curioși să afle unde mă duc. Nu mi s-a părut înțelept să-i las să afle că mă duc în vizită la șeful poliției.

- Prietenul tău Agnelli n-are încredere în tine?

- Greu de spus. Oh, sigur că Agnelli e cel care-a pus să fiu urmărit - nu putea fi altcineva. Dar nu sunt sigur că mă bănuiește neapărat pe mine; cred că, din principiu, pur și simplu nu are încredere în nimeni. E un personaj greu de descifrat. Probabil că dumneavoastră v-ar plăcea. Pare destul de prietenos și amabil - trebuie într-adevăr să faci un efort ca să asociezi persoana lui cu șantajul și tortura - și chiar atunci ți-e greu să te convingi. Ceea ce nu înseamnă nimic. Presupun că v-ați petrecut seara în mod plăcut, domnule colonel, că n-ați avut de-a face cu elemente care v-ar fi putut înfige cuțitul în spate în orice moment și că nici măcar n-a fost nevoie să vă gândiți la așa ceva.

De Graaf expedie această concluzie cu un gest, care putea însemna fie că asemenea considerații erau fleacuri lipsite de importanță, fie că, în orice caz, nu i se puteau aplica lui.

- O întâlnire interesantă, dar numai până la un punct. Mă tem că Bernhard n-a fost într-o dispoziție tocmai receptivă sau cooperantă.

Bernhard era Bernhard Dessens, ministrul justiției.

- O babă șovăielnică, speriată de moarte când e vorba să-și asume răspunderi; nevrând să se angajeze la nimic și încercând să arunce pisica în altă parte.

- Exact. Nici eu n-aș fi spus mai... Ți-am mai zis, Peter, că nu se vorbește așa despre miniștri. Aia au fost doi. Pe nume Riordan și Samuelson. Unul - tipul care-și zicea Riordan - putea fi deghizat. Celălalt, nici măcar nu s-a străduit în acest sens, ceea ce nu poate însemna altceva decât că e cât se poate de sigur de ceva, indiferent despre ce-o fi vorba. Riordan avea părul lung și negru - până la umeri. De fapt, aveam impresia că stilul ăsta ridicol nu mai e la modă de vreo zece ani. Era foarte bronzat, purta o șapcă pescărească olandeză și ochelari de soare.

- Dacă avea semnalmente atât de bătătoare la ochi, musai că era deghizat.

Van Effen se gândi un moment.

- Nu cumva era foarte înalt și îngrozitor de slab? De Graaf aprobă din cap:

- Știam c-o să te gândești imediat la asta. Tipul care dirija barca aia pe canalul de la... Cine era?

- La Schiphol? Dekker.

- Dekker. Ți-a trebuit să fie tipul descris de Dekker. Și să mă ia dracu dacă nu subscriu la sugestia ta bizară că individul ăsta - Riordan sau cum l-o fi chemând - e

precis un albinos. Ochelari fumurii. Bronzat intens, ca să ascundă un ten de alabastru. Perucă neagră, ca să-i ascundă părul alb. Celălalt individ - Samuelson - avea părul alb, des și foarte ondulat, mustață albă și barbă colilie țepoasă. Totuși, nu era albinos - avea ochi albaștri. Atâta păr alb ar părea să indice o vârstă înaintată, dar fața-i era aproape complet lipsită de riduri. Pe de altă parte, era foarte gras, ceea ce ar putea explica tinerețea tenului. Părea un hibrid între imaginea idealizată a unui senator american și un nabab umflat, un miliardar al petrolului sau ceva de genul ăsta.

- Poate c-a reușit să se deghizeze chiar mai bine decât Riordan.

- Se poate. Amândoi au vorbit englezește, de unde am dedus că Samuelson nu știe olandeza. Amândoi au ținut să accentueze că sunt irlandezi americani, ceea ce nu mă îndoiesc că și erau. Nu e nevoie să fiu Hector sau unul dintre lingviștii lui ca să-mi dau seama de asta. Accentul nord-estic sau newyorkez era foarte puternic. Riordan a fost cel care a vorbit.

A cerut - ba nu, a pretins - să contactăm guvernul britanic. Mai exact, ne-a cerut să intermediem între FFF și guvernul de la Whitehall, pornind de la premisa că Whitehall-ul va negocia mult mai ușor cu un alt guvern decât cu o bandă necunoscută ca a lor. Când Bernhard a întrebat ce dracu ar avea ei de discutat cu guvernul de la Whitehall, au răspuns că doresc să aibă un dialog despre Irlanda de Nord, dar au refuzat să intre în detalii înainte ca guvernul olandez să accepte să coopereze.

De Graaf oftă.

- La care, vai, ministrul nostru de justiție, aruncând foc pe nări, deși știa cât se poate de bine că ăia îl au la mână, s-a urcat pe caii ăi mari și a afirmat că e de neconceput, că e strigător la cer ca o națiune suverană să facă pe negociatorul unei bande de teroriști. A ținut-o așa timp de vreo cinci minute, dar o să te scutesc de retorica lui parlamentară. A încheiat spunând că, personal, preferă să moară decât să facă așa ceva...

Riordan a spus că are mari îndoieli că Dessens va merge până acolo cu sacrificiul de sine și a continuat spunând că paisprezece milioane de olandezi vor avea un punct de vedere diametral opus. Apoi a devenit destul de obraznic și de amenințător. A spus că n-ar avea nici cea mai mică importanță dacă el, Dessens, s-ar sinucide pe loc, pentru că digul Oostelijk-Flevoland, de lângă Lelystad tot va sări în aer dacă guvernul nu-și va da acordul de a discuta condițiile concrete până în seara asta la ora zece. Apoi a scos la iveală o hârtie, pe care era o listă de locuri care, a spus el, sunt în primejdie de a sări în aer în orice moment. N-a spus dacă au și fost minate sau nu - obișnuita tehnică a nesiguranței.

Printre locurile de pe lista lui - erau atât de multe, încât am uitat jumătate din ele - se aflau Leeuwarden, polderul Noordoost din apropiere de Urk, Amstelveen, Wieringermeer, Putten, polderul de la sud de Petten, Schouwen, Duiveland și Walcheren - știm ce s-a întâmplat acolo în timpul războiului. Atât estuarul Scheldt de est, cât și cel de vest se aflau pe lista lor - ne-au întrebat dacă ne amintim ce s-a întâmplat acolo în februarie 1953 -, în timp ce Olanda de Nord și de Sud ofereau o bogăție de locuri strategice care te puneau de-a dreptul pe gânduri. Asta e doar o mostră. Apoi Riordan a început să facă o serie de observații foarte sinistre cu privire la vreme. Ne-a întrebat dac-am remarcat ce tare s-a ridicat nivelul Mării Nordului, cum

vântul a început să se întetească înspre nord și cum mareele de primăvară nu vor întârzia, în timp ce fluviilor Rin, Wall, Maas și Scheldt le scad cotele aproape permanent. Totul amintește atât de bine de februarie 1953. Oare nu era și părerea lui Dessens?

Apoi a pretins ca emisarii lor să stea de vorbă cu un ministru sau mai mulți care să aibă puterea și curajul de a lua decizii și nu cu un ampoliat smiorcăit, preocupat doar să-și păstreze amărâta de carieră politică proprie, ceea ce mi s-a părut că l-a cam lovit pe Bernhard.

Apoi Riordan a spus că, pentru a-și manifesta dezaprobarea față de acest absolut inutil hiatus în negocieri, FFF-ul va provoca o explozie - sau, poate, mai multe - în câteva clădiri publice din capitală, alese dinainte. Aici, cei doi s-au consultat pe șoptite, iar apoi Riordan a anunțat că s-au oprit asupra Palatului Regal și că desfide pe oricine să găsească minele înainte de a exploda. A spus că explozia nu va pune în pericol viața nimănui și că va avea loc la mai puțin de cinci minute de la plecarea lor. A adăugat, aproape în treacăt, că orice încercare de a-i reține, de a-i împiedica să plece sau de a-i urmări va avea ca rezultat inevitabil faptul că barajul Oostelijk-Flevoland nu va sări în aer la miezul nopții, ci la ora nouă, în această dimineață. Pe această notă veselă au plecat. Explozia de la palat, cum poate știi, s-a produs conform programului.

- Așa cred.

Nu părea momentul potrivit să-i spună lui de Graaf că tocmai el, van Effen, apăsase pe buton. Avu un frison și se mută pe o porțiune mai puțin udă a covorului de Ispahan:

- Cred c-o să fac pneumonie.

- Bea coniac.

De Graaf făcu un gest cu mâna, arătând că e atât de preocupat și de iritat că cineva ar putea să nu cunoască remediile universale împotriva pneumoniei:

- Șnaps, scotch...

Se întrerupse în momentul în care se auzi o bătaie în ușa bibliotecii și un polițist în uniformă îi introduse pe George și pe Vasco, care, dacă așa ceva era posibil, erau încă și mai uzi decât fusese van Effen:

- Încă două cazuri avansate, îmi închipui. George spuse:

- Iertați-mă, domnule colonel, dar nu înțeleg.

- Cazuri de pneumonie. Serviți-vă, trebuie să spun că nu vă așteptam, domnilor.

- Domnul locotenent a spus...

- Știu. I-a ieșit pur și simplu din minte c-ar trebui să mă prevină.

- Am atâtea pe cap, spuse van Effen. Ei bine?

- I-am urmărit cu atenție când au plecat de acasă și s-au urcat în minibuz. I-am urmărit cu atenție și-n Piața Digurilor. I-am recunoaște oriunde.

George se opri gânditor:

- Mi-au făcut impresia unei găști absolut inofensive.

- I-ai văzut vreodată - fie și-ntr-un film - pe tinerii asasini care făceau parte din banda Baader-Meinhof? Nu le lipseau decât harpele și aureolele. Nu asta am vrut să spun când am întrebat: "Ei?"

- Ah! Cât despre asta, da. Ei bine - George părea oarecum încurcat -, te-am văzut plecând, dar nu ne-am apropiat de tine, pentru că ne-ai cerut să n-o facem în cazul în care-ai fi urmărit. Știi c-ai fost urmărit?

- Da.

- Am așteptat vizavi timp de zece minute, apoi ne-am întors la casa cu pricina și ne-am apropiat de fereastra luminată. Era potop. Ca și cum ne-am fi aflat sub cascada Niagara.

Așteptă o vorbă de compătimire și, cum aceasta nu veni, continuă:

- Am mai așteptat zece minute. Auzeam muzică și conversație.

- Firește că auzeți. Și apoi, din cauza ploii, a nerăbdării sau a suspiciunii, ați pătruns înăuntru. Lumina era tot aprinsă. Casetofonul mergea. Păsările își luaseră zborul pe ușa din spate. Nici n-au fost prea originale. Deci tot nu știm unde-și au bârlogul. Nu e vina voastră. Agnelli are obsesia siguranței.

- Totuși, am fi putut să ne descurcăm mai bine, spuse Vasco. Data viitoare...

Sună telefonul și de Graaf ridică receptorul, ascultă câțva timp, apoi spuse:

- Așteptați o clipă, excelență, și acoperi microfonul: Era previzibil, presupun. E Dessens. Pe cât se pare, Consiliul de Miniștri e puțin înspăimântat de explozia de la palat. Sunt convinși că barajul de la Oostelijk-Flevoland va sări în aer la miezul nopții. Deci au de gând să negocieze. Vor să mă duc și eu și au propus ora unsprezece. Aș vrea să vii și tu. E bine la unsprezece?

- Unsprezece și jumătate, dacă se poate, domnule colonel. Am o serie de întâlniri între timp.

De Graaf mai vorbi un timp la telefon, apoi spuse:

- Pari să ai o agendă foarte încărcată, locotenente. Nu-mi amintesc să-mi fi spus ceva despre asta.

- N-am avut când. Trebuie să fiu la Trianon la ora zece, să primesc un telefon de la Agnelli. E oarecum în pană de explozibili și i-am promis să-i fac eu rost!

- Explozibili. Desigur. Normal.

De Graaf reuși să nu verse aproape nici o picătură din coniacul pe care și-l turna în pahar...

- Având în vedere că tocmai a aruncat în aer Palatul Regal - era o exagerare, firește, sesizabilă însă, date fiind împrejurările - nu mă puteam aștepta să te mulțumești cu niște lauri atât de modești. Și unde-ai de gând să găsești explozibili? Sunt sigur că te-ai mulțumi cu mai puțin de câteva sute de kilograme de trinitrotoluen sau ce-o mai fi.

- Eu? N-am timp. N-am nici autoritatea s-o fac. Dar m-am gândit, domnule colonel, că dac-ați binevoi să vă folosiți influența...

- Eu? Șeful poliției? Să furnizez explozibili procurați ilegal unei bande de teroriști?

De Graaf medită:

- Îmi închipui c-ai vrea să îl înmânez personal.

- Dumnezeu mare, nu. Asta-i treaba lui George. Scuză-mă, George, n-am avut când să-ți explic nici asta, nici altceva. În seara asta, am avut o discuție lungă cu Agnelli despre tine și despre Vasco. Mă tem, Vasco, că te-am ponegрит în așa hal, încât

nu e nici o speranță să te mai poți reabilita în ochii lor. Ești un individ ticălos dat afară din poliție, necinstit, fără cuvânt, imprevizibil și pe punctul de a fi băgat în balamuc. Agnelli a cam supralicitat tonul de nepăsare cu care-mi puneă întrebări despre tine. Sunt convins că știe că ești - sau ai fost - polițist. Și mai e și originar din Utrecht. Nu că ăsta ar fi un impediment să intri totuși în slujba lui - după ce-ți vom fi schimbat puțin înfățișarea și vom fi inventat altă poveste despre tine - într-un viitor nu prea îndepărtat.

Tu, George, ești specialist în armamente, Slavă Domnului, mișună destui dintr-ăștia pe-aici, dar tu ești ceva cu totul special. Numărul Unu. Un tanc Leopard? Un proiectil SAM? Chiar o barcă torpedo cu motor? George e omul de care aveți nevoie. Și pentru că ești Numărul Unu, ești important. Nu vorbești decât cu șefii. Nici un intermediar, nici chiar eu. Le vorbești în persoană - sau nu tratezi cu ei.

- Eu să vorbesc cu Agnelli ăsta? George zâmbi larg:

- Vrei să intru, cu-adevărat, în treaba asta?

- Am sentimentul că nu mi-ar strica să mă ajuți puțin și asta cât de curând. N-am nici un drept să-ți cer așa ceva, desigur. Mai sunt și Annelise și copiii. S-ar putea ca lucrurile să devină puțin cam dificile...

- Puțin cam dificile?

De Graaf reușea să dea vocii sale o intonație ușor sarcastică atunci când avea chef s-o facă:

- Dificile! Nu spun că e o nebunie, pentru că nimic nu e o nebunie dacă există o șansă de reușită, dar nu-mi place deloc chestia asta. Pornești de la premisa că tipii n-au intenția să-ți facă felul și n-ai nici un motiv să presupui așa ceva. Firește, au colaborat cu tine până acum - și tu cu ei -, clar asta, numai pentru că, până acum, a fost convenabil pentru ambele părți. Dar dacă au de gând să-ți facă felul și hotărâsc că a sosit momentul în care nu le mai ești de nici un folos, atunci vor avea grijă să se descotorosească de tine definitiv. Ai dreptul să-i ceri lui George să se bage în așa ceva?

- Tocmai am făcut-o.

Telefonul sună din nou și de Graaf răspunse:

- Ah. Locotenentul Valken... Da, da.

În timp ce asculta, fața lui de Graaf se făcu stână de piatră.

- Nu contează că nu l-ai mai auzit până acum. Stai să iau o hârtie și un creion.

De Graaf notă câteva cuvinte, îi spuse la revedere lui Valken și închise. Întinse mâna după pahar. Van Effen întrebă:

- Julie și Annemarie?

- Da. De unde știi?

- Valken, expresia dumneavoastră, coniacul. E rău?

- Destul de rău. A primit un telefon de la cei doi frați. Au spus că fetele fac atât de bine cât te-ai putea aștepta, ceea ce poate să însemne orice sau nimic. Au mai spus c-au trimis o telegramă de condoleanțe la Rotterdam.

Citi ce mângălise pe foaia de hârtie:

- Lui David Joseph Karlmann Meijer.

Van Effen își sorbi coniacul și nu spuse nimic. George și Vasco schimbă priviri din care se vedea că nu înțeleg nimic. În cele din urmă, George întrebă:

- Și ăsta cine-o mai fi?

- Am uitat, spuse de Graaf. Voi nu știți, desigur. E tatăl lui Anne - lui Annemarie.

- Da, zise George. Adică nu. Nu înțeleg, domnule colonel. Ce-i cu Annemarie?

De Graaf se holbă neîncrezător la van Effen:

- Vrei să spui că nu le-ai spus?

- Nu cred că le-am spus.

- Dumnezeu mare! De Graaf clătină din cap.

- Principiul minimei informații, îmi închipui. Într-o zi, Peter, o să uiți să-ți amintești ceva ție însuși și ăsta-ți va fi sfârșitul.

De Graaf se uită de la George la Vasco:

- Annemarie și Julie - sora locotenentului van Effen - au fost răpite. De frații Annecy.

- Frații Annecy. George rămase o clipă tăcut.

- Asasinii ăia ticăloși. Ai băgat la închisoare doi dintre ei pe timp de cincisprezece ani.

- Amendament. Locotenentul van Effen i-a prins pe toți, iar cei doi care-au scăpat amenință, de-atunci încoace, să pună mâna pe el. Au pus mâna pe cineva mai bun decât el. Au pus mâna pe Julie.

- O cunosc bine pe Julie. Dar ce semnificație are mesajul ăsta trimis tatălui lui Annemarie?

- Ca să-nțelegi, trebuie să știi cine e tatăl ei. N-o să-ți vină să crezi, George, dar tatăl acelei ștoarfe jalnice care frecventa La Caracha e unul din oamenii cei mai bogați din Olanda. Poate chiar cel mai bogat. Si un om cu multă putere. Se face ascultat de guvern. Are o poziție oarecum similară cu a lui Dassault, fabricantul de avioane din Franța. Sunt anumite domenii în care nimeni nu face un pas fără să-l consulte mai întâi pe el sau, cel puțin, fără să-l consulte. Are putere, are bogăție și are o fată. Iar acum ei au pus mâna pe fată și ar putea foarte bine să folosească această putere și această bogăție în interesul lor. Anne Meijer e ostaticul ideal la care ar putea visa orice criminal.

Van Effen își puse paharul pe masă și se uită la ceas:

- E timpul să mergem, George.

- Doamne-Dumnezeule! Nu cred. Te uiți la ceasul ăla afurisit și spui că e timpul să pleci. Nu ți-a trecut prin cap să te întrebi cum dracu au obținut informația asta despre David Meijer?

- Printr-o metodă de convingere oarecare, îmi închipui.

- Convingere? Tortură. Au torturat-o pe biata fată.

- Care biată fată?

- Ești în toate mințile, locotenente? Pe Annemarie, desigur.

Van Effen clătină din cap foarte hotărât:

- Nu. Nu pe Annemarie. Frații Annecy - sau, cel puțin, cei doi pe care i-am băgat la închisoare - nu au torturat niciodată fără motiv, oricât de deformat putea fi el. Scopul era fie să se răzbune, fie să capete informații. De ce-ar fi dorit să se răzbune pe

Annemarie? Ce rău a făcut ea vreodată cuiva? Cât despre informații - ce informații puteau spera să obțină de la ea? Ei nu știau cine e ea și cine e tatăl ei. Din punctul lor de vedere, ea e doar o prietenă a lui Julie, care s-a întâmplat să fie acolo. Dacă era să chinuiască pe cineva - și presupun că a fost vorba numai de o amenințare cu tortura, ca să obțină informații despre mine - pe Julie ar fi schingiuit-o. Eu presupun că Annemarie a dat de bunăvoie această informație în ceea ce o privește, ca să-i înlănțuiească pe frații Annecy, ca să-i facă să se gândească la o răscumpărare uriașă. Poate că a pomenit chiar și de influența tatălui ei asupra guvernului, deși, oricum, niște indivizi ca frații Annecy ar fi înțeles imediat una ca asta. Le-a spus orice era de natură să le distragă atenția de la Julie. Annemarie nu e proastă. Dacă ar fi fost, n-aș fi adus-o aici de la Rotterdam. Știe că toți frații Annecy de pe lumea asta sunt, mai presus de orice, pragmatici și că orice le-ar putea grăbi îndeplinirea planurilor îi va interesa mai mult decât să mă lovească pe mine prin cineva care mi-e apropiat.

- Ești un pește; n-ai sânge-n tine, mormăi de Graaf.

- Poftim, domnule colonel?

- S-ar putea să ai dreptate, după cum s-ar putea să te înșeli. Oricum ai da-o, e rău. Dacă ai dreptate, poziția fraților Annecy s-a îmbunătățit considerabil, iar buzunarul lui David Meijer, cu siguranță, se va ușura într-un viitor foarte apropiat. Dacă te înșeli, îți vâri singur capul în lațul ăla drăguț, desenat pe cărțile poștale pe care ți le trimiteau frații Annecy. Dacă te înșeli, Annemarie le-a spus multe alte lucruri. În primul rând, că Stephen Danilov e Peter van Effen. Nu pot să risc, pornind de la premisa că nu te înșeli. Îți ordon să nu duci mai departe povestea asta.

George spuse:

- În mod normal, domnule colonel, nici măcar n-aș visa să nu vă îndeplinesc dorințele. Dar astea nu sunt condiții normale. Refuzând să vă dau ascultare, nu încalc legea. Și nici nu mă prevalez de faptul că nu mai sunt polițist. Pur și simplu, merg pe drumul meu.

De Graaf aprobă din cap.

- Nu pot să te opresc. Dar pot...

- Puteți să-l obligați și pe el să meargă pe drumul lui, spuse George. Poate să-și dea demisia. N-o să vă iertați asta niciodată, domnule colonel.

De Graaf se încruntă, își umplu din nou paharul, se cufundă într-un fotoliu și privi lung la focul din cămin. Van Effen îi făcu un semn lui Vasco și cei trei părăsiră camera.

Van Effen și George reveniră la Trianon, unde constatară că obișnuitul câine de pază nu se afla la locul său. Dar în hol se afla alt personaj, așezat la oarecare distanță de recepție și care bea bere în loc de jonge jenever. Van Effen nu avea nici o îndoială că tipul era un înlocuitor de același calibru. Directorul îi chemă tocmai când treceau prin fața recepției:

- Tocmai v-a sosit mesajul ăsta, domnule Danilov. Îi întinse lui van Effen o hârtie, pe care scria:

"Pot să vin până în camera dumneavoastră? Peste două minute".

- Da, desigur. Mulțumesc.

Van Effen împături hârtia, o băgă în buzunar și-l conduse pe George la lift. Două minute mai târziu, așa cum promisese, directorul sosi în camera lui van Effen. Închise ușa după el, îl privi bănuitor pe George și păru că ezită:

- Nici o problemă, spuse van Effen. Prietenul meu, aici de față, e de partea îngerilor. George, el e Charles, directorul hotelului. Charles, el e George. E de la poliție.

- Ah. Vreau să vă previn, domnule locotenent. În locul dumneavoastră, în noaptea asta, n-aș folosi intrarea din spate. Un tip, pe care nimeni de pe-aici nu-l cunoaște, și-a stabilit cartierul general, mai mult sau mai puțin permanent, lângă ușa din spate. E un copoi bătrân. Și trebuie să fi remarcat că fostul dumneavoastră supraveghetor din hol a fost înlocuit cu unul încă și mai băcător la ochi. Mai e un individ care tocmai a început să mănânce în sufragerie. S-a așezat chiar în fața ușii, în așa fel încât să poată vedea pe oricine traversează holul. Îl cunoaște pe individul din hol. N-au schimbat nici un cuvânt, doar o scurtă privire și un semn din cap, încă și mai scurt. Probabil că s-au gândit că nu riscă nimic cu asta. N-au nici un motiv să presupună că mă interesează persoana lor. De aceea am așteptat două minute: să văd dacă vreunul din ei face vreo mișcare. Nu m-au dezamăgit: prietenul nostru din sufragerie se și afla la telefonul public, aproape înainte ca ușile liftului să se fi închis în urma dumneavoastră. Am așteptat până a terminat de vorbit cu cel căruia-i raporta sosirea dumneavoastră. I-am urmărit prin oglindă în momentul în care ăla din sufragerie a ieșit din cabina telefonică. Din nou au schimbat doar un scurt semn din cap. Nici o vorbă.

- Dacă dai faliment, Charles, poți oricând să-mi ceri o slujbă. O să-i urmăresc pe ăștia.

Directorul plecă.

- Așa, zise George. Acum ne putem aștepta să primim telefonul ăla în orice clipă. Individul din restaurant l-a informat pe Agnelli că Stephen Danilov s-a întors însoțit de George, specialistul în explozii și furnizorul de arme ilegale. Mă întreb ce bârlog al leilor sau cuib de vipere au ales pentru întâlnire.

- Eu nu mă întreb. Nu sunt nici lei, nici cobre în camera două sute trei, în care ne aflăm acum. Charles ne-a spus că Agnelli - nu poate fi vorba decât de Agnelli - a mai postat doi câini credincioși, dar nu prea inteligenți, pe teritoriul nostru. De ce? E clar că nu era nevoie decât de o singură strajă, individul din hol, pentru a-l preveni de sosirea noastră. Ceilalți doi sunt gorilele lui - nu uita că Agnelli n-are nici un motiv să creadă că știm de prezența lor. S-ar putea să mai fie și alții, de a căror prezență să nu știe nici Charles. ăsta e ultimul loc la care ne-am putea gândi că l-ar alege ca punct de întâlnire, sau așa-și închipuie Agnelli. Așa că nu ne-ar trece prin cap să organizăm aici un comitet de primire. Și atunci când va telefona, poți fi sigur c-o să ne anunțe că sosește în câteva minute, în așa fel încât să nu putem lua nici o măsură.

Van Effen a avut dreptate în ambele privințe. Agnelli a sunat personal, pentru a spune că se vor întâlni la Trianon și că el și prietenii săi vor sosi în mai puțin de cinci minute.

- Vine cu prieteni. Remarcă pluralul, spuse van Effen după ce închise. Nu cred că Romero Agnelli are încredere în cineva.

Dacă era să te iei după expresia cordială și deschisă a lui Agnelli din momentul sosirii, ai fi zis că van Effen se înșela. Era clar că Agnelli e un om în care poți avea încredere oricând. Era însoțit de fratele său Leonardo, care semăna chiar și mai mult cu un mafiot decât la ultima întrevvedere - dacă așa ceva era posibil - și de încă doi indivizi pe care van Effen nu-i mai văzuse până atunci. Unul dintre ei, un personaj solid, ușor rubicond, cu trăsături plăcute și de o vârstă nedefinită - putea să aibă între patruzeci și cincizeci de ani, după părerea lui van Effen, dar era greu de stabilit cu certitudine - a fost prezentat drept Liam O'Brien. După accent, ca și după nume, probabil că era irlandez. Celălalt era un tânăr chipeș, cu părul negru și tenul cam oacheș, care a fost prezentat sub numele de Heinrich Daniken; putea fi originar de oriunde. Agnelli n-a găsit de cuviință să dezvăluie ce funcție îndeplineau cei doi.

După ce s-au terminat prezentările, după ce gazda a oferit de băut și oferta a fost acceptată, Agnelli îi spuse lui George.

- Trebuie să-ți spun George sau ai și un alt nume?

- Numai George. Zâmbi:

- Sunt o persoană anonimă.

Agnelli examinează muntele de om pe care-l avea în față:

- Dumneata, George, pari persoana cel mai puțin anonimă pe care-am văzut-o vreodată. Nu ți se pare că e oarecum un impediment în meseria dumitale, oricare ar fi ea?

- Impediment? E de-a dreptul un avantaj. Eu sunt un om pașnic, care detestă violența, dar cu un om de dimensiunile mele nici nu încercă cineva să fie violent.

Van Effen gândi că George e mincinosul cel mai versat și mai convingător pe care l-a întâlnit vreodată.

- Și, desigur, toată lumea, sau aproape toată lumea - mă gândesc în special la cei care sunt datori să apere legea -, se gândește că cineva care e atât de mare, de gras, de vesel și de inofensiv ca mine probabil că se descurcă în viață și fără să fie în stare să gândească. E un fel de lege a naturii. Ei bine, eu nu sunt un Einstein, dar nici nu sunt încă pregătit să fiu internat într-o instituție pentru înapoiți mintal. Dar nu ne-am întâlnit aici să discutăm despre personalitatea fiecăruia dintre noi, nu-i așa, domnule Agnelli? Cinci întrebări: Ce vrei? Cât? Când? Unde? La ce preț?

Disparația zâmbetului binevoitor al lui Agnelli a fost atât de fugară, încât numai observatorul cel mai atent ar fi putut-o remarca; chiar și într-un asemenea caz, n-ar fi fost prea sigur dacă a văzut-o sau și-a imaginat-o.

- Te pricepi să mergi imediat drept la țintă, nu-i așa, George? Din câte văd, n-ai timp pentru micile politețuri preliminare. Ei bine, și eu prefer tipul ăsta de negocieri. Ca și dumneata, nici eu n-am timp să bat câmpii, ca și dumneata, mă consider om de afaceri.

Scoase o bucată de hârtie dintr-un buzunar interior:

- Asta e lista mea de cumpărături. E destul de cuprinzătoare, nu?

George o examinează repede:

- Destul. Ei bine, cu puțină minte de care dispun, o să mă gândesc. Majoritatea chestiilor sunt clare, mai ales explozibilii. Proiectilele sol-sol, acționate prin cablu sunt,

probabil, proiectilele antitanc, deși n-o spui. Proiectilele SAM sol-aer sunt, de asemenea, ușor de înțeles, ca și minele de plastic, grenadele și bombele cu fum.

Se opri, sorbi puțin coniac și se încruntă:

- E totuși ceva aici ce nu prea înțeleg. Și ce nici măcar nu-mi place. Nu vorbesc de faptul că pari să te pregătești pentru un război la scară redusă, chiar dacă nu e vorba decât de un război de apărare. Asta nu e treaba mea.

Îi întinse lista lui van Effen:

- Comentarii?

Lui van Effen îi luă tot atât de puțin timp s-o examineze ca și lui George. Apoi o înapoie:

- Precizări.

- Exact.

George, care nu zâmbea deloc, se uită pe rând la cei patru, apoi își concentrează privirea asupra lui Agnelli:

- Lista e destul de mortală și așa. Dar ar putea fi periculoasă și în alt fel, chiar sinucigașă, dacă obiectele înscrise pe ea ar ajunge pe mâna celui care-a întocmit-o.

Nici Agnelli nu zâmbea. Nu prea părea să fie în apele lui:

- Mă tem că nu înțeleg.

- Atunci ar fi bine să te luminez. E nevoie de precizări, după cum a spus prietenul meu Stephen. Explozibilele n-au nevoie de precizări. Proiectilele - idem. Observația e valabilă pentru ambele tipuri de proiectile. Dar ce fel de focoaie vă trebuie? Ce fel de amorse? Despre siguranțe nu scrie nici măcar dacă să fie de sârmă sau chimice, cu ardere înceată sau cu acțiune rapidă. Lista asta n-a fost făcută de un specialist în explozibili. A făcut-o un amator, un cârpaci incompetent. Cine?

Agnelli își studie paharul câțva timp, apoi spuse:

- Eu sunt incompetentul. Dar am primit un ajutor de mântuială de la cei trei asociați ai mei, aici de față.

- Doamne, ai milă de noi toți, spuse van Effen. N-aș îndrăzni să vă dau pe mână nici măcar o cutie de artificii. Mă văd nevoit să vă întreb - și nu e prima oară - unde dracu vă sunt specialiștii?

Agnelli zâmbi jalnic și deschise brațele:

- Voi fi absolut sincer cu dumneata.

Din câte-și dădu seama van Effen, Romero Agnelli avea de gând să mintă de-ngheață apele.

- Temporar, suntem în încurcătură. Cei doi indivizi pe care ne bazăm de obicei au treabă în altă parte și nu se vor întoarce decât peste câteva zile. Dar ne-am gândit - ei bine, domnilor, amândoi sunteți specialiști în explozibile și...

- Nu e nici o problemă, spuse George. Știm ce vă trebuie și vă putem da instrucțiuni simple cum să folosiți chestiile astea fără să săriți și voi în aer. Dar cu proiectilele e cu totul altceva. Nu pot fi acționate decât de un om cu experiență.

- Și-n cât timp se capătă experiența asta?

- O săptămână. Zece zile.

Van Effen știa că George exagerează zdravăn, dar ignoranța patentată a celor patru interlocutori în toate problemele militare era atât de mare, încât se pare că putea exagera fără primejdie.

- Și nu ne întrebați pe noi. Noi nu suntem militari și nu suntem mai pricepuți decât voi în chestiile astea.

Agnelli tăcu câțva timp, apoi spuse brusc:

- Și cunoști pe cineva care să fie specialist exact în chestiile astea?

- Te referi la ceea ce cred eu că te referi?

- Da.

- Cunosc.

Felul în care George spuse: "Cunosc", cu un ton ușor exasperat, arăta clar că era inevitabil să nu cunoască.

- Pe cine?

George îl privi cu milă:

- N-are nume.

- Trebuie să i se spună cumva.

- "Locotenentul".

- De ce?

- Pentru că e locotenent.

- Dat afară din armată, firește.

- Firește că nu. Un locotenent dat afară din armată nu face două parale în ochii mei. Am crezut că vă dați seama că unul ca mine nu poate acționa decât la mână a doua sau a treia. Am nevoie de un intermediar. Sau chiar de doi.

- Ah! Înțeleg. Furnizorul dumitale?

- Domnule Agnelli! E imposibil să fii atât de naiv încât să-ți imaginezi c-o să răspund la o asemenea întrebare. O să văd ce se poate face. Unde vrei să fie livrată marfa?

- Depinde de cât de curând o poți livra.

- Mâine, pe la amiază.

- Cerule!

Agnelli părea neîncrezător. Apoi zâmbi:

- Se pare c-am nimerit la magazinul potrivit. Cum va fi livrată?

- Într-un camion militar, firește.

- Firește.

Agnelli păru ușor năucit.

- Asta îngreunează puțin lucrurile. Am crezut că livrarea va avea loc cel mai devreme poimâine. Aș putea să te sun mâine să definitivăm locul și ora? Și-ai putea întârzia livrarea măcar cu câteva ore?

- Se poate aranja. George îl privi pe van Effen.

- Domnul Agnelli poate suna aici? Să zicem, la zece, dimineața?

Van Effen aprobă din cap, iar George îi zâmbi lui Agnelli:

- Încă n-aș putea spune, cu precizie, dar ceva între zece și douăsprezece mii de dolari. Practicăm prețurile cele mai reduse din Europa. Dolari, guldeni sau mărci. Va costa mai mult, desigur, dacă e nevoie și de... serviciile noastre.

Agnelli se ridică și zâmbi, din nou relaxat și bine dispus:

- Desigur. Trebuie să spun că nu mi se pare un preț exorbitant.

- Mai e ceva, spuse van Effen, amabil.

- Sper că-ți dai seama, domnule Agnelli, că dacă m-aș muta la alt hotel și m-aș înscrie în registru sub un alt nume, n-ai avea prea mari șanse să mai dai vreodată de noi.

- N-aș avea prea mari șanse?! N-aș avea nici una. Agnelli se încruntă.

- Dar de ce-a trebuit să pomenesci de așa ceva?

- Ei bine, cred că între noi există o oarecare încredere reciprocă, nu?

- Normal.

Continua să fie nedumerit.

- Ei bine, dacă există, atunci descotorosește-mă de spionii din hol, din sufragerie și de afară.

- De spioni?

Expresia lui Agnelli arăta clar că, fără să se dea bătut, caută să câștige timp.

- Dacă nu mă scapi dumneata de ei, o să-i aruncăm în canal - legați fedeleș, firește - și apoi o să ne mutăm.

Agnelli îl privi, de data asta fără expresie:

- Văd că joci tare. Te cred în stare s-o faci. Zâmbi și-i întinse mâna.

- Rușine. Foarte bine, te descotorosesc de ei. Rușine. Dar, într-adevăr, n-au fost la înălțime.

*

După plecarea celor patru, van Effen îi spuse lui George:

- Chiar c-ar fi trebuit să te faci criminal. Acum e prea târziu. Oricum, ai fi putut să-l faci pe colonelul de Graaf să facă apoplexie acum mulți ani. Pariez că Annelise n-are habar ce mincinos extraordinar ești. Ai reușit să-l duci pe Agnelli, să-l legi de mâini și de picioare, să-l demoralizezi și să-l faci să depindă cu totul de noi. Oricum, să sperăm că-i așa. Te-aș ruga să vorbești cu Vasco mai târziu, în noaptea asta, și să-i spui că i-ai găsit o slujbă de locotenent de armată - desigur, după ce-și va fi schimbat destul trăsăturile feței. Să nu uităm că Agnelli a avut ocazia să-l studieze îndeaproape pe Vasco.

- Nici o problemă.

George îi întinse lista de cumpărături a lui Agnelli.

- Aș da oricât să văd mutra colonelului când va vedea ce are de cumpărat mâine dimineață. Înțeleg c-o să-l vezi peste vreo oră. Te-ai gândit că s-ar putea să ia și Agnelli parte la întrevedere, împreună cu Riordan și cu Samuelson ăla?

- E o idee care nu-mi place, dar da, mi-a venit și mie.

- Ei bine?

- Ei bine, ce?

- Mai întrebi? Doar știm că Agnelli e Annecy.

- O știm cu o certitudine de nouăzeci și nouă la sută. Nu uita că eu nu i-am văzut niciodată pe cei doi Annecy pe care n-am reușit să-i prindem și să-i băgăm la închisoare.

- Faptul că tu nu-i cunoști pe ei, nu înseamnă că ei nu te cunosc pe tine. Bineînțeles că te cunosc, ți-au văzut precis poza în ziare, de mai multe ori, în timpul arestului preventiv și al procesului. Cum crezi c-o să reacționeze când vor vedea că se află nu numai în fața temutului locotenent van Effen, ci și a celui locotenent căruia i-au închis sora în cine știe ce turn și în tovărășia căreia e foarte posibil să-și petreacă timpul testând cele mai noi metode de răsucit oasele?

- Va fi interesant să aflui.

- Colonelul de Graaf avea dreptate, mormăi George. Evoluția ta s-a oprit la un nivel mult inferior omului. Nu ești decât un pește fără sânge-n tine.

*

Cei zece cenți pe care ni-i donați ne vor ajuta să omorâm un soldat britanic. La prețul ăsta, e un adevărat chilipir - cel mai bun târg pe care l-ați putea face vreodată. Așa spun cei care fac chetă, zornăind afurisitele lor de cutii de tinichea prin barurile irlandeze din Statele Unite. Mai ales în barurile irlandeze din statele din nord-est. Mai ales la New York. Și încă și mai exact în cartierul Queens, unde e cea mai mare densitate de irlandezi din lume. Zece cenți. Doar atâta cer. Doar zece cenți. Și, desigur, își zornăie cutiile pe oriunde dau de cuiburi irlandeze, discoteci irlandeze, tombole irlandeze și ce se mai nimerește, numai irlandezi să fie.

Dacă n-ați auzit niciodată că există organizații de caritate - "de caritate" își zic ele - care fac chetă de arme, atunci trăiți în alt secol sau aveți capul îngropat în nisip. Pretind că milioanele de dolari pe care le-au strâns de-a lungul anilor au fost cheltuite ca să ajute văduvele și orfanii membrilor Armatei Republicane Irlandeze, uciși mișelește de asasinii britanici. Să ajute văduve și orfani! Fondatorul uneia din aceste organizații ticăloase a făcut greșeala de a spune adevărul, când a afirmat: "Cu cât sunt mai mulți soldați britanici trimiși de la Ulster înapoi, acasă, în coșciug, cu atât mai bine". Jack Lynch, un fost premier irlandez, a fost înregistrat pe bandă când spunea că banii aceia sunt destinați unui singur scop: să facă văduve și orfani. Văduve și orfani britanici.

Riordan, un bărbat anormal de înalt, anormal de subțire, cu părul negru, foarte bronzat și îmbrăcat într-un fulgarin negru care-i ajungea până aproape la glezne, făcându-l să pară mai lung și mai deșirat, tremura pur și simplu de frig, pe când stătea în picioare în fața auditoriului, cu pumnii de culoarea fildeșului așezați pe masa din fața lui. Sinceritatea și furia sa nu puteau fi puse la îndoială, intensitatea cu care le resimțea era de-a dreptul înspăimântătoare.

- Dumnezeu știe că e destul de rău că aceste contribuții pentru asemenea organizații infame vin din partea unor catolici cinstiți, cu frica lui Dumnezeu, profund religioși, care sunt înșelați și făcuți să creadă că își aduc contribuția la o cauză nobilă și care nu știu că, de fapt, e vorba de o bandă de asasini afurisiți, care arată ca niște copii de grădiniță. Banii ajung direct la Armata Republicană Irlandeză. O parte din ei

sunt folosiți, chiar la New York, pentru a cumpăra arme pe piața neagră. Licitările se țin, de obicei, în zone demolate sau în parcuri pustii, întotdeauna noaptea, aproape întotdeauna în Bronx, Queens sau Brooklyn. Puștile, domnilor, sunt procurate relativ ușor din faimosul oraș New York.

În culmea amărăciunii, Riordan aproape că scuipa cuvintele.

Restul banilor este folosit de alți indivizi care acționează pe față, călătorind în statele din sud și dinspre vest, unde nu există permise de portarmă. Indiferent de unde provin armele, toate ajung în zona New Yorkului, de unde sunt expediate mai departe, aproape întotdeauna din New Jersey sau Brooklyn, cu încurajarea călduroasă și cu complicitatea organizațiilor americane locale și ale virtușilor vameși americani, dintre care mulți reprezintă prima sau a doua generație de irlandezi, care se simt frați de sânge cu asasinii din Armata Republicană Irlandeză. Cum serviciul vamal e controlat de Departamentul Tezaurului Statelor Unite, e logic să presupunem că acei negustori ai morții acționează cu știrea, dacă nu chiar cu asentimentul guvernului Statelor Unite. Influența irlandeză asupra Congresului este bine cunoscută și extrem de puternică.

- O clipă, domnule Riordan, dacă-mi permiteți.

Întreruperea venea din partea lui Aaron Wieringa, ministrul apărării, un ins solid, rubicond, cu ochii albaștri, un bărbat extrem de respectat în întreaga țară, un bărbat care ar fi putut foarte bine să ajungă prim-ministru cu câțiva ani în urmă dacă n-ar fi fost blestemat cu un handicap absolut nefericit pentru un politician: acela de a fi absolut incoruptibil.

- Ne dăm seama - nu putem să nu ne dăm seama - că sunteți furios. Vă asigur că nu avem mentalitatea struțului, care se practica în secolul trecut, și cred că pot afirma cu certitudine că nu se află nimeni în camera asta care să nu înțeleagă că furia vă e perfect justificată. N-aș merge atât de departe încât să mă alătur și criticilor pe care le-ați emis la adresa Washingtonului și a Congresului american, dar, date fiind împrejurările speciale în care ne aflăm, asta este o remarcă marginală. Spre deosebire de relatarea unor fapte ușor de verificat, părerea dumneavoastră personală nu e de interes imediat pentru noi.

Ceea ce este însă de importanță imediată e faptul că mânia dumneavoastră a găsit cu cale să se reverse asupra nefericitei noastre țări, în general, și asupra orașului Amsterdam, în special. Pentru moment, nu pot nici măcar încerca să-mi imaginez ce motiv ați avut pentru asta, deși sunt convins că nu ne veți lăsa mult timp în întuneric nici în această privință. Dar nimic din ceea ce ați spus până acum nu pare să justifice încercarea dumneavoastră de a ne șantaja să intermediem între dumneavoastră și guvernul britanic. Înțeleg că e posibil să aveți - și e foarte probabil chiar să aveți, în realitate - motive foarte puternice pentru a dori ca trupele britanice să se retragă din Irlanda de Nord. Dar cum e posibil să vă imaginați că noi am putea convinge guvernul britanic să vă accepte aceste pretenții absurde, îmi depășește puterea de înțelegere. Nu pot concepe nici un motiv pentru care ei ar fi de acord cu așa ceva.

- Există motive cât se poate de ușor de conceput. Motive umanitare. Și din partea dumneavoastră și dintr-a lor.

- Guvernelor noastre le va repugna să vadă Olanda inundată și nenumărate mii - poate chiar sute de mii - de oameni înecați din cauza inundațiilor. Înainte de a lua măcar în considerare asemenea chestiuni, răspundeți-mi, vă rog, la această întrebare: de ce ne-ați ales pe noi? Să fie oare pentru că poziția noastră geografică specifică ne face vulnerabili - mai mult decât pe alții - la amenințarea cu genocidul?

- A fost aleasă Olanda, pentru că Amsterdamul e placa turnantă în tot acest trafic ucigător cu arme. E punctul nodal al circuitului cu arme din toată Europa de Nord, după cum, ani de zile, a fost punctul nodal al traficului cu heroină din Europa de Nord. Faptul e de notorietate publică, iar existența permanentă a acestor practici negative nu poate indica decât un grad ridicat de corupție atât la nivel guvernamental, cât și la nivelul celor chemați să apere legea.

Indignat, domnul Wieringa încercă să-l întrerupă, dar Riordan făcu un gest imperios prin care-l reduse la tăcere.

- Sunt, desigur, și alte orașe implicate în traficul cu arme, în special Anversul, dar, prin comparație cu Amsterdamul, Anversul nu acționează decât pe scară redusă.

De data aceasta, domnul Wieringa, aproape urlând - ceea ce nu i se mai întâmplase niciodată, - nu se mai putu abține:

- Vreți să spuneți că v-ar fi imposibil să inundați Belgia.

Riordan continuă ca și cum n-ar fi auzit nimic.

- Nu toate armele ce trec prin Amsterdam se îndreaptă spre Irlanda, desigur. Unele ajung la F.A.R. Altele...

- Forțele Aeriene Britanice!

Exclamația-i aparținea lui Bernhard Dessens, ministrul justiției, care arareori aducea vreo contribuție semnificativă la vreo discuție:

- Sugerați că Forțele Aeriene Britanice sunt aprovizionate...

- Stai liniștit, idiotule.

Riordan, pe cât se părea, putea să și coboare sub nivelul retoric pe care și-l stabilea de obicei.

- Mă refer la Facțiunea Armatei Roșii, moștenitorii mantiei sângerii a gangsterilor de la Baader-Meinhof de la începutul anilor șaptezeci. Alte arme ajung la organizațiile criminale de tip mafiot, controlate de sicilieni, organizații care apar ca ciupercile în Germania Federală. Dar majoritatea acestora ajunge în Răsărit.

Știți care este situația în Irlanda de Nord, domnule ministru?

Nimeni nu se obosi să-i urmărească discursul și să constate că i se adresa ministrului apărării și nu ministrului justiției.

- Vă puteți imagina condițiile de iad de acolo, torturile îngrozitoare practicate atât de Armata Republicană Irlandeză, cât și de UVF, nebunia ucigașă care domnește acolo de paisprezece ani? O țară guvernată de groază și, de aceea, sfâșiată în bucăți. Irlanda de Nord nu va fi niciodată guvernată de reprezentanți ai celor două comunități - cea protestantă și cea catolică -, care să conlucreze, pentru că prejudecățile religioase și, într-un grad mai mic, cele rasiale le despart într-o măsură mult prea mare. Există un milion și jumătate de oameni, care trăiesc laolaltă într-un spațiu mic, dar din care, în pofida diferențelor care-i separă, nouăzeci și nouă la sută din cei aflați de oricare parte a baricadei n-au făcut niciodată vreun rău celor aflați de cealaltă

parte și nici n-au dorit să-l facă. Acești nouăzeci și nouă la sută aflați de fiecare parte a baricadei sunt uniți de un singur lucru - de faptul că detestă terorismul și doresc să trăiască în pace. Este o dorință care, așa cum stau lucrurile acum, nu poate fi realizată niciodată. Politicienii tradiționali, cu toate defectele și slăbiciunile lor, respectă totuși convențiile. La Ulster, politicienii sunt o specie dispărută. Moderația a încetat să existe. Domnesc demagogii și pistolarii. Țara e condusă de o mină de ucigași înnebuniți.

Riordan se opri pentru prima dată, probabil și ca să-și tragă sufletul, dar nimeni nu păru că dorește să profite de acest avantaj.

- Dar asasinii - chiar cei înnebuniți - au nevoie de arme asasine, nu-i așa? spuse Riordan. Și astfel armele asasine le sunt trimise de la Amsterdam, de cele mai multe ori, dar nu întotdeauna, ascunse în mobile. Armele sunt sigilate în containere, desigur, și dacă vameșii din Amsterdam nu-și dau seama de asta, probabil că sunt cei mai proști, cei mai orbi, cei mai corupți și cei mai avari din Europa. În nouă cazuri din zece, vapoarele sunt descărcate la Dublin. Cum pot ele - containerele, adică - să treacă de vama din Dublin nu pretind că știu, dar nu cred că se pune problema complicității. Dacă așa ar sta lucrurile, acum patru ani vameșii irlandezi n-ar fi predat poliției arme importate ilegal în valoare de un milion de dolari și destinate Armatei Republicane Irlandeze. Fapt e că cea mai mare parte a armelor reușește să pătrundă în Irlanda. De la Dublin, containerele cu arme, purtând diferite etichete, dar mai ales pe aceea de bunuri de uz casnic, sunt transportate în camioane în ținutul Monaghan și, de acolo, la o stațiune horticolă din ținutul Louth. Nu mă întrebați de unde știu. Ar fi foarte greu să nu știu. Toată lumea de acolo știe, dar nu se vorbește despre asta. De acolo, armele ajung în Irlanda de Nord, nu furișate peste frontieră, la miezul nopții, de membri ai Armatei Republicane Irlandeze, care-o fac pe propriul risc și cărora nu le e teamă nici de Dumnezeu, nici de dracu, ci ziua în amiaza mare, în mașini conduse de femei, în majoritate tinere, înconjurate de copii surâzători. Totul, absolut nevinovat.

E o cale lungă din momentul când un pistol automat a fost cumpărat într-o țară central europeană, până când ajunge în mâinile unui asasin maniac, ascuns în umbra unei străzi dosnice din Belfast sau Londonderry. Cale lungă. Dar, în această cale lungă, placa turnantă, punctul central de interes, nodul rețelei e Amsterdamul. Așa că am venit la Amsterdam.

Riordan se așeză.

Nimeni nu se grăbi să rupă tăcerea. În salonul luxos al lui Dessens erau în total opt oameni. Trei bărbați îl însoțiseră pe Dessens acasă la ministrul de justiție: Samuelson, pe care de Graaf i-l descrisese lui van Effen, O'Brien, care venise la Trianon, și Agnelli, despre care George prevăzuse că va fi acolo. Samuelson și O'Brien credeau, probabil, că n-ar putea adăuga nimic profitabil la ceea ce spusese Riordan, iar Agnelli că încă mai avea nevoie de timp pentru a-și recăpăta darul vorbirii. Când intrase în cameră și-l văzuse, stând pe un fotoliu, pe van Effen, care-și recăpătase înfățișarea normală, o clipă ochii i se măriră, gura i se deschisese și culorile îi cam dispăruseră din obraji. Aproape sigur, van Effen era singura persoană care remarcase acest flux și reflux încercate de fizionomia lui Agnelli, dar, pe de altă parte, probabil că van Effen fusese și singura persoană care-i studiasese comportamentul.

Și de cealaltă parte a mesei tratativelor se aflau patru bărbați: cei doi miniștri, de Graaf și van Effen, dar nici aceștia din urmă nu aveau nimic de spus pentru moment. Și asta, pentru două motive foarte simple: nimic din ceea ce s-ar fi putut spune n-ar fi îmbunătățit în vreun fel situația și toți trebuiau să recunoască, în sinea lor, că Riordan își exprimase punctul de vedere cu o oarecare logică, de natură să convingă, până la un punct, auditoriul, indiferent cât de nerezonabile, amenințătoare și obraznice erau pretențiile care însoțeau acest discurs. Tăcerea a fost întreruptă de Aaron Wieringa, care privi pe rând la cei trei însoțitori ai săi.

- Înainte de a începe să vorbesc, domnilor, are vreunul dintre dumneavoastră de făcut vreun comentariu?

Van Effen spuse:

- Am eu.

- Te rog, domnule locotenent.

- Domnul Riordan a fost extrem de reticent cu privire la un lucru. N-a spus de ce vrea ca în Irlanda de Nord să nu mai existe nici un fel de influență britanică. Dacă urmează să negociem cererile sale cu guvernul britanic, cred că avem dreptul să cunoaștem câte ceva din motivațiile și intențiile sale. E posibil ca acestea să fie atât de groaznice, atât de inumane, încât să preferăm să riscăm orice dezastru pe care l-ar putea provoca domnul Riordan în țara noastră mai curând decât să-i îndeplinim dorințele. Desigur, nu avem nici un motiv să credem că domnul Riordan nu va spune adevărul.

- E bună întrebarea, spuse Wieringa. Ei bine, domnule Riordan?

- N-are nici un rost să jur că voi spune adevărul, pentru că așa ar face orice mincinos.

Riordan se deșirase din nou în toată înălțimea sa amenințătoare - se părea că-i e mai ușor să vorbească astfel.

- M-am referit la acele nouăzeci și nouă de procente de oameni normali din acea țară sfâșiata de război, oameni puternic dominați de un singur procent de asasini maniaci. Singurul nostru obiectiv este să eliminăm acest unic procent de maniaci și astfel să-i lăsăm pe cetățenii din Ulster să-și hotărască singuri propriul viitor într-o atmosferă de calm, pace, liniște și speranță.

- Să-i eliminați? Întrebă Wieringa cu grijă. Ce înțelegeți exact prin asta?

- Îi vom extermina pe bastarzii răufăcători aflați de ambele părți ale baricadei, vom opera cancerul. E un răspuns destul de cinic și de tăios?

Riordan se așază.

- Pare un scop nobil, spuse van Effen. Nu făcu nici o încercare să ascundă neîncrederea disprețuitoare pe care i-o trăda vocea.

- Nobil și uman. Să-i lăsăm să-și hotărască singuri viitorul. Dar mă tem că nu prea concordă cu afirmația dumneavoastră anterioară, că Irlanda de Nord nu va fi niciodată guvernată de reprezentanți ai celor două comunități. Oare nu v-ați gândit niciodată că dacă pe locul pe care stați dumneavoastră acum ar sta cel mai înverșunat șef imaginabil al Armatei Republicane Irlandeze, și el ar vorbi exact la fel cum vorbiți dumneavoastră acum, cu dorința de a atinge fix același scop: și anume de a-i scoate,

cu orice preț, pe britanici din Irlanda de Nord? Ce garanție avem noi că dumneavoastră nu sunteți tocmai acel șef al Armatei Republicane Irlandeze?

- N-aveți nici una.

De data asta, Riordan nu se mai ridicase de pe scaun, iar vocea lui era de un calm imperturbabil.

- Nu pot face mai mult. Dacă nu reușiți să vă dați seama că detest Armata Republicană Irlandeză și toate manifestările sale, probabil că sunteți orbi. Sugestia dumneavoastră mă tentează în asemenea măsură, încât îmi vine greu și să găsesc cuvinte s-o combat...

Urmă un nou răstimp de tăcere, încă și mai lung, apoi Wieringa spuse:

- Presupun că asta se numește un impas.

- Așa cum spuneți, un impas, spuse Riordan. Continuă să stea pe scaun; se pare că momentul retoricii fusese consumat.

- Dar cu siguranță că există câteva elemente concrete care vă pot ajuta să ieșiți din impas. Canalul Oostelijk-Flevoland, de pildă, Leeuwarden. Polderul Noordoost. Wieringermeer, Putten, Petten, Schouwen, Walcheren și altele. Și am amintit oare că oamenii noștri au minat Palatul Regal?

- Palatul Regal? întrebă Wieringa. Nu părea din cale afară de șocat.

- Exact asta a indicat mica demonstrație din seara asta. A fost numai o mică demonstrație. Doar pentru a dovedi cât de jalnic de ușor se poate trece de mult-lăudatele voastre sisteme de securitate.

- Nu te mai obosi vorbind, Riordan.

Vocea lui Wieringa era tăioasă. De data asta, nu i se mai adresa cu "domnule".

- A trecut vremea amenințărilor. Rămân numai considerentele de ordin moral.

- Șansele sunt egale, spuse van Effen. Wieringa îl privi câteva clipe, apoi aprobă din cap.

- Exact în termeniiăștia gândesc și eu. Mulțumesc, domnule locotenent. E greu să te hotărăști să-ți inunzi țara, când sorții acționează ca la un joc de noroc. Sunt obligat să iau o decizie, zise privind spre Riordan. Îl voi suna pe ambasadorul britanic. El va contacta Ministerul Afacerilor Externe de la Londra. Vom da un anunț la radio - formulat destul de cifrat, înțelegeți. Aceste trei lucruri le pot promite. Dar, desigur, nu eu sunt cel chemat să mă pronunț asupra rezultatului negocierilor sau să le influențez. S-a înțeles?

- Asta e de la sine înțeles. Vă mulțumesc, domnule ministru.

Vocea lui Riordan nu trăda nici un accent de triumf, nici măcar de satisfacție. Se ridică:

- Integritatea dumneavoastră e bine cunoscută în întreaga Europă. Sunt mulțumit. Noapte bună, domnilor.

Nimeni nu-i răspunse la salut.

După plecarea lui Riordan și a asociaților săi, în cameră domni tăcerea, până când Wieringa termină de vorbit la telefon cu Ambasada britanică. După ce puse receptorul în furcă, sorbi delicat din paharul de coniac, zâmbi și spuse:

- Comentarii, domnilor?

Era un bărbat de un calm remarcabil.

- E revoltător, degradant și inadmisibil, spuse Dessens tare și previzibil. Acum că nu mai era nevoie nici de acțiune, nici de luat decizii, era plin de indignare și arunca flăcări. Bunul nume, onoarea Olandei zac în noroi.

- Poate că e mai bine decât dacă cetățenii săi ar fi înecați în inundații, spuse Wieringa. Dumneata, domnule colonel?

- A trebuit să luați în considerare balanța probabilităților, spuse de Graaf. Hotărârea dumneavoastră, excelență, a fost nu numai corectă, ci și inevitabilă.

- Mulțumesc, domnule colonel. Dumneata, domnule locotenent?

- Ce-aș mai putea adăuga eu, excelență, care să vă fie de vreun folos?

- Ca să fiu foarte sincer, nu prea știu. Dar, după părerea colonelului - și trebuie să spun că e o observație care-i face cinste - dumneata ești mai apropiat de ticăloși decât oricine altcineva din Amsterdam.

Zâmbi:

- Nu folosesc, desigur, termenul "apropiat" într-un sens peiorativ.

- Vă mulțumesc, excelență. Așa speram și eu.

- Nu te prea grăbești să spui ce ai de spus, nu-i așa, domnule locotenent?

- Un fel de reținere care nu-mi prea stă-n fire, excelență. Oi fi eu locotenentul cu funcția cea mai importantă în poliția orașului, dar sunt destul de neînsemnat în această distinsă companie. Despre ce vreți să-mi spun părerea, excelență?

Wieringa privi în tavan și spuse, aproape fără nici o legătură:

- A trebuit să iau o hotărâre importantă. Își coborî privirea spre van Effen.

- L-ai crezut pe Riordan?

Van Effen își luă paharul de pe masă și-l examinează fără să bea. Era limpede că-și pune gândurile în ordine. Apoi spuse:

- Patru aspecte, domnule ministru. Sunt două lucruri pe care le cred, în ceea ce-l privește pe Riordan, un aspect în legătură cu care nu sunt sigur dacă să-l cred sau nu și un al patrulea în care categoric nu-l cred.

- Ah! De aici remarca dumitale criptică: "șansele sunt egale".

- Așa cred. Mai întâi, sunt absolut sigur că nu face parte din Armata Republicană Irlandeză.

- Într-adevăr, domnule locotenent? În cazul ăsta, cred că am dreptul să te întreb de ce l-ai strâns cu ușa?

- Pentru confirmare. Dar și înainte de asta eram sigur. Mă refer la discursul ăla al lui, prin care a denunțat, pasionat și violent, Armata Republicană Irlandeză și toate metodele acesteia. Trebuie să fii un actor cu totul excepțional ca să reușești să redai accente de ură atât de vehemente, dar oricât de bun actor ai fi, e imposibil ca sângele să-ți pulseze în carotidă cu o asemenea intensitate.

- Asta mi-a scăpat, spuse Wieringa și privi spre de Graaf și Dessens.

- A observat vreunul dintre dumneavoastră, domnilor...?

Se întrerupse, văzând gesturile lor de negare.

- În al doilea rând, continuă van Effen, cred că Riordan nu e șeful, forța conducătoare, responsabilul. De ce cred asta? Nu pot aduce nici cea mai mică umbră de dovadă. Dar e prea pasional, prea neechilibrat, prea imprevizibil ca să poată fi general.

- Dumneata n-ai lupta sub comanda lui, van Effen? Wieringa era pe jumătate zâmbitor, pe jumătate curios.

- Nu, excelență. Șeful e altcineva. Sunt sigur că nu e Agnelli. Aș paria oricât că nu e O'Brien - prea scrie clar pe el "sergent-major". Nu afirm că e Samuelson, acesta e o enigmă, un mister. Dar prezența lui e total inexplicabilă și atunci când prezența cuiva e inexplicabilă într-un asemenea grad, mi se pare că e nevoie de o explicație de anvergură.

Punctul în care nu sunt sigur dacă să cred sau nu povestea lui Riordan privește observațiile lui despre Irlanda de Nord. Riordan a spus că singurul lui scop e să elimine monștrii. Vocea sa avea un accent care ar fi putut indica sinceritate deplină și, cum am mai spus, nu cred că e un actor atât de bun încât să pară autentic fără să fie.

Van Effen oftă din greu, clătină din cap și-și sorbi coniacul.

- Știu că toate astea sunt destul de vagi, domnilor. Permiteți-mi să mă exprim altfel. Bănuiesc că el crede ce spune, dar nu cred că ceea ce crede el e neapărat adevărat. E unul din motivele pentru care sunt convins că nu el e bossul. Aici apar două aspecte: a fost surprins contrazicându-se flagrant, totuși nu părea să-și dea seama de existența unei asemenea contradicții. Apoi, nu pare să-și dea seama că prin Irlanda de Nord mișună trei tipuri de fanatici: extremiștii protestanți, extremiștii catolici și mediatorii. Adică ei. Mediatorii ar putea fi cei mai iresponsabili și mai periculoși. Pentru a ajunge la soluția finală, mediatorii sunt dispuși să înece un milion de oameni. De aici, ne putem da seama care va fi soluția lor finală în Ulster. Nu. Permiteți-mi să reformulez fraza asta: Eu nu-mi pot imagina.

- Și eu mă gândeam la același lucru. Wieringa își alegea cu grijă cuvintele:

- Absolut același lucru. Deși nu era formulat atât de clar. În mintea mea, vreau să spun.

Zâmbi.

- Ei bine, asta ar trebui să ne ajungă pentru astăzi. Dar ai spus că e și ceva ce nu crezi.

- Da, excelență. Nu cred în amenințările lui. În amenințările lui imediate. Amenințările pe termen lung sunt altă poveste. Dar în cele pe care le-a proferat aici, în seara asta - și în cele pe care i le-a schițat domnului colonel de Graaf puțin mai devreme - nu cred, cu excepția celei privitoare la Lelystad în Oostelijk-Flevoland. Restul bănuiesc că e o gogoriță. Mai ales amenințarea cu distrugerea Palatului Regal.

- Dacă spui dumneata, domnule locotenent, spuse Wieringa. Să mă ia dracu dacă nu te cred. De ce spui asta?

- Pentru că nu cred că palatul e minat pe dinăuntru. Au avut grijă ca explozia provocată în seara asta în interiorul palatului să se audă pe o rază întinsă, numai pentru a vă convinge că sunt, într-adevăr, capabili să-și pună în practică amenințarea.

Wieringa îl privi cu o expresie nedumerită:

- Pari destul de sigur de asta, locotenente.
- Nu, excelență. Sunt absolut convins.
- Cum poți fi atât de sigur?
- Am informații de la fața locului.

Wieringa îl privi gânditor, dar nu spuse nimic. Dar nu la fel făcu și Dessens. Întreaga seară, acesta fusese total debusolat, iar acum se simțea pe teren sigur și cunoscut și considera că e cazul să iasă în evidență.

- Care sunt sursele informațiilor dumitale, locotenente?
- Sunt confidentiale.
- Confidentiale!

Era greu de spus dacă furia subită a lui Dessens era provocată de răspuns sau de faptul că van Effen omisese să i se adreseze cu obligatoriul "domnule ministru" sau "excelență"; probabil că nici el însuși nu știa.

- Confidentiale!

- Încerc să fiu direct, excelență, asta-i tot. Nu vreau să-mi divulg sursele, pentru că s-ar putea ca astfel să provoc neplăceri grave și inutile. Sunt sigur că puteți înțelege asta. E ceva atât de banal în activitatea poliției încât nici nu mai merită amintit. De ce nu mă credeți, pur și simplu, pe cuvânt?

- Să înțeleg?! E banal?! Să te cred pe cuvânt?! Tenul gălbejit al lui Dessens deveni brusc de culoarea gușii de curcan:

- Câtă aroganță... câtă aroganță... câtă...

Făcea eforturi vizibile să evite un început de apoplexie.

- Ți-aș reaminti, locotenente - puse un accent puternic pe cuvântul "locotenente" - că eu sunt ministrul justiției - și pe aceste cuvinte puse un accent puternic -, în timp ce dumneata nu ești decât un ofițer subaltern în domeniul pe care eu personal...

- Asta e nedrept, excelență.

Vocea lui de Graaf avea un accent impersonal.

- După mine, van Effen e ofițerul de poliție cu funcția cea mai importantă în orașul...

- Nu te băga, de Graaf.

Dessens încerca să aibă un ton de gheață, dar nu-și mai putea stăpâni umorile.

- Van Effen! M-ai auzit.

- V-am auzit, spuse van Effen, apoi adăugă "excelență", aproape cu un efort. Știu despre ce vorbesc, pentru că eu sunt cel care am plasat explozibilul în beciurile Palatului Regal.

- Ce! Ce!

Tenul lui Dessens avea o culoare care l-ar fi făcut să moară de invidie pe orice curcan.

- Cerule mare! Nu pot să cred! Se ridicase, pe jumătate, de pe scaun.

- Mă înșală auzul!

- Nu vă înșală... excelență. Tot eu sunt cel care a apăsă pe buton, provocând astfel explozia.

Dessens nu spuse nimic, nu imediat. Șocul și oroarea pe care le resimțea aflând despre această amenințare la adresa siguranței familiei regale, acest abominabil act de lezmaiestate îi luase graiul. Van Effen își reluă paharul de coniac și nu făcu nici o încercare de a-și ascunde din privire părerea pe care o avea despre ministrul justiției.

- Arestează-l pe omul ăsta, de Graaf, urlă Dessens. În clipa asta!

- De ce e-nvinuit, excelență?

- De ce e-nvinuit? Ai înnebunit și dumneata la fel ca și... la fel ca și... Trădare, omule, trădare!

- Da, excelență. Asta pune probleme.

- Probleme? Fă-ți datoria, omule, fă-ți datoria!

- Sunt unele probleme, excelență. Eu sunt comandantul poliției orașului. Toți ceilalți polițiști din Amsterdam sunt subordonații mei.

Străvechea origine aristocratică a lui de Graaf era vizibilă acum și impunea auditoriului.

- Nimeni din Amsterdam nu mă poate aresta pe mine. Dessens se holbă la el, mânia preschimbându-i-se treptat în uimire. Clătină din cap și nu spuse nimic.

- Ceea ce vreau să spun, excelență, este că, dacă locotenentul van Effen urmează să fie închis sub acuzație de trădare, atunci ar trebui să fiu închis și eu, pentru că sunt tot atât de trădător ca el.

De Graaf se gândi.

- Un trădător chiar mai mare decât el, aș zice. La urma urmelor, sunt superiorul lui. În plus, eu personal am autorizat și am aprobat fiecare acțiune pe care a întreprins-o locotenentul.

Aparent fără nici o legătură, dar, probabil, pentru a-i da lui Dessens timp să-și revină, de Graaf se întoarse spre van Effen și spuse:

- Ai uitat să-mi spui că tu personal ai apăsător pe buton, provocând explozia.

Van Effen ridică din umeri, în semn de scuză:

- Știți cum se întâmplă, domnule colonel.

- Știu, spuse de Graaf, sec. Ai atâtea pe cap. Asta mi se pare că mi-ai mai spus-o.

- De ce ați încălcat legile, domnule colonel?

În tonul lui Wieringa nu era reproș, era o simplă întrebare. Wieringa rămăsese perfect imperturbabil.

- N-am încălcat legile, excelență. Facem și am făcut întotdeauna tot ce ne-a stat în putință pentru a apăra legea. Am reușit - locotenentul van Effen a reușit - să pătrundă, și e vorba de o pătrundere extrem de periculoasă - în rândurile FFF-iștilor. Cred că e mai mult decât periculos, e de-a dreptul sinucigaș. Dar locotenentul van Effen m-a convins - și, împotriva voinței mele, trebuie să fiu de acord cu el - că asta e ultima noastră speranță. Singura noastră speranță.

Dessens îi privi uluit pe cei doi polițiști, dar mintea începea să-i funcționeze din nou, cel puțin în felul său:

- Cum e posibil așa ceva? Figura lui van Effen trebuie să fie cunoscută de fiecare criminal din Amsterdam.

Uitase ce poziție subalternă ocupase van Effen cu numai câteva clipe în urmă.

- E cunoscută. Dar nu e vorba de acest van Effen pe care-l vedeți în fața dumneavoastră. Figura, vocea și personalitatea lui sunt schimbate în așa măsură, atunci când are de-a face cu FFF-iștii, încât pariez pe pensia mea că nici unul dintre dumneavoastră nu l-ar recunoaște pe Stephen Danilov; acesta e pseudonimul pe care a avut buna inspirație să-l adopte temporar.

Ar fi putut să parieze pe altceva, gândi van Effen. De Graaf era atât de bogat, încât pensia îi era total indiferentă.

- Dacă FFF-iștii l-au acceptat fără rezerve pe Stephen Danilov, bazându-se exclusiv pe afirmațiile sale, n-avem cum să știm. Mie mi se pare incredibil că, până acum, se pare c-au făcut-o. Dacă n-au făcut-o sau n-o vor mai face, orașul Amsterdam va avea nevoie de un nou adjunct al comandantului poliției. Va trebui să-și caute și un nou comandant al poliției - ceea ce, probabil, locotenentului i se va părea un fleac, pentru că eu voi fi nevoit să-mi dau demisia. Olanda, desigur, își va căuta un nou ministru de justiție, pentru că și dumneavoastră, domnule Dessens, sunteți implicat în jocul ăsta. Numai domnul Wieringa poate aștepta liniștit anii de pensie.

Dessens părea șocat:

- Eu n-am afirmat că sunt implicat în vreun joc. Wieringa îl apucă blând de braț:

- Bernhard, dacă-mi permiți, vreau să-ți spun o vorbă la ureche.

Se duseră până într-un colț îndepărtat al salonului, care, din fericire, era și mare, nu numai luxos, și începură o discuție cu voce joasă.

Van Effen întrebă.

- Ce probleme de importanță covârșitoare credeți că dezbat onorații membri ai guvernului?

De Graaf uită să-i reproșeze lui van Effen modul ireverențios și neconstituțional de exprimare:

- Nu e prea greu de ghicit. Domnul Wieringa îi explică domnului Dessens un lucru elementar. Chiar dacă Dessens nu cooperează cu noi, Olanda tot își va căuta un nou ministru al justiției. Dacă Dessens nu te-ar fi obligat să-ți divulgi sursele confidențiale de informație, nu s-ar fi găsit în situația imposibilă de acum. A fost bătut cu propriile sale arme.

Era un gând care părea să-l amuze destul de tare pe de Graaf. Se așeză mai comod în fotoliu, oftă și întinse mâna după sticla de coniac.

- Ei, slavă Domnului că s-a terminat pe ziua de astăzi. Van Effen avu tactul de a-l lăsa pe de Graaf să-și toarne un coniac și să-l bea, înainte de a scoate lista de cumpărături a lui Agnelli.

- Mă tem că nu s-a terminat de tot, domnule colonel. Mai e și fleacul ăsta.

De Graaf citi cu atenție lista, împietri, apoi o citi din nou cu atenție. I se mișcau buzele, dar, în primele clipe, nu articulă nici un sunet. Tocmai reușise să-și revină până într-atât încât să mormăie: "Fleacul ăsta, fleacul ăsta", când se întoarseră Wieringa și Dessens. Wieringa arăta la fel de imperturbabil ca întotdeauna. Dessens - ca un creștin care tocmai trecuse, pentru prima dată, în revistă leii din arenele romane.

Wieringa întrebă:

- Ce fleac, domnule colonel?

- ăsta.

De Graaf îi întinse hârtia, își așază cotul pe brațul fotoliului și își duse mâna la frunte ca și cum ar fi vrut să-și ferească privirile de o priveliște de nedescris.

- Explozibili de mare putere, citi Wieringa cu glas tare. Detonatori. Grenade. Proiectile sol-sol. Proiectile sol-aer.

Îl privi atent pe van Effen, fără a da însă vreun semn de consternare.

- Ce-i asta?

- O listă de cumpărături. Mă pregăteam să-l rog pe domnul colonel să mi le procure.

Dessens, care adoptase exact aceeași atitudine ca și de Graaf, scoase un sunet slab și jalnic.

- Cum dumneavoastră sunteți ministrul apărării, domnul colonel v-ar fi abordat oricum. As dori, de asemenea, să împrumut un camion militar, dacă-mi permiteți. Cu puțin noroc, s-ar putea chiar să fiu în măsură să-l restitui.

Wieringa se uită la el, se uită la hârtia pe care o ținea în mână, apoi la van Effen:

- Prin comparație cu lista asta de cumpărături, cum îi spui dumneata, faptul că vrei să împrumuți un vehicul militar pare o cerere cât se poate de rezonabilă. Pot obține toate astea fără mare greutate. Am auzit o mulțime de lucruri despre dumneata, van Effen. Și am aflat încă multe altele în noaptea asta. Mi-ar fi imposibil să mă îndoiesc de puterea dumitale de judecată.

Se gândi o clipă:

- Cred că mai curând m-aș îndoii de-a mea. Deci nu mă îndoiesc de a dumitale. Fără îndoială că e vorba doar de o curiozitate gratuită din partea mea, dar ar fi frumos să aflăm de ce ai nevoie de toate lucrurile astea.

- Teroriștii de la FFF par să ducă lipsă de explozibili și de arme ofensive, așa că le-am promis că le fac eu rost.

- Desigur, spuse Wieringa. Desigur.

Părea virtual imposibil să-l șochezi pe ministrul apărării. Oricum, nimic nu i se citea în priviri. Nimic nu se citea nici în privirile lui de Graaf și Dessens, dar asta nu însemna că nu sunt șocați.

- Par să ducă lipsă și de experți în explozibili, așa că mi-am oferit serviciile.

- Te pricepi la explozibili?

De Graaf își luă cu greu mâna de la ochi:

- Se pricepe foarte bine la explozibili. E și un foarte bun genist. Aș fi vrut, spuse el cu amărăciune, ca toată povestea asta să fie o chestie simplă, ca, de pildă, dezamorsarea unei bombe de cinci sute de kilograme cu efect întârziat.

- Da, domnule colonel, îi spuse van Effen lui de Graaf. I-am recrutat și pe George și Vasco. Pe George, tot în calitate de expert în explozibili, iar pe Vasco - drept specialist în lansarea proiectilelor. Veți înțelege că nu am avut timp să vă consult în problema asta.

- Nici tu nu te poți gândi la toate, spuse de Graaf posomorit.

Descoperi, cu uimire, că paharul de coniac i se golise și se apucă să remedieze această lipsă.

- Recrutarea acestor doi oameni n-are nimic ilegal, domnule Wieringa. Sunt sergenți de poliție. Și n-au fost recrutați. S-au oferit. Cunosc pericolele. Cu explozibilul nu e nimic de făcut, excelență, dar dac-ați putea pune un specialist să dezactiveze proiectilele, v-aș fi foarte recunoscător.

De Graaf își puse paharul pe masă:

- Și eu v-aș fi. Și eu v-aș fi.

Judecînd după glas nu părea să-i fi revenit pofta de viață. Wieringa spuse:

- Presupun că dau din nou dovadă de curiozitate gratuită, dar de ce vă luați, dumneata și prietenii dumitale, riscurile astea îngrozitoare?

- Riscuri calculate, excelență, cel puțin așa sper. Motivul e simplu. Domnul colonel a spus că am reușit să pătrundem în rîndurile FFF-iștilor. Asta nu e tocmai exact. Am fost acceptați sau se pare c-am fost acceptați - la marginea acestei lumi. Ne aflăm doar în anticamera pânzei de păianjen. Nu știm unde se află păianjenul. Dar dacă le livrăm ce ne-au cerut, vom afla. Nu cred că vor depozita proiectilele și trasoarele într-o cutie de bagaje din Gara Centrală.

- E o logică impecabilă, van Effen, impecabilă. Firește, cu excepția unei fisuri ne semnificative.

- Excelență?

- Păianjenul s-ar putea să vă înhațe pe toți. Planul e nebunesc, absolut nebunesc. Asta e și singurul motiv pentru care s-ar putea să reușească. Aș fi curios să aflu unde și când ai pus la cale toate astea.

- Cu vreo oră și jumătate în urmă. La un pahar de vin cu Agnelli.

Pentru prima dată, calmul de monolit al lui Wieringa păru să se clatine:

- La un pahar de vin cu Agnelli? Agnelli? Agnelli? Unul din cei care tocmai au plecat?

- Atunci eram Stephen Danilov. Ei bine, nu mă pot gândi la altceva, așa încât, cu permisiunea dumneavoastră, voi pleca. Va fi interesant de urmărit buletinul meteorologic în noaptea asta. Ultimele știri spuneau că nivelul apei în următoarele patruzeci și opt de ore l-ar putea depăși, ca grad de pericolozitate, pe cel din februarie 1953. Acela va fi momentul potrivit pentru ca prietenii noștri să treacă la acțiune. Și nu rămâne prea mult timp pentru negocierile cu guvernul britanic. Poate vă amintiți c-am spus că nu cred în amenințările pe termen scurt ale lui Riordan. Sunt însă convins că amenințările pe termen lung: inundarea masivă a țării a fost planificată și e perfect reală. Mai rămâne o mică problemă, domnule colonel. Insinuările lui Riordan cu privire la lipsa de integritate a vameșilor noștri. Sunt ridicole, știu. Și o știți și dumneavoastră. Dar lumea n-o știe. Sunt convins că transferurile de armament se produc în IJsselmeer, Waddenzee sau în largul mării. E o chestiune în care e implicată marina. Dumnezeu știe că avem și așa un nume destul de prost în ceea ce privește transferul de armament. Mă întreb ce se va mai spune despre noi când se va termina afacerea asta?

Van Effen zâmbi:

- Totuși, asta nu e o problemă cu care s-ar putea ocupa un ofițer subaltern de poliție. Numai miniștrii apărării și justiției pot să-i facă față. Noapte bună, domnilor.

- Un moment, Peter, un moment.

Vorbise de Graaf și îngrijorarea lui era evidentă.

- Nu se poate să nu putem face *ceva* ca să te ajutăm.

- Da, domnule colonel. Puteți. Nu faceți nimic Absolut nimic. *Orice* încercare de a ne ajuta ne va ajuta, probabil, să ajungem mai repede în mormânt. Avem de-a face cu oameni inteligenți și sperați, așa că vă rog, vă rog, nu încercați să întreprindeți și dumneavoastră ceva inteligent și disperat. Nu puneți să fie urmărit camionul, în nici un fel, oricât de ingenioasă vi s-ar părea soluția. Nimic. Nici elicoptere, nici acordeoniști orbi, nimic. Și nimic superficial și pueril cum ar fi să montați în camion un transmițător ascuns. Dacă nu sunt reduși mental, asta e primul lucru pe care-l vor căuta. Nimic. Nu faceți nimic. Nimic.

- Am înțeles ideea, spuse Wieringa sec. Nimic. Schimbă tonul:

- Dar, din ceea ce tocmai ai spus, cred că nici firma Lloyd's din Londra nu ți-ar face o asigurare pe viață, nici dac-ar putea câștiga nouăzeci și nouă la sută. Și totuși te duci. Pentru ultimă oară: de ce?

- Ați auzit ce-a spus domnul Dessens: bunul nume și onoarea Olandei zac în praf, iar viața cetățenilor e în real pericol; ați spus-o chiar dumneavoastră. Nu putem accepta așa ceva, nu?

- Și sora dumitale?

- Ce-i cu sora mea?

- Mi-a spus colonelul în seara asta. Numai Dumnezeu știe cum de mai poți să-ți păstrezi sângele rece. Eu n-aș reuși. S-o răpească!?

- Face și ea parte din scenariu.

- N-aș vrea să fiu în pielea nefericitului care a răpit-o, când se va întâmpla să-l întâlnești.

- S-a și întâmplat să-l întâlnesc pe nefericitul ăla.

- Ce!?

Pentru a doua oară, Wieringa își pierde autocontrolul, dar și-l regăsi repede:

- Când?

- În seara asta.

- Unde?

- Aici. Agnelli.

- Agnelli?!

- Să-l fi ciuruit cu gloanțe? Legea o interzice. Sunt polițist. Mi se cere să apăr legea. Ba, chiar am jurat s-o fac.

Plecă. Wieringa spuse:

- Încep să cred unele din poveștile care se spun despre van Effen. Cele nu prea frumoase. Dumnezeule, Arthur, e *sora lui*. N-are sânge-n vene. Nici un strop. E de gheață.

- Da, excelență. Să sperăm că Agnelli nu i-a făcut vreun rău lui Julie.

- Ce vrei să spui?

- Dacă da, e un om mort. Firește, firește, van Effen a jurat să apere legea - dar numai de față cu martori.

Wieringa se holbă la el, apoi aprobă încet din cap și întinse mâna după pahar.

CAPITOLUL 8

La amiaza acelei zile de februarie, străzile Amsterdamului erau întunecate ca la apusul soarelui. La amiaza aceleiași zile, străzile Amsterdamului erau pustii, ca într-un oraș mort demult. Plafonul de nori adus de vântul înghețat de nord trebuie să fi fost negru și greu și cu o adâncime de mii de picioare, dar era invizibil. Ploaia torențială care te obliga să înoți până la genunchi pe aceleași străzi pustii limita vizibilitatea în orice direcție, inclusiv vertical, la numai câțiva metri. Nu era un timp pe care un om în toate mințile să se aventureze afară din casă.

Van Effen, George și Vasco erau dintre puținii cetățeni care păreau să nu fie deloc în toate mințile. Stăteau în pragul hotelului Trianon, adăpostindu-se de potop în spatele panourilor laterale de sticlă. Van Effen îl supunea pe Vasco unui examen critic.

- Nu e rău, Vasco, nu e rău deloc. Dacă n-aș fi știut că ești tu, cred că nici eu nu te-aș fi recunoscut. Sunt absolut sigur că ai fi trecut pe lângă tine pe stradă și nu ți-aș fi dat nici o atenție. Dar nu uita că Romero Agnelli a avut ocazia să te studieze foarte atent, la masă, la Cornul Vânătorului. Pe de altă parte, pe-atunci purtai haine atât de exotice, că probabil nu ți-a studiat fața cu prea multă atenție. Ajută.

Într-adevăr, Vasco suferise o metamorfoză radicală. Buclele lungi și blonde care i se revărsau în dezordine pe umeri fuseseră pieptănate cu grijă, transformate în păr lins, potrivit cu precizie, despărțit de o cărare pe centru stânga și apoi acum avea părul negru, la fel ca și sprâncenele și mustața proaspăt achiziționată și cu o formă impecabilă. Toate astea se potriveau foarte bine cu fața sa prelungă și umbrită și cu pielea puternic bronzată. Încarna idealul oricărei tinere cu privire la felul cum ar trebui să arate un tânăr ofițer de armată. Cămașa, cravata, costumul și trendul cu cordon pe talie erau imaculate, cum se și cuvenea.

- Ar putea fi folosit într-una din reclamele alea despre armată, spuse George. De tipul: "Țara are nevoie de tine".

Cât despre George, era tot George. Lui îi era imposibil să se deghizeze.

- Și vocea, spuse van Effen. Nu Agnelli mă îngrijorează - el nu te-a auzit spunând mai mult de câteva cuvinte -, ci Annemarie. Nu știi dacă e o actriță bună, care să-și poată stăpâni emoțiile, dar mă tem că nu prea e. Ne-ar cam strica planurile dacă s-ar arunca în brațele tale strigând: "salvatorul meu".

- Sunt foarte răcit, spuse Vasco, răgușit. Parc-aș avea glaspapir în gât.

Apoi vocea îi reveni la normal și spuse morocănos;

- Cine n-ar avea pe vremea asta îngrozitoare? Oricum, voi fi tipul de erou puternic și tăcut. Voi vorbi cât se poate de puțin.

- Iar eu, spuse George, mă voi furișa discret în planul doi, până când unul dintre voi le va fi prevenit pe doamne - dacă, într-adevăr, doamnele sunt acolo - de prezența mea. Dar grăbiți-vă.

- O să ne grăbim cât putem, George, spuse van Effen. Înțelegem că e cam greu pentru tine să te furișezi discret în planul doi, fie și pentru scurt timp. Și n-am nici un dubiu că doamnele vor fi acolo.

Atinse ziarul pe care-l ținea sub braț;

- La ce bun să ai niște cărți câștigătoare, dacă nu le ții în mână?

Ultimul anunț al FFF-iștilor fusese foarte simplu, direct și la obiect. Acum aveau împreună cu ei, spuneau - cuvinte brutale ca "răpite" sau "furate" fuseseră evitate cu grijă - două tinere doamne, dintre care una era fiica celui mai mare industriaș din țară, iar cealaltă, sora unui ofițer superior de poliție din Amsterdam. Apoi trecuseră la nume. FFF-iștii anunțaseră că au trimis mesaje de compasiune atât părinților celei dintâi, cât și fratelui celei de-a doua, împreună cu asigurarea că fetele erau pe mâini bune și cu speranța că vor continua să fie bine sănătoase.

- De-abia aștept să mă întâlnesc cu cartoforu' ăla, spuse George plin de speranță. Îndemânatici diavoli, nu? Mă întreb la ce universitate americană - sau poate, irlandeză - se predă un curs combinat de terorism și psihologie.

- Ce-i drept, nu sunt chiar înapoiați mintal, spuse van Effen. Dar nici nu ne-am închipuit c-ar fi. Încă o tentativă de-a forța mâna guvernului și ajung într-o situație încă și mai imposibilă. Își încheie, pur și simplu, mesajul cu urări de bine și cu rugăciuni. Nici o amenințare, nici o aluzie la represalii sau la ce li s-ar putea întâmpla fetelor, nici o mențiune că e posibilă tortura sau chiar moartea. Nimic. Vechiul principiu al incertitudinii e pus din nou în acțiune. Suntem lăsați să ne întrebăm ce e în mintea lor. Speculațiile sunt lăsate în seama noastră și, firește, e în firea omului să se gândească la ce e mai rău. E foarte grav că țara e amenințată cu inundația, dar pentru impresionabili și romantici - și până și printre prozaicii olandezi, cum li se spune, mișună o mulțime dintr-ăștia - gândul că două tinere domnișoare frumoase și nevinovate sunt amenințate cu teroarea poate fi ceva cu mult mai rău.

- Ei, există măcar o consolare, spuse Vasco.

Acum își exersa din nou vocea de om pe patul de moarte.

- Sunt sigur că asta e ultima amenințare pe care o mai primiți cu privire la sora dumneavoastră, domnule locotenent.

- Stephen, spuse van Effen.

- Stephen, știu. Dar de data asta n-o să-mi mai cer scuze.

Vocea lui Vasco redevenise normală:

- O dată ce dau cu ochii de ăia, nu există nici cea mai mică șansă c-aș putea să uit.

- E greșeala mea, spuse van Effen. Eu sunt cel care uită. Uit mereu că, ani de zile, ai lucrat sub identități false. Sunt de acord cu tine: nu vor fi proferate alte amenințări la adresa lui Julie. Aceleași indicii mă fac să cred că nu se vor mai osteni să încerce să mai extorcheze și alți bani de la David Meijer. În afară de faptul că propriile lor fonduri par nelimitate, David Meijer e mult mai important pentru ei în calitate de David Meijer - adică drept omul care, chiar neoficial, are un ascendent asupra guvernului și căruia-i stă în puteri să influențeze, indiferent ce hotărâre s-a luat. Nu că-mi închipui că guvernul e pe cale de a lua vreo hotărâre. Cred că problema asta nu mai e de competența lor. Ca să mă exprim în stil american, mingea e acum pe teren britanic.

- Nici în pielea britanicilor n-aș prea vrea să fiu, spuse George. Trebuie să facă față unei situații încă și mai grele decât cea căreia trebuie să-i facă față guvernul nostru, dacă așa ceva este posibil. Se vor lăsa ei manipulați, fie și prin intermediar, de o mână de oameni care, la urma urmei, nu sunt altceva decât niște teroriști, indiferent

cât sunt de înălțătoare motivele de care pretind că sunt mânați? Ce se va întâmpla în Irlanda de Nord dacă, într-adevăr, se vor retrage? Poate că vor avea loc răzmerițe și asasinate și chiar masacre care ar putea costa mai multe vieți omenești decât ar putea să-i coste pe olandezi - și, desigur, n-avem nici o idee câte pierderi de vieți umane sunt posibile - câteva sute sau chiar câteva sute de mii. Sau poate vor rămâne fermi pe poziție, vor refuza să se miște de acolo, vor privi liniștiți la ce se întâmplă și-i vor lăsa pe olandezi să se înece și să fie arătați cu degetul de toată lumea, ostracizați - poate timp de multe generații de acum încolo de toate popoarele - și deși trăim într-o lume îmbătrânită în rele, trebuie să mai fi rămas în ea câțiva oameni care să creadă în câte-un ideal cum ar fi decența și umanismul.

- Mai taci dracului odată, George.

Van Effen părea aproape iritat, ceea ce i se întâmpla, foarte rar.

- Ai redat afacerea asta afurisită al dracului de bine. În două cuvinte, problema care se pune este dacă viața a X cetățeni din Ulster va fi considerată mai importantă sau mai puțin importantă decât viața a Y cetățeni din Olanda.

Van Effen zâmbi fără prea mare veselie:

- E greu să rezolvi o ecuație atunci când n-ai nici măcar o idee despre factorii ei. Totul e imponderabil. Cred că fizicienilor care bat câmpii despre nedeterminările și incertitudinile din mecanica cuantică nu le-ar strica să le pice problema asta pe cap. Cât despre mine, prefer să dau cu banul.

- Cap sau pajură? Întrebă George. La ce crezi c-o să ducă asta?

- N-am nici cea mai vagă idee, pentru că, desigur, nimeni nu știe pe ce față va cădea moneda. Dar există un factor care e totuși previzibil, indiferent cât de puțin: e vorba de natura umană. Deci, dacă e să hazardez o ipoteză care n-are mai multă valoare ca un pariu la curse, aş zice că britanicii vor ceda.

George rămase tăcut câteva clipe, mângâindu-și bărbia cu o mână masivă, apoi spuse:

- Renumele britanicilor nu prea e că cedează. Dă-i oricărui dintre ei bere sau scotch, ori ce-o fi și pariez că, până la urmă, îți va spune că nici un străin n-a reușit să pună piciorul pe pământul lor sacru de o mie de ani încoace. Ceea ce e adevărat - și e singura țară din lume care poate pretinde așa ceva.

- Adevărat, adevărat. Dar nu se aplică sau, oricum, nu e important în cazul de față. Nu e ca atunci când Churchill declama că vor lupta pe străzi, pe dealuri, pe malul mării, vor lupta oriunde, dar nu se vor preda. Asta se aplică războiului tradițional, iar în războiul tradițional, parametrii și soluțiile sunt bine definite. Asta e un război psihologic, ale cărui coordonate sunt vagi, imprecise. Crezi că britanicii se pricep, cât de cât, la războiul psihologic? Eu nu sunt prea sigur. Că veni vorba, nu sunt prea sigur nici că țara mea se pricepe. Sunt prea multe date neclare.

Oricum, cred că rezultatul nu depinde nici de războiul tradițional, nici de cel psihologic. Depinde de natura umană. De aceea, s-ar putea totuși ca britanicii să cedeze. Vor tuna și fulgera, vor scoate flăcări pe nări - trebuie să recunoști că, la început, nimic nu-i face să cedeze -, apoi vor pretinde că se lasă în voia cerului - căruia, evident, nu-i pasă -, vor face apel la spiritul elementar de dreptate și vor pretinde că sunt puri, albi și nevinovați ca zăpada. Ceea ce, pentru moment, și dacă le

facem hatârul să uităm sângeroasa lor istorie nu prea îndepărtată, pot pretinde cu oarecare îndreptăţire. Oare ce-am făcut noi - vor întreba - pentru a precipita această situaţie intolerabilă şi de ce să-i lăsăm pe mieluşei ăia nenorociţi să fie duşi la tăiere etc.? De ce să fie ei obligaţi, vor spune, să găsească o soluţie imposibilă - la o situaţie imposibilă - pe care n-au provocat-o ei? Ceea ce e perfect adevărat, desigur. De ce - vor striga ei - nu ridică nimeni nici un deget să ne ajute, mai ales olandezii ăia leneşi, lipsiţi de coloană vertebrală, laşi, incompetenţi etc., care nu pot suporta să se despartă de brânză, lalele şi ginul lor măcar pentru câteva clipe, adică atât cât le-ar lua eradicarea monstrului care s-a cuibărit printre ei?

Nimeni, fireşte, nu va acorda nici cea mai mică atenţie celor spuse de ei. Şi când spun "ei", nu mă refer la poporul englez ca la un tot, ci la guvernul lor de la Whitehall. Şi aici natura umană are, pentru prima dată, de jucat un rol. Poporul britanic s-a lăudat întotdeauna cu spiritul de compasiune, obiectivitate, toleranţă şi nesfârşită înţelegere faţă de cei oprimaţi - nu contează ce părere ar avea de exprimat în această privinţă câteva sute de milioane de foşti cetăţeni ai Imperiului Britanic - şi cu bunătatea de care dau dovadă faţă de câini, pisici sau orice altceva le reţine atenţia la un moment dat. Faptul că britanicii s-ar putea să se complacă să trăiască fericiţi într-o lume pur iluzorie n-are nici o importanţă; ce contează e că, ceea ce alte popoare ar putea considera drept o dovadă de ipocrizie crasă, pentru ei reprezintă un adevăr incontestabil. E un fapt de viaţă incontestabil - un fapt de viaţă britanică, desigur -, astfel încât dacă noi, bieţii olandezi, ne-am uda numai puţin la picioare, oprobiul lor moral va atinge cele mai înalte culmi. Indignarea lor va fi nelimitată, la fel consternarea de care vor da dovadă, principiile despre toate valorile în care cred vor fi distruse, sensibilitatea lor deosebită va fi târâtă în noroi. Serviciul de corespondenţă de la *The Times* va fi invadat de un potop nemaîntâlnit de scrisori, toate cerând insistent ca acei criminali răspunzători pentru asemenea atrocităţi să fie traşi la răspundere. Va trebui să cadă X capete, sub acuzaţia de a fi comis X crime. Ioan Botezătorul la puterea x.

Şi acum intervine pentru a doua oară natura umană. Guvernul de la Whitehall este perfect conştient de identitatea celor ce vor juca rolul lui Ioan Botezătorul. Guvernul - ca, de altfel, orice guvern - poate să considere că e format din oameni de stat sau miniştri cu portofoliu, dar, în adâncul sufletului, ştiu că nu sunt altceva decât nişte bieţi politicieni parveniţi, care-şi bâiguie şi ei replicile în scurtul interval cât durează piesa. Nu sunt decât nişte sărmani politicieni şi asta vor rămâne, în sufletele lor temătoare, câte zile vor avea. Iar minţile lor înguste şi egoiste sunt preocupate, cu rare excepţii - o excepţie este ministrul olandez al apărării - numai să-şi păstreze funcţia, să-şi exercite puterea şi să iasă liniştiţi la pensie. Nu-i preocupă decât propria lor persoană şi, dacă aduci vreo atingere universului lor îngust, e ca şi cum le-ai distruge existenţa sau, cel puţin, i-ai obliga să evolueze într-o junglă politică timp de mulţi ani de acum încolo.

Ar însemna să sufere o înfrângere naţională la viitoarele alegeri sau, mult mai probabil, să fie scoşi din funcţii cât se poate de curând. Tipul clasic de ministru cu portofoliu consideră o asemenea perspectivă de-a dreptul îngrozitoare. Aşa că nu ne vom uda la picioare. Pretinzând că sunt împinşi nu de mizerabilele lor sentimente de

frică, lașitate, lăcomie și sete de putere, ci de profunde simțăminte umanitare, guvernării de la Whitehall vor face, elegant, jocul teroriștilor.

Urmă o tăcere îndelungată, întreruptă numai de fâșâitul și răpăitul ploii în geamuri și pe străzi și de bubuitul constant, dar îndepărtat, al tunetului.

Apoi George spuse:

- N-ai avut niciodată o părere prea bună despre politicieni, nu-i așa, Peter?

- Slujba pe care o fac îmi acordă nefericitul privilegiu de a intra în contact cu prea mulți.

George clătină din cap:

- Asta depinde. Dar e o concepție foarte, foarte cinică despre lume și viață, Peter.

- Trăim într-o lume foarte, foarte cinică, George.

- Așa e, așa e.

Urmă o pauză și, de data asta, George clătină din cap:

- Dar trebuie să recunosc cu tristețe că sunt de acord cu tine. În ambele privințe. Și despre lume, și despre politicieni.

Nimeni nu mai avu nimic de spus până la sosirea unui vehicul în fața intrării hotelului. De fapt, era vorba de microbuzul care fusese folosit în Piața Digurilor în seara precedentă. Romero Agnelli, care conducea, coborî geamul și deschise ușa din spate.

- Urcați. Puteți să-mi spuneți unde mergem.

- Coboară dumneata, spuse van Effen. Vrem să-ți vorbim.

- Vreți să... Ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu?

- Nimic, dar vrem să-ți vorbim.

- Putem vorbi și în microbuz.

- S-ar putea să nu plecăm nicăieri cu microbuzul.

- N-ați făcut rost de...

- Am făcut rost de tot. Crezi că e cazul să stăm aici toată ziua, urlând unii la alții în ploaie?

Agnelli închise ușa din spate, o deschise pe cea de lângă el și ieși, urmat de Leonardo, Daniken și O'Brien. Urcară în grabă scările și se adăpostiră cu toții la ușa de intrare a hotelului.

- Ce dracu credeți că faceți? întrebă Agnelli. Îi mai dispăruse din amabilitate.

- Și ce dracu...

- Și dumneata cu cine dracu îți închipui că vorbești? întrebă van Effen. Nu suntem salariații dumitale. Suntem asociații dumitale - sau, cel puțin, așa am crezut.

- Credeți că...

Agnelli se întrerupse, se încruntă, zâmbi și reuși să devină din nou amabil.

- Dacă tot trebuie să vorbim - și se pare că trebuie - n-ar fi mai plăcut înăuntru?

- Desigur. Apropo, el e locotenentul.

Van Effen îl prezentă pe Vasco, care spuse câteva cuvinte răgușite, scuzându-se excesiv pentru halul în care-i era vocea. Era clar că Agnelli n-avea idee cine e; nici măcar nu era clar dacă știe sau nu că Vasco nu e ofițer de armată.

Înăuntru, așezați într-un colț retras al holului, van Effen își despături ziarul și-l puse pe masă în fața lui Agnelli.

- Presupun că vezi titlurile?

- Ăă..., da, de fapt, le văd.

Ar fi fost și greu să nu le vadă, căci titlul editorialului era scris cu litere de-o șchioapă. Suna pur și simplu: *FFF șantajează două națiuni* și era urmat de alte câteva titluri, scrise cu litere aproape la fel de mari și referindu-se, în special, la perfidia teroriștilor FFF, la hotărârea eroică a guvernului olandez de a rezista, la rezistența neînfricată și încă vreo două minciuni.

- Ei, da, ne-am gândit că s-ar putea să citiți ceva de genul ăsta, spuse Agnelli. Și ne-a trecut, într-adevăr, prin cap că s-ar putea să fiți puțin șocați. Dar numai puțin. Vreau să spun că, personal, eu nu văd nici un motiv de îngrijorare și nici nu-mi închipui de ce s-ar produce o schimbare radicală în relațiile noastre. Știați ce motive ne-au îndemnat să vă folosim - pardon, să vă cerem ajutorul - și știați cu ce ne ocupăm noi. Deci ce schimbare atât de mare s-a produs peste noapte?

- Următoarea, spuse George. Câmpul de acțiune. Escaladarea planului. Enormitatea absolută a întregii afaceri. Eu sunt olandez, domnule Agnelli. Și locotenentul e olandez. În ceea ce-l privește pe Stephen Danilov, chiar dacă nu s-a născut în Olanda, să mă ia dracu dacă nu e mai curând olandez decât orice altceva. N-avem de gând să stăm cu mâinile încrucișate și să vedem cum ni se inundă țara. Iar țara, domnule Agnelli, înseamnă oamenii ei. E clar că toți trei suntem certați cu legea; dar e la fel de clar că nici unul dintre noi n-ar întreprinde vreo acțiune ilegală dac-am presupune că asta ar prejudicia viața cuiva. În altă ordine de idei, nici nu facem față. Nu suntem niște criminali mărunți, dar nici să acționăm la nivel internațional. Ce aveți voi cu Irlanda de Nord? De ce vreți să plece britanicii de acolo? De ce șantajați guvernul nostru sau pe cel britanic? De ce amenințați mii de olandezi cu inundația? De ce amenințați că aruncați în aer Palatul Regal? Sau n-ați citit ziarele? Ați înnebunit cu toții?

- N-am înnebunit.

Vocea lui Agnelli era aproape obosită.

- Voi ați înnebunit dacă vă apucați să credeți tot ce citiți în ziare. Ziarele n-au publicat, în cazul ăsta, decât ce le-a spus guvernul vostru să publice. Într-o situație de calamitate naturală - și membrii guvernului sunt absolut convinși că prin așa ceva trec acum - au puterea să facă asta. Iar guvernanții le-au spus ziariștilor ce le-am spus *noi* să le spună. Au urmat, punct cu punct, instrucțiunile noastre. N-avem intenția să ne atingem de viața nimănui.

- Irlanda de Nord e totuși o chestiune cu totul diferită de un șantaj asupra guvernului olandez pentru o sumă de bani, spuse van Effen. Inițial ne-am gândit că asta e intenția voastră și cu asta am fi fost de acord. Chiar încântați. N-avem nici un motiv să-i iubim pe guvernanți.

Privi fără țință în zare:

- Personal, n-am nici un motiv să-i iubesc pe guvernanții din destul de multe țări.

- Judecînd după ce mi-ai spus, zise Agnelli, înțeleg foarte bine asta.

Zâmbi, își scoase port ȱigaretul de ebonită, potrivi în el o ȱigară turcească și o aprinse cu bricheta sa de onix încrustată cu aur. Toate astea demonstau că se simte din nou în largul său, că e stăpân pe situație și perfect echilibrat - presupunând, firește, că asta fusese starea lui inițială.

- ȱinta noastră sunt banii, domnilor, banii și numai banii. Încă nu sunt autorizat să vă divulg modul exact în care urmărim să obținem banii ăștia. Dar pot să vă spun că asta e singura și unica motivație. Și vă mai asigur - indiferent dacă mă credeți sau nu - că n-avem intenția să rănim sau să ucidem pe nimeni. Și, cinstit vorbind, spunând asta, poate că nu suntem mânați de considerente exclusiv umanitare, așa ca dumneavoastră. Crima organizată pe scară largă e o afacere în stil mare și noi facem în general, afaceri în stil mare. Emoția nu joacă nici un rol, calculul e totul. Dar din asasinate nu numai că nu-ți recuperezi investițiile cu dobândă, ci sunt chiar neproductive. Un jefuitor e urmărit de lege, dar numai în limitele rezonabilului; dar cel care ucide în timpul jafului e urmărit fără răgaz. Nu, nu, domnilor, nu desfășurăm decât un război psihologic.

George întinse mâna peste masă și arată un alt titlu:

- Răpirea tinerelor doamne e o formă nouă de război psihologic?

- Dar bineînțele. Una dintre formele cele mai eficiente de șantaj psihologic Te emoționează până în străfundul sufletului, înțelegi.

- Ești un diavol cu sânge rece, spuse George, blând.

Cu cât George era mai blând, cu atât era mai amenințător, iar ușoara crispă a gurii lui Agnelli arăta că e conștient de amenințare.

- Mă întreb cum ți-ar plăcea dacă nevasta, sora sau fiica dumitale ar fi ținută cu un pistol la tâmplă sau cu vârful unui cuțit în beregată. Și nu-ți da ochii peste cap de groază. Șantajistii nu țin niciodată în păstrare ostatici fără să profereze amenințări despre ce vor păți aceștia dacă șantajul nu reușește. De regulă, asemenea amenințări sunt chiar puse în practică. Ce se va întâmpla cu domnișoarele în tot timpul ăsta? Vor fi predate unora dintre angajații voștri mai puțin inhibați, care-și vor acorda câteva ore de plăcere nevinovate? Tortură? Sau sfârșitul? Cum v-am spus în repetate rânduri, noi nu suntem adepții violenței. Dar dacă ar fi să li se întâmple vreun rău, în vreun fel oarecare, acestor tinere doamne, pe care le considerăm total inofensive și nevinovate, am fi capabili de acțiuni pe care le-ați considera de o violență inimaginabilă. Aș vrea foarte mult să mă credeți, domnule Agnelli.

Fără discuție, Agnelli îl credea. Atmosfera din holul Trianonului era destul de rece, dar pe fruntea lui Agnelli apărură dintr-o dată broboane de sudoare.

George întrebă:

- De pildă, de ce ați răpit-o pe această Anne Meijer? Pentru că tatăl ei guvernează un mic regat propriu și se presupune că are o influență puternică asupra guvernului?

Agnelli aprobă tăcut din cap.

- Și pe această - răsuci ziarul, ca să citească mai bine -, pe această Julie van Effen. Nu e decât sora unui polițist. Sunt mii de polițiști în Olanda.

- Dar nu e decât un singur van Effen. Agnelli vorbea cu o patimă intensă.

- Știm că suntem vânați sistematic în toată țara, dar știm și cine conduce vânătoarea asta. Punând mâna pe sora lui, așa cum am făcut, s-ar putea să-i mai tăiem puțin din aripi.

- Nu s-ar zice că ai mare simpatie pentru tipul ăsta. Agnelli nu spuse nimic, dar privirea lui era grăitoare.

- Și tot mai vrei să mă faci să cred că nu le vei supune pe fetele alea unor forme mai mult sau mai puțin subtile de persuasiune pentru a-ți atinge scopul?

- Nu-mi pasă prea tare dacă mă crezi sau nu. Din nou, Agnelli părea destul de obosit.

- Eu cred că voi sunteți absolut capabili să faceți ceea ce ați spus, în cazul în care ați descoperi că vă înșelăm. N-am nici un dubiu că sunteți înarmați până-n dinți. Vă propun să veniți cu noi și să vă convingeți cu ochii voștri. Asta înseamnă că ne veți vedea ostaticile în după-amiaza asta. Dacă nu vă place ce vedeți, puteți să vă despărțiți de noi sau să luați orice alte măsuri pe care le veți crede de cuviință. Nu mai am nimic altceva de spus și cred că nu se poate propune ceva mai echitabil.

George întrebă:

- Ce părere ai, Stephen?

- Vom merge să vedem. S-ar putea ca explicația domnului Agnelli să fie cam subțire, dar, dacă e să credem esența spuselor sale - și nu văd nici un motiv pentru care n-am face-o - atunci cred că am avea multe de pierdut dacă am ridica obiecții pornind de la o stare de lucruri care, de fapt, nu există. N-ar fi prea inteligent din partea noastră să ne tăiem singuri craca de sub picioare. Cum spunea și domnul Agnelli, să mergem să vedem cu ochii noștri.

- Vă mulțumesc, domnilor.

Agnelli nu încruntă din sprâncene, probabil nu pentru că nu era genul de om care să încrunte din sprâncene, dar aproape sigur pentru că nu i se părea prea diplomatic s-o facă:

- Nu eram deloc convins că vă pot face să vedeți lucrurile în felul în care le văd eu - sunteți niște negociatori cu care e extrem de greu de tratat, dacă-mi permiteți să mă exprim astfel -, dar mă bucur c-am reușit.

Moderație, lipsă de patimă, politețe: Agnelli își putea permite să facă risipă de toate astea, acum că izbutise să-și atingă țelul - sau, cel puțin, așa credea.

- Acum, unde e camionul?

- Într-un garaj din apropiere.

- Garaj? E sigur...?

- Eu sunt proprietarul, spuse George. Pentru numele lui Dumnezeu, îți închipui că e prima dată când fac așa ceva?

- Ai dreptate. A fost o întrebare prostească.

- Avem și noi două-trei întrebări, spuse van Effen. Acum ne-am angajat în chestia asta și nu suntem mai dornici decât voi să ne asumăm riscuri inutile. Nu-mi imaginez nici o clipă că vom afla unde e locul spre care ne îndreptăm înainte de a ajunge acolo. Dar aveți unde ascunde camionul?

- Da.

- Câte persoane merg acolo?

- Cu excepția voastră? Noi trei, domnul Riordan, pe care nu-l cunoașteți, dar despre care ați citit, Joop și Joachim. De ce?

- Te rog. E rândul meu să pun întrebări. Călătoriți cu microbuzul?

- Păi, nu. Am sperat că va fi destul loc pentru toți în camion.

Nu, zău! gândi van Effen. Voiau să-i supravegheze cât mai îndeaproape și pe ei trei și prețioasa încărcătură a camionului.

- Câte mașini aveți?

- Mașini?

Agnelli părea ușor surprins.

- N-avem mașini. De ce?

Van Effen privi spre tavan, apoi spre George, apoi din nou spre Agnelli:

- De ce? Spune-mi, domnule Agnelli, ai mai transportat vreodată până acum marfă furată de la guvern?

- Va fi o experiență nouă pentru mine.

- Am nevoie de două mașini. Una - pentru a urmări camionul la două-trei sute de metri. Cealaltă - pentru a urmări prima mașină la aceeași distanță.

- Ah! Ei bine, acum înțeleg. Nu vreți să fim urmăriți.

- Îmi displace profund să fiu urmărit. E o șansă la un milion. Dar nu vom risca nici asta.

- Bun. Perfect. Joop și Joachim. Îi sun acum.

- Ultima întrebare. Am uitat să discutăm asta. Ne întoarcem în oraș diseară?

- Nu.

- Ar fi trebuit să ne spuneți. Ne trebuie și nouă câte o perie de dinți. Totuși, am prevăzut asta și ne-am luat câte ceva. Ne vedem peste trei minute în hol.

*

Când se întoarseră în camera lui van Effen, acesta spuse:

- George, am mai spus-o și o repet. Ți-ai ratat cariera și e mare, mare păcat. Ai fost extraordinar, absolut extraordinar.

George făcu un gest de negare, modest și autoironic.

- N-a fost prea mare lucru.

- Ne-ai dat o scurtă lecție despre cum se poate stabili un ascendent moral. De acum încolo, vor sta și-n cap, numai să nu ne calce pe bățături. Și n-ai avut și tu impresia, George, că ei au nevoie de noi mai mult decât noi de ei? Sau cel puțin, că așa cred ei?

- Da. Ciudat.

- Foarte. În al doilea rând, acum sunt sigur că nu vom fi urmăriți. Propunerea a venit din partea noastră și asta-i face să aibă încredere în noi.

- Asta e limpede. Să sperăm, de asemenea, că asta-i va face să-și slăbească vigilența.

- Să sperăm. În al treilea rând, tot datorită ție, e sigur că Agnelli habar n-are cine sunt eu. Agnelli are mare nevoie să ia câteva lecții de la tine. E un biet diletant și nu prea știe să-și stăpânească emoțiile. Nu e posibil ca, știind cine sunt, să fi stat la

aceeași masă cu mine fără să se trădeze. În fine, pare aproape cert că vom fi în siguranță până-n clipa în care descoperă cine suntem sau până când nu le vom mai fi de nici un folos, adică până când vor fi realizat ceea ce vor. Dar cred că n-avem de ce ne teme. Aș înțelege să vrea să scape de noi, dacă ar fi în pericol să le trădăm identitatea. Dar identitatea lor e deja cunoscută. Numele celor care-au fost aseară în casa lui Dessens vor apărea, probabil, în dimineața asta, în toate ziarele importante din Europa. Sau, în cel mai rău caz, diseară. De asemenea, la televiziune și la radio. L-am rugat pe domnul Wieringa să ia măsuri speciale în acest sens. Și nu ți-au dat lacrimile auzind toată perorația aia despre cum se vor limita ei numai la un război pur psihologic și cum nu vor nimic altceva decât bani? L-ai crezut, desigur.

- Întotdeauna poți avea încredere într-un om ca domnul Agnelli.

*

Agnelli, O'Brien și Daniken așteptau în hol când cei doi coborâra. Van Effen întrebă:

- S-a aranjat?

- Da. Dar am omis un lucru - eu am omis să te întreb. Am spus c-o să-i sun din nou. N-am știut dacă să le cer să vină aici sau nu.

- O să le comunicăm atunci când ne transbordăm în camion.

- De ce să nu-i sunăm de aici? Van Effen îl privi ușor surprins:

- Dumneata dai *vreodată* două telefoane consecutive de la același aparat?

- Mă întrebi dacă... Agnelli clătină din cap:

- Și când mă gândesc că mi-am imaginat că *eu* sunt persoana cea mai bănuitoare, cea mai obsedată de propria siguranță! Pornim acum?

- În camioanele armatei olandeze, încălzirea e oarecum defectuoasă. Vă propun un șnaps. Avem timp?

- Avem. Foarte bine. Până vine și locotenentul, presupun.

- Nu vine cu noi. Noi mergem după el. De aceea am sugerat un șnaps. Îi trebuie puțin timp.

- Înțeleg. Adică, de fapt, nu înțeleg. Nu vine cu noi?

- Iese din hotel pe scara de serviciu. Locotenentul are o înclinație specială pentru ieșirile neconvenționale. Și-apoi, e timid și nu-i place să atragă atenția asupra lui.

*

- Neconvențional. Timid. Acum înțeleg.

Postat lângă ceea ce părea un camion de armată proaspăt vopsit, într-un mic garaj, luminat strălucitor, în care nu se mai găsea nici un alt vehicul, Agnelli studia figura destul de impresionantă a lui Vasco, îmbrăcat acum într-o uniformă nou-nouță de căpitan* al armatei olandeze.

- Da, înțeleg. Personalul de la Trianon ar fi fost cam intrigat de schimbare. Dar am crezut... ăă... că locotenentul e chiar locotenent.

- E greu să te dezbari de vechile obiceiuri. Nu schimbi numele unui om numai pentru că și-a schimbat costumul. A fost avansat luna trecută. Pentru servicii aduse reginei și țării.

- Servicii aduse... a! Înțeleg.

Era limpede că Agnelli nu înțelegea nimic.

- Și ce înseamnă săgeata aia strălucitoare portocalie de pe radiator?

- Manevre. Nu vă apropiați.

- Nu vă scapă nimic. Mă înclin, spuse Agnelli. Pot să mă uit înăuntru?

- Evident N-aș vrea să crezi c-ai cumpărat pielea ursului din pădure.

- Ceea ce văd aici, domnule Danilov, nu arată câtuși de puțin ca pielea unui urs din pădure.

Agnelli inspectase conținutul camionului - frumos stivuit și, în cazul proiectilelor și trasoarelor, foarte strălucitor -, iar acum pur și simplu își freca mâinile de plăcere.

- Magnific, absolut magnific. Pe Dumnezeu meu, domnule Danilov, când îi dai lui George aici de față o listă de cumpărături, trebuie să spun că-ți livrează totul la fix. N-aș fi crezut.

George făcu un gest modest:

- Am fost puțin ajutat de locotenentul aici de față. Data viitoare, cere-mi ceva mai greu.

- Splendid, splendid.

Agnelli privi spre partea din față a camionului și remarcă o draperie groasă, care despărțea o banchetă de locurile din față.

- Aha! Văd, domnule Danilov, că împărtășești pasiunea mea pentru discreție.

- Nu eu. Ofițerii superiori din armata olandeză, atunci când execută manevre.

- Nu contează. Sunt sigur că domnul Riordan va fi încântat. Când o să-l cunoașteți, veți înțelege de ce. E un om cu o înfățișare cam bătătoare la ochi și căruia îi vine greu să se ascundă. Ceea ce e păcat, căci și lui îi place să fie discret.

Agnelli tăcu o clipă, apoi își dresă glasul și spuse:

- Având în vedere toate astea, măsurile de siguranță foarte, foarte serioase pe care le-ați luat voi, domnule Danilov, mă cam simt oarecum... mai bine-zis, foarte... stânjenit să vă cer asta... dar, ei bine, v-ar deranja dacă domnul O'Brien ar examina mai atent încărcătura?

Van Effen zâmbi:

- M-am întrebat adesea care-ar putea fi funcția domnului O'Brien. Dar asta?! Ei bine, sunt ușor nedumerit. Dacă domnul O'Brien știe mai multe despre explozibili și armament decât știm noi trei, înseamnă că e cel mai mare specialist din Europa și atunci serviciile noastre par oarecum inutile.

- Explozibili, domnule Danilov?

O'Brien zâmbea cu ușurință și avea o voce plăcută de bariton, potrivită pentru romanța "When Irish eyes".

- Explozibili mă îngrozesc. Eu sunt electronist.

- Domnul O'Brien e modest, spuse Agnelli. E expert în electronică și încă unul dintre cei mai buni. Specialitatea lui sunt sistemele de alarmă. Instalarea - sau dezactivarea acestora.

- Aha! Alarmer antifurt. Celule fotoelectrice, instalații cu presiune, chestii din astea. Mi-am dorit întotdeauna să cunosc pe cineva priceput în asemenea lucruri. Va fi o plăcere să-l văd la lucru. Dar aş fi zis că un specialist în electronică nu prea are ce face într-un camion militar. Stați o clipă.

Van Effen făcu o scurtă pauză, apoi zâmbi.

- Chiar te rog să faci o inspecție, domnule O'Brien. Dar pariez pe orice că n-o să găsești nici unul.

- Ce n-o să găsesc, domnule Danilov?

- Unul din transmițătoarele alea locale, mici și drăgălașe.

Agnelli și O'Brien schimbă o privire:

- Unul din... Cum dracu te-ai gândit...?

- Pentru că am extras unul azi-de-dimineață. Sau mai exact, locotenentul l-a extras.

După cum spusese van Effen, Agnelli n-ar fi putut candida niciodată pentru un Oscar. Era perplex, neliniștit și bănuitor, toate în același timp:

- Dar de ce să... vreau să spun, cum de-ai bănuț...?

- Nu te neliniști. Van Effen zâmbi:

- E o explicație cât se poate de simplă, vezi...

- Dar ăsta e un camion al armatei!

- Exact. E departe de a fi ceva neobișnuit în camioanele armatei. Le folosesc în jocurile lor stupide de-a războiul, mai ales noaptea, când n-au voie să aprindă lumina și e interzis să folosească undele radio. E singurul mod de a ști unde se află fiecare. Locotenentul știa unde sunt ascunse de obicei; l-a găsit pe ăsta și l-a demontat.

Vasco deschise un sertar cu hărți de lângă locul șoferului, scoase un mic obiect metalic și i-l înmână lui van Effen, care i-l trecu lui O'Brien.

- Da, ăsta e, spuse O'Brien. Îl privi nehotărât pe Agnelli:

- În cazul ăsta, Romero...

- Nu, nu, spuse van Effen. Te rog să cauți. Vom fi mai fericiți dac-o faci. Din punctul meu de vedere camionul ăsta afurisit ar putea fi căptușit cu de-astea. În ceea ce mă privește, nici n-aș ști de unde să încep să caut.

Agnelli, încercând cu tot atât de puțin succes ca și înainte să-și ascundă ușurarea, îi făcu un semn lui O'Brien. Van Effen și George ieșiră din camion și începură să se plimbe fără țință în jur. Se vedea că Agnelli e foarte atent la ce face O'Brien, dar nu e deloc atent la ei. Într-un colț îndepărtat, van Effen spuse:

- Trebuie să fie o meserie interesantă să demontezi sisteme de alarmă.

- Foarte. Și folositoare. Dacă vrei să pătrunzi în colecția particulară de artă a vreunui miliardar. Sau într-o bază secretă a armatei. Sau într-o bancă.

- Folosește și dacă vrei să arunci în aer un dig sau malul unui canal?

- Nu.

- Așa m-am gândit și eu.

Deși nu trecuse decât cu puțin de ora unu după-amiază când părăsiră garajul, dacă te luai după lumina de afară, ar fi putut fi foarte bine și noapte. Și deși părea imposibil ca ploaia să se întetească, totuși chiar așa se întâmplase. Camionul era prevăzut cu două ștergătoare de parbriz de mare viteză, dar era ca și cum n-ar fi existat. Iar vântul dinspre nord sufla cu o putere încă și mai mare. Cu rara excepție a câte unui tramvai dublu articulat, străzile erau pustii. Aproape ai fi zis că FFF își irosise forțele în zadar: se părea că Olanda e oricum pe punctul de a se îneca sub greutatea ploii.

Agnelli telefonase de la garaj. La scurt timp de la plecare, la un cuvânt al lui Agnelli, Vasco, care conducea, opri în fața unei cafenele oarecare, dincolo de Utrechtstraat. Acolo erau parcate două mașini, amândouă micuțe, amândouă Renault. Agnelli ieși și vorbi grăbit cu șoferii invizibili ai mașinilor: era nevoit să se grăbească, nu avea umbrelă, iar mantoul său de gabardină nu-l ferea deloc de ploaia nemiloasă.

- Erau Joachim și Joop, spuse la întoarcere. Ne urmează până la un restaurant, aflat chiar pe partea asta a Amsterdamului. Chiar și FFF-iștii trebuie să mănânce.

Probabil că Agnelli era din nou zâmbitor, dar era imposibil să-ți dai seama. În interiorul camionului era aproape beznă.

- Dacă pot să ne urmeze pe ploaia asta, spuse van Effen, îmi dau seama că precauțiile mele au fost inutile. Am crezut că ne vom întâlni cu fratele dumitale și cu domnul Riordan. Dacă se poate pune, cât de cât, bază pe relatările din ziare, trebuie să fie un personaj cu totul extraordinar.

Nu țină seama de ghiontul puternic pe care i-l trase George în coaste.

- Chiar așa și e. Dar au preferat să rămână în mașină. Îmi închipui că n-aveau nici un chef să se ude. O să ne întâlnim la De Groene Lanteeerne.

*

Riordan era, într-adevăr, un personaj extraordinar. Dintr-un motiv oarecare - numai de el știut - se hotărâse să se-mbrace cu o pelerină ciobănească în carouri alb cu negru, încheiată până la gât care atârna pe el ca pe gard, asortată cu cizme de căprioară, foarte la modă în Scoția și amintind de Sherlock Holmes. Cum mantaua era cu șase degete mai scurtă de genunchi, arăta încă și mai neobișnuit de înalt și de scheletic. Era imposibil să se fi străduit să treacă neobservat. Salutase pe toată lumea destul de politicos - se părea că, atunci când nu tuna și fulgera împotriva Armatei Republicane Irlandeze, era un personaj, în general, grav și politicos. La vederea uniformeii lui Vasco, ridicase ochii, acceptase imediat explicația și apoi rămăsese tăcut, nu din dorința de a se disocia de cei de la masă, ci pentru că ducea cu el un aparat de radio mare, foarte sofisticat și aparent costisitor, iar la urechi avea o pereche de căști. Agnelli spuse că asculta buletinele meteorologice, precum și buletinele de știri olandeze și internaționale, dar nu explică de ce.

Masa odată sfârșită, Riordan decise să-și continue călătoria în camion, tot cu căștile la urechi. Se ghemui în colțul din dreapta pe bancheta din spate și părea să fie de acord cu cortina grea despărțitoare, în spatele căreia se ascunse cât putu mai bine. În după-amiaza întunecată, Vasco îndreptă camionul spre sud, cu cea mai mare viteză

posibilă, ceea ce nu însemna mare lucru, având în vedere gradul zero de vizibilitate. Van Effen era deosebit de impresionat de atenția politicoasă și plină de grijă pe care o acorda Vasco instrucțiunilor - ce se voiau meticuloase - ale lui Agnelli despre cum să conducă prin Utrecht. Cum Vasco se născuse la Utrecht, crescuse și trăise acolo toată viața și fusese șofer la poliție, era o dovadă limpede de răbdare eroică din partea lui faptul că de trei ori urmase indicațiile despre care era imposibil să nu știe că sunt greșite.

Pe la jumătatea după-amiezii, Riordan își scoase căștile.

- Progresăm, domnilor, progresăm. Ministrul olandez de externe și ministrul olandez al apărării - excelentul lor domn Wieringa - au ajuns la Londra în această după-amiază și se vor întâlni cu omologii lor britanici. Asta înseamnă că suntem luați în serios.

Van Effen spuse:

- După toate titlurile alea îngrozitoare, scrise cu litere de-o șchioapă în ziarele de azi, și după toate știrile de la televiziune și de la radio, care anunțau o stare de urgență, v-ați așteptat să *nu* fiți luați în serios?

- Nu. Dar asta ne dă satisfacție, oricum.

Riordan își puse din nou căștile și se trase înapoi în colțul lui. Expresia lui era un amestec ciudat de așteptare și fericire. Considera că are o misiune pe lume și n-avea intenția să rateze nimic.

Peste vreo douăzeci de minute, camionul o luă pe partea dreaptă a unei străzi secundare și câțiva kilometri mai încolo coti pe un drum încă și mai insignifiant. Se opri în fața unei clădiri care părea să aibă un portal luminat strălucitor.

- Sfârșitul călătoriei, spuse Agnelli. Cartierul nostru general - în fine, unul dintre ele - și halta noastră nocturnă. Cred că vă veți simți bine aici.

- O moară de vânt, spuse van Effen.

- Pari surprins, spuse Agnelli. Nu sunt deloc rare prin părțile astea. Scoasă din uz, dar încă funcțională, ceea ce, de asemenea, nu e neobișnuit. Mărită și modernizată. Mai are și avantajul suplimentar de a fi foarte departe de oraș. Dacă privești în partea asta, vei vedea ascunzătoarea promisă pentru camion. Hangar dezafectat.

- Și clădirea de alături, semănând, de asemenea, cu un hangar?

- Secret de stat.

- Elicopter.

Agnelli râse în întuneric:

- Sfârșitul secretului de stat. Era normal să ghicești, din moment ce am făcut public faptul că am efectuat fotografii aeriene în timpul acelor scene mișcătoare, la nord de Alkmaar, pe Canalul Olandei de Nord.

- Deci acum ești fericitul posesor al unor bunuri aparținând atât armatei, cât și forțelor aeriene?

- Nu. Nu provine de la forțele aeriene. Totuși, nu se deosebește de acelea. O pată de vopsea ici și colo, un număr de înregistrare ales cu grijă - detalii nesemnificative. Să intrăm și să vedem dacă tradiționala ospitalitate și bună-dispoziție olandeză sunt la înălțime.

Acum că, după câte credea, își îndeplinise misiunea cu succes, pur și simplu radia o sinceră cordialitate. Aceasta ar fi putut foarte bine să fie adevărata lui fire, gândi van Effen. Soarta nu-l destinase, probabil, pentru rolul crud și brutal pe care-l jucase în acea după-amiază.

- Nu e pentru mine, spuse George. Eu sunt om de afaceri și unui om de afaceri îi place întotdeauna să...

- Dacă te referi la plată, George, te pot asigura că...

- Plata? Nu mă refer la plată.

George părea că suferă din cauza neștiinței partenerului.

- Mă refer la practicile elementare în afaceri. Locotenente, se poate face lumină în camionul ăsta? Mulțumesc.

George scoase un teanc de hârtii dintr-un buzunar interior și i le înmână lui Agnelli.

- Inventarul mărfurilor. Trebuie să semnezi de primire, dar nu înainte ca eu să fi verificat fiecare obiect în parte - cred că înțelegi că n-am avut timp s-o fac azi-dimineață - și să văd cum au supraviețuit transportului. Etica elementară în afaceri.

Nimănui nu i se păru ciudat că George folosea cuvântul "etică" în legătură cu mărfuri furate.

- Dar o mică dovadă de ospitalitate nu mi-ar strica. Aș putea bea o bere?

- Desigur, spuse Agnelli, apoi adăugă, delicat: Ai nevoie de ajutor?

- Nu neapărat. Dar se obișnuiește ca unul dintre cumpărători sau un agent al acestora să fie de față. L-aș propune pe domnul O'Brien. Specialiștii în electronică sunt obișnuiți cu fleacuri zornăitoare, iar explozibilele sunt mici fleacuri zornăitoare. Dacă ne-ar scăpa din mână, din nebăgare de seamă, un detonator, domnule Agnelli, n-ar mai rămâne mare lucru din moara dumitale de vânt. N-ar mai rămâne mare lucru nici din oamenii dinăuntru.

Agnelli aprobă satisfăcut din cap și-i conduse sub porticul care fusese adăugat morii. Un tânăr înalt, neras și cu părul vâlvoi, a cărui principală caracteristică facială era faptul că între sprâncene și breton rămânea un spațiu absolut neglijabil, făcu o mișcare pentru a le bara intrarea. În mâna dreaptă ținea, neglijent, un pistol-mitralieră.

- La o parte, Willi.

Vocea lui Agnelli era tăioasă:

- Eu sunt.

- Asta văd și eu.

Willi se încruntă: avea genul de expresie care nu prea mai era bună de altceva - și se holbă bănuitor la van Effen.

- El cine e?

- Câtă ospitalitate! spuse van Effen. Amabilul nostru amfitrion, fără îndoială. Ferească-ne Dumnezeu. Așa sunt mercenarii voștri pe-aici?

Willi făcu un pas amenințător înainte și ridică mâna în care ținea pistolul. Apoi căzu moale la pământ cu mâna încleștată pe abdomen: nu era de glumit cu lovitura pe care o primise în locul acela. Van Effen îi luă pistolul, îi scoase încărcătura și aruncă pistolul deasupra lui Willi; acesta găfâia.

Van Effen se holbă la Agnelli, cu o expresie de consternare și, în același timp, de neîncredere:

- Sincer vorbind, sunt șocat. Nu-mi place câtuși de puțin chestia asta. Individul ăsta e tipic... vreau să spun, e reprezentativ... aveți în echipă înapoiați mintal ca ăsta? Oamenii care au de gând să țină - ba nu, oamenii care țin - popoare întregi în șah să aibă... nu-mi găsesc cuvintele. N-ai auzit niciodată că ața se rupe acolo unde e mai subțire?

- Sunt exact sentimentele mele, spuse Riordan, grav. Sper că-ți amintești, Romero, că eu mi-am exprimat rezervele în legătură cu tipul ăsta. Chiar și ca paznic - singurul post pe care l-ar putea îndeplini vreodată.

- De acord, domnule Riordan, de acord.

Ar fi fost un neadevăr să afirmi că Agnelli se simțea încurcat, dar, pentru moment, îi mai pierise din jovialitate.

- Willi e o dezamăgire pentru noi. Va trebui să plece. Între timp, Willi se strecurase la o parte. Își recăpătase îndeajuns cunoștința, se proptise într-un cot tremurător și se strâmba de durere. Van Effen privi pe deasupra siluetei sale, care era departe de a fi dreaptă, prin ușa care fusese deschisă. Sora lui era înăuntru, cu Annemarie alături, iar Samuelson chiar în spatele lor. Cele două fete aveau o expresie izbitor de asemănătoare: cu ochi larg deschiși, ușor șocate, părând că nu înțeleg nimic. Van Effen le privi câteva clipe, apoi se uită, cu indiferență, în altă parte.

- Va trebui să plece, domnule Agnelli? Va trebui să plece? Dacă pleacă el, plec și eu. Nu-ți dai seama că sunteți legați de el, fie că vreți, fie că nu? Sunteți legați de el pe pământ sau sub pământ. Dați-i numai drumul să plece și primul lucru pe care-l va face va fi să-i împuieze capul primului polițist întâlnit. E preferabil să nu folosiți metode drastice, dar trebuie să vă asigurați că va tăcea. Sper că restul gărzii voastre pretoriene e ceva mai de Doamne-ajută decât personajul ăsta.

- Restul gărzii pretoriene, cum o numești dumneata, e cu mult deasupra acestui nefericit.

Samuelson, rubicond, zâmbitor și arătând încă și mai prosper decât în seara precedentă, le dăduse ușor la o parte pe fete și ieșise în întâmpinarea oaspeților. Emană un miros de loțiune după ras o marcă foarte costisitoare. Frecându-și bărbia cu o mână imaculată, cu unghii perfect îngrijite, privi în jos spre Willi, apoi se uită cu respect la van Effen.

- Dar ai o directă, amice! Trebuie să recunosc totuși că ajungi să tragi concluzii într-un timp cât se poate de scurt. E adevărat, m-am simțit și eu tentat uneori să fac exact ce ai făcut dumneata. Dar, știi, genul ăsta de violență explozivă nu e chiar punctul meu tare. A, da, am văzut totul. Foarte economic, foarte.

Îi întinse mâna:

- Samuelson.

- Danilov.

Judecând atât după ținuta, cât și după felul de a vorbi al interlocutorului, van Effen nu avea nici o îndoială că se află în prezența omului care conta. În ceea ce privește felul de a vorbi, în seara precedentă Samuelson spusese atât de puține cuvinte, încât nu puteai fi sigur de țara lui de origine. De Graaf îl considera irlandez

american. De Graaf se înșelase, gândi van Effen. Omul ăsta era englez american. Poate chiar un englez care petrecuse în Statele Unite exact atât timp încât să prindă un ușor accent american. Van Effen arătă cu un gest spre omul culcat la pământ:

- Îmi pare rău pentru asta, domnule Samuelson. Nu se obișnuiește să le aplici angajaților amfitrionului un tratament atât de sumar. Pe de altă parte, trebuie să recunoști că nu se obișnuiește nici ca oaspeții să fie primiți cu un pistol în piept.

- E o remarcă judicioasă, domnule Danilov.

Ca și Agnelli, Samuelson părea înclinat să zâmbească des, cald și prietenos.

- A fost o încălcare a legilor ospitalității. Dar a fost ultima, cum ne-ai asigurat chiar dumneata. E totul în regulă, Romero?

- Perfect, domnule Samuelson. Toată marfa a fost livrată, totul e în ordine. Exact așa cum a garantat domnul Danilov.

- Splendid. Domnul Danilov chiar emană un aer de competență. Intrați, intrați. Oribilă vreme. Absolut oribilă.

Expresia asta, gândi van Effen, era o dovadă certă că Samuelson e englez.

- Fii bine venit și dumneata, domnule căpitan. Înțelesesem că ești locotenent.

- Un căpitan foarte recent, spuse Vasco, răgușit. Scuze că sunt atât de răgușit.

- Vai, vai.

Samuelson părea sincer îngrijorat.

- Un grog fierbinte, imediat.

Samuelson părea să nu găsească nimic ciudat în faptul că un căpitan al forțelor armate olandeze se găsea într-o asemenea companie; pe de altă parte, un bărbat cu o figură atât de inexpressivă putea să înregistreze multe lucruri fără să-și trădeze, în vreun fel, emoțiile.

- Permiteți-mi să vi le prezint pe cele două fermecătoare musafire ale noastre. Domnișoara Meijer, domnișoara van Effen.

Van Effen se înclină ușor:

- Despre ele vorbeau atât de mult zierele de azi-dimineață? Fotografiele nu erau la înălțime.

Agnelli spuse:

- Domnul Danilov și prietenii săi erau destul de îngrijorați de soarta domnișoarelor, domnule Samuelson.

- Serios? Le sunt compatrioți, firește. Nu aveți de ce, n-aveți de ce. După cum vedeți, sunt bine sănătoase.

În încăpere se mai aflau cinci persoane, toți bărbați. Doi erau tineri cu o înfățișare cinstită și un aer intelectual, croiți după tiparul lui Joachim și Joop. Ceilalți trei erau mai bătrâni, mai voinici și cu o înfățișare mult mai aspră, deși asta nu însemna deloc că păreau mai periculoși; cu excepția faptului că le lipseau ochelarii de soare, semănau extraordinar de bine cu agenții serviciului secret care-l păzesc pe un președinte american. Înfățișarea lor nu avea nimic criminal. Samuelson n-a considerat necesar să-i prezinte. Fără îndoială, la un semn care i-a scăpat lui van Effen, toți au părăsit, discret, încăperea.

- Ei bine. Van Effen privi pe rând spre Samuelson, Agnelli și Riordan. Nu știu cui dintre dumneavoastră să mă adresez. Nu contează. Am livrat marfa - unul dintre ai

noștri tocmai controlează explozibilii și armamentele și se asigură că funcționează perfect. Am înțeles că s-ar putea să fie nevoie de serviciile noastre - de expertiza noastră, dacă mă pot exprima astfel. Dacă nu aveți nevoie de noi, n-are rost să rămânem. Nu intenționăm să ne impunem nimănui prezența.

Samuelson zâmbi:

- Ați prefera să plecați? Van Effen zâmbi la rândul său:

- Cred că vă dați cât se poate de bine seama că am prefera să rămânem. Sunt la fel de curios ca oricare altul. În plus, ar fi cât se poate de interesant să aflu ce se va întâmpla, fără a fi nevoit să aștept să citesc relatarea evenimentelor în ziare.

- Atunci o să rămâneți, spuse Samuelson. Probabil că vom avea nevoie de expertiza dumneavoastră. De fapt, avem unele planuri în ceea ce vă privește. Dar mai întâi cred că ne-ar trebui un strop de borreltje. E cinci după-amiază și, din câte știu, cinci după-amiază e tocmai ora indicată. Leonardo - se adresează fratelui lui Agnelli, care tocmai intrase împreună cu Daniken - fii atât de amabil și cere niște apă fierbinte de la bucătărie.

Asta, după părerea lui van Effen, indica clar că Samuelson era dirijorul orchestrei.

- Și niște miere. Trebuie să facem ceva cu răceala asta îngrozitoare a căpitanului. Veniți cu mine.

Un foc de bușteni ardea într-un cămin deschis, construit în peretele fără geamuri din fundul încăperii. Alături, era un bar circular din stejar, mic, dar splendid garnisit. Samuelson trecu în spatele barului, iar Riordan spuse:

- Pe mine, desigur, mă veți scuza.

- Desigur, James, desigur, spuse Samuelson.

Van Effen păru ușor surprins. Riordan nu arăta ca un om care ar avea și un prenume. El salută din cap pe toată lumea și urcă pe o scară circulară.

Van Effen întrebă:

- Domnul Riordan nu e de acord cu obiceiul nostru păgân de a bea un păhărel la ora asta?

- Domnul Riordan n-are nimic împotrivă. Dar el nu bea. Nici nu fumează, dar n-are nimic împotriva celor care o fac. Poate c-ar trebui să vă spun - pentru c-o veți descoperi, oricum, și singuri și n-aș vrea ca cineva să se simtă stânjenit - că, de obicei, la ora asta, domnul Riordan se duce sus să-și facă rugăciunile și să mediteze. Face asta de câteva ori pe zi și nu poți să simți decât respect pentru un om cu o credință atât de puternică. E foarte evlavios - de fapt, e preot.

- Mă surprinde, spuse van Effen. Se gândi puțin:

- Nu, dacă mă gândesc bine, nu mă surprinde. Pare să i se potrivească foarte bine. Trebuie să spun că, pentru un personaj atât de evlavios, reverendul Riordan a cam dus la pierzanie destule suflete astăzi în Europa.

- Nu trebuie să aveți o părere proastă despre Riordan și nici să-l subestimați.

Samuelson vorbea foarte serios.

- E un evanghelist, un misionar, animat de un zel înflăcărat. E sincer îngrozit de ceea ce se întâmplă în Irlanda de Nord și crede că, dacă trebuie făcută vărsare de sânge pentru a aduce pacea în ținutul ăla agitat, numai așa se pot petrece lucrurile.

Ca să folosesc propriile lui cuvinte, e pregătit să-l combată pe diavol cu armele diavolului.

- Și dumneata îl ajuți?

- Normal. Altfel, de ce aş fi aici?

Ar fi fost interesant de aflat tocmai asta, gândi van Effen. Pentru ce altceva se afla Samuelson acolo? Dar nu prea era nici locul, nici momentul să pună o asemenea întrebare. Se căţăra pe un scaun de bar și privi în jur.

Cele două fete vorbeau în șoaptă. Agnelli și Daniken ocupaseră deja cele două scaune de la celălalt capăt al barului Vasco, care se plimbase în jurul încăperii privind picturile și ornamentele de cupru și de aramă de pe pereți, se îndreptă agale spre bar și se așeză lângă Daniken, cu care începu să vorbească răgușit.

- Domnule Samuelson. Vorbise Julie.

- Cred c-o să mă duc în camera mea. Mă cam doare capul. Van Effen rămase aparent nepăsător, bătând darabana cu degetele pe tejgheaua barului. Avea aerul unui om absolut la largul său. În realitate, era foarte departe de a se simți astfel. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era ca vreuna din fete să plece de acolo. Samuelson, care tocmai se aplecase în spatele barului, îi veni, fără să vrea, în ajutor.

- Draga mea Julie.

Dacă n-ar fi fost absolut sigur de ce va urma să spună Samuelson, van Effen simțea că i-ar fi tras un pumn.

- Nici să nu te gândești. Avem aici un excelent Tio Pepe. Leac garantat împotriva oricărei migrene. Ai putea să mă lipsești de compania dumată?

Era limpede că fetele ar fi fost fericite să facă exact acest lucru, dar era la fel de limpede că li s-a părut prudent să fie de acord cu Samuelson: prizonierii au tendința să facă ce le spun temnicerii - așa că veniră să se cațere, morocănoase, pe scaunele de la bar. Julie chiar lângă fratele ei. Îi aruncă o scurtă privire, care exprima clar părerea ei despre indivizii violenți care vorbesc cu atâta ușurință despre cum trebuie lichidate personajele indezirabile, apoi privi în altă parte. Aproape imediat, își întoarse însă din nou privirea. Din fericire, nu prea repede. Ceva tocmai îi atinsese coapsa dreaptă. Se uită la el, se încruntă ușor, apoi privi în jos. Aproape imediat, întoarse din nou capul și-i spuse ceva la ureche lui Annemarie, tocmai când Samuelson dispăruse din nou sub bar. Magnific, gândi van Effen, era magnifică. Cel mai bun bărbat din Amsterdam n-ar fi fost destul de bun pentru sora lui, după performanța asta.

Primi paharul de cherry din mâna lui Samuelson cu un zâmbet politicos, deși puțin forțat, sorbi delicat din el, îl puse pe tejghea, își deschise geanta din poală și scoase din ea țigările și bricheta. Era magnifică, gândi van Effen. Aprinse o țigară, puse tabachera din nou în geantă, dar nu și bricheta. Și, în timp ce continua să vorbească liniștită cu Annemarie, în timp ce-i urmărea, fără să aibă aerul, pe bărbatul de la bar, lăsă să-i cadă mâna, până când o atinse pe a lui van Effen. O cupă mai târziu, bricheta și biletul împăturit, din care van Effen lăsase să se vadă un colț printre degete, se afla în siguranță în geanta ei închisă. Lui van Effen îi venea s-o îmbrățișeze și s-o sărute și-i promise să facă asta cu prima ocazie. Până atunci, făcu și el ce putea: dădu pe gât paharul de borreltje dintr-o înghițitură. Niciodată nu-i plăcuse prea mult băutura asta, dar, de data asta, i se păru așa cum trebuie să li se fi părut zeilor

nectarul. Samuelson, mereu o gazdă amabilă, se grăbi să-i umple din nou paharul. Van Effen îi mulțumi politicos. Al doilea pahar avu aceeași soartă ca și primul.

*

Julie încuie ușa dormitorului după ea, își deschise geanta și scoase biletul, pe care începu să-l despăturească. Annemarie o privea curioasă:

- Ce ai acolo? Și de ce-ți tremură mâinile, Julie?

- Un bilețel de dragoste, pe care tocmai l-am primit de la un amoretz, la bar. Ție nu ți-ar tremura mâinile, dac-ai fi primit un bilețel de dragoste jos la bar?

Netezi biletul, ca să-l poată citi împreună. Era bătut la mașină, deci era clar că nu era vorba de o notiță, mângălită în ultima clipă. Suna așa:

"Scuze pentru ținută și pentru felul cum vorbesc, dar vă dați și voi seama că nu mă pot arăta pe aici în hainele mele obișnuite și vorbind cu vocea mea normală. Tânărul impetuos în uniformă de căpitan de armată e Vasco. Înțelegeți de ce a răgușit subit. S-ar fi putut ca Annemarie să aibă o ușoară tresărire, auzindu-i vocea normală. Agnelli ar fi fost emoționat de-a binelea. E și George cu noi. Nu l-am putut aduce aici din prima clipă, pentru că el nu se poate deghiza. Nu puteam risca să vă aruncați în brațele lui cu țipete feminine de fericire. Nu ne cunoașteți și nu vreți să ne cunoașteți. Stați departe de noi, dar nu supralicitați. Fiți distante, inaccesibile și exact atât de politicoase cât e normal să fiți cu niște criminali. Nu încercați să faceți nimic inteligent. Nu încercați să faceți nimic. Probabil că bărbații nu sunt periculoși, dar fiți atente la fete. Sunt agere și au o viclenie tipic feminină. Distrugeți biletul ăsta imediat. Vă iubesc pe amândouă."

- Și semnat, spuse Julie, cu semnătura lui inconfundabilă. Mâinile nu-i erau nici acum prea sigure.

- Ai spus c-o să vină, spuse Annemarie. Vocea ei semăna cu mâinile lui Julie.

- Da, am spus, am spus. Totuși, nu-l așteptam atât de repede. Și-acum ce facem: plângem de fericire?

- În nici un caz. Annemarie se strâmbă:

- Ar fi putut să ne scutească de pasajele referitoare la țipetele feminine de fericire și la viclenia tipic feminină.

Privi cum Julie arde biletul deasupra chiuvetei și împrăștie scrumul:

- Deci ce facem acum?

- Sărbătorim evenimentul.

- La bar?

- Unde, dacă nu?

- Și-i ignorăm total.

- Total.

CAPITOLUL 9

În hangarul folosit drept garaj era frig și curent, și pătrundea ploaia. Probabil că, de mulți ani, nu mai fusese folosit: înăuntru plutea un miros greu de fin în putrefacție, deși nu se vedea nici o urmă de nutreț. Dar era curat și destul de bine luminat, așa încât se putea vedea cum proaspăt vopsitul camion militar dispăruse sub un strat gros de noroi.

Când intră van Effen, George și O'Brien erau aplecați deasupra a ceea ce părea un fel de inventar. George privi peste umărul lui O'Brien și ridică o sprânceană întrebătoare. Drept răspuns, van Effen aprobă scurt din cap, apoi spuse:

- Văd că lucrați temeinic.
- Am terminat, spuse George. Cred că nu lipsește nici un articol.
- Crezi?! zise O'Brien. Ai verificat de-o sută de ori, în lung, în lat și-n diagonală.

N-am văzut în viața mea un om atât de meticulos.

Lui Julie și Annemarie le trebuiseră un timp care păruse neobișnuit de lung înainte de a se retrage.

- Dar chiar c-am învățat câte ceva despre explozibili. Și o grămadă de lucruri despre arta de a bea bere.

Stinseră luminile, blocară ușile - George băgând intenționat cheia în buzunar, pe când spunea ceva despre necesitatea de a semna chitanțele - și intrară în moară. Julie și Annemarie stăteau la o masă lângă foc, fiecare cu un pahar de lichior în față. Semn sigur, gândi van Effen, că-i citiseră biletul. Constată, aprobator, că amândouă fetele îi priveau cu o curiozitate nedisimulată: ar fi fost, într-adevăr, ciudat să rămâi indiferent atunci când întâlneai pentru prima oară o matahală ca George. În fața căminului, așezat la o altă masă, Samuelson tocmai monta un superb radio-transmițător: atunci când își procurau echipamente noi, era clar că FFF-iștii nu mergeau la magazine de mâna a doua.

- Totul e în regulă? întrebă Samuelson.

- Totul e în regulă, zise O'Brien. Cu greu am reușit să-l opresc pe George să testeze detonanții cu dinții. Ai un adevărat arsenal acolo, domnule Samuelson.

- Semnează aici, te rog.

George puse trei exemplare din inventar pe masa din fața lui Samuelson, care le semnă, confirmând astfel că, într-adevăr, el era șeful. Zâmbi și i le înapoie lui George, care-i înmână solemn cheia cu care blocase ușa garajului.

- E o plăcere să faci cineva afaceri cu dumneata, George. În ce monedă ai vrea să-ți plătim?

- Încă n-a sosit momentul plății, spuse George. Inventarul e numai o promisiune. Așteaptă să vezi faptele - să vedem chestiile alea afurisite la lucru.

Samuelson zâmbi din nou:

- Credeam că oamenii de afaceri cer întotdeauna bani gheață în momentul livrării.

- Nu *acest* om de afaceri. Firește, dacă te hotărăști să nu le folosești, atunci o să-ți prezint nota de plată. Înțelegi că mărfurile de genul ăsta nu prea pot fi returnate la depozit Sau dacă te hotărăști să te dispensezi de serviciile noastre.

- Continuu să afirm că e o plăcere, George. Sunt absolut sigur că vom avea nevoie atât de marfa, *cât și* de serviciile voastre. Ei bine, domnilor, vom asculta...

Se întrerupse, privi spre van Effen și întrebă:

- Știi ce-i ăsta, nu-i așa?

- Un transmițător. RCA. Marca cea mai bună, cred. Dacă ai chef, poți să comunici și cu extraterestrii prin el.

- Pot să comunic cu Amsterdamul, ceea ce e singurul lucru pe care-l doresc. Comunic cu Helmut. Helmut Paderiowski, pe care cred că l-ai cunoscut.

- Da. Chiar mă întrebam unde-o fi.

- Purtătorul nostru de cuvânt în capitală. Tocmai a luat măsuri pentru ca ultimul nostru mesaj să fie făcut public.

Privi pendula:

- Peste exact opt minute. La televiziune și la radio. Am hotărât să nu ne mai încurcăm cu ziarele. Nu fac pe nebunul când spun că putem transmite orice, oricând avem chef. Cred că vi se va părea un mesaj interesant - sau, mai curând, *niște* mesaje interesante. Nu crezi c-ar trebui să-i... ăă... prevenim, Romero? Domnul Danilov aici de față a spus că-i place să știe ce se-ntâmplă înainte de a citi în ziare sau de a auzi la radio.

- Dacă e dorința dumitale, desigur. Agnelli zâmbea, ca de obicei.

- Dar eu i-aș lăsa să afle de la televizor. Cred c-ar fi interesant să vedem care e reacția cetățeanului olandez obișnuit la anunțurile noastre.

- Vom aștepta. Nu contează. Deși n-aș zice că ei sunt trei cetățeni olandezi obișnuiți. Ah! S-a întors echipa de la cumpărături.

Cele două fete pe care van Effen le întâlnise în seara precedentă în camera de dincolo de Voorburgwal intrară, fiecare cu câte un coș de provizii. Erau urmate de un tânăr, care căra cu mare greutate un recipient uriaș.

- Mă bucur că v-ați întors, spuse Samuelson, binevoitor. A fost o expediție încununată de succes, din câte văd. Ah! Să fac prezentările. Pe domnul Danilov l-ați cunoscut, desigur. El e George, el e căpitanul care, din motive necunoscute, e numit "locotenentul". Maria. Kathleen. Pari mirat, domnule Danilov.

- E o grămadă de mâncare.

- Da, așa e. Dar și o mulțime de guri de hrănit.

- E cam departe până la Utrecht.

- Utrecht? Dragul meu, ne aprovizionăm de la magazinul din sat. Sunt fericiți să ne aibă clienți. Astea sunt avantajele anonimatului.

Râse:

- Romero, vrei să fii atât de bun...?

Romero îl conduse pe van Effen la ușa din față, o deschise și făcu un gest larg. La scară era trasă o furgonetă bleumarin. Pe partea laterală scria mare, cu litere aurii: "Golden Gate Film Productions".

- Ingenios, spuse van Effen.

- Da, nu e prea rău. Nu e un nume atât de răsunător încât să atragă atenția pe plan național, dar e sigur că suntem destul de bine cunoscuți pe plan local. Suntem aici de vreo lună. Avem o echipă de operatori, care mișună mai mereu prin preajmă.

Aici e un loc izolat, iar prezența unei echipe de filmare aduce o pată de culoare în viața lor, altfel monotonă. N-avem niciodată probleme când e vorba să angajăm ajutoare la curățenie sau la bucătărie: plătim foarte bine și lumea din sat ne respectă.

- V-ar respecta încă și mai mult dacă ar ști că asta e, probabil, singura zonă din Olanda în afara oricărui pericol de inundare.

- Asta e, asta e.

Agnelli părea de-a dreptul încântat de idee.

- Facem un film de război, nici nu mai e nevoie să spun. De aici, elicopterul. A trebuit să obținem o aprobare oficială, desigur, dar a fost o simplă formalitate.

- Chiar m-am întrebat cum ați reușit. Aveți o temeritate!

- Am avut doar o idee. Camionul ăsta nou achiziționat. Îl revopsim și va putea circula oriunde în perfectă libertate. La un film de război e nevoie de un camion de război. Logic, nu?

- Da. A fost ideea dumitale, desigur?

- Da. Dar de ce "desigur"?

- Am remarcat că ai un talent special să organizezi chestii încâlcite.

*

Crainicul TV, îmbrăcat într-un costum sobru, cu cravată și cu o expresie gravă, de rău augur, arăta de parcă se pregătea să rostească un discurs funebru.

- Tocmai am primit ceea ce se numește un comunicat interimar de la Londra. Se spune că discuțiile în legătură cu criza olandeză continuă și că, în mai puțin de o oră, se va da un nou comunicat.

Erau așteptate noi declarații de la această organizație teroristă care-și spune FFF. Aceste declarații ne-au parvenit acum circa un sfert de oră. De fapt, nu e vorba de declarații, ci de amenințări cât se poate de grave.

Primul anunț spune că organizația FFF așteaptă ca, până la miezul nopții, să se dea un răspuns definitiv și afirmativ, un răspuns care să garanteze că toate cererile FFF-ului vor fi satisfăcute și care să fie făcut public până mâine, la orele opt seara. Dacă până la miezul nopții FFF-ul nu primește nici o confirmare în acest sens, barajul Oostelijk-Flevoland va fi aruncat în aer la cinci minute după miezul nopții. Cetățenii din Lelystad sunt sfătuiți să înceapă să-și ia măsuri de prevedere încă de pe acum. Dacă nu o fac, FFF își declină, de pe acum, orice răspundere cu privire la soarta lor.

Cel de al doilea anunț spune că organizația FFF are în dotare o serie de explozive nucleare, pe care nu vor ezita să le folosească, dacă va fi nevoie, pentru a-și atinge ținta. Organizația FFF se grăbește să asigure populația Olandei că aceste explozive nucleare nu sunt de calibrul bombelor cu hidrogen sau al celor atomice. Sunt instrumente tactice de luptă, destinate luptelor aeriene sau de artilerie. Toate sunt de fabricație americană, unele - încă secrete. Toate au fost obținute de la baza NATO din Germania. Această aparatură are numere de serie ștanțate clar pe fiecare piesă, iar forțele armate ale Statelor Unite staționate în Germania pot confirma că aparatura lipsește din depozit. Firește, dacă doresc să confirme."

A urmat o pauză, în care crainicul s-a întrerupt pentru a primi de la un coleg din studio o foaie de hârtie și a-i arunca o privire; judecînd după expresia panicată a colegului, acesta citise deja mesajul.

Van Effen privi în jurul lui, în încăpere. Era convins că nici un crainic de televiziune nu avusese vreodată un auditoriu atît de fascinat. Fața lui George și cea a locotenentului erau lipsite de expresie, dar asta se întîmpla numai pentru că, în anumite împrejurări, cum era cea de față, se obișnuiseră să nu lase să li se citească gândurile. Totuși, ochii lor aveau o fixitate ciudată. Julie și Annemarie păreau șocate. Kathleen și Maria zâmbeau, dar erau niște zâmbete chinute și aproape înfricoșate. Fără îndoială că știuseră dinainte ce avea să urmeze, dar tot nu le plăcea să audă vorbindu-se despre asta. Agnelli, O'Brien și Daniken păreau gânditori, dar nu foarte mulțumiți. Numai Samuelson, de regulă atît de jovial, părea, cu fiecare clipă, din ce în ce mai fericit. Desigur, continua să zâmbească, dar zâmbetul său era lipsit de căldură: nici nu putea să existe vreo urmă de căldură în zâmbetul unui crocodil flămînd, care tocmai descoperise că și-a lăsat mîncarea nesupravegheată.

- Avem aici, continuă crainicul, încă un mesaj din partea organizației FFF. Spun că sunt pregătiți în orice moment să pună în funcțiune acest armament, dar consideră că ar fi mult mai convingător dacă ar face o demonstrație practică pentru a dovedi că sunt, într-adevăr, în posesia acestor arme. În consecință, au intenția de a provoca o explozie în Ilsemeer, la începutul după-amiezii de mâine. Încercătura va fi de o kilotonă, adică echivalentul a o mie de tone de trinitrotoluen. Este de așteptat ca explozia să provoace o oarecare tulburare în apă, dar înălțimea probabilă a valului care o va însoți - desemnat prin termenul tehnic de tsunami - nu poate fi cunoscută cu precizie. Se speră că locuitorii așezărilor de pe coasta Ilsemeerului nu vor fi deranjați prea tare. Deranjați!

Crainicul știrilor aproape că scuipă cuvîntul, care, în mod evident, nu era în text; oricum, nu se repeta.

- Demonstrația a fost amînată pentru după-amiază, pentru ca membrii Consiliului de Miniștri britanic să aibă timp să ia avionul, să se alăture colegilor lor olandezi și să o urmărească împreună. Timpul și locul exact vor fi anunțate ulterior. Dispozitivul care va provoca explozia, adaugă comunicatul, a și fost instalat.

În sfîrșit, organizația FFF pretinde bani. Acești bani, precizează ei, vor fi înapoiați. Nu e vorba de un șantaj sau de o răscumpărare; e doar un împrumut temporar pentru a acoperi cheltuielile de luptă. Amănuntele în legătură cu modul de plată vor fi anunțate ulterior, chiar în această seară, pentru a da timp părților implicate să ia măsuri cu privire la transferul sumelor. Cererea se ridică la o sută de milioane de guldeni plătibili de către guvern, plus douăzeci de milioane plătibili de către domnul David Joseph Karlmann Meijer, industriașul din Rotterdam.

Crainicul puse deoparte hîrtia:

- Nu mai e nevoie să le amintim telespectatorilor că fiica domnului Meijer, Anne, este ostatica teroriștilor.

Samuelson apăsă pe un buton din fața lui și imaginea de pe ecran dispăru.

- Aș vrea, spuse Samuelson cu o voce plângărească, să nu ne mai numească "teroriști". "Filantropi" e termenul exact. Dar îmi place expresia "cheltuieli de luptă". Anne, draga mea, te rog să stai jos. Ai o nervozitate ieșită din comun.

Annemarie, a cărei nervozitate era, cum e ușor de înțeles, într-adevăr ieșită din comun, se ridicase în picioare, albă la față, cu buzele strânse; mâinile i se descleștau și se încleștau întruna, iar pumnii aveau culoarea fildeșului.

- Monstrule, șopti ea. Ești un monstru abominabil.

- Așa crezi, draga mea?

Privi în jurul lui în încăpere, zâmbind. Van Effen se numără printre cei care i-au întors zâmbetul; scena se petrecea cu martori.

- Nu sunt deloc un monstru. Sunt un filantrop. Mă ocup cu redistribuirea echitabilă a bogățiilor excesive. Și-apoi, nici măcar nu e vorba de asta. După cum ai auzit, e vorba doar de un împrumut temporar. Știu totul despre tatăl tău.

- Asasinule, spuse ea încet.

Acum mâinile îi atârnavă inerte de-a lungul trapului.

- Asasinule.

Îi curgeau lacrimile pe obraji, iar Julie se ridicase și-i pusese un braț în jurul gâtului.

- Știi totul despre tatăl meu. Atunci știi că a făcut două infarcturi anul ăsta. Știi că de-abia a ieșit din spital, acum patru zile, după ultimul infarct. L-ai ucis.

Vocea îi tremura, ca și umerii:

- L-ai ucis.

Samuelson nu mai zâmbea. Se încruntă și spuse:

- N-am știut asta. Jur că n-am știut.

Aparent fără a-și lua măcar timp de gândire, întinse mâna spre radio-transmițător și apăsă pe un buton. Probabil că i s-a confirmat aproape instantaneu că a intrat în legătură cu cel căutat, pentru că începu să vorbească în microfon, repede și insistent, evident dând directive, într-o limbă pe care n-o știa nimeni dintre cei prezenți, dar pe care, luându-se după câteva cuvinte disparate, George o recunoscuse ca fiind idiș. Apoi Samuelson închise transmițătorul, se ridică, se duse în spatele barului, își turnă un coniac - mare - și-l bău din două-trei înghițituri. Această scenă a fost urmărită cu oarecare mirare, dar nimeni n-a făcut nici un comentariu.

Van Effen se ridică, la rândul său, se duse în spatele barului și turnă coniac în pahar. În două pahare. Se duse cu cele două pahare la Anne și Julie, așteptă până când văzu că amândouă au gustat din ele, apoi își reluă locul.

- Grozavi mai sunteți când e vorba de doamne aflate la ananghie.

Se uită la Agnelli.

- Mi-au plăcut amenințările astea.

- Crezi c-au fost amenințări fără acoperire, domnule Danilov?

Lui Agnelli nu părea să-i displacă să vorbească. Ca și altora aflați în încăpere, probabil că i se părea jenant să nu se uite la Samuelson, care era la al doilea coniac și nu acorda atenție nimănui.

- Te asigur că amenințările erau perfect reale. Și vor fi puse în practică.

- Deci atât valorează cuvântul dumitale, Agnelli.

- Nu înțeleg.

- Trebuie că ai o memorie îngrozitor de scurtă dacă nu înțelegi. Cu numai câteva ceasuri în urmă, ne-ai promis că cetățenii olandezi nu vor suferi nici un prejudiciu. Acum îi preveniți pe toți locuitorii din Lelystad să-și ia precauțiile necesare, pentru că barajele vor fi aruncate în aer. Dumnezeu mare, omule, afară e întuneric beznă și plouă torențial. Nu vor fi în stare *să vadă* ca să-și ia măsuri.

- Nu e nevoie să vadă. Nivelul inundației nu va fi mai mare de o jumătate de metru. Am cercetat cu mare atenție regiunea. Sunt o mulțime de camere la etaj sau în pod, deși ar putea rămâne și la parter, dacă nu-i deranjează că se udă la picioare. Și sunt o grămadă de bărci. Am verificat și asta. Mesajul a avut mai ales un scop de intimidare. Sunt sigur că-ți dai seama de asta.

- Depinde. Unde e bătrâna Conștiință Elastică?

- Bătrâna ce?

- Cine, nu ce. Riordan. Preotul care se roagă. Reverendul cu teama de Dumnezeu. De ce n-a stat cu noi să se uite la televizor?

Agnelli zâmbi ușor:

- Consideră televiziunea drept lucrarea Satanei. Din punctul meu de vedere, s-ar putea să aibă chiar dreptate. După cum ai văzut, nu se desparte niciodată de câști. Mesajul s-a transmis simultan și la radio.

- Și chiar aveți armament nuclear în dotare? Sincer să fiu, mi se pare de necrezut.

- Pot să ți-l arăt.

- Ei, înseamnă că așa e. Deci acest om care predica pacea și bunaînțelegere se pregătește să se joace cu explozibili mortali?

- Ai auzit ce ți-a spus domnul Samuelson adineauri.

Agnelli privi spre bar. Samuelson, continuând să privească în gol, dar părând foarte tensionat pe dinăuntru, avea aerul că și-a mai turnat un coniac.

- Domnul Riordan e pregătit să-l bată pe diavol cu propriile sale arme.

- S-a făcut prea târziu și cred că nu e momentul să emitem platitudini ipocrite de sorginte religioasă. Cum ați făcut rost de ele - de armele alea nucleare?

- Ai auzit. NATO. Germania Federală. Mai precis, baze militare ale S.U.A.

- Am auzit asta. N-am întrebat "de unde". Am întrebat "cum".

Van Effen privi, pentru o clipă, în altă parte, apoi din nou spre Agnelli.

- Știu. De la FAR. Facțiunea Armatei Roșii.

- Da. Ți-aș fi spus oricum, dar din moment ce ai ghicit sau știi - da, așa e.

- Isuse! Sfântul părinte de la etaj trebuie să aibă, într-adevăr, o conștiință originală, contorsionată, cu două fețe și cu o elasticitate infinită: Facțiunea Armatei Roșii. Și nu mai departe decât noaptea trecută, dacă e să ne luăm după ziare - corectează-mă, dacă greșesc - îi spunea lui Wieringa, ministrul apărării, că Facțiunea Armatei Roșii a moștenit mantia însângerată a gangsterilor de la Baader-Meinhof de la începutul anilor șaptezeci. Faptul că propriile sale mâini sunt pătate de un roșu aprins nu pare să-l îngrijoreze deloc pe sfinția-sa. Dumnezeuule, ar fi trebuit să mă gândesc imediat la asta. N-au trecut decât câteva săptămâni de când s-a produs spargerea aia reușită la depozitul de muniții al Armatei Statelor Unite de lângă orașul Hanover.

Facțiunea Armatei Roșii și-a asumat răspunderea, toată lumea i-a crezut, pentru că se știe că se pricep destul de bine la așa ceva, iar americanii nu prea știu să-și păzească instalațiile. Dar nu s-a pomenit nimic de arme nucleare. Ar fi fost în stilul Facțiunii Armatei Roșii să precizeze clar acest lucru. Se presupune că au și făcut-o, dar Armata Statelor Unite, direct sau prin intermediul guvernului, a reușit să blocheze această informație. Sentimentele antiatomice sunt și așa destul de puternice în Germania, chiar și fără să se știe că o bandă de tineri teroriști cu creiere de păsărică se plimbă în libertate, cu arme nucleare în servietă.

- Nu e mare scofală c-ai ghicit asta, domnule Danilov. Nu se putea întâmpla decât așa. Și așa s-a și întâmplat.

- Iar informațiile voastre provin, desigur, de la aceeași sursă ca și armele nucleare.

- De unde altundeva?

- Joachim și Joop. Și ceilalți doi băieți cu mutre angelice, care se aflau aici azi după-amiază, la sosirea noastră.

- Cine altcineva?

- Teroriști în timpul liber, cum sunt numiți în Germania Federală. Lucrează numai noaptea și în week-end. De când a fost capturat celebrul Christian Klar - împreună cu două prietene: Mohnhaupt și Schultz cred că se numeau - și a fost acuzat de a fi asasinat diferiți politicieni, avocați, bancheri și industriași, Facțiunea Armatei Roșii s-a cam retras în carapace și se spune că s-a mutat în țările învecinate. Presupun că era normal, inevitabil, să aleagă Olanda. Probabil că se simt aici ca acasă.

Van Effen se gândi o clipă, apoi zâmbi:

- Pe de o parte, Facțiunea Armatei Roșii, pe de altă parte, șantajul vostru asupra guvernului olandez. Nu ți se pare minunat, domnule Agnelli, faptul că guvernul olandez e pe cale să plătească Facțiunea Armatei Roșii pentru armele nucleare ce vor fi folosite împotriva poporului olandez?

Agnelli nu avu prilejul să-și spună părerea, pentru că, tocmai atunci, se auzi bâzâitul transmițătorului radio. Agnelli ridică receptorul, aprobă scurt, apoi spuse:

- E pentru dumneata, domnule Samuelson. Samuelson se apropie, luă receptorul, ascultă și spuse:

- Mulțumesc, Helmut, mulțumesc foarte mult. Apoi închise și se uită la ceas:

- Mai sunt patru minute. Mă duc în camera mea, Romero, dar cobor din nou la cină. La fel și domnul Riordan. Peste patru minute se va face un anunț la televiziune. Vă rog să nu-l ratați.

În drum spre scară, se opri lângă masa lui Annemarie:

- Îmi pare rău, domnișoară Meijer.

Nu-i mai spunea nici "draga mea", nici "Anne".

- N-am știut.

Când se dădu anunțul la televiziune, întrerupând o bine aleasă piesă lugubră de Handel, interpretată de Concertgebouw, suna aproape exact așa cum își imaginase van Effen.

"De-acum notoriul grup terorist FFF, citi crainicul, a anunțat că, din motive pe care nu vor să le dea publicității, și-a retras cererea de douăzeci de milioane de guldeni de la domnul David Meijer, începând din acest moment. Domnișoara Anne Meijer va fi eliberată și redată tatălui său imediat ce împrejurările o vor permite. Suma pe care o cer acum de la guvern a fost mărită, corespunzător, la o sută douăzeci de milioane de guldeni."

Cu excepția unei mișcări ușoare a capului, care putea să însemne orice, dar probabil că indica o lipsă totală de înțelegere, Annemarie nu reacționează în nici un fel. Julie zâmbi fericită și o îmbrățișă. George puse o mână pe genunchiul lui van Effen și-l întrebă:

- Ei, prietene, ce părere ai de asta?

- Splendid, spuse van Effen. Absolut splendid. Totuși puțin nedrept cu surorile de polițiști. Ar fi trebuit să-i dea și ei drumul.

*

- Trebuie să recunosc, spuse van Effen, că ne va fi puțin mai greu să-l ucidem, dacă vom avea nenorocul să fim nevoiți s-o facem. Firește, asta dacă prietenul nostru Samuelson a fost mânat exclusiv de principii umanitare. Nu trebuie să-l judecăm greșit pe individ. E posibil să-și fi amintit de zilele când își făcea rugăciunile pe genunchii mamei sale și să i se fi înmuiat inima. Dar e la fel de posibil să fie un ticălos mult mai calculat decât l-am crezut noi.

- Nu-mi dau seama cum de poți să spui așa ceva, zise Vasco.

Se plimbau în sus și-n jos sub porticul de la intrare. Acum era un frig cumplit, iar vântul luase proporții neașteptate. Acolo puteau vorbi oarecum nesupravegheați - le fusese imposibil s-o facă înăuntru -, dar numai într-o anumită măsură. Deasupra garajului se afla un oberliht, de care era sprijinită, așa cum era obiceiul în zona aceea, o scară exterioară. Mai devreme văzuseră pe un individ urcând pe scara aceea și pe un altul coborând. Era aproape sigur că, în spatele oberlihtului, se schimba garda. Probabil că mai erau și alte străji, postate în celălalt hangar și chiar în clădirea morii. Dacă scopul era de a-i împiedica pe cei dinăuntru să iasă sau pe cei din afară să intre era imposibil de știut. Tot ce se putea spune e că lucrurile se petreceau cu mare discreție. În moara de vânt erau folosiți numai angajați civili. Dacă ar fi existat cea mai mică bănuială că echipa de filmare are o gardă - aproape sigur, o strajă înarmată - credibilitatea studiourilor "Golden Gate Film Productions" ar fi avut mult de suferit.

- Nu numai că afirm că s-ar putea să fie un ticălos extrem de șmecher, spuse van Effen. Chiar cred asta. Desigur că a fost mișcător, înduioșător, să ți se rupă inima, nu alta, să vezi cum un om fundamental bun e copleșit de propria sa bunătate. Ai remarcat termenii comunicatului. Domnișoara Anne Meijer va fi eliberată imediat ce împrejurările vor fi favorabile. Citește "împrejurările nu vor fi niciodată favorabile". Dar lumea va ști că bietul om face încercări desperate pentru ca Annemarie să revină în sânul familiei, numai că îi e imposibil să procedeze astfel, fără a-și periclita propriile planuri și propria sa suferință. Totuși, el s-a oferit s-o facă. Domnul David Meijer, care

presupun că nu și-a acumulat milioanele sau miliardele, sau ce-o fi având fără să aibă și ușoare urme de inteligență, va înțelege exact cum stau lucrurile și va ști că fiica lui continuă să fie un pion, iar Samuelson să conteze pe el pentru a face ce trebuie în ceea ce-l privește, adică pentru a-și folosi în favoarea acestuia influența asupra guvernului. Guvernul a cărui decizie contează este, firește, cel britanic. Pe membrii acestuia nu-i poate influența. Dar pe cel olandez, da, iar acesta, la rândul său, să-l influențeze pe cel britanic. Din punctul de vedere al lui Samuelson, asta e aproape la fel de folositor.

Și-apoi, gândește-te la ce s-ar fi întâmplat dacă David Meijer chiar ar fi murit în timp ce fiica lui era încă prizoniera teroriștilor. Puțin probabil, dar nu despre asta e vorba. Opinia publică reprezintă o gamă largă, de la cei slabi de minte, până la romanticii incurabili. Sindromul "morții de inimă rea" a avut întotdeauna urmări puternice. Firește, unii oameni chiar mor de inimă rea, dar ăsta e un proces care se petrece în câteva luni sau în câțiva ani, nu peste noapte. N-are importanță. Dacă totuși ar fi murit, reacția opiniei publice față de Samuelson și FFF ar fi fost de repulsie și respingere totală. Ar crește rezistența, opoziția ar deveni fățișă, iar omul de pe stradă ar spune: "Să-l ia dracu pe asasinul ăsta monstruos, fără inimă și fără suflet. Nu cedați la nici una din pretențiile lui, la nici una. N-are decât să-și pună în practică amenințările și-o să vadă el dacă ne pasă". Și-mi închipui că ăsta e ultimul lucru pe care l-ar dori Samuelson și compania.

Să revenim la comunicat. Remarcă modul nobil, demn și altruist în care a refuzat să precizeze motivele care l-au îndemnat să ia această hotărâre. Eu nu știam că David Meijer e bolnav de inimă, dar e foarte posibil să fie un fapt de notorietate publică. Dacă nu e, pariez că va fi în curând. Helmut Paderiowski, pe care Samuelson îl numește "purtătorul nostru de cuvânt la Amsterdam" va face în așa fel să împrăstie zvonul. Radioul și ziarele vor primi mesaje anonime și discrete arătând că David Meijer e grav bolnav de inimă - adevărul acestei afirmații va fi dovedit imediat - și conținând unele aluzii la faptul că frumoasa lui fiică, ostatica teroriștilor - ia rugat să-i cruțe viața. Pentru ziare, asta e o poveste umană, mișcătoare, care-i va emoționa pe cititori până-n străfundul inimii. Asezonată cu sosul de rigoare, povestea asta va fi mană cerească pentru Samuelson, pentru că-l va pune într-o lumină ultrafavorabilă, va apărea aproape ca un sfânt. Nu mai contează ce-a făcut sau ce amenință să facă, va fi invadat de simpatia tuturor și astfel pretențiile sale vor fi mai ușor satisfăcute. Lumea întreagă se dă în vânt după ticăloșii convertiți, după bandiții cu inimă de aur. Să bem în sănătatea lui Robin Hood din Amsterdam.

- Asta cred și eu, spuse George. Printre calitățile pe care încă nu mi le cunoști sunt și câteva crâmpie de idiș. Nu cine știe ce, nici măcar cât să mă descurc, doar câteva crâmpie. Mă întrebam ce nevoie avea să vorbească în idiș cu Paderiowski ăsta din Amsterdam, ce instrucțiuni mirobolante avea să-i transmită. Acum nu mă mai întreb. Totul se leagă.

- În fine, mai intră în joc, desigur, și venerația pe care o au olandezii pentru guldeni. Nici o laudă nu e prea mare, vor spune ei, pentru un om care renunță la douăzeci de milioane de guldeni - faptul că renunță la niște bani pe care nici nu-i are și pe care, probabil, că nici nu i-ar fi obținut n-are absolut nici o importanță - atunci când

vede o lacrimă mijind în ochii unei tinere fermecătoare. Se știe că cele douăzeci de milioane sunt adăugate pe nota de plată a guvernului, dar cui i-a păsat vreodată de faptul că e jefuit un guvern? Tot mai crezi că Samuelson a fost animat de considerente exclusiv umanitare?

- Dacă prezinți lucrurile astfel, trebuie să recunosc că nu. Probabil că e ce spui tu: un ticălos iscusit și impostor. Oricum, e bine că m-ai convins. Ce păcat că nu te-au auzit și celelalte paisprezece milioane de olandezi! Sunt sigur că ei vor rămâne convinși de contrariul.

- Nu toți. Unii n-au nevoie decât de timp și, încet-încet, vor pricepe. Dar marea majoritate - nu. Și asta mă îngrozește cel mai tare în ceea ce-l privește pe Samuelson. Mie mi-a luat un timp bunișor până am analizat toate fețele problemei. Și eu mă aflu chiar în inima acestei afaceri încurcate. Mintea lui Samuelson funcționează ca un computer. A gândit totul din mers, în câteva secunde, aparent automat, deși, firește, nu era deloc automat. Individul e genial. Și e extrem de periculos. Trebuie să fim foarte precauți când avem de-a face cu el.

- Și uite așa, am ajuns, din nou, la diavol, nu? zise George. El e cheia afacerii. Nimeni altcineva nu corespunde! El a spus că Riordan e pregătit să-l bată pe diavol cu propriile sale arme. Mă întreb în ce relații e Riordan cu Samuelson. Operațiunea asta trebuie să coste mii de dolari pe zi. Poate chiar zeci de mii. Agnelli n-are, în nici un caz, asemenea sume și mă îndoiesc că Riordan a câștigat vreo para în viața lui.

- Samuelson, fără discuție. Stăpânul care plătește.

- Păcat că nu putem verifica la Interpol.

- Nu ne-ar ajuta la nimic nici dac-am putea. Dacă are inteligența superioară pe care i-o bănuiesc eu, înseamnă că Interpolul nici n-a auzit de el. Interpolul pur și simplu n-are habar cine sunt criminalii de seamă pe plan mondial. De aceea și sunt criminali de seamă. S-ar putea să nici nu aibă un trecut criminal. Fac o diferență între a avea un trecut criminal și a avea cazier. Sunt sigur că nu are cazier. Și, cum spuneam, nici trecut criminal. S-ar putea chiar să fie ceea ce sugera unchiul Arthur: un plutocrat umflat, un tip care-a făcut o avere imensă din afaceri cu petrol, transporturi de mărfuri sau ceva de genul ăsta.

- Atunci am fi auzit și noi de el.

- Poate c-am auzit de el probabil că sub un alt nume. S-ar putea ca nicăieri să nu existe măcar vreo fotografie de-a lui. Unii dintre cei mai bogați oameni din lume nu s-au lăsat fotografați.

George întrebă:

- Dacă e chiar atât de bogat cât ne închipuim noi, de ce încearcă să mai obțină bani și din alte surse?

- Spectacol. Sunt convins că Samuelson nici nu vrea bani, nici n-are nevoie de ei. Dar e foarte posibil să-și fi convins partenerii că i s-au terminat fondurile, iar acum face un circ întreg legat de bani pentru a distra atenția de la faptul că banii n-au nici o valoare pentru el și că e interesat de cu totul altceva. Agnelli nu face nici un secret din faptul că banii îl interesează foarte mult și s-ar putea ca Samuelson să fi ales metoda asta pentru a-l face fericit. Are un personal numeros pe care trebuie să-l facă fericit și toți sunt profund interesați să vadă că Samuelson e preocupat de bani. Pare

să aibă nevoie de noi - încă nu știm exact în ce scop, s-ar putea să ne aflăm aici numai printr-o întâmplare -, dar și noi avem nevoie de bani. Și mai mult decât toți, trebuie să fie fericit Riordan, căci, mai presus de orice, Riordan are nevoie de bani murdari pentru a-și atinge scopurile sale mizerabile.

- Bani murdari pentru scopuri murdare, spuse George. Personalitate duală. Dihotomie. Trebuie să descoperim ce este ramura asta irlandezo-americană. Știm că există oameni dornici să vândă heroina pe câțiva saci de aur pentru a ajuta o așa-numită cauză nobilă. Obtuzitate. Țasta e cuvântul.

- Ceva de genul ăsta. În termeni medicali, vedere parțială, în loc de vedere globală. Trebuie să acceptăm că e o boală și s-o tratăm cum ne-o pricepe mai bine.

- Și cum să tratăm maladia asta? Oare bunul doctor are ceva în cap?

În ciuda grăsimii sale extraordinare, George tremura din cauza vântului năprasnic.

- O rețetă? Un tratament?

- E prea târziu pentru medicamente.

- Chirurgie? N-aș ști nici măcar cum se ține un scalpel.

- Nici nu trebuie. Ca să folosesc, în continuare, jargonul medical, în momentul de față chirurgia e contraindicată.

George își dresese, delicat, glasul, ceea ce nu era deloc ușor când îți suflă vântul în față:

- Ți-ai descoperit brusc o grijă exagerată față de soarta unor asasini? A unor ucigași care se pregătesc să înece Dumnezeu știe câte și mai câte mii dintre concetățenii noștri?

- Nu mă schimb eu chiar așa ușor, George. Știu că se află pe aici, prin preajmă, destui criminali înrăiți și destui psihopați. Dar ai oare cel mai mic dubiu că am putea să-i ucidem pe Riordan, Samuelson și Agnelli și apoi să le salvăm pe fete, fără să pățim nimic?

- Eu știu c-am putea. Îmi retrag sugestia ridicolă cu privire la inima ta slabă. E mai curând din beton armat.

Privirea lui Vasco nu era tocmai șocată, dar exprima o oarecare neliniște și neîncredere.

- Ești polițist, domnule locotenent. Ai jurat să aperi legea. Adică să le dai șansa unui proces în regulă și să pui să-i spânzure a doua zi.

- Sunt propriul meu tribunal și n-aș ezita să-i împușc ca pe niște câini dac-aș crede că în felul ăsta se rezolvă ceva. Dar nu se rezolvă. Din două motive: unul psihologic, celălalt practic. Motivul psihologic: sunt curios, îmi place să-mi bag nasul, dacă vrei. Nu sunt sigur că ăștia trei sunt criminali obișnuiți. Nu sunt conșinși că Romero Agnelli e asasinul nemilos pe care ni-l închipuim noi. Nu seamănă deloc cu cei doi frați ai săi pe care i-am pus la păstrare după gratii. Ția erau niște sadici înrăiți de primă clasă. Faptul că nu le-a atins nici cu un deget pe Julie și pe Annemarie e o dovadă în acest sens. Să-l luăm acum pe Riordan. Nu e un psihopat, țăcănit, sonat, chiar și demagog, pe alocuri, dar un demagog de ocazie. Dar un țăcănit nu e neapărat nebun cu acte-n regulă. Sunt o mulțime de indivizi internați la balamuc - nebuni cu certificat, cum se spune - care sunt conșinși că ei sunt singurii oameni normali de pe

lume și că există mult mai mulți indivizi - cei răspunzători pentru războaie, foamete, boli, genocid, comerțul cu droguri sau cei care vorbesc cu ușurință despre anihilarea nucleară, ca să nu mai vorbim de încă vreo câteva fleacuri - care ar trebui să se afle în locul lor. Și cine-ar putea să-i contrazică?

Și mai intervine și factorul demagogic.

- Dema... ce? întrebă Vasco.

- Cei care bat câmpii în mod bombastic. E un cuvânt care s-a demonetizat. Un cuvânt care se aplică celor de tipul lui Hitler, Mussolini și altor câtorva duzini de conducători naționaliști din vremea noastră. Există demagogi buni și demagogi răi. Inițial, termenul îi desemna pe cei care se împotriveau legilor în vigoare, de obicei legi proaste. Dacă vrei, Hristos ar fi putut fi considerat un demagog. Recunosc că Riordan nu face parte din Sfânta Treime, dar cred că e un demagog sincer și cinstit, deși a fost indus în eroare. Nu cred că e fundamental rău.

- Samuelson e nodul gordian. El e adevărata enigmă. Știți că e englez?

Ambii interlocutori clătinară din cap.

- E englez. Și bogat. Evident, foarte bogat. Desigur, oamenii bogați simt, în general, nevoia de a deveni și mai bogați, dar și asta are o limită și cred că Samuelson a atins acea limită. E cât se poate de sănătos și de echilibrat. În spatele bonomiei și jovialității sale, cred că e un obsedat. Un om urmărit de o idee. Aș vrea să știu care e ideea asta? Ce credeți de Kathleen?

Amândoi se holbară la el, apoi George spuse:

- Așteptați o clipă.

Dispăru în interiorul morii și reapăru, puțin după aceea, cu trei pahare enorme de coniac:

- Dacă trebuie să continuăm discuția asta la temperatură siberiană... Ce vrei să spui prin "Kathleen"?

- Exact ce am spus. Cum vi se pare?

- Dar nici n-o cunoaștem, spuse George. O copilă fermecătoare, desigur.

- I-auzi, i-auzi. Tu și slăbiciunile tale de om între două vârste. Tu ce crezi, Vasco?

- Sunt de acord cu George. N-am văzut niciodată... Se întrerupse:

- Pare bună și blândă și...

- O excelentă actriță? O spioană cu experiență? Vasco nu răspunse.

- Echivalentul feminin al asasinului zâmbitor cu un cuțit ascuns sub mantie?

- Nu. Vasco era vehement.

- Nu, desigur. În seara asta, când ea urmărea anunțul de la televiziune, tu o urmăreai pe ea. Nu că te condamni. E la fel de demnă de atenție ca orice altă fată din Olanda. Dar nu de asta te uitați tu la ea. Știi, Vasco, cred că ai fi un excelent inspector de poliție. Firește, sub privirea atentă a lui George, pe care sper să îl conving să se lase de meseria lui rău aleasă de patron de restaurant.

- Eu?

George îl privi pe van Effen de parcă unul dintre ei, sau amândoi, și-ar fi pierdut mințile.

- Tu. Te ratezi. Păstrează La Caracha, desigur. Annelise e cea mai bună bucătăreasă din Amsterdam și poți să angajezi oricând vreo doi bătauși, de preferință foști deținuți, care să-ți preia urâtul rol de namilă. Dar asta e altă poveste. Ce ți-au spus ochii ei, Vasco?

- Ochii ei?

Pentru o clipă, Vasco fu deconcertat.

- Ai lui Kathleen. Îi priveai ochii, nu fața.

- De unde știi...?

- O combinație de abilitate, viclenie, iscusință și experiență. Exercițiul e totul. Ce exprimau? Teamă, nefericire?

- Ceva de genul ăsta. Evident nefericită. Nervoasă. Ce e ciudat e că arăta astfel *dinainte* de a se transmite anunțul. Știa ce urmează sau credea că știe, sau era convinsă că știe. Și nu-i plăcea câtuși de puțin.

- Încă o persoană tânără în afacerea asta fără voia ei, spuse van Effen.

- Dacă e să vorbim de cei care târăsc și cei care sunt târați, spuse George, o puteți include și pe Maria Agnelli în ultima categorie. Mariei noastre îi place tare mult să-și lingă buzele. Am cunoscut cu toții oameni care se ling pe buze când sunt într-o stare de anticipare sadică, dar aceloră nu le *tremurau* buzele. Ei - da. Teamă nervoasă. Repulsie, dacă vreți.

- Asta mi-a scăpat, zise van Effen.

- De, omul n-are decât doi ochi, spuse George, logic. Dar nu trebuia să fii un observator prea atent ca să remarci că Samuelson era de-a dreptul fericit pe tot parcursul transmisiei. Deci ce bilanț avem? Trei persoane care s-au lăsat târate în povestea asta. Una dintre ele, Samuelson, e și cea care-i târăște pe ceilalți. S-ar zice că Samuelson s-a aruncat cu capul înainte pe un drum ca o muchie de cuțit, ce coboară o pantă muntoasă foarte abruptă. Celelalte două sunt târate pe drumul ăsta, îngrozite să traverseze prăpastia pe drumurile astea ca o muchie de cuțit.

Vasco spuse cu o voce plângătoare:

- Mergeți prea repede pentru mine. Le faceți pe fetele astea să pară relativ inofensive, poate chiar cumsecade. Dar Joachim și Joop, și ăilalți doi cu mutre de îngerași, care se află aici la moară - brigada Baader-Meinhof sau Facțiunea Armatei Roșii, ori cum s-o fi chemând - ei bine, ăștia nu sunt cumsecade.

- Ei n-ar fi de acord cu tine, spuse van Effen. Ei se consideră noii Mesia, care s-au dedicat creării unei lumi mai nobile și mai bune. Numai din cauza nebuniei oarbe a acestei lumi rău întocmite au ajuns ei să recurgă la asasinate și să folosească arme nucleare strategice.

- Iar fetele alea două sunt asociatele și aliatele lor, spuse Vasco.

Vorbea cu foarte mare amărăciune.

- Sau îți bagi mâna în cuibul ăsta de șerpi, care colcăie de omoruri, schilodiri, șantaj, terorism și jaf și le scoți de acolo albe ca laptele?

- Poate puțin înnegrite de funingine. Camuflezi. Puțin constrânse, puțin șantajate, dragoste prost înțeleasă, loialitate prost înțeleasă, un cod deformat al onoarei, un fals sentimentalism, un amestec judicios de adevăr și de minciuni.

- Cred că vrei să spui că nu și-au dat seama ce fac, zise George. Dar ăia și-au dat foarte bine seama ce fac, când au răpit-o pe Julie.

- Nu cred că sunt ei răspunzători. Au sperat, firește, să mă descurajeze pe mine, dar ăsta a fost numai un pretext. Romero Agnelli nu s-a gândit niciodată la așa ceva din proprie inițiativă. Cât despre a-i face vreun rău surorii mele, v-am mai spus părerea mea că n-ar fi în stare să omoare o muscă. Ordinele au fost date de frații săi Giuseppe și Orlando, acel duo încântător pe care l-am pus la păstrare acum câțiva ani.

- Dar sunt în închisoare. Van Effen oftă:

- Vasco, Vasco. Unele dintre bandele cele mai puternice de răufăcători din lume sunt conduse de șefi aflați temporar în închisoare, ținute la ultrasecret. Palermo, Cagliari, Ajaccio, Marsilia, o jumătate de duzină de orașe din Statele Unite și chiar Londra, Amsterdam și Neapole - aici criminalii sunt atotputernici, cu drepturi depline de viață și de moarte asupra celorlalți. Toate orașele astea sunt ținute sub control de criminali aflați în închisoare. Frații lui Romero sunt cei care au dat ordin să mi se trimită cărțile alea poștale de amenințare și tot ei au ordonat răpirea lui Julie. Dar nu cred că au ceva cu Julie. Nu cred nici măcar că au ceva cu mine. Oricât ar părea de ciudat, de regulă, criminalii condamnați nu le poartă pică polițailor care i-au prins; toate resentimentele lor se îndreaptă împotriva judecătorilor care i-au condamnat. Italia e un exemplu clasic în acest sens.

- Dacă nu au nimic nici cu tine, nici cu Julie, spuse George rar, atunci, cu inteligența care mă caracterizează, cred că urmăresc altceva. Și când te gândești că Samuelson a avut neobrăzarea sfruntată să spună că Riordan e pregătit să-l bată pe diavol cu propriile sale arme.

- Iar eu am spus că trebuie să ne păzim de el ca de dracu!

- Că tot veni vorba de dracu, spuse Vasco, și cu tot respectul cuvenit, desigur, despre ce dracu vorbiți voi acolo?

- Despre diavol, spuse George, sau despre diavoli. Inundarea - sau neinundarea țării - și poate chiar o condiție preliminară a tratatului vor depinde de eliberarea celor doi frați ai lui Romero din închisoare. S-ar putea, Doamne ferește, să ne ceară amnistierea lor totală.

*

A urmat o scurtă pauză, în care timp George s-a întors înlăuntrul morii să mai aducă niște pahare cu leac contra pneumoniei. Când a revenit, van Effen spuse:

- Ei bine, ajunge cu teoria. Cred că am deslușit totul, cu excepția motivației ultime a atitudinii lui Samuelson. Nici în privința asta nu ne înșelăm - pur și simplu nu știm. Acum să trecem la lucruri practice. N-ar trebui să ne ia prea mult timp. Opțiunile noastre sunt limitate și, în plus, e un frig prea îngrozitor.

Am căzut de acord că nu e momentul să terminăm cu cei trei șefi de aici ai bandiților. Mai sunt și alte motive, neteoretice. S-ar putea ca Samuelson să nu fie numărul unu în toată afacerea asta, deși eu sunt convins că e. Mai pot fi și alții. Samuelson trebuie să aibă pe cineva aproape de Ilsemeer, care să acționeze afurisita aia de mașinărie nucleară a lor. Au avut și lipsa de prevedere să ne spună că aici e

numai un cartier general pasager. Probabil că celălalt e cel important și de acolo intenționează să dea lovitura finală. Trebuie să-l descoperim, așa că, pentru moment, trebuie să rămânem asociații lor.

Sunt absolut sigur că vor arunca în aer barajele de la nord și de la sud de Lelystad și vor inunda zonele de la est și de la sud de Flevoland la puțină vreme după miezul nopții, pentru că sunt tot atât de sigur că britanicii au de gând să temporizeze și nu se vor da bătăuți de la prima amenințare. Cu puțin noroc, cred că nu vor fi pierderi de vieți omenești. N-am de gând să-mi bat capul să ghicesc ce se va întâmpla cu animalele. Mașinăria nucleară care va exploda în Ilsemeer mâine după-amiază reprezintă o amenințare mult mai serioasă. Eu presupun că se află în Markerwaard și, personal, n-aș vrea să mă aflu în apropiere de Marken sau Volkendam când va sări în aer. Valurile pe care le produce sunt niște chestii periculoase, mai ales când înălțimea lor e imprevizibilă. S-ar putea să se producă lucruri neplăcute chiar și la Hoorn sau la Amsterdam, deși mă îndoiesc. La urma urmei, asta e, în primul rând, o demonstrație pentru guvernul britanic sau cam așa ceva. Lovitura cea mai mare va veni mai târziu, având în vedere că atunci trebuie să se producă pagubele cele mai mari. Deci data viitoare sau peste încă o dată. Oricum, ziua. Vasco întrebă:

- De ce ziua?

- Crezi că au elicopterul ăla numai ca să turneze un film inexistent? Au nevoie de el ca să ajungă într-un loc inaccesibil pentru un vehicul terestru. O insulă, poate, deși pare puțin probabil. Fapt e că e foarte greu ca un elicopter să aterizeze pe timp de furtună, deși mulți piloți de înaltă calificare, care conduc elicoptere de salvare din aer sau de pe mare, o fac în mod obișnuit. Dar să încerci așa ceva pe timp de furtună, într-o beznă totală și pe o ploaie torențială - deci cu vizibilitate zero - e o nebunie sinucigașă, mai ales dacă din încărcătura ta fac parte și niște mașinării nucleare, potențial greu de controlat. Deci trebuie să fie ziua.

- Crezi că s-ar putea să mai rămânem aici încă vreo câteva zile? Întrebă George.

- Eu presupun că vom pleca de aici mâine în zori. Indivizii vor voi să se instaleze în cartierul lor general, în apropiere de locul acțiunii. Proiectilele acelea sol-sol și sol-aer au fost dezactivate?

George aprobă din cap.

- Te pricepi la dezactivarea mecanismelor nucleare strategice?

- Nici măcar n-am văzut vreodată o armă nucleară strategică. Dacă aș putea să examinez una cu atenție sau să văd o machetă, ei bine, atunci da, poate. Altfel, nu. Știu că n-aș simți nimic, dar nu mor de plăcerea de a fi volatilizat.

- Ei bine, o să le aruncăm o privire mai târziu, la noapte. Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Nici măcar nu trebuie să căutăm. Ați auzit ce-a spus Agnelli: "Pot să vi le arăt chiar acum".

- Asta n-o să le trezească suspiciunea? Întrebă George. Faptul că n-am cerut să le vedem imediat. Vor crede că ne-am consultat și că am pus la cale un plan drăcesc.

- Lasă-i să creadă ce vor și să fie cât vor de suspicioși. Noi suntem mai în siguranță ca într-o biserică. Noi, dragii mei prieteni, suntem indispensabili.

George și Vasco se uitară unul la altul, apoi la van Effen, dar nu spuseră nimic.

- Dar nici prea isteți nu suntem. Joop, Joachim sau unul dintre amicii lor psihopați de la Facțiunea Armatei Roșii au furat mașinăriile alea nucleare de la dispozitivul de armament NATO al S.U.A. de lângă Metnitz, în noaptea de trei februarie. Dar în aceeași noapte s-a mai întâmplat ceva.

- Pe 3 februarie, spuse George. Desigur. Într-adevăr, nu suntem prea isteți. Asta e noaptea în care depozitul de muniții de la De Doorns a fost aruncat în aer, dispărând fără urmă. Experții în explozive ai lui Samuelson au încercat să-și îmbroșteze stocul. Un crater enorm. Nu-i de mirare că FFF-iștii au avut o nevoie atât de disperată de marfa și de serviciile noastre.

Probabil că suntem singurii din zonă care știm să facem să explodeze o petardă. Chiar și firma Lloyd's din Londra ne-ar da o asigurare pe viață.

Vasco spuse:

- O politică de asigurări minunată, aste e sigur. Dar ți-a trecut prin cap că Joop sau unul dintre asociații săi scrântiți s-ar putea să se priceapă la mașinăriile astea nucleare?

- Mi-a trecut prin cap, spuse van Effen. Deci va trebui să avem grijă de scrântiți sau de mașinării, nu? Sau și de scrântiți și de mașinării. Dar înainte de a începe să avem grijă de indiferent ce, vă propun să intrăm, să ne spălăm, să ne pieptănăm, să aflăm cât de minuțios ne-au examinat bagajele, să ascultăm următoarele comunicate mirobolante ale guvernului olandez, ale guvernului britanic sau ale FFF-iștilor, iar apoi să luăm cina în compania jovialelor noastre gazde. E de așteptat că un om cu resursele lui Samuelson își poate permite să țină un bucătar de mare clasă.

*

Romero Agnelli îi întâmpină la intrare și-i îmbie imediat cu câte un pahar de jonge jenever.

- Probabil că aveți nevoie de așa ceva, după îndelunga ședere afară. E cam frig în seara asta.

- Nu pentru noi, spuse van Effen. Suntem iubitori fanatici de aer curat.

- Credeam că asta e valabil numai pentru englezi. Oricum, sper că v-a priit plimbarea.

- Dacă numești plimbare faptul că am umblat în sus și-n jos pe verandă, atunci, da, ne-a priit.

Van Effen știa că Agnelli era perfect conștient de faptul că nu părăsiseră nici o clipă veranda.

- Și, firește, ați avut condiții pentru o discuție fără martori. Agnelli zâmbea.

- Ei bine, da. Ne-am cântărit viitorul probabil, despre care nu știm mai nimic. La urma urmei, dumneata și prietenii dumitale nu sunteți prea comunicativi. Nu știm nici pentru ce suntem aici, nici ce servicii se așteaptă de la noi, nici unde vom merge, nici măcar când plecăm.

- La ultima întrebare pot să-ți răspund: mâine dimineată la opt. Cât despre rest, ei bine, dumneata și cu mine suntem adepții principiului minimei informații.

- Așa e, așa e. Dar un lucru tot trebuie să știm: unde vom dormi la noapte? Pe podea?

- Doamne-Dumnezeule, nu. Țineți cont că nu suntem la Ritz, dar avem tot felul de facilități. Veniți. O să vă arăt. Am și pus să vi se ducă sus bagajele.

Îi conduse pe o scară în spirală, până la o ușă aflată la capătul unui coridor. Camera de dincolo de ușă era de mărime obișnuită și avea trei paturi de o persoană. Agnelli arătă spre o ușă la celălalt capăt al camerei:

- Baia. N-are cadă de marmură, n-are robinete de aur, dar e destul de funcțională.

Se uită la ceas.

- Cina e peste douăzeci de minute.

Plecă, continuând să zâmbească.

Van Effen și George se așezară pe paturi, vorbind despre fleacuri, în timp ce Vasco privea în jur. Vasco era specialist în acest tip special de privire împrejur: foarte meticulos, foarte atent. După câteva minute, spuse:

- Nu sunt microfoane.

George își aburcă pe genunchi valiza lui de mărime medie. Era una din acele valize fantezii cu cifru, câte o combinație de patru cifre la fiecare încuietore, în total - opt. George o scrută atent.

- Combinațiile sunt ca înainte? Întrebă van Effen.

- Ca înainte. Dar nu sunt neatinse. Văd niște zgârieturi foarte discrete. Valiza asta e nou-nouță. N-a mai fost folosită niciodată. În mod normal, n-aș fi purtat acest simbol al novicilor în meserie, dar Annelise mi-a făcut-o cadou de ziua mea și n-ar fi fost deloc frumos să plec de acasă fără ea. A fost deschisă și închisă la loc într-un timp foarte scurt. Nu cunosc nici un spărgător de seifuri din Olanda care-ar fi putut face asta. Orice spărgător care se respectă poate să deschidă un seif convențional. Dar nu pe ăsta.

Van Effen spuse:

- Pariez că O'Brien ar putea să deschidă beciurile băncii Amsterdam-Rotterdam cu o agrață.

- N-am nici o îndoială.

George formă combinația de cifru și deschise valiza.

- E un personaj foarte ordonat. Totul e exact așa cum a fost, firește, cu micile deranjamente provocate de transport.

- A ta, Vasco? Vasco își descuie valiza.

- Neatinsă. Încărcăturile de rezervă ale pistolului Smith & Wesson sunt la locul lor.

- Normal.

Van Effen își deschise propria valiză - nu fusese nici măcar încuiată -, scoase din ea un sac de toaletă destul de șifonat și extrase de acolo un spray de culoarea stacojie cu capac cromat. Pe recipient scria Yves Saint-Laurent-Pour Homme-Mousse-Raser. De fapt, spray-ul nu conținea spumă de ras.

- Ei bine, spuse George, nimeni nu s-a atins de chestia asta și nici nu l-a mirosit.

- Evident.

Van Effen puse spray-ul la loc.

- Dacă ar fi făcut-o, ar mai fi încă aici. Culcați pe covor. Mă îndoiesc că mi-au deschis măcar sacul de toaletă. Probabil s-au gândit că, dacă avem ceva de ascuns, trebuie să fie în sacul antifurt al lui George.

Scoase o mică tabletă de săpun din sacul de toaletă și i-o înmână lui Vasco:

- Știi ce să faci cu asta.

- Igiena e totul.

Vasco se duse la baie, în timp ce van Effen și George traversară camera până la fereastra de la picioarele patului, pe care o deschiseră. Din câte-și puteau da seama în întuneric, se aflau cam la cincisprezece picioare deasupra curții pietruite, o curte aproape total cufundată în beznă.

- Foarte satisfăcător, George, nu crezi?

- Foarte. Mai întâi, ar trebui să faci un ocol cam lung ca să rămâi în întuneric atunci când te duci în spatele hangarului. Și te-ai gândit că terenul s-ar putea să fie minat, ca o măsură de precauție împotriva curiozității personalului de serviciu? Știi, tipul ăla oribil de mine care sar la o înălțime de trei picioare în aer înainte de a exploda.

- George, tot personalul de serviciu de aici vine din satul vecin. Dacă, să zicem, o fată de la spălătorie ar fi tăiată în două, ca urmare a unui accident oarecare...

- Ai dreptate. Nu se poate. Dar dacă ar fi să dai peste un FFF- ist de patrulă afară...

- Oricine ar patrula pe o noapte ca asta ar trebui să fie debil mintal. Furtună, ploaie cu bășici, frig năprasnic, tunete și fulgere de așteptat în orice clipă...

- Dar...

- N-am de gând să dau peste nimeni Pentru că s-ar putea să dea cineva peste mine. Trebuie să mă port cu mănuși de catifea. Dar văd că Vasco nu se grăbește deloc.

Se duseră la ușa de la baie, încercară s-o deschidă și constatară că e încuiată. Van Effen făcu să scârțâie clanța.

- Stingeti lumina din cameră, zise Vasco.

Făcură ce le-a spus. Vasco deschise ușa de la baie, care era într-o beznă totală.

- Scuzați-mă, domnilor, dar n-am vrut ca acela care mă urmărește din umbră să știe că, la rândul său, e urmărit din umbră. Mai ales că, vă rog să notați, urmăritorul nostru nici nu prea e în umbră.

Fereastra băii se afla, de fapt, chiar în fața ușii care ducea la mansarda hambarului, la parterul căruia era parcat camionul armatei. Individul din pragul ușii nu făcea cine știe ce efort să-și ascundă prezența, iar de pe veranda morii se proiecta în curte o lumină puternică.

- Nu mi se pare că stă de strajă împotriva a ceva anume, spuse van Effen. E lipsit de entuziasm. Nu-l condamn. Trebuie să i se pară un exercițiu cam inutil pe o noapte ca asta.

- Și se cam congelează, spuse George.

- Își generează propria căldură, spuse Vasco. Așteptați! N-au avut mult de așteptat. După mai puțin de zece minute, paznicul a întins mâna undeva în spate, a dus la gură o sticlă și a sorbit din ea o gură bună.

- Nu e apă minerală, asta e clar, spuse van Effen. Hai să intrăm. Închiseră ușa de la baie după ei și aprinseră lumina din dormitor. Vasco îi întinse lui van Effen un mic obiect metalic îmbrăcat într-o folie de plastic. Van Effen îl puse în buzunar.

- Am îmbinat la loc cele două bucăți de săpun și le-am lăsat în apă fierbinte, spuse Vasco. În curând se vor lipi la loc. Am o idee. Imediat după ce am intrat în baie, am văzut un tip traversând curtea și ducându-se spre hambar. Atunci am stins lumina. Tipul a dispărut în spatele hangarului, știți, spre scările exterioare și apoi i s-a alăturat celui din ușa mansardei. Schimbarea gărzii, ca să spun așa. Asta s-a petrecut la șapte fix. Mi-a trecut prin cap că n-ar strica dacă m-ar durea atât de tare în gât încât să-mi fie imposibil să vin cu voi la cină. S-ar putea să nu ne strice să aflăm la ce intervale se schimbă garda.

- Sigur că nu ne-ar strica, spuse van Effen. E o idee excelentă, Vasco. Ar fi trebuit să mă gândesc și eu la asta. Îți garantez că vei fi avansat - firește, dacă supraviețuim. Sunt sigur că Samuelson va regreta imens absența ta. Probabil că va insista să-ți mai trimită un grog.

- Ai grijă să fie unul mare, te rog. Mă simt foarte slăbit.

- Domnule Danilov. George.

Pe când van Effen și George coborau scările în camera de zi, Samuelson se apropie să-i întâmpine, radiind de parc-ar fi fost prieteni pe care nu-i mai văzuse de mult.

- Ați sosit tocmai la timp ca să vedeți următoarea transmisie TV. Apoi cinăm. Dar unde e impetuosul nostru tânăr locotenent?

- Tânărul nostru locotenent nu se simte deloc impetuos. Starea laringelui i s-a înrăutățit. Gripă, cred.

Samuelson plescăi din limbă și clătină din cap.

- Afurisita asta de gripă face ravagii în ultimul timp. Vremea asta îngrozitoare. E extrem de important ca locotenentul să se simtă bine mâine. Herta?

Se adresa unei tinere cu părul de culoarea inului, care pune masa pentru cină.

- Un grog. Tare. Du-l sus, în camera locotenentului. Ce păcat, ce păcat. Ah!

Agnelli tocmai dăduse televizorul mai tare și o formație rock, care, din fericire, cântase până atunci pe mutește, dispăru de pe ecran, înlocuită de crainicul obișnuit, arătând, dacă așa ceva era posibil, încă și mai lugubru și funebru decât data trecută.

- Referitor la amenințările pe care le face la adresa țării noastre grupul neidentificat care-și spune FFF, Ministerul Apărării tocmai a dat un comunicat. Guvernul britanic și guvernul nostru sunt în contact permanent, dar, deocamdată, nu poate fi anunțat rezultatul negocierilor, pentru că acesta depinde de tratativele duse între Whitehall și Stormont. Stormont e sediul parlamentului și al organismului de guvernare din Irlanda de Nord; după Olanda, această țară este, firește, cel mai direct interesată de rezultatul acestor negocieri. Trebuie precizat că Whitehall-ul se află într-o situație foarte dificilă și foarte specială. Ulster, adică Irlanda de Nord, deși face parte integrantă din Marea Britanie, își păstrează un oarecare grad de autonomie în ceea ce

privește hotărârile referitoare la propriul său viitor. Telespectatorii vor fi informați imediat ce vom avea știri proaspete.

FFF ne-a anunțat că vor da un nou comunicat după această emisiune. Acesta vă va fi transmis la orele opt seara.

În această situație, ultimele informații de la institutul meteorologic sunt semnificative. Vântul, ce se îndreaptă spre nord, e de gradul nouă și se întetăște. O ploaie torențială cade în cea mai mare parte a Scandinaviei și are cea mai mare intensitate în Olanda. Este de așteptat ca Marea Nordului să ajungă la nivelul cel mai înalt din ultimul sfert de secol în mai puțin de patruzeci și opt de ore.

Crainicul dispăru din imagine, iar Agnelli închise televizorul.

- Vai, vai, zise Samuelson. Situația pare, într-adevăr, să se înrăutățească. Sau să se îmbunătățească. Totul depinde de perspectivă.

Făcu un gest spre bar:

- Romero, ai grijă ca prietenii noștri să nu fie neglijăți. Scuzați-mă, doamnelor și domnilor. Mă întorc imediat.

Dispăru pe scări în sus.

În timp ce frații Agnelli erau ocupați în spatele barului, van Effen se plimba fără țință prin încăpere, părând să admire tablourile și obiectele din bronz și din aramă care împodobeau pereții. Examină cu atenție, dar foarte rapid, telefonul. Numărul fusese acoperit cu grijă cu un strat gros de tuș, ceea ce nu-l surprinse, nici nu-l preocupă pe van Effen. Era aproape sigur c-ar fi putut, mai târziu, în timpul nopții, să comunice acel număr de telefon sediului central al poliției din Marnixstraat, Amsterdam, ceea ce ar permis poliției să stabilească cu precizie locul unde se afla moara de vânt, dar nu era în intenția lui s-o facă. Răspunsul la mașinațiile FFF-ului se afla în altă parte. Era de presupus că Samuelson, pentru motive cunoscute numai de el, se dusesse sus și folosea un alt telefon pentru a transmite textul următorului comunicat al FFF-ului.

Cina din seara aceea a fost destul de ciudată. Nu din cauza mâncării. Evident, la moară nu se afla un bucătar de mare clasă. Luați în masă, olandezii nu au gusturi culinare rafinate. Un bucătar sau o gospodină olandeză tradițională consideră o chestiune de mândrie și onoare personală și o insultă la adresa oaspeților dacă vreo părticică din farfurie rămâne neacoperită de mormanul cu mâncare. Mâncarea era destul de comestibilă, dar Michelin n-ar fi cinat acolo a doua oară.

Ciudățenia consta în comportamentul contrastant al comesenilor. Samuelson și Romero Agnelli, van Effen și George discutau, întruna, expansiv și jovial. Daniken mai spunea, din când în când, câte ceva, dar era limpede că nu e mare amator de conversație. Reverendul Riordan, cu excepția faptului că a rostit o binecuvântare lungă și - dată fiind situația - ipocrită, înainte de masă, a rămas grav, gânditor și total tăcut în timpul cinei. Riordan, gândi van Effen, dacă nu e cu totul deranjat sau dement, era complet detașat de realitate și pradă a unei naivități incredibile. Și Leonardo a rămas tăcut. Și el se gândea, dar numai la stomacul său; era teribil de gurmând, având în vedere dimensiunile sale reduse. Fetele vorbeau numai când erau întrebate, zâmbeau arareori, în cea mai mare parte părând de-a dreptul demoralizate.

La un moment dat, van Effen îi spuse lui Romero Agnelli:

- Dar unde e prietenul nostru O'Brien în noaptea asta? Sper că nu zace și el de febră.

- O'Brien e sănătos tun. E în altă parte. Van Effen spuse doar:

- Ah! Samuelson zâmbi:

- Ești, într-adevăr, un om cu o remarcabilă lipsă de curiozitate, domnule Danilov.

- Ar ajuta la ceva dacă aș ști unde e și ce face?

- Nu. Romero mi-a vorbit în repetate rânduri despre principiul minimei informații, pe care-l aplici dumneata. Sunt absolut de aceeași părere.

Se uită la ceas:

- Romero, mai e doar un minut până la ora opt.

Era același crainic. Arăta de parcă tocmai ar fi aflat că îi murise toată familia într-un accident de avion:

- Am primit ultimul comunicat din partea organizației FFF.

Nu avea deloc vocea unui crainic de știri; intona cuvintele ca un preot care rostește un necrolog.

- E foarte scurt și sună în felul următor:

Nu avem nici o încredere în afirmația Ministerului Apărării. Credem că guvernul olandez și cel britanic încearcă să tragă de timp sau nu are încredere în amenințările noastre. Barajele de la nord și de la sud de Lelystad vor fi fisurate la câteva minute după miezul nopții. Mașinăria nucleară din IJsselmeer va provoca o explozie mâine, la orele două după-amiază. Vă rugăm să credeți că aceste două incidente pot fi considerate ca niște simple fleacuri, comparativ cu dezastrul care va face să se scufunde întreaga Olandă la mai puțin de douăzeci și patru de ore de la explozia nucleară. Acesta este sfârșitul comunicatului.

Am mai primit o declarație din partea Ministerului Apărării. Se precizează că membrii guvernului nu au nici un comentariu de făcut la acest ultim comunicat, având în vedere că nu au cum să prevadă modul irațional în care lucrează mințile teroriștilor.

Samuelson plescăi din limbă și clătină trist din cap.

- Se mai spune că membrii guvernului sunt gata să creadă că teroriștii sunt destul de demenți încât să-și ducă la îndeplinire amenințările nebunești - noi plescăieli din limbă și clătinări din cap din partea lui Samuelson - și nu pot face mai mult decât să avertizeze autoritățile locale să ia toate măsurile de protecție posibile.

Experții olandezi și specialiștii britanici în armament nuclear au căzut de acord în legătură cu rezultatele probabile ale unei asemenea explozii nucleare. Se presupune că aceasta se va produce la Markerwaard. Dacă aparatul e instalat în centrul sau în apropierea centrului Markerwaardului, tsunami - valul rezultat ca urmare a exploziei - care va ajunge la țărmuri ar trebui să fie de proporții reduse: în medie, între șaiszeci și șaptezeci centimetri. Dacă instrumentul e plasat mai aproape de țărm, valul ar putea fi de câteva ori mai înalt, iar rezultatele locale ar putea fi dezastruoase.

Națiunea va fi informată imediat cu privire la orice noi schimbări care pot surveni.

Agnelli închise televizorul. Samuelson, pe jumătate zâmbitor, îl privi pe van Effen și spuse:

- Sesizez oare o umbră de încruntare pe fața dumitale, domnule Danilov?

Van Effen nu răspunde.

- Romero mi-a spus că poți să reacționezi excesiv de violent la orice amenințare privind viața concetățenilor dumitale sau, mai exact, la viața cetățenilor patriei dumitale adoptive. Romero e de părere că dumneata și prietenii dumitale sunteți oameni extrem de periculoși. Sunt de acord cu el. Presupun că ești înarmat până-n dinți. Van Effen își descheie haina, pentru a dovedi că nu poartă pistolul Smith & Wesson, apoi se întoarce spre Agnelli, așezat lângă el, își încrucișă picioarele și-și ridică manșeta dreaptă de la pantalon, ca să arate că nu poartă nici pistolul liliputan.

- Nu consider că armele de foc fac parte din ținuta obligatorie pentru cină. Crezi c-aș fi atât de nebun încât să mă apuc să trag cu pistolul în prezența a patru frumoase domnișoare? În prezența oricărei doamne, dacă e s-o luăm așa?

- Nu. A fost greșeala mea. Mașinăria nucleară este instalată în Markerwaard, dar e plasată fix în centru. Mă crezi?

- Dacă-ăș avea mintea dumitale atât de bănuitoare, ți-aș răspunde c-o să aștept până mâine după-amiază la două și cinci ca să aflu. Întâmplător, te cred. Acum, domnule Samuelson, știi că, în mod normal, nu-mi bag nasul în treburile altora, dar trebuie să mărturisesc că nutresc un vag interes cu privire la mașinăriile astea nucleare. Prietenii mei și cu mine suntem cunoscuți ca experți în explozibili, dar nu ne pricepem deloc la mașinării nucleare. N-am recunoaște o chestie din asta, nici dac-am vedea-o, ce să mai spunem despre felul cum se încarcă, se activează și se dezactivează. Știm totuși că sunt niște chestii urâte, zornăitoare și imprevizibile. Știu că aveți câteva exemplare pe-aici pe undeva, deși nu știu câte. Ceea ce știu însă cu precizie e că țin cât se poate de mult la propria-mi piele. Presupun c-o să le transportați în altă parte; aici nu vă sunt de nici un folos. Nu țin câtuși de puțin să mă imbarc în vreun mijloc de transport, oricare-ar fi el, destinat să ducă de aici chestiile astea, indiferent unde. Samuelson zâmbi:

- Domnul Daniken aici de față e absolut de aceeași părere.

- Ce-are a face domnul Daniken cu toate astea?

- Domnul Daniken e pilotul elicopterului nostru. Nu vrea să transporte lucrurile astea.

- N-am refuzat s-o fac, domnule Samuelson, spuse Daniken. Am spus c-aș face-o absolut împotriva voinței mele din cauza riscului mare pe care îl implică acțiunea. Sunt de acord cu domnul Danilov. Nu știu cât de nesigure sunt chestiile astea afurisite sau ce doză de temperament au. Condițiile de zbor sunt atroce, absolut la limită. Dacă se va produce un curent vertical sau niște rafale de vânt în serie, putem fi aruncați cu o sută de picioare în sus sau în jos în două secunde. S-ar putea să avem dificultăți la aterizare, să aterizăm forțat sau, Doamne ferește, să ne prăbușim pur și simplu.

- Și dumneata și domnul Danilov puteți să vă liniștiți. Ar fi trebuit s-o spun mai devreme, dar ne-am hotărât de-abia înaintea cinei. Nu le trimitem cu elicopterul. Ne-am hotărât să folosim camionul militar, cu care domnul Danilov și prietenii săi au avut prevederea să ne înzestreze. Mașinăriile alea sunt destul de mici și pot fi ascunse cu ușurință în câteva recipiente care arată ca niște rezervoare de benzină

supradimensionate. Le vor însoți trei oameni îmbrăcați în uniformă. Ylvisaker ca locotenent-colonel, iar ceilalți...

- De unde v-ați procurat uniforme? întrebă van Effen.

- Ți-am mai spus, răspunse Samuelson, răbdător. Facem un film de război. Toți ceilalți mergem cu elicopterul.

- Probabil că e un elicopter încăpător.

- Am spus că e un film de război. Deci un elicopter de luptă. Sfârșitul războiului din Vietnam i-a prins pe americani pe nepregătite. Aveau o supra-producție de elicoptere de luptă. Le-au vândut pe nimic. De tip vechi, dar perfect folosibile. Armamentul fusese scos din ele, desigur, dar noi am comandat mulaje. Propun să ne mutăm pe scaune mai confortabile, ca să bem coniacul, lichiorul sau ce vrea fiecare. Van Effen spuse:

- Dacă mă scuzați o clipă, aș vrea să văd ce mai face locotenentul.

- Transmite-i urările mele de sănătate, spuse Samuelson. Cred că s-ar bucura dacă i-ai mai duce un grog.

- Mulțumesc. Sunt sigur că s-ar bucura. Firește, dacă n-a adormit.

*

Vasco nu dormea. Se așezase confortabil într-un mic fotoliu pe care-l adusese în baie și folosea lanterna-stilou, care era un accesoriu indispensabil al echipamentului său de călătorie. Van Effen îi întinse paharul:

- Cu complimentele domnului Samuelson, spuse el.

- Foarte politicos din partea lui. Ei bine, e opt și douăzeci fix și același personaj stă încă de pază. Judecînd după cât de des a folosit sticla, trebuie să fie pe jumătate afumat. După cum vezi, ca și mine, a găsit un fotoliu. Mă surprinde că încă n-a căzut din el. Oricum, o să rămân de pază până se schimbă garda. Grogul mă va ajuta să suport lungile ore de veghe ale nopții.

Van Effen îi făcu un scurt rezumat al declarației Ministerului Apărării și al răspunsului FFF-ului, îi promise că el și cu George se vor întoarce în cameră pe la nouă și pleacă.

*

Când se întoarce în camera de zi constată că grupul așezat în fotolii se împuținase considerabil.

- Se pare că locotenentului i-a priit primul grog. Nu mai e chiar atât de răgușit. Foarte somnoros, dar nu într-atât încât să nu atace cel de-al doilea grog. Transmite mulțumiri. Dar, vai de mine, fermecătoarele domnișoare au plecat. Rușine. Însă nu mă miră. Nu păreau nici prea vesele, nici prea vioaie în seara asta.

- Au spus că sunt obosite, zise Samuelson.

Van Effen știa că Julie *nu* era obosită. Dar știa că zborul îi făcea rău și numai ideea că va călători cu elicopterul - nu pusese niciodată piciorul într-un elicopter - trebuie să i se fi părut un coșmar.

- Dar ce-au făcut ca să fie obosite?

- Nimic. Sunt pur și simplu emoționate și nervoase.

- Întocmai ca George și ca mine. Samuelson îl studie detașat.

- Mă îndoiesc că dumneata și masivul dumitale prieten ați fost vreodată în viață emoționați și nervoși.

- Totul are un început. Și unde e sfântul părinte?

- Știi că reverendul nu bea. Dar nu din cauza asta lipsește. În fiecare seară, înainte de culcare, petrece o oră în meditație și rugăciune.

Van Effen spuse, sumbru:

- Să sperăm că pomenește în rugăciunile lui și sufletele victimelor jucăriilor sale nucleare.

Tăcerea care urmă - și de care van Effen păru să nu-și dea deloc seama - a fost cel puțin stânjenitoare dacă nu chiar și mai rău. Într-o încercare evidentă de a rupe tăcerea, Romero spuse în grabă:

- Apropo de jucăriile alea nucleare, cum le numești dumneata, ți-am spus mai devreme că pot să ți le arăt. Ca expert în explozibili, m-am gândit că s-ar putea să te intereseze...

- Nu pe mine.

Van Effen dădu, indiferent, din mână.

- Același vechi principiu: minima informație și la ce mi-ar folosi dacă le-aș vedea?

A fost conștient de ușoara înfruntare de-o clipă a lui George, dar a știut că nimeni altcineva n-o remarcase. Van Effen făcu o pauză, de parcă tocmai îi venise o idee, apoi spuse:

- Cineva trebuie să se priceapă să acționeze mașinăriile alea nucleare. Să nu-mi spui că Joop și amicii săi psihopați.

- E vorba, într-adevăr, cum spui dumneata disprețuitor, de Joop și amicii săi psihopați.

Cuvintele exprimau o mustrare; tonul însă - nu. N-aveai nevoie de telepatie ca să-ți dai seama că Samuelson împărtășea părerea lui van Effen despre Facțiunea Armatei Roșii:

- La Metnitz când au pus mâna pe mașinăriile astea, au obținut și copii după instrucțiunile de folosire. Altfel, jucăriile ar fi fost perfect inutile.

- Amintește-mi să nu mă aflu pe o rază de cinci kilometri distanță de Joop și compania când vor pune mâna pe oricare din mașinăriile astea. Mi-a ghicit odată o țigancă în palmă că am linia vieții foarte lungă, dar poate că s-a înșelat. Cum va fi făcută să explodeze mașinăria aia din Markerwaard?

- Printr-un mecanism cu acțiune întârziată.

- Și celelalte două?

- Vor fi acționate prin radio.

- Doamne, ai milă de noi. Nici la zece kilometri distanță n-aș vrea să mă aflu.

- N-ai încredere în ei?

- Nici dac-ar fi vorba de un foc de artificii, n-aș avea încredere în Joop și prietenii săi. Sunt fanatici, iar fanaticii au mintea dezechilibrată. Probabil că nici mâinile nu le au prea sigure. Nu, n-am încredere în ei. Și-mi închipui că nici dumneata n-ai.

- Și tot n-ai vrea să vezi mașinăriile alea?

- Sper că nu ești atât de nebun încât să le ții în moară.

- Sunt la un kilometru de aici într-o pivniță subterană sigură.

- N-am nici o intenție să ies pe vijelia asta. Și deși s-ar putea să nu fii nebun, tot cred c-ai comis o gravă eroare de judecată. Ca să acționezi un mecanism prin radio, nu trebuie să ai mintea lui Einstein, dar s-ar putea să pună probleme și să fie nevoie de specialiști. Joop și banda lui de experți de încredere n-au aruncat niciodată ceva în aer.

- Și cum ți-ai dat seama de asta?

- Asta e o întrebare simplistă. De ce-a trebuit să apelezi la mine pentru chestia de la palat?

- Așa e, adevărat. Oare scrupulele și dorința de a nu ieși pe timp de vijelie te-ar împiedica să arunci o privire asupra instrucțiunilor de folosire? Le avem în camera asta.

Van Effen se uită la el, apoi se uită în altă parte. La televizor apăreau membrii unui cvartet, îmbrăcați ca niște fantome, care se presupunea că tocmai cântă. Din fericire, în liniște, căci volumul fusese redus la minimum. Era de presupus că Samuelson și prietenii săi așteaptă un nou buletin de știri. Van Effen se uită din nou la Samuelson.

- Scrupule. Te gândești, desigur, că ar trebui să vă facem noi treaba - treaba voastră murdară - în loc s-o facă amatorii ăia țicniți. Știi ce s-ar întâmpla dacă exploziile alea ar provoca moartea unor cetățeni?

- Da. Ai avea grijă să mă duc și eu după cei dispăruți. Asta nu mi-ar plăcea deloc.

- Să vedem planurile.

Romero Agnelli dădu la iveală două hârtii și-i dădu una lui van Effen și alta lui George. George vorbi cel dintâi și după numai câteva clipe:

- Asta nu e o mașinărie de o jumătate de kilogram. Poate fi folosită numai pentru echivalentul a cincizeci de tone de trinitrotoluen.

Zâmbetul lui Samuelson deveni atâteștiutor:

- M-aș fi mulțumit și cu echivalentul a zece tone. Dar e folositor să exagerezi potențialul de teroare, nu crezi?

George nu spuse ce crede. După mai puțin de un minut ridică privirea de pe hârtie și vorbi din nou: Nu sunt prea complicate și sunt foarte exacte. Dar există două impedimente. Primul e că Joop vorbește prost englezește, iar oamenii care au dificultăți când e vorba să folosească formele simple ale unei limbi sunt, de obicei, cazuri disperate când e vorba să scrie sau să citească în limba aceea. Al doilea impediment e jargonul.

- Jargonul?

- Termenii tehnici, spuse van Effen. Pentru Joop, sunt ca și cum ar fi în sanscrită.

- Ei bine?

Van Effen îi înapoie hârtia lui Agnelli:

- Va trebui să ne mai gândim și să mai vorbim despre asta.

Samuelson încercă, fără prea mare succes, să-și ascundă zâmbetul. Era zâmbetul unui om conștient că a câștigat un punct. Timp de un minut sau două, rămaseră cu toții într-o tăcere aparent - și comparativ - relaxată, sorbindu-și coniacul. Apoi cântăreții, dacă asta erau, dispărură încet de pe ecran, înlocuiți de figura de acum familiară a crainicului de tragedie.

- Guvernul tocmai a anunțat că a mai primit două cereri de la FFF. Cea dintâi privește suma de o sută douăzeci de milioane de guldeni și modul în care să fie efectuat transferul bancar. Guvernul nu precizează dacă va îndeplini această cerere și refuză să facă precizări despre natura transferului. Cea de a doua cerere privește eliberarea a doi prizonieri care au fost întemnițați cu mai mulți ani în urmă pentru crime de o extremă violență. Guvernul refuză să divulge numele celor doi prizonieri.

Am dori să reamintim telespectatorilor că vom fi din nou pe recepție la miezul nopții, pentru a afla dacă FFF-ul a fisurat, într-adevăr, barajele de la Flevoland.

Agnelli închise televizorul:

- Satisfăcător, domnule Samuelson. Pur și simplu își freca mâinile de bucurie.

- Absolut satisfăcător.

- Mie mi s-a părut cam insipid și neinspirat, spuse van Effen.

- Câtuși de puțin. Samuelson radia, pur și simplu:

- Acum toată nația știe că guvernul a primit amănunte cu privire la cererile noastre și, cum aceste cereri ne-au fost respinse de-a dreptul, asta înseamnă, probabil, că vor fi satisfăcute. Transmisia a demonstrat, de asemenea, cât de slab e guvernul și în ce poziție puternică ne aflăm noi.

- Nu la asta m-am referit. Guvernul e neinspirat. N-ar fi trebuit să dea anunțul ăsta.

- Ba da, erau obligați. Li s-a spus că, dacă nu o fac, vom transmite prin radio comunicatul la Varșovia, iar guvernul polonez va fi de-a dreptul încântat să-l transmită în Europa Apuseană.

- Aveți un radio-transmițător atât de puternic încât să puteți prinde Varșovia?

- N-avem un radio-transmițător, punct. Nici nu cunoaștem pe nimeni la Varșovia. A fost suficient să-i amenințăm. Guvernul vostru, spuse Samuelson cu o satisfacție vizibilă, a fost adus într-o asemenea stare de groază și panică, încât crede tot ce spunem noi. În plus, ar avea un aer cam ridicol, nu crezi, dacă un asemenea anunț ar veni via Polonia?

Van Effen refuză al doilea coniac. Avea toate motivele să-și păstreze mintea limpede în următoarele câteva ore. Spuse noapte-bună gazdelor. Samuelson îl privi oarecum surprins:

- Dar sper că te întorci să urmărești buletinul de la miezul nopții.

- Nu prea cred. Nu vă pun la îndoială capacitatea de a vă pune în practică amenințarea.

- Urc și eu, spuse George, dar mă întorc. Mă duc doar să văd ce mai face locotenentul. Apropo, domnule Samuelson, dacă-mi dai voie...

- Încă un grog pentru tânărul locotenent. Desigur, prietene, desigur.

- O să-l cam doară capul mâine dimineață, spuse George, ar trebui să fie aproape vindecat.

*

De fapt, Vasco era perfect sănătos și nu dădea nici un semn de migrenă incipientă.

- Tot același flăcău. Aș zice că garda se schimbă la ora nouă. Nu-și prea face datoria. Își petrece cea mai mare parte a timpului cu bărbia în piept, apoi tresare și se trezește.

- Să sperăm că și înlocuitorul său va fi în aceeași dispoziție. În ce mă privește, am de gând să trag un pui de somn. Dacă e tot acolo, să zicem, la nouă și douăzeci, scutură-mă.

Dacă e înlocuit la nouă, scutură-mă la zece. Cum acționezi un radio în camionul ăla militar? Și ce lungime de undă are?

- Nelimitată. Ei, ajunge la o sută de kilometri, la două sute, nu sunt prea sigur. Să-l folosești e simplu. Ridici, pur și simplu, receptorul și apeși pe butonul roșu. Transmițătorul e deja în legătură cu cea mai apropiată bază militară, unde staționează întotdeauna trupe.

- Mai ales cu armata nu vreau să vorbesc. Vreau să vorbesc cu Marnixstraat.

- E ușor. Tonul standard, lungimea de undă standard și un întrerupător lângă butonul de iluminare, care prinde lungimile de undă cu cea mai mare ușurință.

Van Effen îi mulțumi din cap, se întinse pe un pat și închise ochii.

CAPITOLUL 10

George îl trezi pe van Effen la ora zece seara.

- S-a schimbat santinela la nouă. Nu pare cu nimic mai breaz ca celălalt, firește, dacă fac abstracție de punctul tău de vedere. E între două vârste, gras, poartă două paltoane, stă în fotoliu cu o pătură pe genunchi și, vei fi încântat să afli, cu o sticlă în mână.

- Pare exact tipul de care am nevoie.

Van Effen se ridică și-și schimbă pantalonii de până atunci cu o pereche de pantaloni de prelată. Vasco întrebă:

- Ce-i asta? Uniforma ta de luptă?

- Ce-ar zice Samuelson dacă m-ar vedea în pantaloni uzi sau chiar în pantaloni uscați, dar arătând atât de șifonați de parc-aș fi căzut într-un râu?

- Aha. Ei bine, o să te uzi destul și așa, asta e sigur. Plouă mai tare ca niciodată. Sunt momente în care nici nu se mai vede tipul din ușa mansardei.

- Exact ce-mi doresc. Hambarul ăla nu e prea nou și podelele vechi din mansardele vechi au tendința să scârțâie. Cu o ploaie ca asta bățând pe acoperiș, individul n-o să audă nimic. Și apoi, judecînd după descrierea generală a lui George, santinela e, oricum, pe jumătate surdă.

Se înarmă cu pistolul Smith & Wesson, apoi își puse spray-ul într-un buzunar al hainei și lanterna oarbă în celălalt.

- Mănuși de catifea, zise George. Vasco întrebă:

- Ce-i asta?

- Pistol silențios și un spray care conține gaze ce te pun la podea. Asta numește el mănuși de catifea.

Van Effen scotoci adânc într-un buzunar interior, scoase un mic portmoneu de piele, îi deschise fermoarul, scoase afară obiectele metalice, le examinează, apoi le puse înapoi în portmoneu și în buzunar.

- Chei de rezervă și șperacle, spuse George aprobator. Nici un detectiv care se respectă n-ar trebui să umble fără așa ceva.

Vasco întrebă:

- Ce se va întâmpla dacă nu vă întoarceți, domnule locotenent?

- O să mă întorc. E zece și cinci. Ar trebui să mă întorc pe la zece și treizeci. Dacă nu apar până la unsprezece, coborâți. Nu spuneți nimic. Nu le țineți discursuri despre soarta care-i așteaptă, nu-i avertizați că sfârșitul le e aproape. Ucideți-l pe Samuelson. Accidentați-i grav pe frații Agnelli și pe Daniken și, dacă Riordan e acolo, și pe el. Dezarmați-i și unul dintre voi să se asigure că nimeni n-are cum să iasă din cameră și să ceară ajutor, în timp ce celălalt să salveze fetele. Cum pistoalele voastre sunt silențioase, n-ar trebui să fiți întrerupți. Apoi ieșiți dracului de-aici. Dacă vă stă cineva în drum, știți ce aveți de făcut.

- Înțeleg.

Vasco părea destul de șocat:

- Și cum să ieșim dracului de aici?

Van Effen își pipăi buzunarul, în care pusese portmoneul cu chei de rezervă și cu șperaclu.

- La ce crezi că sunt bune astea?

- Aha. Camionul militar.

- Desigur. Imediat ce ieșiți de aici, luați legătura cu armata sau cu poliția. Dați-le coordonatele aproximative ale locului - știm că ne aflăm undeva între Leerdam și Gorinchem - și lăsați restul în seama lor.

Vasco spuse:

- Ar putea încerca să scape cu elicopterul.

- Aveți alternativa de a-l împușca pe Daniken în amândoi umerii sau de a-l lua cu voi. Dar sunt aproape sigur că nu se va întâmpla nimic din toate astea. Nu vreau să se întâmple și motivul principal nu e faptul că, atunci când s-ar întâmpla, probabil că eu aș fi mort. Asta ar însemna să ne mărturisim neputința și nu-mi place să mă recunosc învins. Ar însemna însă să tragem o concluzie absolut nesatisfăcătoare; de fapt, n-ar fi câtuși de puțin o concluzie. Samuelson mai are un cartier general și, cum am convenit cu toții, trebuie să mai aibă și alți asociați. E aproape sigur că O'Brien a plecat în seara asta pentru a se asocia cu alții. Chiar dacă eu mă îndoiesc foarte tare de una ca asta, acești asociați ar putea - repet, *ar putea* - să aibă mijloacele de a-i pune planurile în aplicare și de a le face să izbândească.

Deschise fereastra:

- Mă întorc la zece și jumătate.

Se lăsă să alunece pe cele două cearșafuri înnodate și dispăru în întuneric.

*

George și Vasco se duseră în baia întunecată. Vasco spuse:

- *Este un ticălos cu sânge rece, nu-i așa?* George zise:

- Îhî.

- Dar e un ucigaș.

- Știu c-a ucis și c-ar ucide din nou. Dar n-o face deloc la întâmplare Peter al nostru. Nici unul dintre cei pe care i-a ajutat să părăsească lumea asta n-a fost vreodată jelit de societate.

Patru minute mai târziu, Vasco îl apucă pe George de braț.

- Vezi?

Vedeau. Santinela tocmai trăsesese un gât bun din sticlă; o pusese alături pe podea, își împreunase mâinile peste pătură și părea să recadă într-un fel de contemplație yoga. Umbra care se proiectase în spatele lui se concretiză în silueta inconfundabilă a lui van Effen, a cărui mână dreaptă se încolăci și ținu spray-ul la câțiva centimetri de fața santinelei timp de două secunde. Apoi își puse spray-ul la loc în buzunar, își împreună mâinile sub genunchii santinelei și-l așeză mai bine în fotoliu, pentru a fi sigur că nu va cădea într-o parte, luă sticla de pe podea, turnă o parte din conținut pe fața santinelei, vărsă restul conținutului pe hainele acestuia, încleștă mâna dreaptă a omului inconștient pe sticlă, băgă mâna cu sticla sub pătură, strânse bine

pătura de jur-împrejur pentru a fi sigur că mâna care ținea sticla va rămâne unde era, apoi dispăru în beznă.

- Ei, zise Vasco, uite un personaj care nu va raporta că a comis nereguli în timpul serviciului pentru că a căzut într-un somn de bețiv.

- Peter al nostru nu face lucrurile pe jumătate. Să vedem mai departe. N-a avut nevoie decât să-i pulverizeze gaz pe față timp de două secunde. Ar trebui să-și revină în vreo jumătate de ceas. Peter mi-a explicat toate astea odată.

- Și nu-și va da seama că a fost drogat?

- Tocmai asta-i frumusețea. Spray-ul nu lasă nici o urmă. În afară de asta, tu ce ți-ai închipui dacă te-ai trezi cu hainele mustind de șnaps sau altă băutură și cu mâna încleștată pe o sticlă goală?

*

Scările largi și foarte scârțâitoare, plasate fix în spatele santinelei adormite, duceau direct spre parterul hambarului, transformat temporar în garaj. Cu lanterna în mână, van Effen coborî repede, trase zăvoarele ușii de la intrare și-și îndreptă atenția spre camionul militar. Exteriorul acestuia arăta ca și înainte, numai că i se schimbase numărul de înmatriculare. Apoi scotoci sub camion, curăță o zonă de sub șasiu, chiar în fața axului din spate și prinse de ea clama magnetică a instrumentului metalic pe care-l scosese Vasco din bucata de săpun. Treizeci de secunde mai târziu, se afla așezat pe locul șoferului și făcea legătura cu Marnixstraat.

- Dă-mi legătura cu colonelul de Graaf, te rog.

- Cine-i acolo?

- N-are importanță. Dă-mi-l pe colonel.

- E acasă.

- Nu e. E acolo. Dacă nu te execuți în zece secunde, mâine vei fi dat afară din poliție.

Peste fix zece secunde, colonelul veni la telefon:

- Ai fost cam aspru cu bietul băiat. Vocea lui avea o notă plângărească.

- Ori e prost, ori e incompetent, ori n-a fost bine instruit. I s-a spus să țină liberă o linie anonimă.

Van Effen vorbea în poloneză, limbă pe care colonelul o vorbea la fel de bine ca și el. Poliția olandeză își schimba lungimile de undă la intervale neregulate și făcuse asta chiar în acea zi. Ca în orice oraș important de pe glob, se întâmpla uneori ca răufăcătorii să prindă lungimile de undă ale poliției. Dar era extrem de puțin probabil ca tocmai un ticălos care vorbea poloneza să prindă o lungime de undă care tocmai fusese schimbată.

- Vă rog să deschideți magnetofonul. Nu știu cât timp am la dispoziție și nu vreau să mă repet.

- Dă-i drumul.

- O să vă spun numele proprii pe litere, de la coadă la cap. Ne aflăm la sud de - urmează un nume - Utrecht - și între - alte două nume - Leerdam și Gorinchem. Mă urmăriți?

- Te urmăresc.

- Nu încercați să ne localizați și nu încercați să atacați. Șefii sunt în altă parte.

Asta era o minciună sfruntată, dar colonelul n-avea de unde să știe.

- Dacă-o faceți, nu veți reuși decât să provocați moartea a cinci persoane care nu merită să moară. Știți la cine mă refer?

- Știu.

- Avem camionul militar. Știți care. I-a fost schimbat numărul de înmatriculare. O să vă dau noul număr. De la coadă la cap.

Ceea ce și făcu.

- Cu el se vor transporta mașinăriile nucleare despre care știți.

- Ce?!

- La vehiculul ăsta am atașat un microfon magnetic. Plasați în vecinătate o mașină care să nu pară de la poliție, începând, să zicem, cu orele șapte dimineața. Să urmărească de la distanță camionul. De asemenea, să se afle în contact permanent cu două sau cu trei camioane de comando ale armatei, plasate în direcția vest. Sunt din ce în ce mai convins că acest camion se va îndrepta spre zona Scheldt. În el se vor afla trei bărbați, toți îmbrăcați în uniforme ale armatei olandeze, inclusiv un fals locotenent-colonel, numit Ylvisaker, căruia s-ar putea să i se spună chiar așa. Vreau să capturați camionul și ocupanții săi, iar captura să fie ținută strict secretă. Dacă știrea asta transpiră, veți fi răspunzător pentru ocuparea țării.

Vocea lui de Graaf deveni și mai plângăreață:

- Nu trebuie să mă ameninți, băiete.

- Îmi cer scuze. Sunt în mare tensiune și trebuie să fiu cât pot mai convingător. Încă ceva. Puneți televiziunea și radioul să anunțe - sau doar să spună, dacă preferați - că lumea trebuie să-și păstreze optimismul și că o să încercuiți zonele Rotterdam și Scheldt. Motivul explicit va fi că vreți ca fiecare cetățean din zonele astea să fie continuu în alertă și să raporteze poliției orice incident anormal. E o acțiune cu motivație pur psihologică și nu cred că prietenii noștri se pricep la psihologie. Dar vă rog, *vă rog*, în afară de capturarea camionului ăstuia în cel mai strict secret, nu încercați în nici un fel să vă amestecați.

- Am înțeles. E cineva aici care ar vrea să-ți spună o vorbă și care vorbește poloneza chiar mai bine decât noi amândoi.

- Spuneți-i numele pe litere, de la coadă la cap.

Ceea ce de Graaf și făcu, iar vocea lui Wieringa apără la telefon:

- Felicitări, băiete.

- S-ar putea să fie puțin prematur, domnule ministru. De pildă, nu pot opri fisurarea barajelor din Flevoland și nici explozia din Markerwaard. Dar mi-a mai venit o idee. Ar fi bine ca mass-media să includă în buletinele de știri cu privire la zona Rotterdam faptul că Whitehall și Stormont au ajuns la o înțelegere și vor începe negocieri active și imediate.

- S-ar putea ca celor două parlamente să nu le placă una ca asta.

- Sunt olandez. Învățați-i să le placă.

- Presupun că e vorba, din nou, de o motivație psihologică obscură. Foarte bine, sunt de acord. Sincer vorbind, băiete, crezi că avem vreo șansă?

- Chiar mai multe, domnule ministru. Au încredere în noi. Trebuie să aibă încredere în noi.

Îi relatează, pe scurt, despre depozitul de muniții De Doorms și despre incapacitatea Facțiunii Armatei Roșii de a manipula instrumentele prin radio.

- În afară de asta, sunt nu numai sigur, dar *știu* că nu ne suspectează deloc. Sunt funciarmente naivi, mulțumiți de sine, și extrem de încrezători în forțele proprii. Le lipsește mintea ultrabănuitoare a detectivilor cinstiți. Trebuie s-o iau din loc, excelență. Voi suna din nou, cât pot de curând.

*

În Marnixstraat, ministrul apărării întreabă:

- Sunteți de acord cu afirmațiile lui van Effen, domnule colonel?

- Dacă așa crede el, atunci așa cred și eu.

- De ce tânărul ăsta - ei, tânăr prin comparație cu noi - nu e șef al poliției pe undeva?

- Va fi șeful poliției de aici, în viitorul nu prea îndepărtat. Între timp, am nevoie de el.

- Toți avem nevoie, oftă Wieringa. Toți avem nevoie. Van Effen se cățăără înapoi, în mansarda hambarului, bătut de santinela ușor pe obraz, nu obține nici o reacție și pleacă. După trei minute, era în dormitor. Vasco se uită semnificativ la ceas.

- Zece și treizeci și trei, spuse Vasco, acuzator.

- Scuzați-mă. Am fost reținut. Oricum, îmi place cum primiți un om care tocmai a scăpat din ghearele morții.

- Ai avut necazuri?

- Nu. Totul a mers ceas.

- Nici măcar n-ai forțat broasca garajului, spuse și George acuzator.

- Altă primire caldă. Unde sunt felicitările pentru o misiune îndeplinită cu succes? Tu ai fi forțat ușa dacă, la fereastra de lângă baia noastră, l-ai fi văzut pe reverendul Riordan, care pare să mediteze de-a-n picioarele și să se roage cu ochii larg deschiși, aruncând o privire gânditoare prin curte? În schimb, am tras zăvoarele de la ușile garajului, dinspre interior.

- Sper că ți-ai amintit să le închizi la loc.

- George!

- Scuză-mă. Ce te-a reținut?

- Wieringa, ministrul apărării. Era în Marnixstraat, cu colonelul de Graaf. Dacă vă abțineți să puneți întrebări, o să vă spun, cuvânt cu cuvânt, cum a decurs conversația.

Ceea ce și făcu. La sfârșit, George spuse:

- Satisfăcător. Ai fixat microfonul, desigur. Atunci de ce-a trebuit să-ți mai dai osteneala de a obține, pe căi ocolite, instrucțiunile de folosire pentru mașinăriile nucleare?

- Ai cunoscut vreun polițist - sau soldat - care n-a făcut niciodată o greșală?

George se gândi scurt, apoi spuse:

- Cu excepția celor de față, nu. E drept, s-ar putea să avem totuși nevoie de informațiile acelea. S-ar putea ca Ylvisaker și prietenii săi să greșescă drumul. Dar nu le-ai spus că plecăm cu elicopterul?

- Nu le-am spus. Din același motiv care m-a făcut să resping oferta tacită a lui Samuelson de a-mi spune unde mergem. Dacăș fi făcut-o, reacția lui imediată - a ministrului apărării - ar fi fost aceea de a-l suna pe omologul său de la Whitehall și de a-i cere să-i trimită un bombardier britanic, Nimrod, adică o virtuală stație aeriană radar, care ne-ar fi putut urmări, de aici până la locul unde mergem, fără ca noi să știm ceva despre asta.

Zâmbi:

- Ai o expresie cam ciudată, George. Te-ai gândit și tu la așa ceva?

- M-am gândit.

George părea sincer îndurerat.

- Ba chiar mi s-a părut o idee foarte bună.

- Mie nu mi se pare. N-am nici o îndoială că Aviația Regală Britanică ar fi fost încântată să-i îndeplinească dorința lui Wieringa și, de asemenea, n-am nici o îndoială că, la foarte scurt timp de la sosirea noastră la destinație, am fi primit o vizită a trupelor de comando, care nu prea obișnuiesc să umble cu mânuși. Și nu-mi prea place așa ceva. Din trei motive: Nu vreau schimburi de focuri, nu vreau o baie de sânge. Uciderea sau capturarea - mai probabil, uciderea - lui Samuelson și a prietenilor săi n-ar reprezenta soluția finală. S-ar putea să mai existe - de fapt, am impresia că *trebuie* să existe, nu mă-ntrebați de ce, nu știu - destui alți oameni ai lui care tot ar putea să-i pună în practică amenințările. În al treilea rând, n-aș fi deloc fericit ca domnișoarele să fie rănite sau chiar mai rău. Nu mi-ar plăcea ideea de a-l culca la pământ cu un glonț - vreau să spun de a-l răni, nu de a-l ucide - pe un compatriot care ar atenta la viața vreuneia dintre fete.

Vasco întrebă:

- Vorbești de Julie și Annemarie?

- De toate patru.

George spuse fără convingere:

- Celelalte două sunt criminale.

- Sunt în legătură cu criminalii, ceea ce e cu totul altceva. Oricum, dacă guvernul ar comite prostia asta iresponsabilă, ne-am vedea siliți să-i denunțăm și să le dictăm propriile noastre condiții. Wieringa și colonelul ne-ar susține și ei sunt singurele două persoane care contează. Totuși, astea sunt simple speculații. Nu se va întâmpla nimic din toate astea. O clipă, domnilor. Nădragii ăștia sunt cam uzi.

După ce-i schimbă, spuse:

- Prietenul nostru absent, O'Brien, ne lipsește în multe feluri. El e și cheia enigmei. Aș da oricât să știu unde e în clipa asta. Nu cred că s-a dus la celălalt sediu al lor, pentru că acolo n-au nevoie de serviciile lui de expert în detectarea microfoanelor și în demontarea sistemelor de alarmă. S-ar putea face nesfârșite speculații cu privire la locul unde s-a dus să-și exercite talentele, dar ar fi o pierdere de timp.

- Îmi neglijez îndatoririle, spuse Vasco. Te rog să mă scuzi, Peter. George, vrei să vii cu mine și să aprinzi lumina la loc?

Stinse lumina, se duse în baie și închise ușa. Nici nu apucase George să aprindă la loc lumina în dormitor, că Vasco bătuse în ușa. George stinse din nou lumina și deschise ușa băii.

- S-ar putea să vă intereseze ce se întâmplă, zise Vasco. Capul santinelei se clătina în toate sensurile, la intervale neregulate. După câteva secunde, reuși să-l țină drept, apoi îl mișcă dintr-o parte în alta. După alte câteva clipe - era prea întuneric ca și cei trei să-i vadă expresia, dar probabil că exprima confuzie și o stare de șoc -, își ridică mâna dreaptă de sub pătură, privi spre sticla pe care încă o ținea strâns, îi scoase dopul și după toate probabilitățile, constată că e goală. Apoi o puse pe podea și se rezemă din nou în fotoliu.

- O să adoarmă din nou, spuse Vasco.

- Deloc, zise van Effen. Tocmai ia o decizie importantă.

Santinela luă decizia importantă. Dădu pătura la o parte, se ridică, bălăbănindu-se și făcu, clătînându-se, câțiva pași care-l duseră la o distanță periculos de mică de ușa podului.

Vasco spuse:

- E beat.

- Din nou, câtuși de puțin. A văzut că sticla e goală și presupune că, din cauza asta, precum și pentru că putea să șnaps, ar trebui să fie beat. Deci se comportă în consecință. Cred că e ceea ce se numește autosugestie. S-ar fi putut să fie cam neplăcut, dacă înlocuitorul ar fi descoperit că nu-l poate trezi. Ajunge.

În dormitor, van Effen spuse:

- Cred că ar trebui să coborâm peste câteva clipe. Inclusiv tu, Vasco, dacă te simți destul de în puteri.

- Sunt căpitan în armata olandeză. Sunt curajos. George zise:

- I-ai spus lui Samuelson că nu mai cobori.

- Îmi schimb și eu părerea după împrejurări. M-am congelat afară și simt nevoia să beau un coniac. Ce e mai important, vreau să văd reacția lor la știrea că vânătoarea de FFF-iști se concentrează acum în zona Rotterdam-Scheldt. Încă și mai important e faptul că vreau ca proiectilele, explozibilii și celelalte drăcovenii să fie mutate din camion în elicopter.

- De ce? întrebă George.

- Drumurile care duc de aici în zona Rotterdam-Scheldt vor colcăi, mâine dimineață, de patrulare ale poliției și ale armatei, dar mai ales ale armatei, bănuiesc. Convingerea mea personală e că Ylvisaker va fi interceptat. Am nevoie de proiectilele alea, pentru că știu că FFF-iștii vor să le folosească într-un scop ofensiv sau defensiv oarecare, iar din punctul nostru de vedere, ținând cont de faptul că proiectilele au fost dezamorsate și sunt total nefolositoare, prezența lor la bord le va da un splendid sentiment de falsă siguranță.

- Ar fi trebuit să te faci avocat, politician, samsar sau criminal specializat în fraudă, spuse George. Asemenea minți întortocheate n-au ce căuta în poliție.

- I-auzi cine vorbește. Am și o vagă bănuială că explozibilii, grenadele și celelalte fleacuri s-ar putea dovedi mai folositoare pentru noi decât pentru ei. E doar o

vagă bănuială. Vasco, ce știi despre regulamentele cu privire la transportul de proiectile?

- Absolut nimic.
- Atunci hai să inventăm ceva.
- Pariez, domnule locotenent, că pot inventa un regulament mai bun decât dumneavoastră.

*

- Domnilor, domnilor!

Zâmbetul lui Samuelson părea atât de sincer încât l-ar fi făcut să se rușineze pe un arhanghel.

- Încântat să vă văd. Credeam că nu mai cobori, domnule Danilov.
- Pur și simplu n-am putut dormi, spuse van Effen cu un aer atât de sincer, încât l-ar fi rușinat pe același arhanghel. În calitatea mea de olandez, fie și adoptiv, pur și simplu n-am putut - ei, înțelegeți dumneata - știi, Flevoland.

- Desigur, desigur. Uite-l și pe căpitan - pardon, locotenent. Încântat să te văd, băiete. Înțeleg că te simți mai bine.

- Vocea mea nu, dar eu da, spuse Vasco, răgușit. Mulțumită bunăvoinței dumitale, domnule Samuelson.

- Leacul universal. Vă propun să mai bem ceva. Privi spre van Effen și George:

- Câte-un coniac, domnilor? Mare?

- Ești foarte amabil, spuse van Effen.

Așteptă până când Samuelson îi dădu instrucțiuni lui Leonardo.

- Știi că, în general, nu sunt curios, dar mă intrigă două lucruri. Văd că doamnele s-au întors. Mi se dăduse să înțeleg că erau într-o stare de oboseală nervoasă.

- Din câte înțeleg, încă mai sunt. A doua întrebare? Van Effen zâmbi:

- A doua întrebare s-ar putea să-mi dea un răspuns la prima mea întrebare implicită. Văd c-ați deschis din nou televizorul. Am învățat să deduc din asta că așteptați un nou comunicat sau declarație, ori ceva de genul ăsta în viitorul apropiat.

- Ai dedus corect.

Era rândul lui Samuelson să zâmbească. Obișnuitul său zâmbet de unchi cumsecade.

- Ambele întrebări au primit răspuns. Scuzați-mă o clipă, domnilor. Trebuie să-i spun reverendului că e timpul să-și pună căștile.

Leonardo le aduse coniacul. Van Effen îi mulțumi și-i conduse pe ceilalți doi pe terasă. Nimeni nu ridică cea mai mică obiecție. În afară de faptul că aveau deja reputația de a fi trei excentrici, ce căutau cu fanatism aerul curat, dacă voiau să poarte o discuție în secret de ceilalți, avuseseră destul timp s-o facă sus.

Van Effen închise ușa și întrebă:

- Ei, ce părere aveți despre asta?

- Te referi la cele patru domnișoare, care par să-și fi revenit din oboseala nervoasă? Discută între ele, fără prea mare entuziasm, nu prea cordial, dar discută. Și nu cred nici o clipă că au coborât ca să urmărească buletinul de știri.

George sorbi gânditor din coniac:

- Cineva vrea să ne vorbească. Van Effen aprobă din cap:

- Julie. Ar putea fi Annemarie, dar eu cred că e Julie. Aruncă o privire spre ușa mansardei, unde santinela se plimba, acum, în sus și-n jos, foarte sigur pe picioare și arătând exact ca un om conștiincios la datorie.

- Când ne întoarcem înăuntru - ceea ce se va întâmpla peste câteva clipe, pentru că altfel ne congelăm aici - aș vrea să aștepti, discret, câteva minute, și apoi să te plimbi, fără țel, în jur, jucând rolul unui amoretz între două vârste - adică să-ți joci propriul tău rol - și să vezi dacă nu poți schimba o vorbă cu Julie. Doar câteva cuvinte și n-o lăsa nici pe ea să spună mai mult decât câteva cuvinte. Dacă e nevoie, spune doar cuvântul "elicopter". Va ști ce înseamnă: o să încerc să mă așez lângă ea - nimeni nu poate auzi o vorbă în elicopter. Nu vreau să mă apropiu eu însumi de ea. Dacă Samuelson suspectează, într-adevăr, pe cineva, eu sunt acela.

- E o bagatelă, spuse George.

Reveniră în camera de zi; atât van Effen, cât și Vasco tremurau exagerat. George era prea masiv și prea bine îmbrăcat pentru așa ceva.

Romero Agnelli zâmbi:

- V-ați întors atât de repede, domnilor?

- Aerul curat e o chestie, zise van Effen. Ghețurile polare sunt cu totul altceva.

Privi spre televizorul deschis, dar mut.

- Încă nu s-a întors domnul Samuelson?

- Dar nici n-ar fi avut timp să urce și să coboare, nu? zise Agnelli, logic.

- Paharele, domnilor. La bar, van Effen spuse:

- Afară e o vreme de câine și va deveni și mai îngrozitoare. Chiar credeți că putem zbura mâine?

- Dumneata zbori, de obicei?

- Ca pasager - foarte des. Am chiar - am avut - un permis de pilot. Dar n-am urcat în viața mea într-un elicopter.

- Eu am un permis pentru elicopter. Dar dacă adun timpul cât am zburat de unul singur, nu ies mai mult de trei ore. Pe o vreme ca asta, n-ai putea să mă faci nici măcar să mă apropiu de cabina pilotului unui elicopter. Dar Daniken a condus mii de ore. E un pilot excelent.

- Ei, asta e o ușurare.

Van Effen era conștient că George și Vasco se îndepărtaseră discret, dar nu făcu nici o încercare de a-i urmări din ochi.

- E plăcut să te gândești că s-ar putea chiar să ajungem acolo - indiferent unde-o fi acest "acolo".

- Dacă Daniken n-ar fi sigur, nici n-ar decola.

Au continuat să discute amical pe această temă încă vreo două, trei minute, până la întoarcerea lui Samuelson, care, după toate aparențele, era la fel de bine dispus și de civilizat ca totdeauna.

- Trebuie să înceapă dintr-o clipă în alta, doamnelor și domnilor. Cred c-ar fi bine să ne așezăm.

Era același crainic lugubru, care părea să fi îmbătrânit considerabil de la ultima apariție.

- Avem de făcut două anunțuri, ambele privitoare la FFF. Primul este că la Londra și la Stormont - parlamentul din Irlanda de Nord - s-a ajuns la un acord pentru a începe negocieri active și imediate cu guvernul nostru. De fapt, aceste negocieri au și început.

Samuelson radia.

- Al doilea este că guvernul îi sfătuiește pe toți cetățenii olandezi să fie optimiști. Ministrul apărării suspectează, deși n-are nici un motiv s-o creadă, că organizația FFF își va schimba raza de acțiune din Ilsemeer, unde ni s-a promis că mâine vor fi fisurate barajele și va exploda mașinăria nucleară. Asta pentru că, din practica de până acum, s-a constatat că FFF nu atacă niciodată de două ori în aceeași zonă. Părerea generală este că, de data asta, se vor concentra în sud-vest, cel mai probabil în zona Rotterdam-Scheldt. Motivul pentru care facem acest anunț este că guvernul dorește ca fiecare cetățean din această zonă - repetăm, *fiecare* - pentru că fiecare cetățean în parte este afectat, să fie permanent în alertă și să raporteze cel mai mic incident anormal la cel mai apropiat post de poliție sau bază a armatei. Se apreciază că această declarație va fi receptată și de FFF, dar guvernul consideră acest lucru drept cel mai mic dintre relele care pot apărea, comparativ cu ceea ce ar putea face FFF.

Samuelson nu mai radia. Van Effen, cu fruntea încrățită și cu buzele țuguiate, privi spre George, apoi, fără a-și schimba expresia, spre Samuelson, și spuse:

- Nu cred că-mi place prea mult chestia asta.

- Mie nu-mi place deloc.

Expresia lui era o copie aproape fidelă a expresiei lui van Effen, iar degetele de la ambele mâini băteau darabana pe brațele fotoliului. După câteva clipe, se întoarse spre van Effen și spuse:

- Și ce părere ai de evoluția *asta*?

Era semnificativ, gândi van Effen, că Samuelson i s-a adresat lui întâi. Dovedea că nu are prea mare încredere în propriii săi asociați. Van Effen lăsă să se scurgă vreo douăzeci de secunde, înainte de a răspunde: avea răspunsuri pregătite pentru o grămadă de întrebări posibile, dar Samuelson n-ar fi fost prea plăcut impresionat de un răspuns imediat.

- Cred că e o cacealma. Sau, cel puțin, o contracacealma sau o dublă cacealma. E posibil să creadă că aveți de gând să atacați în cu totul altă parte, iar anunțul ăsta să-și fi propus să vă facă să vă slăbiți vigilența, în timp ce ei vor încercui zona în care-și imaginează cu mult elan că vă aflați. După cum s-ar putea să nu fie o cacealma și anunțul ăsta să-și propună să vă limiteze mișcările. În orice caz, nu sunt prea isteți, dar, la urma urmei, ministrul justiției, ministrul apărării și comandantul poliției din Amsterdam nu sunt prea renumiți c-ar străluci prin inteligență.

George tuși ușor, ducând mâna la gură, dar își păstră o formă impasibilă.

Samuelson părea să aibă unele îndoieli:

- Nu uita că l-am cunoscut pe Wieringa. Nu mi-a făcut deloc impresia unui prost.

- Nu e un prost. E cinstit, drept și e membrul guvernului care se bucură de cea mai mare popularitate. Dar îi lipsește inteligența speculativă care l-ar face să ajungă în vârful piramidei. Nu se pricepe la comploturi și la contracomploturi. Și încă ceva. Dacă autoritățile chiar ar ști unde ne aflăm, nu crezi că am fi primit vizita batalioanelor lor de comando încă de acum câțva timp?

- Ah!

Ideea asta păru să-l însenineze pe Samuelson.

- Mi s-a spus că mai aveți undeva un cartier general. De ce nu-i suni să vezi dacă i-a deranjat cineva?

- O idee excelentă.

Samuelson îi făcu un semn lui Romero Agnelli, care formă un număr, vorbe scurt și închise.

- Nimic, spuse el.

- Din nou, excelent, spuse Samuelson. Deci suntem în siguranță.

- Nu, nu suntem.

Van Effen clătină din cap într-un fel menit să-i descurajeze total pe interlocutori.

- Locotenente, există vreo șansă să se fi descoperit că atât camionul, cât și armele lipsesc din depozitul de armament din care le-am luat?

- Camionul? zise Vasco, răgușit. Posibil, dar improbabil. Armele - în nici un caz. Inventarul obișnuit nu se va face decât peste două săptămâni.

Van Effen spuse:

- Domnule Samuelson, firește că nu e treaba mea, dar n-ar fi bine să schimbăm numărul de înmatriculare al camionului?

Și Samuelson zâmbi cu superioritate:

- S-a și făcut.

- Bravo. Dar mai e ceva.

Vasco vorbea răgușit, într-o șoaptă nefericită:

- După cum spunea domnul Daniken, s-ar putea ca autoritățile să acționeze în zona asta. La televizor au pomenit de posturi de poliție și de baze ale armatei. Ceea ce înseamnă că pe drum s-ar putea să fie bariere ale poliției și ale armatei. Barierele poliției nu sunt periculoase. Ale armatei - da. Armata știe că atunci când se transportă proiectile - ceea ce se întâmplă extrem de rar - de obicei, transportul are loc în convoi. Dacă vrei ca ele să ajungă la destinație, trebuie să le transporti cu elicopterul.

- În nici un caz cu elicopterul meu, spuse Daniken ferm.

- Domnule Daniken, aud că ești un pilot de mare clasă. Cum, pe cât se părea, Vasco era răgușit, îi era greu să vorbească cu răceală. Dar compensa acest neajuns printr-o privire cât se poate de rece. Fiecare cu meseria lui. Eu sunt expert în proiectile. Un proiectil nu poate fi amorsat decât în timpul zborului. E limpede că n-ai fost niciodată într-un elicopter militar. Ce crezi că folosesc navele de război rusești în Afganistan? Praștii?

Daniken rămase tăcut.

- Cred, de asemenea, că și celelalte arme și explozibile trebuie descărcate din camion, altfel e foarte posibil să fiți întrebați de la ce depozit le-ați luat și la ce depozit

sau unitate militară le duceți. Controalele mobile efectuate de armată au prostul obicei de a fi foarte indiscrete, foarte insistente și foarte bănuitoare - mai ales când știu că s-a declarat stare de necesitate pe plan național.

Daniken avea o figură nefericită!

- Dar amorsele?

- Amorsele, spuse George, încurajator, vor fi în husele lor de catifea, înfășurate în vată, într-o cutie de oțel căptușită cu plumb, așezate pe genunchii mei.

Lăsa să i se strecoare o notă de iritare în voce:

- Crezi că mi-ar plăcea să sar în aer, fie și în elicopterul dumitale?

- N-aș zice. Vorbise Samuelson.

- Ce părere ai, Romero?

- N-am ce părere să am, domnule Samuelson.

- Nici eu. Sunt perfect de acord, domnilor. Vom duce camionul până la elicopter și vom transfera proiectilele și celelalte chestii după retragerea personalului. Probabil că asta se va întâmpla foarte târziu, mai ales că presupun că și ei se uită la televizor în noaptea asta. Nu c-ar avea mare importanță. S-au obișnuit cu acțiunile misterioase ale producătorilor de cinema. Făcu o pauză:

- Mă întreb, domnilor, dacă vreunul dintre dumneavoastră ar avea amabilitatea să supravegheze transbordarea acestor materiale.

- O supraveghez eu, spuse George imediat. Cu cât sunt mai masiv, cu atât sunt mai laș.

Privi spre Daniken:

- Se pare c-o să ne cam hurducăm în timpul zborului de mâine. Cum ăsta e un elicopter ex-militar, presupun că aveți clame, parâme pentru a fixa obiectele care trebuie fixate?

- Avem, spuse Daniken. Continua să pară profund nefericit.

- Cred că asta e totul, spuse van Effen. Domnule Samuelson, aș vrea să mai ațipesc puțin înaintea jurnalului de la miezul nopții. Nu că mi-aș închipui c-o să vedem ceva. Chiar dacă sunt vapoare sau elicoptere prin preajmă, care caută cu farurile cu faza mare, pe ploaia asta torențială vizibilitatea e zero. George? Locotenente?

- Merg și eu, zise George. Dacă mai beau numai o picătură din coniac, o să scap amorsele alea din mână.

Vasco se și ridicase. Fără a arunca măcar o privire în direcția celor patru fete, porni pe scări. Pe coridorul de la etaj, van Effen spuse admirativ:

- Mințiți amândoi de-ngheață apele. Ai schimbat o vorbă cu Julie, George?

- Firește că nu, spuse George, cu superioritate. Noi, profesioniștii, acționăm la un nivel mult mai înalt. Scoase din buzunar un colț de hârtie împăturită, apoi îl băgă la loc.

- Splendid. Vasco, ne apropiem de ușa dormitorului. Nu ți-a venit nici o idee?

- Musafiri în lipsă.

Înăuntru, van Effen începu să discute cu George despre vreme, despre modalitatea cea mai bună de a asigura proiectilele și celelalte arme la bordul elicopterului și despre convingerea lor că, până la destinație, camionul n-ar avea cum

să aibă probleme, în timp ce Vasco își făcea obișnuita inspecție meticuloasă. După câteva minute, Vasco se întoarse din baie și-și puse un deget la buze.

- Ei, eu mă culc, zise van Effen. Se oferă cineva să stea de veghe până la miezul nopții?

- Nu e nevoie să stea cineva de veghe, spuse Vasco. Am un ceas deșteptător.

După câteva clipe, toți trei erau în baie. Și lumina din tavan și cea de la oglindă erau aprinse. Van Effen și George intraseră primii, din dormitorul întunecat în baia întunecată, urmați imediat de Vasco, care lăsă ușor crăpată ușa dormitorului, acum luminat, și pe când intra, aprinse lumina din baie. Apoi puse în funcțiune dușul.

- Nu trebuie să fii un geniu ca să știi că O'Brien nu e aici, spuse Vasco. El n-ar fi instalat niciodată un mecanism atât de rudimentar sub patul meu. Singurul mecanism care nu poate fi demontat fără știrea celui care ascultă e în interiorul unui duș - pentru că ascultătorul te aude cum îl deșurubezi - dar, chiar dacă ar mai fi și alte microfoane pe aici, ceea ce nu e cazul, nimeni nu poate auzi nimic altceva decât sunetul dușului. Ciudat, dar așa e.

- Ești la fel ca masivul nostru prieten aici de față. Ar fi trebuit să intri în rândurile criminalilor cu mulți ani în urmă. Ai fi făcut avere. Ei bine, la vremea asta, FFF-ul trebuie să fie în posesia unei înregistrări care să-i asigure că n-au cum să eșueze. Să vedem ce-i cu biletul, George.

George i-l dădu și van Effen îl citi cu voce tare: "Se întâmplă ceva ce nu înțelegem nici Annemarie, nici eu, dar care vouă s-ar putea să vă folosească. Ne-am împrietenit destul de bine cu cele două criminale care ne-au "răpit" și dacă ele sunt criminale atunci și Annemarie și eu suntem. Criminalii înrăiți nu arată tot timpul de parcă s-ar apropia judecata de apoi și nu fac permanent efortul de a-și reține lacrimile. Ele - da."

Van Effen se întrerupse și-l privi gânditor pe George.

- A văzut-o cineva pe Julie strecurându-ți biletul?

- Nu.

Vasco era tulburat.

- Dar nu cumva Julie - iertați-mă, domnule amintiți-vă că eu n-o cunosc pe sora dumneavoastră, - le-o fi spus celorlalte două despre noi?

- Prostii, spuse George. Cum bine ai spus, n-o cunoști. Peter are o încredere nelimitată în inteligența, puterea de judecată și intuiția ei. La fel și eu. De fapt, adăugă George confidențial, ea e mult mai deșteaptă decât el.

- Remarca asta nu era necesară, spuse van Effen cu răceală.

"Fără nici un dubiu, Kathleen e cea care trăiește în cea mai intensă tensiune. E evident înspăimântată de Samuelson sau de ceva ce ar putea face Samuelson. Maria e mai puțin stresată, dar nu pare să-i placă ce face fratele ei Romero. Pare însă să țină la el și trebuie să recunosc că a fost foarte amabil și politicos cu noi, de când ne-au răpit.

Cred că, în felul lor, sunt la fel de prizoniere ca noi. Cred că și Kathleen și Maria sunt aici sub o formă de coerciție, la fel cum Anne și cu mine suntem aici sub o formă de coerciție, dar de alt fel."

- Coerciție, spuse Vasco. Exact cuvântul pe care l-ai folosit și tu. Pe verandă, îți amintești?

- Îmi amintesc.

"Noi suntem aici - Annemarie și cu mine - pur și simplu pentru că am fost răpite. Sunt sigură că ele se află aici pentru că au fost înșelate, mințite, pentru că s-a făcut apel la dragostea sau la loialitatea lor, ori la un rău înțeles sentiment al onoarei sau la toate astea la un loc. Cred că amândouă, dar mai ales Kathleen, au fost atrase aici sub pretenții cu totul false".

- Isuse Hristoase!

În sfârșit, pe George îl părăsise calmul său imperturbabil.

- Am auzit de rare cazuri de telepatie între gemeni, dar ea e numai sora ta mai mică. Și tu ai spus exact același lucru, aproape cuvânt cu cuvânt.

- N-are nici o legătură cu telepatia. Oamenii inteligenți tind să gândească la fel. Tot îi mai pui la îndoială inteligența, puterea de judecată și intuiția, Vasco?

Vasco clătină foarte încet din cap, de mai multe ori, dar nu mai spuse nimic.

Van Effen îl privi pe George.

- Ha? Și tu tot mai crezi că e mai deșteaptă decât mine? George își mângâie bărbia și nu spuse nimic. Van Effen continuă să citească și căpătă o expresie împietrită.

- S-ar putea să fi avut dreptate în privința asta, George. Ascultați ultimul paragraf: "Știu de ce se află Maria aici. Deși nu e de acord cu faptele lui Romero, sunt legați printr-o acțiune sinceră. Cât despre Kathleen, am mai spus că-i e frică de Samuelson și de ce are el în cap. Am mai pomenit și de dragoste și loialitate rău înțelese. Sunt convinsă că e fiica lui Samuelson."

Urmă o tăcere considerabilă, apoi George spuse:

- Retrag afirmația că e mai deșteaptă ca tine. E mai deșteaptă ca noi trei la un loc. Precis are dreptate. Nu există nici o altă explicație.

Van Effen dădu foc biletului și împrăstie cenușa. Apoi opriră dușul și ieșiră din baie.

*

Vasco îl scutură de umăr pe van Effen.

- E timpul, domnule Danilov.

Van Effen deschise ochii și, ca întotdeauna, se trezi imediat:

- N-am auzit sunând ceasul.

- L-am oprit. M-am trezit de câțva timp. George! Numai Samuelson, frații Agnelli și Daniken erau în camera de zi când coborâră cei trei.

- Tocmai la timp, domnilor, tocmai la timp, spuse Samuelson. Deși era vesel de felul lui, în acel miez de noapte părea să fie deosebit de exuberant, ceea ce se putea explica prin sticla de coniac și paharului de lângă el, dar care se datora aproape sigur, euforiei pe care i-o provoca anticiparea zilei următoare.

- Încă zece minute și ne întoarcem cu toții în pat.

- Nu eu, spuse George. Eu rămân aici. Supraveghez încărcarea, amintește-ți. Când începem transbordarea?

- Desigur, desigur. Să zicem, peste o jumătate de oră. Leonardo, ne neglijăm oaspeții.

Pe când Leonardo se apucă să remedieze neglijența, van Effen îl privi pe Samuelson. Nu semăna deloc cu Kathleen, dar asta nu însemna nimic; probabil că fata semăna cu mama ei irlandeză.

Același crainic, a cărui stare depresivă nu putea fi comparată decât cu remarcabila sa rezistență, apărură pe ecran imediat după miezul nopții.

- Cu regret trebuie să vă anunțăm că nu vă vom putea transmite pe viu fisurarea cu care sunt amenințate barajele din Flevoland atunci când va avea loc. Camerele noastre de filmare nu pot funcționa în condiții de întuneric total și de ploaie torențială. Suntem totuși în contact radio-telefonice permanent cu un număr de observatori și vă vom informa imediat ce vom avea știri proaspete.

Imaginea îi dispărură de pe ecran.

- Păcat, spuse Samuelson. Nu părea deloc dezamăgit.

- Ar fi fost un spectacol mișcător. Totuși, n-ar trebui să avem mult de așteptat.

Într-adevăr, peste mai puțin de un minut, crainicul reapărură și puse receptorul la loc pe masă.

- Barajele Oostelijk-Flevoland și Zuidelijk-Flevoland au fost fisurate simultan cu aproximativ nouăzeci de secunde în urmă. Ambele fisuri par să fie destul de mari, dar, din cauza condițiilor meteorologice îngrozitoare, este imposibil să se estimeze mărimea și gravitatea pagubelor. Autoritățile spun că trebuie să aștepte până mijesc zorile pentru a putea afirma cu precizie cât de mare este dezastrul. Vom fi, totuși, pe recepție, din oră în oră, pentru a vă furniza toate detaliile proaspete care vor apărea.

Făcu o pauză, pentru a se uita la o foaie de hârtie pe care tocmai o primise din studio:

- Tocmai s-a primit un telefon de la FFF. Mesajul este următorul: "Markerwaard, astăzi, la ora două după-masă".

CAPITOLUL 11

Alți doi bărbați urmau să joace un rol deosebit de important în orele matinale ale acelei zile.

Unul dintre aceștia era sergentul Druckmann, care era însoțit de alți doi ofițeri. Toți trei, în haine civile. Mașina lor nu avea însemnele poliției, era acoperită cu noroi și ușor accidentată. Conținea o cantitate neobișnuită de echipamente electronice, două transmițătoare radio separate și un mecanism radar. Echipamentele electronice erau în cantitate atât de mare, încât, contrar obiceiului, era așezate pe podea, chiar în fața scaunului din dreapta spate. Operatorul era așezat pe scaunul din stânga spate, cu o imensă hartă rutieră desfășurată pe genunchi. Pentru moment, echipamentul era acoperit neglijent cu o pătură. Mașina fusese postată acolo de la ora șase jumătate dimineața, pe o stradă laterală, chiar la nord de Gorinchem.

Alte două mașini fără însemne ale poliției, echipate asemănător, se aflau la o distanță de câteva mile. Dar mașina lui Druckmann era cea care avea să conteze în dimineața aceea.

Celălalt bărbat care avea să conteze era un oarecare Gropions, îmbrăcat într-o uniformă de caporal în armata olandeză și așezat lângă un plutonier, la volanul unui mic autobuz care transporta trupe ale armatei olandeze. Alți doi soldați erau așezați în spate. Nimeni n-ar fi folosit o fotografie de-a lui Gropions pentru un afiș de recrutare în armata olandeză. Purta o uniformă ponosită și destul de șifonată, iar pletele blonde îi atârnavă în dezordine de sub o pălărie cât se poate de piezișă. Dintr-un motiv numai de ei știut, olandezii le permit soldaților să-și poarte părul atât de lung, încât orice soldat britanic ar fi consemnat timp de două săptămâni. Dar buclele blonde erau de împrumut.

Ca și părul, uniforma era falsă. Gropions era, fără îndoială, soldat, dar nu caporal. Locotenent-colonelul Gropions, din trupele de comando ale armatei olandeze, era un exemplar cu totul special de armă cu totul specială și de elită.

*

Buletinul de știri de la ora șapte dimineața din acea zi - primul buletin de știri, din istoria televiziunii olandeze transmis la micul dejun, - fusese în același timp sumbru și ușor încurajator. Sute de mile pătrate din regiunea Flevoland fuseseră inundate, dar nu la mare adâncime. Din câte se știa, nu fuseseră pierderi de vieți omenești. Moartea în rândul animalelor nu a putut fi estimată decât mai târziu, în timpul zilei. Sute de meseriași începuseră deja să toarne alte sute de tone de bolovani și de beton cu solidificare rapidă între plăci de metal ridicate în grabă și - se recunoștea - insuficient asigurate. În cel mai bun caz, se recunoștea, de asemenea, această acțiune n-ar fi putut face mai mult decât să reducă foarte puțin efectele următorului val provocat de flux, iar reparațiile vor trebui să înceteze cu cel puțin trei ore înainte.

În camera de zi a morii, în care vreo duzină de persoane își luau micul dejun, Samuelson era extrem de bine dispus.

- Exact cum am prevăzut, doamnelor și domnilor, exact cum am prevăzut.

Privi pe rând la Van Effen, George și Vasco:

- Mă țin de cuvânt, nu-i așa, domnilor? Impactul psihologic a fost maxim, totuși nimeni nu și-a pierdut viața. Lucrurile evoluează exact în sensul dorit de noi.

Se opri și ascultă răpăitul tunător al ploii pe verandă, își pierdu treptat expresia de bună-dispoziție, bătu darabana cu degetele în masă, se uită la Daniken și-l întrebă:

- Dumneata ce crezi?

- Nu prea-mi place, spuse Daniken.

Se ridică și ieși pe verandă, închizând ușa după el. Se întoarse în mai puțin de zece secunde.

- Vântul e aproape același, spuse. Vreau să spun, cu intensitate de furtună. Aș putea zbura dac-ar fi numai asta. Dar ploaia e cea mai torențială pe care am văzut-o vreodată, chiar mai puternică decât la începutul musonului, în India. Vizibilitatea e zero. Pe așa timp nu pot zbura conform planului inițial.

- Vrei să spui că n-o să zbori? întrebă Samuelson. Refuzi să zbori?

Samuelson nu părea prea tulburat.

- Nici chiar dacă mi-ai ordona. N-am de gând să fiu persoana răspunzătoare pentru sfârșitul tuturor dorințelor dumitale. Eu sunt pilotul și refuz să fiu responsabil pentru moartea a douăzeci și două de persoane. Ceea ce s-ar întâmpla, dacă ne-am ținut de planurile inițiale de zbor. Sinuciderea în masă nu e specialitatea mea.

Van Effen își dresă, delicat, glasul.

- În mod normal, după cum știți, sunt persoana cel mai puțin curioasă. Dar nu-mi place această discuție despre sinuciderea în masă. Nu în ultimul rând pentru că e vorba și de mine. E oare absolut important să plecăm la ora prestabilită?

- Nu neapărat. Răspunsese Romero Agnelli.

- Domnul Samuelson îmi face onoarea de a lăsa toate chestiunile organizatorice pe seama mea.

- Și e o chestie la care te pricepi grozav.

- Mulțumesc.

Agnelli zâmbea, aproape scuzându-se:

- Nu fac decât să respect orarele.

- Nu cred că trebuie să te îngrijorezi prea mult din cauza orarelor, spuse van Effen. Eu cunosc țara asta, dumneavoastră - nu. Sunt sigur că George și locotenentul vor confirma că ploile torențiale de o asemenea intensitate rareori durează mai mult de vreo oră. Oricum, niciodată două. Și cum, contrar obiceiului, tot m-am pornit pe întrebări, ce e cu toată discuția asta despre piste de zbor sau planuri de zbor, ori cam așa ceva?

- Nu e nici un motiv pentru care să nu știi, spuse Samuelson.

Se simțea vădit ușurat de declarația lui van Effen și era într-o dispoziție expansivă.

- Daniken a trasat prin radio un plan de zbor până la Valkenburg, lângă Maastricht, și acesta a fost acceptat. Astăzi filmăm o scenă pe dealuri, la țară, și singura regiune de țară deluroasă din Olanda este în provincia Limburg, unde se află Valkenburg. Romero a avut chiar prevederea de a ne rezerva camere de hotel acolo.

- Unde, firește n-aveți nici o intenție de a vă duce. Van Effen aprobă, de două ori, din cap.

- Bine, foarte bine. Decolați spre Limburg, care se află aproximativ în direcția sud-sud-est. Apoi domnul Daniken coboară și schimbă direcția. Olanda este o țară foarte plată, așa că trebuie să zbori la altitudine foarte mică pentru a evita radarul. Cum și eu sunt pilot, știu că altimetrele sunt renumite pentru inexactitate la altitudine foarte mică. N-ar fi o fericire prea mare pentru noi dacă un curent neașteptat ne-ar pune în contact cu un bloc înalt sau chiar cu una din antenele alea gigantice de televiziune, atât de caracteristice pentru țara asta. Domnul Daniken trebuie să vadă încotro se îndreaptă și trebuie să spun că sunt sută la sută de acord cu domnul Daniken.

- Domnul Danilov a descris situația chiar mai bine decât aș fi făcut-o eu, spuse Daniken. Sunt sută la sută de acord cu cele spuse de el.

- Iar eu sunt de acord cu voi amândoi, spuse Samuelson. Leonardo, fii atât de amabil și spune-i lui Ylvisaker să-și întârzie plecarea cu camionul până la noi instrucțiuni. Nu vreau ca el să ajungă la destinație înaintea noastră.

Ylvisaker, strălucitor în uniforma de locotenent-colonel, și cei doi tovarăși ai săi, în uniformă de sergent și de caporal în armata olandeză, plecară la opt și patruzeci și cinci. Vântul nu scăzuse în intensitate, dar ploaia, după cum prevăzuse van Effen, se mai potolise, semănând acum cu o burniță ceva mai deasă.

*

La ora opt și patruzeci și șase de minute, Cornelius, polițistul din spatele mașinii sergentului Druckmann spuse:

- Au ieșit, domnule sergent. Druckmann ridică microfonul:

- Aici sergentul Druckmann. Ținta Zero tocmai a ieșit. Rog ca A, B, C, D, E să confirme.

Cele cinci vehicule de patrulă ale armatei au confirmat în ordine alfabetică. Druckmann spuse:

- Peste două minute, cel mult trei, vom fi în măsură să știm pe ce drum o ia Ținta Zero. După aceea, vom raporta la intervale de un minut.

*

La opt și patruzeci și șapte, douăzeci și două de persoane s-au îmbarcat în uriașul elicopter. Toți, cu excepția celor patru fete, a lui van Effen și a lui George, erau îmbrăcați în uniforme ale armatei olandeze. Samuelson își luă rămas-bun de la patru oameni de serviciu cu umbrele, care veniseră să-i conducă, presupunând că se vor întoarce în seara următoare. Toți soldații, cu o singură excepție, erau înarmați cu mitraliere. Excepția - Willi, santinela inefficientă, era împovărat numai cu o pereche de cătușe. La opt și patruzeci și nouă, Daniken a decolat și s-a îndreptat spre sud-sud-est.

Tot la opt și patruzeci și nouă, sergentul Druckmann a raportat:

- Urmăriți Ținta Zero la doi kilometri. Ținta Zero se află acum la un kilometru nord de Gorinchem. De acolo, cele trei rute principale de ieșire sunt spre est, spre sud și spre vest. Încă două minute și vom fi în măsură să vă spunem în ce direcție a luat-o.

*

Van Effen se îndreaptă spre Romero Agnelli, așezat lângă el, îi puse mâna pâlnie la ureche și spuse:

- Mă intrigă două lucruri. Agnelli zâmbi și ridică din sprâncene:

- Mi s-a dat să înțeleg că armamentul din acest elicopter a fost demontat și înlocuit cu arme false. Dar pistoalele acestea sunt reale.

- Armamentul a fost, într-adevăr, demontat și înlocuit cu arme false. Apoi am înlocuit armele false. Aceste lucruri nu sunt greu de descoperit, dacă știi unde să te uiți. Care e al doilea lucru care te intrigă?

- De ce nu urcă Daniken? Suntem tot sub o sută de metri.

- Privește spre stânga dumitale și vei vedea de ce.

Van Effen privi. La mai puțin de cincizeci de metri distanță, un alt elicopter, cu mult mai mic, zbura paralel cu el. Chiar în timp ce van Effen privea, pilotul lăsa în jos fereastra și făcu un semn cu brațul. Van Effen privi în față. Daniken îi răspundea printr-un alt semn. Pilotul micului elicopter își închise fereastra și începu să urce. Daniken întoarse încet elicopterul, până când ajunse să se îndrepte spre sud.

- Frumos, spuse van Effen. Foarte, foarte frumos. Pe o vreme ca asta, e puțin probabil să fie prea multe zboruri particulare azi în țară. Controlorul bătrân și plictisit al zborurilor s-ar putea amuza să urmărească elicopterul ăsta până la Valkenburg. Acel elicopter se îndreaptă, firește, spre Valkenburg.

Agnelli aprobă, din cap:

- Ideea dumitale, desigur.

Agnelli zâmbi și făcu un gest depreciațiv cu mâna.

- Ținta Zero se îndreaptă spre vest pe drumul spre Sliedrecht, raportă Druckmann. Ce patrulă e în vecinătate?

- Patrula A.

- Ah! Dumneavoastră sunteți, domnule colonel Gropions?

- Da. Văd un baraj mai rutier la un kilometru est de Sliedrecht. Ține-te după ei până-i vezi. Dar nu prea aproape.

- Am înțeles, domnule colonel. Ținta Zero avansează foarte lent. Poate că e mai bine să spun că avansează circumspect. Puțin sub cincizeci de kilometri pe oră. Estimez că vor ajunge în raza dumneavoastră vizuală în mai puțin de douăzeci de minute.

- Mulțumesc, sergent.

*

Ylvisaker se rezemă confortabil pe spătarul scaunului și aprinse o țigară de foi. Spuse cu un oftat:

- Asta e viața. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu suntem în elicopterul ăla afurisit.

*

Elicopterul ăla afurisit își croia drum clătinându-se și hurducându-se în direcția generală sud-sud-vest. Era direcție "generală", pentru că Daniken se străduia din răspuțeri să evite orașele, satele, așezările omenești de orice mărime ar fi fost. Van Effen se gândi că precauția era cu totul inutilă. Nu exista nici un motiv posibil pentru care vreun fermier izolat să raporteze trecerea unui elicopter neidentificat și probabil neidentificabil. Elicopterele erau puzderie în Olanda.

Van Effen examinează elicopterul de luptă. Majoritatea pasagerilor aveau un aer evident nefericit, iar fețele lor aveau o mare varietate de culori: Annemarie și Julie, așezate una lângă alta, adoptaseră atitudini absolut asemănătoare: pumnii strânși și ochii închiși. Van Effen însuși nu era deloc emoționat. Daniken era un pilot excelent. Își făcu mâna pâlnie la urechea lui Agnelli:

- Cât mai avem?
- Vreun sfert de oră.
- Cazare rezonabilă? Agnelli zâmbi:
- E un locșor drăguț.

Judecând după standardele gusturilor lui Samuelson, locșorul ăla drăguț, gândi van Effen, trebuie să fi fost cam de mărimea Palatului Regal din Piața Digurilor.

*

Semnul roșu și galben indica: "Control rutier în față. Rugăm opriți la lumina roșie".

Șoferul lui Ylvisaker încetini și întrebă:

- Acum ce facem? Ylvisaker pufăi liniștit din trabuc:
- Mergi mai departe, omule.

*

Șoferul lui Gropions își coborî binoclul:

- Ținta Zero, precis, domnule colonel. Își duse din nou binoclul la ochi:
- Are și numărul care ne-a fost comunicat. Vehiculul lui Gropions era pe străduța din stânga, cu fața spre trafic. Pe străduța din dreapta și puțin în spatele lor mai era un autobuz cu trupe. Doi soldați, ambii cu umbrele, se rezemau de acest vehicul. Amândoi fumau țigarete.

*

- Ia uită-te și la soioșii ăștia, spuse Ylvisaker. Umbrele! Țigarete! Pariez că nu se găsește nici picior de ofițer mai aproape de Rotterdam. Și ăștia, bagă de seamă, fac parte din trupele de viteji care au jurat să apere NATO până la moarte.

Când opriră la semnalul roșu, Gropions și cei doi oameni ai săi, toți cu mitraliere în mâna stângă, se apropiară de camionul militar furat. Gropions se îndreptă spre cabina camionului, iar cei doi oameni ai săi spre spatele remorcii. Ylvisaker deschise ușa:

- Asta ce mai e, caporal?

- Un colonel! Gropions, evident încurcat, deloc în largul său, execută un salut militar corect, așa cum era de așteptat de la un caporal neglijent.

- Un colonel. Dac-aș fi știut... Ylvisaker zâmbi tolerant:

- Ce s-a întâmplat, caporal?

- Ordine, domnule colonel. Avem instrucțiuni să oprim și să examinăm toate vehiculele, inclusiv camioanele militare, care ar putea transporta arme obținute ilegal. Ni s-a dat numărul de înregistrare al unui anumit camion militar. Nu e vorba de acesta.

Ylvisaker manifestă un ușor interes:

- Căutați ceva în mod special?

- Proiectile, domnule colonel. Proiectile sol-sol și sol-aer. Trebuie să recunosc, domnule colonel, că nici măcar nu știu cum arată, cu excepția faptului că au culoarea cuprului și sunt lungi de mai bine de doi metri.

- Datoria e datorie, caporal. Văd că ai doi oameni în spate. Ordonă-le să deschidă și să caute. Știi, pentru procesul verbal.

Gropions a dat ordinul, ușile din spate au fost deschise și nu s-a găsit nici un proiectil.

- Vă cer scuze, domnule colonel, spuse Gropions. Ezită, apoi scoase un carnet și un creion:

- Am instrucțiuni să legitimez fiecare persoană care trece prin acest punct de control.

Ylvisaker caută în buzunarul interior al vestonului. Gropions spuse:

- Nu, nu, domnule colonel. În cazul dumneavoastră, nu e nevoie de acte. Numai numele dumneavoastră, domnule colonel.

- Ylvisaker.

- Domnul colonel Ylvisaker.

Cu multă conștiinciozitate, Gropions scrisese numele în carnet. Ce ironie, gândi el, ca o asemenea confruntare să aibă loc între un locotenent-colonel deghizat în caporal și un civil - și criminal- deghizat în locotenent-colonel. Își puse carnetul deoparte și ridică mitraliera în aceeași clipă ca și cei doi soldați din spatele camionului.

- O mișcare, spuse Gropions, și ești mort.

Nici nu apucase Gropions și cei doi oameni ai săi să-i ducă pe Ylvisaker și pe cei doi oameni ai acestuia la marginea drumului, când mașina sergentului Druckmann opri în spatele lor. Druckmann și oamenii săi ieșiră. Druckmann ținea în mână o cantitate impresionantă de obiecte din metal. El privi spre caporalul ale cărui bucle lungi și blonde atârnavă în dezordine pe ceafă și spuse șovăitor:

- Domnul colonel Gropions?

- Chiar el.

Gropions își scoase pălăria, își smulse peruca și o aruncă dincolo de marginea drumului:

- Chestiile astea afurisite zgârie. Druckmann spuse:

- Felicitări, domnule colonel.

Gropions, care, acum fără perucă, semăna foarte bine cu un locotenent-colonel, clătină din cap cu căldură.

- Asemenea și dumitale, sergent. Numele, te rog? Tot ce știu e că toate mașinile de poliție sunt pline cu sergenți.

- Druckmann, domnule colonel.

- O treabă excelentă, sergent Druckmann. Absolut de profesionist. Pot să întreb ce sunt fierăraiele alea din mâna dumitale?

- Cătușe și lanțuri pentru picioare, domnule colonel. Am înțeles că armata nu prea are așa ceva.

- Splendid. Fii amabil și pune pe unul dintre oamenii dumitale să le aplice imediat prizonierilor.

Se întoarse spre unul dintre soldații săi:

- Anunță toate patrulele să se întoarcă la bază. Ți-aș sugera, sergent, să transmiți același lucru mașinilor de poliție. Punând accent, desigur, pe necesitatea de a păstra cu strictețe secretul.

- Imediat, domnule colonel. Dar nu e nevoie să punem accent pe caracterul secret al acțiunii. Cu toții, inclusiv eu, am fost amenințați de domnul colonel de Graaf personal că ne trimite în Insula Diavolului dacă scăpăm o vorbă.

- Ah! Redutabilul nostru comandant al poliției din Amsterdam.

- Da, domnule colonel. Ai cui prizonieri sunt ăștia: ai dumneavoastră sau ai noștri?

- Acum sunt proprietatea poporului. Vom merge cu mașinile până la baza mea militară, îi vom suna pe domnul Wieringa, ministrul apărării, și pe domnul colonel de Graaf și vom afla ce e de făcut cu ei. Între timp, să aruncăm o privire în camionul lui Ylvisaker... ei, vreau să spun, în camionul furat de el.

În camion, Druckmann spuse:

- Știu, cu adevărat, foarte puțin despre ceea ce se petrece. ăștia trei fac parte din FFF?

- Absolut. Și sunt învinuiți de trei lucruri. Primul - că s-au dat drept ofițeri ai armatei. Al doilea - că sunt în posesia unui vehicul militar furat.

Gropions deschise capacul celor două false rezervoare de benzină, lăsând să se vadă formele cilindrice turtite a două obiecte de metal de culoarea bronzului.

- A treia învinuire, desigur, este aceea că transportă două bombe atomice.

Puseră capacele la loc și ieșiră. Druckmann întrebă:

- Îmi este permis să fumez în prezența domnului colonel?

- Domnul colonel e pe punctul de a face același lucru. După câteva clipe, Druckmann spuse:

- Ei bine, fie. Mă ofer.

- Să conduci camionul ăsta până la bază?

- Sunt un laș fără pereche, domnule colonel. O să am mare grijă.

- Eu am foarte mult timp pentru lașii fără pereche, sergent. Când vom ajunge la bază, acolo se vor afla doi experți americani din Germania, care vor dezactiva chestiile

astea afurisite. Mașina mea va merge în frunte, cu farurile roșii aprinse și tot dichisul. Dumneata mă vei urma îndeaproape, iar mașina de poliție cu care ai venit până aici va rula imediat în spatele dumatăle. Ai o consolă, sergent Druckmann. Dacă sări dumneata în aer, sărim cu toții.

Era ora nouă și douăzeci și șapte de minute dimineața.

*

Fix la aceeași oră, Daniken ateriză lângă o altă moară izolată, transformată în fermă, cu mult mai mare decât cea pe care o părăsiseră de curând. Doi bărbați și două femei, cu umbrele în mâini, ieșiră în grabă să-i întâmpine. După zâmbetele de pe fața celor patru, era limpede că Samuelson și prietenii săi nu erau numai cunoscuți și bine veniți, ci chiar așteptați.

Motorul odată oprit, în interiorul elicopterului de război domnea o liniște aproape mormântală. Van Effen îi spuse lui Agnelli:

- Ei, da, ai, într-adevăr, un oarecare talent organizatoric Agnelli zâmbi și nu spuse nimic.

*

Camera de zi a morii, care avea o verandă asemănătoare celeilalte, era considerabil mai mare și chiar mai luxoasă. Erau zece persoane în încăpere: Samuelson și frații Agnelli, van Effen și prietenii săi, și cele patru fete. Daniken, presupunea van Effen, parca - și ascundea - elicopterul într-un hangar din apropiere. Riordan urcase la etaj, fără îndoială pentru o nouă repriză de meditație și rugăciune.

Samuelson, destins într-un fotoliu, în fața unui foc de lemne care trosneau în cămin, oftă ca un om mulțumit de el însuși.

- Totul a mers ceas, absolut ceas. Penultima etapă a fost dusă la bun sfârșit. Știu că e încă destul de devreme, dar o să luăm un prânz ușor. Deocamdată, cred că nu ne-ar strica un jone jenever.

- Un prânz ușor? Întrebă van Effen. Plecăm și de aici?

- Imediat după ora două. Samuelson arată spre un televizor.

- După ce-o să vedem ce se întâmplă în Markerwaard.

- Înțeleg.

Van Effen arăta cât se poate de limpede că nu înțelege nimic.

- Ei, nu contează unde mergem. Ridică din umeri:

- Câte așezăminte de felul ăsta posedați în Olanda?

- Nici unul. Proprietarii acestei case, de pildă, se prăjesc la soare în insulele Bahamas. Iar noi le plătim bine. După cum vă dați seama, acum e un sezon mort pentru agricultură. Un fermier local, la rândul său, bine plătit, are grijă de vite și de oi. Nu sunt probleme. Știi unde te afli, domnule Danilov?

- N-am nici cea mai vagă idee.

Dintr-o experiență îndelungată, van Effen învățase să mintă cât se poate de convingător. Știa cu precizie unde se află.

- După un zbor atât de scurt, tot undeva în Olanda. Are importanță?

- Ai o lipsă de curiozitate de-a dreptul ciudată. Ne aflăm în apropiere de Middelharnis. Ai auzit de locul ăsta?

- Middelharnis?

Van Effen se încruntă, apoi întreabă:

- Dincolo de Flakkee?

Samuelson zâmbi, aprobă din cap și nu spuse nimic.

Van Effen puse pe masă paharul pe care tocmai i-l dăduse Leonardo. Fața-i era împietrită și întunecată; avea o privire foarte rece.

- Haringvliet, șopti el. Vreți să pun mâna pe Haringvliet?

Își dăduse perfect seama de asta de un timp bun.

Barajul Haringvliet era considerat drept valva sau poarta de ecluză a Olandei. El bloca intrarea în estuarul Haringvliet și spre multe alte canale navigabile. La sfârșitul primăverii și începutul verii, când se topeau zăpezile din Alpi, din Germania și Franța, el devia apele râurilor Rin, Waal și Maas dincolo de Rotterdam, făcându-le să ajungă în Noul Canal Navigabil, ce se vărsa în Marea Nordului la Europort. Reușea să facă asta pur și simplu ținându-și închise porțile hidraulice acționate electric. Când nivelul apelor râurilor se ridica prea tare, iar nivelul mării scădea considerabil, barajul Haringvliet, putea face apele să se verse în Marea Nordului, pur și simplu deschizându-și atâtea porți cât se considera necesar. Totuși, în această perioadă a anului, când apa râului atingea nivelul cel mai scăzut, sarcina sa principală era de a pune stavilă Mării Nordului. Singura excepție o constituiau ultimele marea. Inundațiile, pagubele și morțile ce vor rezulta inevitabil din distrugerea porții de ecluză a Olandei erau incalculabile.

- Da, domnule Danilov.

Samuelson era, probabil, conștient că-și pune viața în pericol, dar rămase, în aparență, calm.

- După cum spui, vreau să pun mâna pe Haringvliet. Van Effen dădu scurt din cap, o singură dată:

- Așa se explică armele atomice. Sper să dea Dumnezeu să explodeze în drum și să-i arunce în aer pe Ylvisaker și pe prietenii săi.

- E o dorință total lipsită de caritate, ca să mă exprim eufemistic.

Samuelson își sorbi băutura. Dacă era emoționat, știa s-o ascundă cât se poate de bine.

- Văd că-ți porți pistolul Smith & Wesson, domnule Danilov. N-avem nici o îndoială că și prietenii dumitale sunt înarmați. Romero, Leonardo și cu mine n-avem nici o armă asupra noastră - pentru noi, e o chestiune de principiu. Dacă crezi că e cazul să mă împuști, n-am cum să mă opun. Dar nu ți se pare cam nedrept să împuști un om numai din cauza unei groaznice neînțelegeri?

Era limpede că Samuelson se distrează de minune.

- Continuă.

- Armele nucleare nu sunt, în nici un caz, destinate barajului Haringvliet. Și asta din trei motive. Mai întâi, pentru că nu mor de plăcerea de a sări eu însumi în aer. În al

doilea rând, vreau ca porțile ecluzei să rămână intacte și în perfectă stare de funcționare. În al treilea rând, intenționez să iau în stăpânire barajul.

Van Effen își sorbi în tăcere băutura timp de câteva clipe, ca și cum și-ar fi luat timp de gândire. Nu numai că știuse demult că ținta lui Samuelson era Haringvliet, dar fusese, de asemenea, convins că Samuelson n-avea nici o intenție de a-l distruge.

- Cât de ambițios! Și cum ai de gând să procedezi?

- Treaba e pe jumătate făcută. Acum vreo patruzeci de ore, un electrician talentat a îndeplinit o sarcină foarte delicată și perfect detectabilă, sabotând trei turbogeneratoare.

- Sabotând, pe dracu. Lucra acolo?

- Bineînțeles.

- Și era olandez?

- Da. Am constatat întotdeauna că douăzeci de mii de dolari au cea mai profundă influență chiar și asupra sufletelor celor mai patriotice. În plus, habar n-avea ce e-n capul nostru. I s-a dat, firește, posibilitatea de a descoperi sursa acelor defecțiuni și când n-a reușit au fost chemați experți de la Rotterdam. Acești patru experți sunt găzduiți într-o pivniță, aflată chiar sub noi. Sunt bine hrăniți și îngrijiți, așa cum vei putea constata și singur oricând dorești.

- N-o să fie nevoie. Și apoi, desigur, ați trimis la fața locului propriii voștri experți.

- Da. Vai, toți patru au cazier și mai multe condamnări la închisoare, dar au reușit să se salveze, de fiecare dată, prin faptul că sunt cei mai buni spărgători de seifuri din țară. Se pricep foarte bine și la instalații electrice.

- Probabil că nu v-a fost ușor să contactați asemenea oameni, spuse van Effen.

Făcu o pauză, apoi spuse:

- Greșesc. Probabil că v-a fost foarte ușor. Se uită la Romero Agnelli:

- Frații dumitale din închisoare, desigur. Ei trebuie să știe numele și cazierul tuturor criminalilor importanți din țară, conform standardelor lor.

- Sunt oameni foarte pricepuți, spuse Samuelson, dar se pricep mai bine la spartul seifurilor decât la instalațiile electrice.

- Scopul lor fiind, desigur, spuse van Effen, de a localiza și dezactiva toate sistemele de alarmă de la baraj: pedale de presiune, raze, butoane de panică și ce-o mai fi. De asemenea, de a descoperi unde sunt plasate santinelele de serviciu și cele care nu sunt de serviciu.

- Nu trebuie să dezactiveze. Nu încă. S-ar putea ca nici măcar să nu fie necesar, spuse Agnelli. Restul, da. Au fost unu sau două puncte în legătură cu care nu erau prea siguri, așa că am cerut permisiunea de a-i aduce acolo pe cei mai buni specialiști în turbogeneratoare din țară.

Van Effen aprobă din cap.

- Și, firește, l-au adus pe cel mai bun specialist într-un domeniu cu totul diferit. Pe O'Brien. Foarte inteligent, trebuie să recunosc.

Samuelson făcu un gest de modestie:

- E numai meritul lui Romero. Ar fi fost un excelent ofițer de divizie. Apropo, s-a întors O'Brien?

Leonardo ieși din cameră și se întoarse cu un O'Brien cu totul diferit de cel obișnuit, datorită faptului că acum avea barbă și mustață.

- Scuzați-mă pentru chestiile astea, zise O'Brien. Strâmbându-se destul de tare, își smulse și mustața și barba. Cum urmează să mă imbarc cu voi, m-am gândit că transformarea subită a unui inginer civil într-un sergent-major al armatei olandeze i-ar fi putut face pe câte unii să ridice din sprâncene.

Samuelson întreabă:

- Cum stau lucrurile?

- Gata de pornire.

- Încă un lucru, zise George. Cum o să-i recunoaștem pe acești patru... ăă... colegi ai voștri de la baraj? Nu vrem să ne îndreptăm puștile într-o direcție greșită.

- E bună întrebarea, zise Agnelli. Toți patru sunt îmbrăcați în salopete de un albastru foarte deschis.

- Și nu transportă decât unelte de lucru în sacii de lucru?

- Câte-un pistol, pe ici pe colo. Câteva grenade cu gaz. Lucruri folositoare de genul ăsta.

- Mi-ar plăcea să am și eu câteva din astea, zise van Effen. Niște grenade cu gaz. Într-un săculeț sau într-o valiză. Ca și domnul Samuelson, sunt adversarul violenței inutile, iar oamenii de pe dig sunt, la urma urmei, concetățenii mei adoptivi. Dacă va fi nevoie să-l imobilizez pe vreunul din ei, aș prefera s-o fac cu o trîmbă de gaz, mai curând decât cu un glonț.

- Exact așa cred și eu, spuse Samuelson. O să-ți dăm niște grenade.

- Încă ceva, zise van Effen. Cum o să explicați prezența a doi civili într-un grup militar?

- Aha! Samuelson zâmbi larg.

- Civili, dar nu dintre cei obișnuiți. Sunteți doi membri marcanți ai brigăzii antiteroriste de la poliția din Amsterdam. Mi se pare că le-am potrivit destul de bine, nu crezi?

- E drăguț, spuse van Effen. Întotdeauna mi-am dorit să fiu polițist. Cum intenționezi să pătrunzi la baraj, domnule Samuelson?

- Nimic mai simplu. Aterizăm pe drumul de la baraj. Mai întâi, trimitem, firește, un mesaj prin radio celor de la baraj, prin care-i avertizăm că există o suspiciune - nu mai mult - că FFF s-ar putea să se gândească să atace instalațiile, fie dinspre mare, fie dinspre râu și că bărcile de patrulă se vor apropia dinspre râu, iar un distrugător se va apropia dinspre mare. Noi, desigur, va trebui să fim primii acolo - de aici, zborul nu durează decât câteva minute. Li se va ordona să păstreze cea mai strictă tăcere radio - nici transmisii, nici recepții.

- Totul e gândit cu simplitatea unui adevărat geniu, spuse van Effen. Ai curaj, într-adevăr. Domnișoarele rămân aici, desigur.

- În nici un caz. Pentru nimic în lume n-aș vrea ca Maria și Kathleen să rateze acest splendid deznodământ. Vom scoate ecranul din spate al elicopterului, iar cele patru doamne vor rămâne ascunse până luăm în stăpânire barajul.

- Te-ai gândit oare că s-ar putea ca celelalte fete să strige după ajutor sau să încerce să le imobilizeze pe Kathleen și Maria?

- O să le fie cam greu să strige după ceva când vor avea căluș în gură și să atace pe cineva când vor avea mâinile legate la spate. Ca o măsură de precauție suplimentară, va fi și Joop cu ele. Joop e foarte folositor, atunci când are o pușcă.

- Te gândești la toate, spuse van Effen.

Spera ca Joop să nu fie *prea* folositor, pentru că atunci Joop ar fi trebuit să moară.

Samuelson se ridică, se duse la birou și scoase două foi de hârtie.

- Astea sunt planurile orizontale și verticale ale barajului Haringvliet. Leonardo, du-te și adu-i și pe ceilalți aici. Aș vrea ca fiecare să știe exact ce are de făcut, să cunoască locul precis în care se va afla fiecare santinelă, unde sunt santinelele ieșite din schimb și lucrătorii și să se afle fiecare dintre oamenii care lucrează acolo. Nu trebuie să ratăm nimic.

Daniken se întoarse chiar când pleca Leonardo. Peste numai câteva secunde, Leonardo se întoarse, aducându-i cu el pe Joop, Joachim și încă doi tineri anonimi din Facțiunea Armatei Roșii, care fuseseră și la cealaltă moară, patru bărbați mai vârstnici - de peste treizeci și patruzeci de ani -, pe care van Effen nu-i mai văzuse niciodată până atunci și două dintre santinelele pe care le văzuse mai înainte. Ultimii șase aveau un aer foarte tenace, foarte competent. S-au înghesuit cu toții în jurul mesei, urmați de van Effen, Vasco, George, Samuelson, Romero Agnelli, Daniken și O'Brien. Nu lipseau decât două persoane: Willi, care era încuiat undeva într-o pivniță, și Riordan, care probabil era deasupra unor asemenea treburi lumești și trecătoare.

Deși Samuelson convocase ședința, Romero Agnelli a fost cel care a condus-o. Talentele sale organizatorice erau, într-adevăr, remarcabile. I-a indicat cu precizie fiecăruia locul unde urma să se ducă și ce se aștepta de la el. A insistat, de asemenea, să-și potrivească ceasurile, astfel încât fiecare să știe exact la ce oră să se afle la locul stabilit. Toate astea i-au luat aproximativ cinci minute. Apoi a luat-o de la capăt. Când a început să explice același lucru pentru a treia oară, van Effen, însoțit de George și Vasco, s-a îndreptat, hotărât, spre bar. Samuelson, zâmbind, a venit după ei și s-a așezat în spatele barului.

- Te plictisești repede, domnule Danilov?

- Nu e nevoie să mi se spună de două ori același lucru. Cu atât mai puțin, de trei ori.

- Ai marcat un punct. Poate c-am supralicitat puțin. Se uită la ceas.

- Sunt puțin îngrijorat. Cred că până acum ar fi trebuit să sosească și camionul.

- Ylvisaker mi s-a părut un tip competent, spuse van Effen. Pană de motor, circulație aglomerată, pană de cauciuc, orice e posibil. Oricum, vei afla curând. Spuneai că ai un transmițător radio aici. Locotenentul e un operator specialist și, desigur, știe și frecvența și lungimea de undă ale camionului.

- Ai vrea să fii atât de bun, locotenente? Mulțumesc. Samuelson arată un loc în celălalt capăt al camerei:

- Acolo.

Vasco se așează în fața transmițătorului, își potrivește căștile și începu să transmită. După două minute, își scoase căștile, și se întoarse la bar:

- Nimic, domnule Samuelson. Nu pot să dau de el. Samuelson își țuguie buzele:

- Ești sigur?

- Sigur că sunt sigur.

Vasco vorbea cu o ușoară urmă de iritare în glas.

- Doar știu ce fac. Dacă nu mă crezi, să încerce și Daniken. Și el știe ce face.

- Nu, nu. Scuză-mă, locotenente. Sunt îngrijorat, știi.

- E posibil să se fi întâmplat două lucruri, spuse Vasco. Poate c-a avut un accident. Țsta ar fi lucrul cel mai grav, dar și cel mai puțin probabil. Cel mai probabil e că are aparatul de recepție închis.

Samuelson se luminează puțin la față. Dar numai puțin:

- Dacă întârzie, de ce nu ne sună el?

- Știe să pună în funcțiune un radiotransmițător? Samuelson se luminează și mai tare la față:

- Sincer să fiu, nu știu.

Se întoarce brusc, în momentul în care o servitoare cu șorț se apropie de el.

- Scuzați-mă, domnule, spuse ea. M-am gândit că v-ar interesa să aflați că se va transmite o declarație a guvernului peste două minute. Chiar mai curând.

- Mulțumesc, mulțumesc.

Samuelson ieși în grabă din spatele barului, îi făcu un semn lui Agnelli să-și încheie discursul și deschise televizorul. Peste o jumătate de minut, pe ecran a apărut crainicul. Era cu mult mai tânăr decât cel din ziua precedentă, dar era evident că fusese instruit la aceeași școală de pompe funebre.

- Guvernul are de făcut trei anunțuri. Primul, că guvernul britanic și cel de la Stormont au fost de acord să retragă în cazărmi toate trupele britanice. Cum trupele sunt dispersate în toată Irlanda de Nord, e de așteptat ca procesul să dureze câteva ore, dar a și început. Deși nu a fost dată nici o declarație oficială în acest sens, se consideră că acest fapt indică clar intențiile Londrei.

Samuelson radia de fericire. În clipa aceea, Ylvisaker era ultimul lucru la care se gândea.

- Al doilea anunț este că ministrul de externe britanic, ministrul apărării, șeful Marelui Stat-Major și prim-amiralul se îndreaptă spre Amsterdam într-un aparat VC 10 pentru a asista la explozia nucleară din Markerwaard, de la orele două după-amiază.

Al treilea anunț este că guvernul a acordat amnistie celor doi prizonieri încă nenumiți, a căror eliberare a fost cerută de FFF.

Vom relua, desigur, transmisia la orele două după-amiază.

- Ei bine, spuse van Effen, pare să fie o capitulare totală.

- Desigur, lucrurile evoluează absolut satisfăcător, spuse Samuelson cu modestie. Vom lua cu noi un minimum de bagaje. Acestea pot fi ascunse în spatele elicopterului. Soldații în serviciu comandat nu cară după ei valize. Prânzul va fi la douăsprezece și treizeci, deci mai avem două ore și jumătate de așteptat până atunci. Nu cred c-ar fi bine să mai bem jongsjevener, așa că propun să ne odihnim. Deși nu ne întorcem aici la noapte, avem camere pregătite pentru dumneavoastră și veți fi conduși la ele. Spune-mi, locotenente, vrei să tragi un pui de somn?

- Eu? Nu mă cunoști!

- Atunci poate c-o să fii atât de amabil să cobori, să spunem, din douăzeci în douăzeci de minute, și să încerci să-l contactezi pe Ylvisaker?

- Dacă dumneata crezi că merită să încerc, desigur. O să mă duc sus să mă spăl, să-mi împachetez cele câteva lucrușoare pe care le iau cu mine și o să mă întorc peste douăzeci de minute. După aceea, pot rămâne și aici.

Vasco zâmbi:

- N-o să mai fac nici o excursie la bar, îți promit.

Camera în care au fost conduși van Effen și tovarășii săi era o copie aproape fidelă a celei care le fusese repartizată la cealaltă moară. Vasco făcu obișnuita inspecție meticuloasă și anunță că în cameră nu sunt microfoane.

Van Effen spuse:

- Samuelson e destul de îngrijorat că Ylvisaker și prietenii săi nu mai sosesc. Cred că putem fi siguri că aceștia sunt reținuți acum din ordinul Majestății sale. Ce e mai important, Samuelson pare să creadă că a și câștigat partida. Nici nu-i trece prin cap posibilitatea unui eșec. E o stare de spirit foarte periculoasă - pentru el, vreau să spun.

George întrebă:

- Și ce crezi că va face când va ajunge la baraj?

- Îl va lua în stăpânire. Nu cred că asta o să-i dea mare bătaie de cap. Apoi va anunța guvernul c-a făcut exact asta. Venind atât de curând după explozia nucleară din Markerwaard, faptul ar trebui să aibă un efect devastator asupra guvernului, care-și va da seama foarte bine de implicații și va înțelege că FFF ține toată nația în gheare.

- Și apoi, spuse Vasco, aruncă în aer câteva bucăți de beton din baraj, ca să arate că-și iau treaba în serios.

- Nici pomeneală, spuse van Effen. Nu fac ei chestii atât de grosolane. Explozibilele sunt ideea lui Agnelli. Și Agnelli e un tip foarte prudent. Cred că explozibilele sunt păstrate în rezervă, numai pentru cazul în care ceva n-ar merge.

Convingerea mea este că O'Brien știe tot atâtea lucruri despre cum se acționează porțile hidraulice ca și cel care le-a proiectat. Așa că FFF-iștii nu trebuie decât să deschidă ecluzele.

- Dar dacă autoritățile întrerup curentul de la centrală? întrebă Vasco. Atunci crezi că recurg la explozive?

- Trebuie să existe și autogeneratoare. Sunt sigur că O'Brien a verificat asta. Cât privește siguranța țării, porțile ecluzei de la barajul Haringvliet sunt instalațiile cele mai vitale din țară. Închipuiți-vă că porțile ecluzei sunt deschise când fluxul e redus și se produce o cădere puternică de curent. Pur și simplu nu-și pot permite să se bazeze pe o singură sursă electrică.

- Pentru moment totuși e mult mai important faptul că Samuelson și Agnelli au fost atât de amabili încât să ne pună la curent cu toate amănuntele planului lor.

George își frecă mâinile:

- Iar acum ne facem propriile planuri.

La vreo patruzeci de minute după ce Vasco se întorsese în camera de zi, coborî și Samuelson. Vasco era așezat în fața radiotransmițătorului și răsfoia, la întâmplare, o revistă. La intrarea lui Samuelson, ridică privirea.

- Ai reușit, locotenente?

- Deloc. Am sunat de patru ori, la fiecare zece minute, nu la douăzeci, cum mi-ai cerut dumneata. Nimic.

- Dumnezeuule mare!

Fără să țină seama de propriile sale admonestări, Samuelson se întoarse în spatele barului și aduse două pahare de jonge jenever.

- Ylvisaker ar fi trebuit să se întoarcă de foarte mult timp. Ce dracu i s-o fi întâmplat?

- M-am tot gândit, domnule Samuelson. N-a sărit în aer, pentru că până acum știrea s-ar fi transmis în toată țara. Să presupunem c-a avut un accident sau o defecțiune tehnică. Să mai presupunem că nu știe cum funcționează radiotransmițătorul. Dumneata ce-ai fi făcut, în locul lui?

- M-aș fi dus la cel mai apropiat telefon și aș fi luat legătura cu noi. E greu să umbli prin țara asta, indiferent în ce direcție, fără să dai de o casă sau de o cabină telefonică.

- Exact. Dar *știe* Ylvisaker numărul de telefon de aici? Samuelson se holbă la el, apoi spuse:

- Ylvisaker n-a fost niciodată aici. Așteaptă.

Leși repede din cameră și se întoarse după nici un minut, cu o expresie înnegurată:

- Părerea generală este că Ylvisaker nu cunoaște numărul.

- Dar știi precis pe ce drum a apucat?

- Desigur. Doi oameni, o mașină rapidă. Nu se poate să nu dea de el. Mulțumesc, locotenente. Mă bucur să constat că mai sunt pe aici oameni care gândesc.

- Să mai încerc, domnule Samuelson?

- Nu e decât o șansă slabă, nu-i așa? Vasco înălță din umeri:

- Foarte slabă. Dar tot n-am altceva de făcut.

- Mulțumesc.

Samuelson îi mai aduse un jonge jenever.

- Încă un fleac din ăsta nu-i poate face rău unei minți atât de limpezi cum e a dumitale.

- Ești amabil. Cred c-o să-l beau pe verandă, dacă-mi dai voie. Aici e puțin prea cald.

- Desigur, desigur. Samuelson ieși în grabă din cameră.

Mașina era un BMW de culoare cafenie, cu număr de înregistrare de Anvers. Vasco privi cum mașina și cei doi oameni dinăuntru dispar după colț, își termină gânditor, băutura, apoi se întoarse înăuntru. Se duse la radiotransmițător, căută o anumită frecvență și o anumită lungime de undă, și spuse, încet, în flamandă:

- Înregistrați.

Nu vorbi mai mult de douăsprezece secunde, apoi reveni la frecvența și lungimea de undă dinainte. Încercă din nou să-l contacteze pe Ylvisaker și i se răspunde cu aceeași tăcere. Își mai turnă un pahar, se așază din nou în fața radiotransmițătorului, se uită în treacăt pe o revistă, apoi sună din nou camionul dispărut. În următoarele douăzeci de minute, mai încercă de două ori și tot nu obține nici un răspuns. Continuă să încerce să stabilească legătura, când se întoarce Samuelson. Se uită la Vasco, se duse la bar și reveni cu încă două pahare.

- Încalc propriile-mi reguli, știu, dar îl meriți, iar eu simt nevoia să beau ceva. Tot nimic?

- Linie moartă. Știu că domnul Danilov își face o regulă din a nu fi niciodată curios, dar eu sunt ofițer activ în armata olandeză. Cât de importante sunt mașinăriile alea nucleare pentru dumneata?

- Au un scop aproape strict psihologic. Dacă era nevoie, le-aș fi folosit ca să arunc în aer căile de acces dinspre nord și dinspre sud de barajul Haringvliet.

- De ce? Nici un ofițer superior din Olanda nici n-ar visa măcar să atace barajul Haringvliet. Bombardiere? Niciodată. Avioane de luptă? Niciodată. Nu numai că poți face față oricărui atac cu elicopterul dumitale militar, nu numai că ai proiectile sol-aer, dar vei avea un număr mare de ostatici, a căror viață nu vor voi s-o pericliteze. Distrugătoare? Bărți torpedo? Proiectilele sol-sol absorb căldura. Sunt mortale.

- Nu vor folosi bombardiere?

- Ce s-ar întâmpla dac-ar fisura barajul Haringvliet?

- Desigur. Ei, n-are rost să mai încerci. Poate c-ar fi bine să ne odihnim amândoi puțin înainte de masă.

*

Vasco le făcu lui van Effen și lui George un scurt rezumat a ceea ce se întâmplase. Van Effen spuse:

- Deci l-ai convins pe Samuelson că e absolut invulnerabil și ai avut grijă ca, la baraj, să avem doi oameni mai puțin de înfruntat. Pe cine ai anunțat?

- Poliția din Rotterdam.

- Cred, George, că tot mai putem scoate un polițist din el. Ei, mai avem vreo oră până la masă.

- Eu trag un pui de somn, spuse Vasco. Patru jongs jenever la rând sunt prea mult pentru constituția mea delicată.

- Ce-ai spus?

- Ospitalitatea olandeză. Știi cum e.

Prânzul a fost cât se poate de potrivit, dar cât se poate de puțin relaxat. Samuelson a încercat să păstreze o atmosferă veselă, dar era groaznic de îngrijorat pentru soarta armelor sale nucleare, iar îngrijorarea sa era aproape palpabilă, astfel încât, în ultima jumătate de oră, prânzul a fost consumat într-o liniște aproape totală.

La cafea, Samuelson îi spuse lui van Effen:

- Crezi că e posibil ca Ylvisaker și oamenii lui să fie prinși de autorități, armată sau poliție?

- Foarte puțin probabil. Nu văd cum. Ești în perfectă siguranță. Chiar admitând că au fost prinși, problema e: oare Ylvisaker și oamenii săi ar fi vorbit?

- Despre barajul Haringvliet? Nu. Până când am ajuns aici, numai Riordan, Agnelli, Daniken și O'Brien știau de planul ăsta.

Samuelson zâmbi slab:

- Tot faimosul dumitale principiu al minimei informații, domnule Danilov.

- N-aș vrea să par cinic sau dur, dar, în cazul ăsta, de ce dracu te mai consumi?

- După cum puteți vedea, spuse crainicul TV, vremea e la fel de oribilă ca și până acum, iar vizibilitatea foarte redusă, ca la apropierea apusului. Ploaia e absolut torențială, iar intensitatea vântului e între opt și nouă grade. Vântul se îndreaptă acum spre nord-vest. Avem patru camere de luat vederi pe teren. Una lângă Hoorn și una lângă Volkendam, la vest de Markerwaard, iar una pe malul opus, lângă Leelystad. Mă tem că aceasta din urmă e virtual inutilizabilă: în ciuda apărătoarelor, ploaia bate direct în lentile. O a patra cameră de luat vederi e instalată într-un elicopter și am înțeles că cei din aer trec prin momente grele. Este ora unu și cincizeci și opt de minute. Primele imagini le vom transmite din elicopter.

Pe ecran apăru o imagine a mării acoperite de spumă și răscolite de furtună. Detaliile erau estompate și mișcate, pentru că era evident că elicopterul era zgâlțâit rău în aer, ceea ce făcea imposibil de menținut camera de luat vederi într-o poziție fixă. O altă voce preluă legătura de la crainicul din studio:

- Transmitem imagini luate din elicopter. Pot să vă asigur că prietenul meu din studio n-a exagerat cu nimic. Condițiile sunt abominabile și trebuie să mărturisesc că singura persoană care nu are grețuri este, din fericire, pilotul. Zburăm la o altitudine de șapte sute de metri, cu cincizeci de metri mai sus sau mai jos ori de câte ori aparatul ăsta afurisit e aruncat în sus sau în jos. Sperăm că suntem în siguranță la această înălțime, dacă explozia nucleară și trâmbele imense de apă care o vor însoți se vor produce chiar sub noi. Ceea ce, să ne ferească Dumnezeu. Acum este fix ora două după-amiază și - vocea crainicului se ridică cu aproape o octavă - iată că se produce! Iată că se produce! Parc-am avut gura spurcată. E chiar sub noi!

Capacitatea de cuprindere a camerelor de luat vederi fusese mărită la maximum. Suprafața Markerwaardului a fost acoperită de spumă albă, iar apoi a erupt o coloană imensă de apă, care a urcat vertical spre cer, în direcția camerei de luat vederi din elicopter.

- Priviți, vă rog, la asta! continuă vocea emoționată. Uitați-vă, vă rog, la asta!

Părea o recomandare inutilă, căci, fără îndoială, aproape nimeni din Olanda nu se uita la altceva.

- Tot spațiul a devenit o fântână arteziană cu substanțe radioactive. Pilotul nostru se deplasează cât poate de repede spre nord-vest. Vrem să ieșim din zona asta cât putem de repede. Ne e foarte greu să ne luptăm cu uraganul ăsta dinspre nord-vest, dar e limpede că pilotul speră că același uragan va împrăști trâmbele de apă și de substanțe radioactive, îndepărtându-le de noi. Așa sper și eu.

Van Effen se uită la Samuelson. Acesta părea să fi căzut într-un soi de transă. Doar mâinile îi mai dădeau semne de viață. Își împletise degetele de la ambele mâini, dar degetele mari i se roteau încet, unul în jurul celuilalt.

Apăru din nou crainicul din studio.

- Mă tem că lentilele din elicopter sunt acoperite de spumă. Regretăm că nici una din celelalte camere de luat vederi nu se află în contact vizual cu explozia. Se pare că aceasta s-a produs aproape exact în centrul Markerwaardului.

Se auzi din nou vocea crainicului din elicopter.

- Scuzați-ne pentru acest incident. Din cauza spumei radioactive și a ploii, pentru moment nu putem vedea absolut nimic. Continuăm să ne deplasăm ferm în direcția nord-vest. Așteptați o clipă, așteptați o clipă. Vedem din nou.

Trâmba se prăbușea. Camera de luat vederi, cu transfocatorul pe jumătate retras, mai zăbovi o clipă asupra trâmbii provocate de explozie, apoi începu să panorameze zona înconjurătoare. Se putea vedea cum cercul de apă se lărgeste tot mai mult, îndepărtându-se de centru.

- Acesta - spuse crainicul - trebuie să fie multășteptatul val de flux. După părerea mea, nu prea seamănă cu un val, firește, de la altitudinea asta e imposibil să măsoari înălțimea apei.

Imaginea dispăru, înlocuită de crainicul din studio:

- Încercăm să... așteptați, așteptați, avem legătura cu Volkendam.

O cameră de luat vederi, cu transfocatorul la capacitate maximă, arăta cum un jet de apă ce părea doar puțin mai mare decât o undă obișnuită, se apropie repede de linia țărmului. Un comentator spuse:

- Sunt de acord cu colegul meu din elicopter. Nici eu nu mi-aș fi închipuit că așa arată un val de maree. Totuși, din câte am înțeles, aceste valuri - numite tsunami - tind să crească în înălțime pe măsură ce apa se adâncește. Vom vedea.

De fapt, nu prea aveai ce vedea. Valul aflându-se la mai puțin de o sută de metri de țărm, comentatorul estima că înălțimea sa e mai mică de un metru, ceea ce reprezenta destul de mult, conform previziunilor oamenilor de știință.

Samuelson ceru, printr-un gest, să se închidă televizorul.

- S-au udat puțin la picioare, asta-i tot, spuse. Și nimeni nu și-a pierdut viața. O performanță impresionantă, nu crezi, domnule Danilov?

- Absolut impresionantă.

Era adevărat: probabil că nimeni nu-și pierduse viața. Nu în acea zi. Dar în anii care urmau, s-ar fi putut ca lucrurile să stea cu totul altfel. Probabil că substanțele radioactive căzuseră sau aveau să cadă peste inundata regiune Flevoland. Dar nu părea momentul potrivit să-i atragă atenția lui Samuelson asupra acestui fapt.

Samuelson spuse:

- Romero, transmite prin radio mesajul către barajul Haringvliet. Scoate în evidență necesitatea unei totale tăceri radio. Unde dracu sunt ăia doi care-au plecat în căutarea lui Ylvisaker și a prietenilor săi?

Nimeni nu știa unde erau.

- Am pierdut cinci oameni dintre cei mai buni. Cinci!

- E enervant, domnule Samuelson, spuse Vasco. Și îngrijorător. Dar nu poate influența în nici un fel rezultatul. Avem șaptesprezece oameni. Cum avem în favoarea noastră elementul surprizei totale, eu garantez că punem mâna pe Haringvliet cu numai patru oameni.

Samuelson zâmbi:

- E o consolare! Plecăm peste douăzeci de minute.

*

Au plecat peste douăzeci de minute. Toți soldații erau înarmați, toți duceau cu ei fie rucsacuri, fie saci de voiaj. Nici van Effen, nici George nu erau înarmați. Oricum - nu vizibil. Dar și ei duceau câte un sac de voiaj plin cu grenade cu gaz. În plus, van Effen își luase precauția de a-și lua cu el spray-ul Yves Saint-Laurent.

Pe când se îmbarcau în elicopter, van Effen îl întrebă pe Samuelson:

- Deci gaz, nu pistoale?

- Gaz, nu pistoale.

CAPITOLUL 12

Elicopterul militar a aterizat pe șoseaua de la barajul Haringvliet la orele două și treizeci și opt după-amiază.

Romero Agnelli, îmbrăcat în uniformă de maior și numit la comanda grupului, a coborât primul scările. Un tânăr blond, cu ochelari cu ramă de corn, s-a desprins dintr-un mic grup de observatori, s-a grăbit să-l salute pe Agnelli și i-a strâns mâna cu căldură.

- Al naibii de bucuros să vă văd, domnule maior, al naibii de bucuros. Ați văzut ce-au făcut diavolii ăia în Markerwaard?

- Am văzut, spuse Agnelli sumbru. Am văzut.

- Luați în serios această amenințare cu privire la Haringvliet?

- Ei bine, spuse Agnelli, logic, deocamdată nu e vorba de nici o amenințare. Sincer să fiu, n-o iau deloc în serios, dar, ca soldați, nu e treaba noastră să discutăm ordinele. Cinstit vorbind din nou, țara e aproape isterizată de panică și nouăzeci și nouă la sută din rapoartele și din telefoanele îngrozite pe care le primim se dovedesc neîntemeiate. Acesta ar fi al o sutălea, deși eu, după cum am mai spus, nu cred.

Îl apucă pe tânăr de braț și-l conduse la câțiva pași de elicopter, în timp ce unii soldați coborau scările, iar alții deschideau ușile pentru descărcare.

- Cum vă numiți, domnule?

- Borodin, Max Borodin. Director. Ce dracu descarcă ei?

- Proiectile și rampele lor de lansare. Vom îndrepta unul spre Marea Nordului, iar pe celălalt către râu. Proiectile sol-sol și sol-aer. Absorbante de căldură. Mortale.

Agnelli nu a adăugat că acestea pot fi pivotate pe rampele lor pentru a bloca ambele drumuri de acces spre barajul Haringvliet.

- O precauție total superfluă. Soldații FFF sunt nebuni, dar nu atât de nebuni încât să se angajeze într-un atac frontal asupra barajului Haringvliet. Așteptăm să sosească în curând un distrugător și vase de patrulare. Din nou - absolut inutile.

- Inutile sau nu, mi-ați luat o piatră de pe inimă. Cine sunt acești doi civili corpolenți și cu un aer inofensiv?

- Sunt corpolenți, într-adevăr. Dar nu și inofensivi. Sunt ofițeri superiori de poliție din Amsterdam. Profesioniști într-o brigadă antiteroristă foarte specializată. Ar dori să vadă punctele slabe din apărarea noastră. E o simplă formalitate, dar ei insistă. Trebuie să lăsăm doi soldați să păzească proiectilele. Inspectorul Danilov - cel mai puțin corpolent - insistă ca oamenii mei să ne însoțească. E de înțeles că dorește ca ei să se familiarizeze cu planul general al interiorului barajului.

*

Au trecut douăzeci de minute foarte surprinzătoare pentru domnul Borodin. Surprinzătoare mai ales în clipa când patru mecanici îmbrăcați în salopete albastre au scos la iveală mitraliere Kalașnikov, pe care le-au asamblat cu piese din sacii lor de scule. A fost o operație fără vărsare de sânge și fără durere fizică - dar nu și psihică - pentru mulți dintre cei pe care îi privea. Borodin, oamenii și gărzile lui pur și simplu nu

aveau nici o șansă. Toți au sfârșit prin a ajunge într-una din numeroasele pivnițe uriașe ale barajului.

Agnelli era gata să răsucească cheia în broască, când van Effen îl opri:

- Nu. Frânghie. Leagă-i. Haide, haide, domnule Agnelli, dumneata ești omul căruia nu-i scapă nimic.

- Mi-a scăpat ceva?

- Ți-a scăpat din vedere faptul că s-ar putea ca O'Brien să nu fie singurul om din lume care poate deschide orice broască.

Agnelli aprobă.

- Desigur. Frânghie.

A fost adusă frânghia, destulă pentru a lega o sută de oameni. Când Borodin și oamenii săi au fost legați bine de mâini și de picioare, Samuelson, cu aerul unui general roman care se întoarce victorios din Galia și-și face intrarea triumfală la Roma, îi conduse pe toți în camera de control a barajului.

Van Effen și prietenii săi rămaseră puțin în urmă. Van Effen deschise o cutiuță de metal și scoase șase ghemotoace umede de vată. Își înfundară toți trei nările cu ele.

Vasco tresări:

- Ce dracu e asta? Acid sulfuric?

- O să te obișnuiești, spuse van Effen.

- Și ce a fost cu toată vorbăria aia despre oameni care pot deschide orice broaște? E o șansă la un milion să mai existe un al doilea O'Brien pe aici.

- Vom avea nevoie de frânghie. Foarte multă. Sunt vreo câteva sute de yarzi acolo.

Vasco se uită la George:

- Omul ăsta se gândește la toate. Clătină din cap:

- Agnelli nu e singurul căruia îi scapă unele lucruri.

Intrară în camera de control. Era goală și foarte spațioasă, cu șiruri de panouri de control aliniate de-a lungul peretelui și pe mesele paralele cu acesta.

O'Brien se afla în apropierea lor, dar nu le examina. Van Effen știa că, de fapt, nici nu era nevoie.

- Ah! zise Samuelson. Ești chiar omul de care am nevoie, locotenente. Vreau să vorbesc cu Wieringa, ministrul apărării.

Vasco nu se arată surprins. Se gândi doar câteva clipe:

- Îmi imaginez că ministrul apărării e la Volkendam. Nu contează unde este. Nici o problemă. Oriunde ar fi, în birou, în automobil sau în avion, e la cel mult o lungime de braț de un telefon. Voi suna la Ministerul de Război și ei vor ști unde să-l găsească.

- Cât va dura?

- Un minut. Și mai puțin.

- Un minut?!

- În Olanda, spuse Vasco cu o urmă de semeție, armata are prioritate absolută.

În mai puțin de un minut, îi întinse telefonul lui Samuelson, care-l luă cu privirea unui om ale cărui vise au devenit realitate. Sau a unui nebun ale cărui vise au devenit realitate.

- Domnul Wieringa? La telefon este șeful organizației FFF, Luptătorii pentru libertate. Cred că ați apreciat mica noastră demonstrație din Markerwaard de azi după-amiază. Mai am niște vești destul de neplăcute pentru dumneavoastră. Am luat în stăpânire barajul Haringvliet. Repet: exercităm un control total asupra barajului Haringvliet.

Urmă o pauză destul de lungă, după care Samuelson continuă:

- Mă bucur, domnule Wieringa, că înțelegeți semnificația acestui fapt. Orice tentativă de a recuceri barajul Haringvliet, prin forță sau prin viclenie, va avea efecte dezastruoase asupra Olandei. Aș putea adăuga că am minat digurile de la Hollandisch Dierp și Volkeral. Avem observatori acolo. Orice tentativă de a trimite scufundători pentru investigații ne va obliga să facem să explodeze acele mine.

La orele patru după-amiază vom face o mică demonstrație cu privire la ceea ce se poate aștepta țara dumneavoastră dacă cererile noastre nu sunt îndeplinite imediat. Nu va trebui decât să deschidem câteva ecluze, timp de câteva minute. Ar fi poate instructiv să trimiteți un elicopter pentru a face câteva fotografii, astfel încât poporul olandez să vadă ce-l așteaptă.

Sper să grăbiți negocierile cu guvernul britanic.

- A fost o adevărată performanță, domnule Samuelson, spuse van Effen. Chiar ai minat cele două diguri?

Samuelson râse:

- Bineînțeles că nu. La ce mi-ar folosi? Fricoșii ăștia iau fiecare cuvânt al nostru drept literă de lege.

*

Van Effen și cei doi prieteni ai săi s-au strecurat discret, în spațiul dintre mese și panourile de control, și și-au deschis sacii de voiaj, în timp ce Samuelson și oamenii săi vorbeau agitat și se felicitau reciproc. În vreo două secunde, au explodat zece grenade cu gaz, împrăștiate la distanțe egale prin cameră. Efectele au fost spectaculoase. În câteva secunde, toată lumea se uita în gol, iar majoritatea erau inconștienți, chiar înainte de a se prăbuși pe podea. Van Effen înșfăcă o cheie din buzunarul lui Agnelli și cei trei părăsiră în grabă încăperea, închizând ușa după ei. Aveau nărilor protejate împotriva gazelor, dar nu-și puteau ține respirația un timp mai îndelungat.

- În cinci minute ne vom putea întoarce înăuntru, spuse van Effen. Ei vor rămâne adormiți cel puțin o jumătate de oră.

Îi întinse cheia lui Vasco:

- Frânghiile. Dezleagă-l pe Borodin și spune-i să facă același lucru cu ceilalți. Explică-i.

Vasco intră în pivniță și-l dezlegă pe miratul Borodin, apoi îi dădu cuțitul.

- Dezleagă-i pe toți. Noi suntem ofițeri de poliție. Veritabili. Cel cu cicatrice pe față e locotenentul van Effen, de la poliția din Amsterdam.

- Van Effen?

Borodin era, bineînțeles, șocat.

- I-am văzut fotografia. Nu e el. Știu cum arată.

- Pune-ți mintea la contribuție. Așa face aproape orice criminal din Olanda.
- Bine, dar FFF-iștii?
- Trag un pui de somn.

Vasco adună bucățile de frânghie și ieși în grabă. Van Effen se apropie de omul care păzea proiectilele de pe malul mării.

- Domnul Samuelson are nevoie de dumneata. Repede. În camera de control. Păzesc eu proiectilele.

Când tipul dispăru din vedere, van Effen se îndreptă către cel de pază la proiectilele de pe malul râului. Ținea în mână spray-ul Yves Saint-Laurent cu parfum special. L-a culcat la pământ pe individ și s-a îndreptat spre elicopter.

Tipul de la primul depozit de proiectile pe care-l vizitase van Effen se opri când îl văzu pe George, care-i făcu însă un semn încurajator să se apropie. În timp ce individul trecea, George îl izbi în ceafă. Pentru George, aceasta a fost doar o lovitură ușoară, dar individul - dacă ar mai fi fost conștient - ar fi privit-o într-o cu totul altă lumină. George îl culcă cu blândețe pe podea.

Van Effen trase perdeaua și spuse:

- Ah! Aici erai, Joop? Văd că ești un paznic bun. Paza bună a lui Joop a mai durat încă două secunde, până când acesta s-a prăbușit pe podea.

Van Effen își scoase pistolul Smith & Wesson, îl îndreptă în direcția lui Kathleen și a Mariei și tăie legăturile lui Annemarie și Julie. Le ajută pe cele două fete să se ridice, le ajută să-și scoată călușele și, cu arma încă în mână, le apucă de umeri.

- Iubita mea soră, și draga mea Annemarie. Kathleen și Maria făcură ochii cât cepele.

- Nu te-ai grăbit deloc, spuse Julie. Avea lacrimi în ochi.

- Ce ți-e și cu recunoștința! Nimic nou sub soare, oftă van Effen. Am avut probleme.

- S-a terminat? șopti Annemarie. Chiar s-a terminat?

- S-a terminat.

- Te iubesc.

- O să te pun să repeți asta când vei fi într-o stare de spirit mai normală.

Cele două fete așezate pe scaune continuau să se uite la ei.

Kathleen întrebă:

- E fratele tău?

Avea o voce răgușită, cu un ton neîncrezător.

- Fratele meu, spuse Julie. Locotenentul Peter van Effen, șeful detectivilor de la poliția din Amsterdam.

- E un șoc cam neplăcut, recunosc, spuse van Effen. S-ar putea să urmeze unul și mai neplăcut. E vorba de cei pe care s-ar putea să vreți să-i vedeți sau care s-ar putea să vrea să vă vadă. Când se vor trezi, desigur.

*

Toți soldații FFF continuau să doarmă adânc, legați de mâini și de picioare sau pe cale de a fi legați.

- Nu e rău, nu e rău, spuse van Effen. Și ce altceva ați mai făcut în timpul ăsta?
- la auziți numai ce spune, zise Vasco.

Strânse, cu un entuziasm de nedescris, ultimul nod al frânghiei care lega picioarele lui Samuelson.

- Ca să mă refer numai la asta, jumătate din mașinile și furgonetele poliției din Rotterdam și Dordrecht trebuie să sosească la baraj în maximum cincisprezece minute. A fost exclusiv ideea mea.

- Ești un ofițer care promite, după cum am mai spus. Van Effen se întoarse spre Kathleen, care se holba la tatăl ei, cu fața descompusă de uimire și groază.

- De ce, Kathleen?

În loc să răspundă, ea căută în poșetă și scoase un pistol mic, cu mâner de perle.

- N-o să-l iei pe domnul Samuelson. Nu știai că e tatăl meu.

- Ba da, Kathleen, știam.

- Știai?

Îi pieri glasul:

- De unde știai?

- Mi-a spus Julie.

Julie se interpușe între pistol și van Effen:

- Ar trebui să mă împuști mai întâi pe mine, cred că-ți dai seama, Kathleen. Nu fac pe viteaza, pentru că știu că n-ai putea să faci așa ceva.

Vasco făcu repede un pas înainte, luă pistolul din mâna devenită subit lipsită de energie și i-l puse la loc în poșetă.

- De ce, Kathleen?

- Îmi închipui că tot se va afla, în cele din urmă. Acum plângea fără să se mai ascundă. Vasco îi înconjură cu un braț umerii care tremurau și, în loc să reziste, ea păru să se sprijine de el.

- Tatăl meu e englez. Era locotenent-colonel în garda regală, sub un alt nume. Tatăl său era conte și i-a lăsat o oarecare avere. Fiii săi, frații mei, s-au dus la Sandhurst. Amândoi au fost uciși în Irlanda de Nord. Unul era locotenent, celălalt - sublocotenent. Mama a fost ucisă în timpul unui raid al Armatei Republicane Irlandeze. De atunci, tata n-a mai fost același.

- Cam așa am presupus și eu. S-ar putea să fie judecat în Olanda sau extrădat britanicilor.

Van Effen avea o voce obosită. Fără îndoială că se și simțea obosit.

- Oricum, va avea circumstanțe atenuante. Iresponsabil.

- Vrei să spui că e nebun? șopti ea.

- Nu sunt doctor. Îmi închipui că e un soi de iresponsabilitate temporară. Spune-mi, Maria, Romero sau Leonardo au avut vreun amestec în asasinarea soției și copiilor mei?

- Nu, nu, nu. Jur. N-ar face rău nici unei muște. Ceilalți doi frați din închisoare. Știu că ei au aranjat totul. Sunt plini de ură, răi. Voi depune mărturie la proces. Promit.

- Asta le-ar putea adăuga de la cinci la zece ani de sentință.

- Sper să rămână toată viața în închisoare.

- Nu se va pronunța nici o condamnare împotriva ta și a lui Kathleen. Accesoriile sunt una, iar accesoriile forțate - alta. Vasco, fii atât de amabil încât să-i dai drumul domnișoarei și să iei legătura cu unchiul Arthur. Spune-i ce s-a întâmplat. George, condu-le pe aceste patru domnișoare să bea ceva întăritor. Trebuie să aibă ăștia niște provizii la cantina lor. Iar dacă nu, elicopterul nu e total lipsit de așa ceva. Fii atent la încercările de sinucidere. Julie spuse:

- Nu cred că are cineva de gând să se sinucidă.

- Intuiția ta feminină, îmi închipui. Dar îți dau dreptate. Și, George, adu-mi, te rog, și mie un pahar. Mă simt foarte slăbit.

George zâmbi și le conduse pe fete afară din camera de control.

Vasco vorbi la telefon timp de două minute, apoi se întoarse spre van Effen, acoperind microfonul cu mâna:

- Cred că unchiul Arthur ar vrea să-ți spună o vorbă. Pot să... ăăă... mă duc după doamne?

- Te rog.

Van Effen ridică receptorul în momentul în care auzea sunând primele sirene ale poliției. Felicitările colonelului de Graaf au fost sincere și abundente. La fel și ale lui Wieringa, care, în cele din urmă, i l-a dat din nou la telefon pe de Graaf.

Van Effen spuse:

- Domnule colonel de Graaf, am început să obosesc să tot fiu fata dumneavoastră în casă, care face toate treburile murdare în lipsa dumneavoastră. Vreau altă slujbă, un salariu mai mare sau și una și alta.

- O să ai și una și alta, băiete. Un salariu mai mare e, în mod inevitabil, asociat cu postul meu.

Tuși:

- Să zicem, peste șase luni? Peste un an?